03:03

Dolunayda Açan Çiçek

N.G. KABAL

Her şeye rağmen iyi kalabilenlere, tüm kötülüklere rağmen...

GİRİŞ: İLK KASET

"Zenginlik kötülüğü bile ihtişamlı kılar, demişti babam yıllar önce."

Adam uzak anılarını hatırlamak ister gibi gözlerini kıstı. "Çok şeye sahip olmak isteyen insanlar, çok bedel ödemek zorundadırlar. Eğer bir hayalin varsa düşünmen gereken ilk şey, onu ne kadar istediğin olmalı." Sonra dönüp kaşlarını çattı.

Genç gazeteci hikâyeyi ilk ağızdan dinlemek için oldukça heyecanlıydı. Ses kayıt cihazının kaydetme düğmesine bastı ve ikisinin arasında duran masaya bıraktı.

"Herkesin yüreğine dokunan kimsesiz bir sokak çocuğunun hikâyesi."

Röportajı başlattı ama hazır olup olmadığını teyit etmek için yeniden adama baktı. Adam başıyla onayladı.

"Ayza Nevruz, bu kızla tanışana kadar nefretin ne demek olduğunu bilmiyordu. Bahçe kapısının girişinden gizlice seyrettiği kıza bakıyor ve neden kendisinden bu kadar nefret ettiğini anlamaya çalışıyordu."

Kadın adamla birlikte güldü.

"Doğru," diye onayladı kahverengi gözleri yorgunluk dolu adam. "Varlıklı bir ailenin yirmi altı yaşındaki tek oğluydum, işimde çok başarılı ve herkes tarafından sevilen biri olmuştum. En azından o zamanlar öyle sanıyordum." Nefes alıp bahçede oynayan çocuklara baktı.

"Hayattaki tek amacım, ne olursa olsun beni bırakıp gitmeyen babamın istediği gibi biri olmaktı ve yıllar içinde bunu başarmıştım. Ben küçükken ikimizi de terk eden annemin gittiği gece beni karşısına almış ve 'Aşk zayıflıktır,' diye anlatmaya başlamıştı. 'Kadınları arabalar ve mücevherler gibi görmelisin. Onları anlamaya çalışmakla, ikna etmeye çalışmakla vakit harcamamalısın. Ama yanında daima

seni daha da iyi gösterecek kadınlarla dolaşmalısın. Hayatımız ne kadar güçlü göründüğümüzden ibarettir.'"

Gazeteci kadın duyduğu sözlere gözlerini kısarak karşılık verdi. Adam kadına güldü ama anlatmaya devam etti. "Bu cümleleri duyduğumda anlamamış ve 'anne' diye ağlamaya devam etmiştim ama yıllar içinde babamın ne demek istediğini, beni bırakıp giden her kadından sonra daha iyi anlamaya başlıyordum. Yine de babam kadar kötümser ve sığ düşünceli biri olmadığımı biliyordum. Bildiğim diğer şey ise bir kadının daha beni terk etmesini istemediğimdi. Bu yüzden babamın yolundan gidecek ve zamanı geldiğinde yıllardır tanıdığımız aile dostumuzun kızı, en az bizim kadar varlıklı olan Dolunay ile evlenecektim."

Kadın şaşırarak adama baktı. Bu hikâye için birçok başlangıç düşünmüştü ama böyle bir şey dinlemeyi beklemiyordu.

"Yani aslında onun kız kardeşi?" diye sordu dayanamadan.

Adam gülerek yeniden başını salladı.

"Dolunay, diğer kızlar kadar gösterişe ve cemiyete bulaşmış bir kız değildi. Onu partilerde ya da arkadaşlarının sık sık yaptığı gibi boş eğlencelerde görmek pek mümkün değildi. Bizim hayatımızda herkes birbirini tanırdı ama Dolunay'ı pek tanıyan olmazdı. O da tıpkı benim gibi ailesi ne derse yapan, onları memnun etmek için elinden geleni ardına koymayan ve zorunlu gidilen yemeklerde nazik davranmak için benim kadar gayret gösteren biriydi. Bazı açılardan birbirimize benziyorduk ve bu yüzden hiçbir zaman birbirimizden hoşlanmayacaktık. Ama ikimiz de ailelerimizin bizim için uygun gördüğü plana ayak uydurmakta kararlıydık."

"Ama bu Dolunay'ın hikâyesi değil," dedi kadın kendini tutamadan. "Dolunay bakımevlerinin ortaklarından biri. Projeleri sizinle birlikte yürütüyor. Çiçek'in kız kardeşi mi?"

"İkiz kardeşi," diye onayladı adam. "Zaten her şey böyle başladı. O zamanlar ben yirmi altı, Dolunay ve Çiçek yirmi üç yaşındaydı. Dolunay varlıklı bir aileye evlat verilmişti ama Çiçek kimsesizler yurdunda büyümüştü. Dolunay bile onun varlığını yıllar sonra öğrenmiş ve bunu sır gibi saklamıştı. Çiçek İstanbul'da, Dolunay benim gibi Kıbrıs'ta yaşıyordu."

"Ve aileleriniz Dolunay ile sizin evlenmenizi mi istiyordu?"

"Evet," dedi. "Ve aslında evlendik de. Bunlar da gazetelerde vardı."

Genç gazeteci iyice şaşırmıştı. "Benim topladığım bilgiler hep Çiçek'le ilgili olanlardı. Peki, onunla yani hikâyenin asıl kahramanıyla nasıl tanıştınız?"

Adam yürekten bir gülümsemeyle uzun uzun bahçeye baktı. Çocukların üzerinde dolaştı gözleri. Kız biraz sonra oraya gelecekti.

"Dolunay ve ben, o zamanlar nadiren görüşen, ara sıra ailelerle birlikte yemek yiyen, hep aynı iş meselelerini konuşan ve arkadaş olmayı bile beceremeyen iki kişiydik. Bir gün arabayla giderken evlerimizin bulunduğu yolun girişinde onu görmüş ve eve bırakmak için yanına yanaşmıştım. Arabanın camını açtığımda..." Adam kendini tutamadan hayranlıkla ikisinin masanın üzerindeki fotoğrafına baktı. "O bakışları hâlâ hafızamda taze. Gözlerinde hiçbir ifade yoktu, bomboş ve buz gibi bakıyordu. Dolunay'da olan zoraki gülümseme ya da mimikler o gün yoktu. Ardından kaşlarını çattı, anlamsız bakışları kin dolu bir ifadeye büründü..."

"Dolunay," diye sordu genç adam. "Burada ne yapıyorsun?"

Kız bir an duraksayıp yüzündeki ifadeyi düzeltmeye çalıştı. "Eve yürüyorum," dedi, daha önce ondan hiç duymadığı kinaye dolu bir tonla.

"Neden?" diye sordu Ayza, durumu anlamaya çalışarak. "Arabayla neden çıkmadın?"

Kız ona çok saçma bir şey söylemiş gibi bakıp, "Çünkü bacaklarım var," diye cevap verdi.

"Pekâlâ," dedi genç adam bu tavrına anlam veremeyerek. "Seni bırakmamı ister misin?"

Kız bıkkın bir ifadeyle nefes verdi. "Dediğim gibi, bacaklarım var." Kulaklığını takıp yolda ilerlemeye devam ederken Ayza'nın kaşları şaşkınlıkla alnında havalanmıştı.

Ayza ertesi gün kızı görmek için evine gittiğinde onu bahçedeki şezlongda otururken buldu.

"Selam," dedi dikkatini çekmek için.

Kız başını kaldırıp ona baktı ama yüzünde yine rahatsız olduğunu belli eden bakışlar belirdi. Ayza ilk defa birinin kendisinden rahatsız olduğunu hissediyordu. Dolunay daha önce hiç bu şekilde davranmamıştı.

"Nasılsın?" diye sordu. Belki de ailesiyle ilgili sorunları vardı, son zamanlarda işlerinin yolunda gitmediğini biliyordu. Hatta bir çözüm bulamazlarsa iflas edeceklerdi.

"Şahane," dedi bakışlarını yeniden gökyüzüne çevirerek.

Normal bir Dolunay cevabı "Teşekkür ederim, sen nasılsın?" gibi bir şey olurdu. Ama kız, nezaket bir kenara dursun onlara öğretilen tüm görgü kurallarını bir kenara bırakmış gibi görünüyordu. Konuşurken Ayza'nın yüzüne bakmıyor, göz göze geldiklerinde ya alaycı ya da memnuniyetsiz bir ifade takınıyordu. Karşısındaki kişinin varlığını ciddiye almıyor ve o yokmuş gibi davranıyordu.

"Bir şeye canın mı sıkkın?" diye sordu sakin olmaya kendini zorlayarak.

"Polis misin?" diye sordu kız şezlonga yaslanıp iyice yerleşerek.

"Anlamadım."

"Çok soru soruyorsun, polis falan mısın?"

"Erkek arkadaşınım," dedi Ayza kaşlarını çatarak. "Evleneceğin insana karşı daha nazik olman gerekmiyor mu?" Kız ilk defa söylediği bir şey dikkatini çekmiş gibi dirseklerinin üzerinde doğrulup şöyle bir baktı.

"Bugün mü evleniyoruz?" diye sordu sonunda, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Elbette hayır."

"O hâlde neden kafamı ütülüyorsun?"

Ayza bu defa kesinlikle dehşete düşmüştü. Gözlüğünü onunla göz göze gelmemek için burnunun üzerine yerleştirip düzeltti. "Sakinleştiğin zaman beni ara," dedi. "Yemek yememiz ve konuşmamız gerekiyor."

"Hı hı," dedi kız ama söylediklerini duyduğuna bile emin değildi Ayza. Dolunay resmen onu başından savıyordu. Rahatsız olmuş, oldukça rahatsız olmuş şekilde evden ayrıldı.

Bir gün sonra, aileleriyle birlikte yedikleri yemek de fazlasıyla garipti.

Her zaman olduğu gibi açık ve canlı tonlardaki kıyafetleri yerine düz ve koyu renkli kıyafetler tercih etmişti. Üzerinde hiçbir mücevher yoktu. Böyle yemeklerde Ayza'nın ona hediye ettiği takılardan mutlaka takardı ve ona dün yeni bir tane göndermişti. Yüzünde canlılık yoktu ve annesi bile kıza solgun olduğunu söyleyip durmuştu ama Ayza kızın solgun değil makyajsız olduğunu anlayacak kadar yüzüne bakabilmişti. Saçları omuzlarından aşağı dökülüyor ama kız sürekli rahatsız oluyormuş gibi onları tek omzunda toplayıp duruyordu. Duruşu kambur, omuzları düşüktü; sanki ilk kez görüyormuş gibi etrafa bakıp duruyordu.

Dolunay her zaman kibar biri olmuştu, her zaman nerede ne giyeceğini, saçlarını nasıl yapacağını bilir ve daima dik dururdu. Onun da Ayza gibi oturuşuna ve duruşuna karışan bir sürü eğitmeni olduğunu biliyordu. Onların hayatında bir insanın oturuşu, mimikleri, bardağı nasıl tuttuğu bile çok şeyi ele verirdi.

"Dolunay," dedi şüphelerini bir araya toplayarak. "Biraz dans edelim mi?" Kızın annesi bu durumdan memnun olmuş gibi ona bakıp kalkması gerektiğini söyleyen bir işaret yaptı.

"Benim biraz sırtım ağrıyor," dedi. Genç adamın gülmemek için yanağının içini dişlemesi gerekti. Artık tamamen emindi.

"Birkaç adım atmak iyi gelir," dedi kızı teşvik etmek için ayağa kalkıp. Masanın etrafından dolaşarak ona doğru elini uzattı. Ayza'ya saldırmak üzere olan bir panter gibi bakıyordu, parmaklarını avucuna koymadan kalktı ve adamdan önce dans eden diğer insanların olduğu bölmeye geçti. Şimdiden sıkılmış görünüyordu. Belinden tutup elini omzuna koyduğunda yüzüne bakmamaya devam etti.

"Çok huysuzsun son günlerde," dedi gülümseyerek. "Dolunay."

"Öyle mi?" dedi kız ama yine yüzüne bakmıyor, dansa ayak uydurabilmek için sürekli adımlarına bakıyordu.

"Öyle," dedi. "Neler olduğunu anlamam birkaç günümü aldı."

"Ne anlamışsın?"

"Sen Dolunay değilsin," dedi bir nefeste. Kızın bakışları adamın yüzüne kaydığında şaşkınlıkla ayağına bastı ve Ayza'nın yüzü kısa bir süreliğine acıyla buruştu.

"Ne demek sen Dolunay değilsin!"

"Ne yani?" dedi alınmış bir şekilde kirpiklerini kırpıştırarak. "Evleneceğim kızın hayatını bilmediğimi mi sanıyorsun? İkiz kardeşinin varlığından haberim var." Şimdi sıkılmış gibi davranma sırası ondaydı, ilgili olan karşısındaki kızdı.

Ayza bunu bir yıl önce öğrenmişti. Babası kontrol manyağı biri olduğu için, Dolunay'ın evlatlık olduğunu öğrendiğinde Ayza'ya onun hayatını araştırmasını tembihlemişti. Sonradan ortaya çıkan ve paralarına göz diken biyolojik aile, başlarına bela olabilirdi ve babası bu gibi durumlarla uğraşmayı istemiyordu. Ayza kaldıkları yetimhane kayıtlarına ulaştığında Çiçek'in varlığını öğrenmiş ve kızın yıllarca kendi hâlinde hayatını yaşadığının bilgisini edinmişti. Onunla ilgili bildikleri bu kadardı. İstanbul'da yaşıyor, arada Dolunay ile görüşüyordu ama kardeşinden bile yardım kabul etmiyordu. Ayza onun sorun oluşturmayacağını düşünmüş ve Dolunay'ın kendi ailesine bile söylemediği sırrını açık etmemeye karar vermişti. Babasını sorun olmadığı konusunda ikna edebilmişti ve hayatları boyunca Dolunay istemediği sürece kız kardeşiyle karşılaşmayacağını düşünüyordu. Birbirlerine tıpatıp benzeyen iki kardeşin birbirinden bu kadar farklı olduğunu görmek Ayza'yı heyecanlandırmıştı.

"Bunu kimseye söyleyemezsin," dedi kız hemen korumacı bir tavra bürünerek.

Ayza alınmış şekilde dudağını sarkıttı. "Öyle bir niyetim yok ama beni kandırmanız hiç hoş olmadı."

"Küçük bir karışıklık," dedi kız kaşlarını kaldırarak. "Uzun sürmeyecek."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi. "Eğlenceli olmaya başlamıştı. Dolunay nerede?"

"İstanbul'da," diye suçlu bir ifadeyle itiraf etti. "Yakında dönecek."

"Orada senin evinde mi kalıyor?"

"Evet."

"Tek kandırılan ben değilim yani."

"Kiminle kaldığımı da mı biliyorsun?" Bu kızı öfkelendirmişti. "Paran var ve kardeşimle evleneceksin diye benim hayatıma da mı müdahale edebileceğini düşünüyorsun?"

Bu saldırgan tavrı karşısında Ayza yine şaşkına dönmüştü.

"Ben sadece araştırma yapıyordum."

"Dolunay'ın haberi var mı bundan?"

Kız çok iyi bir noktaya parmak basmıştı. Dolunay, Ayza'nın babasının böyle bir tereddüdü olduğunu bilse kendini kötü hisseder ve bu evliliği iptal ederdi ama bu Ayza'nın işine gelmiyordu. Evlilik olmalıydı ve babasından alması gerekenleri bir an önce almalıydı.

"Onu rahatsız edecek bir şey yapmadım," dedi.

"Sadece ailesini araştırıyordun. Kim bundan rahatsız olur ki." Kız, Ayza'dan her geçen saniye daha da iğreniyordu ve bunu göstermekten çekinmiyordu. "Her zamanki zengin insanlar... Kendilerinde her şeyi hak görüyorlar."

"Kırıcı oluyorsun," dedi ciddi bir ifadeyle.

"Birilerine biraz para verirsin, senin için onarırlar," dedi. Ellerini aniden Ayza'nın boynundan çekip ailelerinin olduğu masaya doğru yürümeye koyuldu. Arkasında kalan genç adam afallamıştı. Sahnenin ortasında onu azarlamış, terslemiş ve orada öylece arkasını dönerek bırakıp gitmişti. Ve bu, ona kendini çok canlı hissettirmişti.

Bu hikâye gazeteci kadını çok eğlendirmişti. Kendini tutamadan güldü ve defterine bazı notlar almaya başladı. Yazmak istediği kitap için bu röportaj onu zaten heyecanlandırıyordu ama hikâyelerinin hiç bilmediği ve tahmininden daha üste çıkan bu detaylar genç gazeteciyi mest etmişti.

"Tam Çiçek'ten beklenecek bir tavır," diye gafletle konuştu. Bunun normal bir röportaj olmayacağının farkındaydı. Bu konuda kendini tutamayacaktı. "Aslında en başından tavrını koymuş."

"En başından," diye kafasını salladı adam. "Ve hiç değişmedi."

"Sonra?" diye hevesle sordu kız.

"O gece yarısı evden çıkarken hayatımın ve hayata bakışımın değişeceğinden tamamen habersizdim," dedi adam. Gözlerinde heyecanlı parıltılar belirmişti. "Yapmak istediğim tek şey gidip Çiçek ile biraz daha konuşmaktı. Hayatımda yıllardır eksikliğini hissettiğim bir renkmiş gibi ona doğru çekiliyordum aslında. Sadece biraz eğlenmek istemiştim ama o gece hiç eğlenmedim."

okuduklarını hazmetmeye çalışırken artık o da kendisinden nefret ediyordu. Sadece kendisinden değil, böyle bir dünyanın parçası olmaktan da... Başını ellerinin arasına alıp sessizce ağlamaya devam etti.

Birkaç gündür kendisine komik ve eğlenceli gelen bu kaba kız artık bencil, nezaketten yoksun ya da kötü biri değildi. Kötü olan onun yaşadığı hayattı ve Ayza, bir an için bu hayatı sadece o kız için bile daha iyi bir hâle getirmeyi istedi. Bir insanın içinden kötülüğü koparıp atmak mümkün müydü, bilmiyordu. Ayaklarına dolanan yavru bir köpekti Çiçek düne kadar, onu ısırmaya çalışıyor ama sanki hırlayarak yaklaşırsa ısıracağını anlatmaya çalışıyordu. Şimdi ise o köpeğin neden böyle saldırgan olduğunu biliyordu ve bu, bilmemek isteyecek kadar bencil olma isteği uyandırıyordu.

Telefonunu cebinden çıkarıp babasını aradı, Dolunay ile yapılacak evliliklerinin daha erken yapılmasının iki şirket için daha iyi olacağına ve düğünün hemen yapılması gerektiğine önce babasını ikna etti. Yarın sabah Dolunay'ın babasıyla da benzer bir konuşma yapmaya karar verdi. Zaten şirketleri zor durumdaydı ve adamın bunu seve seve kabul edeceğini biliyordu. Geriye kalan tek şey Dolunay yerine Çiçek'in kendisi ile evlenmesini sağlamaktı. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu ama artık Çiçek'in etrafından ayrılamayacağını biliyordu. Dünyanın bir daha onun canını yakmasına izin vermeyeceğini biliyordu.

Yapmayı istediği onca iyi şeye rağmen o an oturdu ve ne kadar kötü biri olduğuyla yüzleşti. İnsan her şey olabiliyordu ama iyi bir çocuk? Ayza kızın hayatta kalma mücadelesinden etkilenmişti ama bu çarpıcı bir etkilenmeydi. Buz gibi olduğunu hissetti. Sanki bütün dünya bir araya gelmiş, küçücük bir kızın elinden ona dair bütün iyi şeyleri almaya ant içmişti ve küçük kız, sonunda dünyanın kötülüğüne boyun eğmişti.

1. BÖLÜM: YABANCIYLA ANLAŞMA

Aslında şu an bir pastanede sipariş alıyor olmam ya da yerleri paspaslıyor olmam gerekiyordu. En iyi ihtimalle on dakika mola vermiş ve ayaklarımı dinlendirmekle çay içmek arasında bir seçim yapıyor olmalıydım. Yani genelde seçimlerim bu tür şeylerden ibaret olurdu. Çok kısıtlı ve boşa geçiremeyecek kadar önemli zamanımı birilerine hizmet ederek ve hayatımı idame ettirmek için biraz daha para kazanarak geçirirdim. Ders saatlerini ve yarı zamanlı işlerimi ayarlamaya çalışır, hangi dersimi ekip ekemeyeceğime karar verirdim. Bir aileniz ya da sizi destekleyecek birileri olmadığında böyle yapmanız gerekirdi. Ama yaptığım son seçim bunlardan çok uzak ve tamamen farklıydı. Seçimlerimi yine sadece para kazanmak için yapıyordum.

Geçimimi sağlamak için bu zamana kadar birçok iş yapmış, bir keresinde araba bile çalmıştım. Şartlar zorlaştığında ne kadar ileriye gittiğiniz bazen şeytanı bile hayrete düşürüyor olmalıydı. Ancak bu defa durum bambaşkaydı, para kazanmak için yaptığım en büyük hamle buydu. Kız kardeşimin sevgilisiyle evleneceğim aklımın ucundan dahi geçmezdi.

Asla satın alamayacağım hatta binemeyeceğimi düşündüğüm lüks bir arabanın içinde birkaç saat önce evlendiğim yabancı bir adamın yanında oturuyordum. Onu tanımıyordum. Varlıklı bir ailenin oğlu olduğu dışında pek bir şey bilmiyordum. Ama yaklaşık bir yıl boyunca, onun eşiymişim gibi davranmam gerekiyordu.

"Bunun normal olmadığının farkındayım," dedi Ayza arabanın içinde bana doğru dönüp. Tanımadığım onlarca insanın önünde nikâh kıyılmıştı ve biz balayımızı geçirmek üzere oradan uğurlanmıştık. Limuzinin içinde, üzerimde bir gelinlikle oturuyordum. Rahatsız olduğum söylenemezdi ama onun da en az benim kadar garip hissettiğine emindim.

"Öyle," diye onayladım başımı sallayarak. "Ama sonuçta bir anlaşma. Bunu bir iş olarak görüyorum." Bacak bacak üzerine atıp sa-

çımdaki tel tokaları çıkarmaya koyuldum, artık neredeyse beynimi delecek kadar ağır bir baskı yapıyorlardı.

"Sadece iş," dedi Ayza mağrur bir ifadeyle. Papyonunun iplerini çözüp son derece kaliteli deri koltuğa bıraktı. Gömleğinden birkaç düğme açıp parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdıktan sonra bizim için soğutulmuş şampanyaya uzandı ve derin bir nefes aldı. "Ama iş olması, sıkıcı olması gerektiği anlamına gelmiyor." Kadehleri doldururken onu izledim. Yüzünde genelde ondan gördüğüm sakinliğin yerini manidar bir gülümseme almıştı. "Formaliteleri zaten yerine getireceğiz, vaktimizin çoğunu birlikte harcayacağız, yani birbirimizi tanısak ve arkadaş olsak ikimiz için de daha katlanılır ve eğlenceli hâle gelebilir." Kadehi bana uzattığında *ne söylüyor bu* diye alayla ona bakıyordum. Yine de kaliteli bir şampanyayı aklı olan kimse reddedemezdi.

"Patron sensin," diye mırıldandım kadehi ona doğru hafifçe kaldırıp kafama dikerken. "Öyle diyorsan öyle yaparız."

"Yapma," dedi yarım ağızla gülerek. "Bana kendimi kötü hissettiriyorsun." Çocuksu bir şekilde kaşlarını çattı. "Bunun ne kadar saçma bir oyun olduğunun farkındayım."

"Yoo," dedim resmiyetle. "Sen parana para ekleyeceksin, kardeşimin ailesinin şirketini kurtaracaksın, ben de karşılığında üç yüz bin lira alacağım. Hem de bütün gün yatıp siz zenginler ne yapıyorsa onu yaparak." Yapay gülümseme, yüzümde çaresizce büyüdü. "İnan bana, kendini kötü hissetmene gerek yok." Bu konuda son derece dürüsttüm. Birçoğu yaptığım şeyin yanlış ve hatta iğrenç olduğunu düşünebilirdi. Ama dünyaya kimsesiz olarak geldiyseniz hayatla pazarlık etme şansını kaybediyordunuz ve önünüze bir fırsat çıktığında, bunun yüzsüzlük olduğunu umursamadan üzerine atlıyordunuz. Yaptığım şey buydu, bir şans bulmuştum ve bunu değerlendirmeyi seçmiştim.

"O parayı istesen kardeşin de sana verebilir." Kardeşime kızgın olduğu için onu suçlayamazdım, sonuçta bu onların anlaşmalarıydı ama sevgili kız kardeşim başkasına âşık olduğu için son dakikada cayınca yerine ikizi olarak ben geçmek zorunda kalmıştım. Ayza ve Dolunay arasında sadece ailelerinin isteğiyle gerçekleşen bir sözleşme vardı, iki güçlü aile çocuklarını evlendirip daha güçlü olmayı hedefliyordu ve

her iki taraf da bunu kabul etmişti. Dolunay kendisine hayatla ilgili başka idealler bulup yaşamı keşfedene kadar...

Son ana kadar onun gerçekten Ayza ile evleneceğini düşünmüştüm ama beni şaşırtarak düğünden kaçmıştı.

"Başkasının parasını istemiyorum," dedim. Ayza bana bakarak tek kaşını kaldırdı. "En azından karşılıksız olarak," diye ben de ona ters ters baktım.

"Her neyse," diye başını koltuğa yasladı. "Bu beni ilgilendirmez."

"Aynen öyle," dedim onun gibi arkama yaslanarak.

"Sana ne diye hitap etmeliyim? Yani resmiyette kız kardeşinle evliyim, belgelerde onun ismi yazıyor."

"Fark etmez."

Çenesini bana doğru çevirerek güldü. "Karıcığım falan mı desem?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak zoraki bir gülümseme takındım. "Tarihin en erken boşanan çifti oluruz."

"Hayatım nasıl?" Düşünüyor gibi dudaklarını büzdü. "Bebeğimi mi tercih edersin?"

Derin bir nefes aldım. "Babanın baskısı üzerinden kalkınca nasıl da çenen açıldı?" Ayza bütün bunları babasını memnun etmek için yapıyordu. Adamla yanlışlıkla tanışmıştım, kontrol manyağı delinin tekiydi. İş dışında hiçbir şey düşünmüyor ve konuşmuyordu. Hep daha fazlasını isteyen makinelerden biriydi. Eh, bu açıdan bakınca onunla daha rahat empati kurabildiğim ve ona daha çok benzediğim aşikârdı. Ve bu adam kesinlikle ürkütücü biriydi.

"Beni yargılıyor musun?" diye sordu alaylı bir şekilde.

"Ben mi?" Yüzümde nahoş bir ifade belirdi. "Yapma, birbirimizi yargılayacak konumda değiliz." İkimiz de kendi çıkarlarımız için bu oyuna girmiştik. Sonuç olarak ikimiz de istediğimizi alacaktık. Bu benim için yeterliydi.

"Birbirinizden çok farklısınız," dedi. Kimi kast ettiğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

"Çok farklı şekilde büyüdük." Kız kardeşim Dolunay, bebekken varlıklı bir aile tarafından evlat edinmişti. Onlar tarafından yetiştiril-

di ve onlar gibi büyüdü, birkaç yıl önce de bir şekilde beni bulmayı başardı. Bense yetimhanede büyüyüp benim gibi çocukların bir arada yaşadığı bir evde kendime bir oda tutup hem para kazanmaya hem de okumaya çalışıyordum. Tamamen sefalet içinde... Ondan kendi hayatımı gizlemek için epey çabalasam da bir gün çantalarımızı karıştırmayı başardı ve onun yerine çok önemli bir sınava girmem için beni ikna etti. Sadece on gün sürecek bir oyunun içine girdik. Ben onun muhteşem hayatına konuk olurken o benim sefil hayatımda hayata dair belli amaçlar buldu. On gün on beş gün oldu, sonra yirmi gün... Herkesi kandırmaya çalışırken kendi kendimize yenildik. Oyunumuz Dolunay'ın üvey ailesinin iş seyahatlerinden dönüp benim o olmadığımı anlamasıyla birlikte bozuldu. Uzun yıllardır planladıkları evliliği gerçekleştirmek içinse oldukça aceleleri vardı. Zenginler her konuda eli açık olabilirdi ama zaman konusunda fazlasıyla cimri olduklarını öğrenmiştim.

Dolunay bu duruma başta boyun eğse de düğün günü bunu yapamayacağına karar verip düğünden kaçtı. Bunun üzerine Ayza muhtemelen onurunu kurtarmak ve egosunu zedelememek için bana bir teklifte bulundu ve Dolunay'ın ailesi de kendi işlerini kurtarmak için onu destekledi. Bir yıl boyunca Dolunay olarak bu evliliği sürdürürsem geri kalan hayatım daha kolay olacaktı. Hem kendi hayatımı kurtaracak hem Ayza'ya yardım edecek hem kardeşimin ailesinin batmak üzere olan şirketini kurtaracaktım. Sunulan teklifi reddetmek için hiçbir sebep bulamamıştım ve işte, buradaydım.

"Dolunay, ailesine duyduğu minnetten dolayı bu planlı evlilik olayını kabul etmiş," diye ona doğru döndüm. "Sen neden yapıyordun bunu? Neden kendine gerçek bir sevgili bulmadın?"

Kapalı gözleri yavaşça açıldı, doğrularak kadehi kafasına dikti ve yenisini doldurdu. Bulanık bir ruh hâline girmişti. "İnsanları tanımaya ayıracak zamanım yok," dedi ciddiyetle. "Babam Dolunay'ı uygun buldu, ailelerimiz yıllardır yakın dost; kardeşin itiraz etmeyince ben de etmedim. Diğer kızlara oranla beklentisi yoktu, rol yapmak zorunda kalmayacaktık. Bu, ikimizin de kazandığı başka bir iş anlaşması olacaktı."

"Hiç âşık olmadın mı yani?"

"Bir kere," dedi gözlerini pencereden dışarıya çevirerek. Derin bir nefes aldı. "İyi bitmedi. Sıramı savdığımı düşünüp mantık evliliğinin mantıklı olduğuna karar verdim." Bana döndü ve yapay bir şekilde sırıttı. Onun sularına girmek gibi bir niyetim olmadığı için sahte gülümsemesine eşlik edip kadehimi ona doğru kaldırdım ve kafama diktim.

Bu bir işti ve iş konusunda takıntılıydım, en iyisini yapmak için kendimi paralardım. O yüzden kafamda onunla ilgili şeyleri toparlamaya çalışıyordum.

Babasına çok önem veriyor.

Bir kez âşık olmuş.

"Biliyorsun," dedim boğazımı temizleyerek. "Bunu yapmamıza gerek yok, yani balayı olayını. Neden doğruca işinin başına dönmüyorsun?" Dolunay ile yer değiştirdiğimiz on beş günlük süreçte Ayza'yı da birkaç kez görmüştüm. Zorunlu yemek yedikleri bazı programları vardı ama genelde hepsi kısa ve birbirinin aynı geçiyordu. Onun çok yoğun çalıştığını ve babası kadar işine düşkün olduğunu biliyordum en azından, o yüzden bu balayı olayı her şeyden daha saçma geliyordu.

"Kural bir," dedi yaslandığı yerden başını bana doğru çevirip çapkın bir şekilde göz kırparak. "Kurallarına göre yaşamak zorundayız. İhtişamlı bir düğün, göz alıcı bir balayı gerektirir. Döndükten sonra da bir parti vermek zorundayız ama merak etme, bunlarla sen ilgilenmek zorunda kalmayacaksın. Haftada en az bir kere herkesin gittiği restoranlarda yemek yiyip boy göstermemiz gerekiyor. Birkaç organizasyona da katılırsak geri kalan zamanımızı istediğimiz gibi geçirebiliriz." Sesi bıkkındı ama tüm bunları kabullenmişti.

"Herkes böyle yaşıyormuş gibi konuşuyorsun," diye mırıldandım gözlerimi kaçırarak.

Güldü. "Öyle zaten."

"Yani herkes sahte evlilikler mi yapıyor?"

Dudaklarını büküp düşünceli şekilde gözlerini arabanın tavanına dikti. "Nadiren mutlu olanlar vardır ama burası gösteriş dünyası. Eşin ve ailen de taktığın bir mücevher gibi sana yakışmalı."

Neredeyse kahkaha atacaktım. "Neden böyle yaşayasınız ki?"

"Tatmin duygusu," diye açıkladı. "Şöyle düşün, biraz para kazanınca kendine iyi bir takım elbise alıyorsun. Sonra iyi bir araba, sonra iyi bir ev, sonra iyi bir eş, sonra iyi çocuklar... Her şey iyi görünmekle ilgili."

"Çocuklarınızın birer süs eşyası olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu herkes için böyledir Çiçek," dedi. İlk defa ismimi sesli bir şekilde söylemesi dikkatimi dağıtmıştı. Kelime bir şekilde onun dudaklarında eğreti durmuştu. "İnsanlar birbirini sevdiklerine inanır ve evlenir, sonra da çocuk yapmaları gerektiğini düşündükleri için çocuk yaparlar. Aile olmak için." Yoğun ve içinde parıltılar barındıran gözlerini bana doğru çevirdi. Aynadaki yansımam dışında ilk defa böyle cansız bakışlara şahit oluyordum. Bu durum beni kısa süreliğine sarstı. Dolunay'ın mutsuz olduğunu biliyordum ama benzerini Ayza'da göreceğimi düşünmüyordum, onun için her şey yolunda gibi gelmişti. Hatta başta ne kadar bencil biri olduğunu düşünmüştüm. Elbette, tüm bunlar için daha erkendi.

Aile ve sevgi inancı yok.

Tıpkı benim gibi...

Konuşabilmem zaman almıştı. "Haklı olabilirsin," dedim. Kendi kimsesizliğimi ve okuldaki çocukların söyledikleri şeyleri düşündüm. Zenginler çocuklarını diğer şirket veliahtlarıyla yarıştırıyordu, yoksullar da komşu çocuklarıyla. Nasıl olduğu değişse de ne olduğu aslında herkes için aynıydı.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Hiç âşık oldun mu, geride bıraktığın biri oldu mu?" Konu bana dönünce afallamıştım, soru çok beklenmedik ve özel gelmişti. Bunu öylesine mi soruyordu yoksa benimle sohbet etmek hoşuna mı gidiyordu, emin değildim. Onunla karşılaştığımız ve birkaç kez bir araya geldiğimiz ilk andan beri çok fazla soru soruyordu.

"Bir kere," dedim onun gibi ama sonra kaşlarımı çatıp başımı iki yana salladım. "Hayır, aslında aşk denemezdi. Onun gibi birine âşık olmadım."

Arabanın içinde bir kıkırdama dolandı. "Hep öyle olmaz mı?" diye sordu aheste aheste. Bunun kendi kendine bir serzeniş olduğunu anla-

sam da soru sormuş gibi yanıtladım. "Ciddiyim," dedim kararlı bir şekilde. "Aşk söylendiği kadar kuvvetli bir duygu olsa birinin savaşması gerekirdi ama ne o ne de ben savaşmadık." Kendi kendime gözlerimi devirdim. "Yine de bir hayal kırıklığıydı, o yüzden aşk da diyebiliriz."

"Aşkı hayal kırıklığı olarak tanımlamak..." Gözlerini kapatıp gülmemek için alt dudağını dişledi. "Bu hoşuma gitti."

Omuz silkip ben de güldüm.

"Kitap okumayı sever misin?" diye sordu aniden. Bunu beni fazla dramatik bulduğu için sorduğunu düşündüm. Bu gözlem karnımı karıncalandırdı.

Onun gibi bir hayata doğanların çoğu gibi o da yüzeysel biriydi.

"Severim ama çok okuyan biri değilim," dedim. "Çalışırken çok zaman bulamıyorum."

"Zaman bulamamak bana hep bir bahane gibi gelmiştir."

"Bir bakıma haklısın ama insanlar, bu kalıbı kestirme olduğu için seçiyor bence. Asıl şey onu yapacak ruh hâline zaman bulamamak. Elbette yatmadan önce birkaç sayfa okuyabilirdim ama düşünmem gereken şeyler kafamın içini öyle ağırlaştırıyor ki odaklanamıyorum. Örneğin, otobüste bir yere giderken sayfaları şöyle bir karıştırırım ama o an aynı zamanda pencereden dışarıyı, caddeleri yani hayatın kendisini izlemek isterim. Çünkü bu, hayatı yakalamak için tek şansımdır." Gergin bir tavırla yutkundu. Bense konuşmaya devam ettim. "Oradan oraya koştururken zaten hayatı kaçırıyordum, kitap okumak bana başka hayatlara yolculuk gibi gelmiştir hep ama ben zaten kendi hayatımın yolcusuydum, ona yetişemezken başka bir hayatın kapısını çalmak anlamsızdı."

Yüzünde buruk bir gülümseme vardı, rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Oturduğu yerde hafifçe bana doğru döndü. "Şimdi başka bir hayatın yolcu koltuğunda oturuyorsun," dedi. Sesi sıcak, hatta eğlenir gibiydi. Tavrı aklımı karıştırmıştı.

"Öyle görünüyor." Düşüncelerimi toparlayabilmek için gözlerimi kaçırdım, parmaklarımı kadehin ağzında dolaştırdım.

"Neden beni sevmeyi denemiyorsun?"

Kirpiklerimi kırpıştırarak ona baktım. "Anlamadım?" Bunu hayretle ve soru sorar gibi dile getirmiştim.

"Neden birbirimizi sevmeye çalışmıyoruz?" Sorusuna hazırlıksız yakalanmıştım, bakışları doğrudan üzerimdeydi ve alaycı bir yanı yoktu. Oldukça ciddi hatta kararlı görünüyordu. Bir yanım rahatladı ama diğer açıdan ürperticiydi. Beni huzursuz ediyordu.

"Bu bir oyun," diye başını salladı. "Bir anlaşma yaptığımızı biliyorum ama öyle olmak zorunda değil. Bana göre dışarıdaki onlarca insandan daha iyisin benim için. Ben insanları tanırım, bana neden yanaştıklarını bilirim ve çoğunlukla bu güzel bir yüz için," dedi ve işaret parmağıyla kendi yüzünü işaret etti.

Özgüvenine karşılık kaşlarımı kaldırdım.

"Sadece bir yüz," dedi rahatsız olmuş şekilde burnunu kırıştırarak. O an gerçekten güzel bir yüzü olduğunu kabul ettim. Uzun boylu ve yapılıydı, bedenine iyi baktığı ortadaydı ve ona da çok para harcadığı... Gözleri çok koyu bir kahverengiydi, ıslak yaprakları ve karanlık çökmüş bir ormanı anımsatıyordu. Daha açık kahverengi saçları canlı ve gürdü. Kirpikleri ve kaşları gözlerinin etrafını özenli bir şekilde çevrelemişti. Küçük bir burnu ve karakteristik dudakları vardı.

Onun için gerçekten güzel denebilirdi.

"Ya da param olduğu için, sosyal statüm için, onların sosyal statüsüne denk olduğum için, takılarımdan birinin ismini almak için..." Bu son söylediğine sinsi bir şekilde güldü.

"Takılarından birinin ismini almak mı?"

"Ben takı tasarımcısıyım," diye gururla açıkladı. Yaptığı şeyi sevdiği ortadaydı. "Mücevher tasarlarım. Elmas, yakut, pırlanta... Onları ince ince işler ve mucizeler yaratırım."

"Ne olduğunu bilmiyorum ama olmadığın bir şeyi biliyorum," derken kadehimdeki son yudumu içtim. "Mütevazı biri değilsin."

"Dürüst olmaya çalışıyorum." Gözlerindeki kendine güvenen ve meydan okumaya hazır olduğunu belli eden ışıltılarla gülümsedi.

"Belki de kızlara karşı daha az dürüst olsan daha çok şansın olurdu. Sen de onlar hakkında böyle ithamlarda bulunarak oldukça yüzeysel

ve sığ biri olmuyor musun? Onların gerçekten neyle ilgilendiklerini hiç düşündün mü?" Bu cesareti şampanyadan alıp almadığımı merak etmiştim, bu şey gerçekten kaliteliydi. "Ayrıca, sürekli bu durumdan rahatsızmış gibi konuşuyorsun ama bu duruma uyum sağlamak için de her şeyi yapıyorsun. Daha biraz önce bana uymak zorunda olduğumuz kurallardan bahsettin, onlar gibi olmak istemiyorsan neden onlardan biri gibi davranıyoruz ya da neden onlara mükemmel evliliğimizi göstermek hatta kanıtlamak zorundayız?"

Dudakları kıvrıldı, merakla beni incelediğini görünce durma kararı almıştım. Daha ilk günden çok fazla şey söylemiştim bile. Üzerime vazife değildi, umurumda da değildi. Beni ilgilendiren tek şey, bu oyunun sonunda alacağım paraydı.

İşaret parmağını çenesinin üzerinde dolaştırırken "Haklısın," diye kabul etti. "Ama bütün bunları onlar için değil, babam için yapıyorum ben ve onun istediği de bu."

Bir şey söylemek üzere dudaklarımı aralamıştım ama son anda vazgeçtim. Derin bir iç çektim. "Affedersin ama," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Bütün bunlar benim üzerime vazife değil, gerçekten."

"Hayır, hayır..." dedi ve ona bakabilmem için omzumdan tutup beni yavaşça çevirdi. "Bir şey söylemek üzereydin, söylemeni istiyorum."

"Bu hoşuna gidiyor," diye bir tahminde bulundum.

Gözleri merakla aydınlanmıştı. "Ne?" diye kabaca sordu.

"Seninle tartışmam."

"Evet," dedi çabucak. "Pek fazla insan bana karşı çıkmaz, hatta benimle tartışmaz ve benimle ilgili çıkarımlarda bulunmaz."

"Dostum," dedim açıklayıcı bir tavra bürünerek. "Sizler birer simülasyonun içinde yaşıyor olmalısınız. Bu denli yüzeysel yaşarken insanların seni yüzeysel bulmasından yakınman saçmalık."

"Beni henüz tanımıyorsun," diye uyardı ama sesinde keyifli bir hava vardı.

"Sanırım iş tanımımda bu yok," dedim yapay bir şekilde gülümseyerek. "Üzerime düşen rolü iyi oynamak için elimden geleni yapacağım."

"Sanırım bir iş tanımımızın olmaması beni heyecanlandırıyor." Yüzünde dişlerini gösteren iddialı bir çarpık gülüş belirdi. İşte, bunun için tamamen hazırlıksızdım.

"Aklından neler geçiyor?"

Kafasını yana yatırıp düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. Alaycı hâlinden düşünmediğini anlamıştım. Kaç yaşında olduğundan emin değildim ama çocuksu bir neşesi vardı. Araba bilmediğim bir lokasyona doğru hızla ilerlerken bu yolculuğun bir an önce bitmesini istediğimi fark ettim.

"Birbirimizi tanıyarak başlayacağımızı umuyorum," derken sesi ima doluydu. Onu umursamıyor gibi görünmek için başımı iki yana sallayıp bakışlarımı pencereden dışarıya, yola çevirdim. "Seni benim hayatıma misafir eden bu oyunun bir yolculuk olduğunu söylemen bende bir şeyleri harekete geçirdi, ev sahibi olarak seni en iyi şekilde ağırlayacağıma emin olmalısın."

Zavallı şey, insan sarrafı olduğunu sanıyor.

Sanıyor.

Ve yanılıyor.

"Şimdi de senin için bakıma muhtaç biri miyim?" diye mırıldandım hoşnutsuz şekilde.

"Hayır," dedi hemen, alınmış gibi. "Sadece iyi bir ev sahibi olduğumdan emin oluyorum." Bakmasam da güldüğünü biliyordum. Oturduğu yerde kıpırdanıp önüne döndü ve kendi için biraz daha şampanya doldurdu. Beni biraz kendi hâlime bırakması yerinde olmuştu. Düşünmek için zamana ihtiyacım yoktu ama yine de kendi içime kapanmak her zaman güvenliydi ve ben de insanlardan çok kendime güvenmem gerektiğini bilen biriydim.

Araba nihayet durduğunda "Bir saniye bekle, lütfen," dedi. Kendi tarafından çıktı, arabanın etrafında dolaştı ve gülümseyerek benim kapımı açtı. Dışarıya çıkarken, "Kendi kapımı açabilirdim," diye kaşlarımı çattım.

"Senin gibi bir hanımefendi bu kadar nezaketi hak ediyor."

2. BÖLÜM: DAHA DA YÜKSEK

Şoför bagajdan ikimiz için hazırlanmış bavulları çıkarıp bizi takip etmeye koyuldu. Bavullardan biri onun aslında evlenmesi gereken ama son anda düğünden kaçan kız için hazırlanmıştı. Şimdi ise benim olmuştu. Birisi son anda anlaşmasını bozmuştu ve kendimi sonunda yüklü miktarda ödeme alacağım şatafatlı bir hayatın içinde sahte evlilik yapan bir oyuncu olarak bulmuştum. Hem de çok garip bir adamla.

Ayza hemen yanımda yürüyor ve adımlarını bana uydurmak için çabalıyordu. Onu ve uzun bacaklarını zor durumda bırakmamak için adımlarımı elimden geldiğince hızlandırmıştım. Normal giriş yerine beni *VIP* girişine yönlendirdi.

Elbette.

Kalabalıktan olabildiğince uzakta özel bir giriş kullandık. Kapıda bekleyen bir hostes Ayza'yı tanıdı ve olağanüstü bir kibarlıkla, "Hoş geldiniz, efendim," deyip prosedürü açıklamaya koyuldu. Ayza bir yandan onu başıyla onaylıyor, bir yandan da elini belime koyarak beni yönlendiriyordu.

"Tebrikler efendim," dedi hostes bana da güler yüzle ve yanımızdan ayrıldı. Ona teşekkür bile edememiştim şaşkınlıktan. Piste çıktığımızda şaşkınlığım daha da arttı. Bir yolcu uçağına gitmek yerine daha ufak olan özel jetlerden birine doğru ilerlemeye koyulduk. Rüzgârdan korunmak için saçlarımı kulağımın arkasında tutmam gerekmişti.

"Bir özel jet mi?" diye sordum sonunda dayanamayarak. Uçağa yanaşmıştık ve şaşkınlığım yerini dehşete bırakmıştı. Yüzümdeki ifade ve ses tonum onu eğlendirmişe benziyordu.

"Ben iyi bir ev sahibiyim, Ayçiçeği," dedi. Sonunda bana nasıl hitap etmek istediğine karar vermişti. İsmim Çiçek'ti ama anlamını ayçiçeği tablosundan alıyordu. Bu yüzden hazırlıksız yakalandığım bu

duruma kalbim bir saniyelik yadırgadığım bir tepki verdi ve heyecanla, bir kedi gibi mırladı.

Uçağa çıkan basamakların önünde bir hostes ve üniformalı bir pilot bekliyordu. Kadın otuzlu yaşlarında uzun boylu, kumral ve güleç biriydi. Pilotun daha yaşlı ve deneyimli olduğu belliydi. Sert yüz hatları ve yer yer kırlaşmış sarı saçları vardı. Merdivenden çıkarken dizlerim titriyordu. Bu korkutucuydu. Bu kadar zengin olmak dehşet verici şekilde korkutucuydu.

"Tebrikler," dedi hostes önce bana sonra Ayza'ya bakarak.

Bu defa "Teşekkür ederim," diye mırıldanmayı başarabilmiştim.

"Teşekkürler Nur!" dedi Ayza daha heyecanlı ve daha yüksek bir sesle. Kadın gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdi.

Kabine girmemiz için çekildikten sonra pilot çok hızlı bir şekilde yabancı dilde bir şeyler söyledi. Arasından sadece "Hoş geldiniz" ve "Bay Nevruz" kelimelerini seçebilmiştim. Doğru ya, Ayza Nevruz. İngilizcem de aşağı yukarı bu kadardı zaten. Çekingen bir şekilde ona da gülümsemeye çalıştım. Ayza ile samimiyetle el sıkıştılar.

Şaşkınlığımı ve saklamaya çalıştığım utancımı fark eden Ayza beni elimden tutarak koltuklardan birine oturttu ve yeniden bekleyen pilota döndü.

"Hazırlıklar tamamlandı mı?"

Onlar konuşurken etrafı inceleme fırsatı yakaladım. İçinde bulunduğumuz jet, yolcu uçaklarından daha havadardı, daha geniş bir alana sahipti. Koltuklar bej rengi, deri kaplama ve çok rahattı. Yani kesinlikle uyuduğum birçok yataktan daha iyi durumdalardı. Yaslandığımda sırtıma masaj yapılıyormuş gibi yumuşak bir hisle çevrelendim.

Nur ile konuştuklarını duysam da pilot ile konuşmalarına tamamen yabancı kalmıştım. Ayza da en az pilot kadar hızlı ve akıcı İngilizce konuşuyordu. Kendimi kötü hissetmemek için eksik olmadığımı, sadece kötü hayat şartlarında dünyaya geldiğimi zihnimde tekrarladım.

Ayza yanıma oturmak yerine karşımdaki koltuğa yerleşti, benim yanımda da onun yanındaki gibi karşılıklı boş bir koltuk vardı. Sağ tarafımızda da karşılıklı tekli koltuklar yer alıyordu. Kaç koltuk oldu-

ğunu merak etsem de görmemiş ya da garip gibi görünmemek için dönüp bakmamıştım.

Ceketini çıkarıp yanındaki boş koltuğa bıraktığında, "İyi misin?" diye sordu.

"Bir özel uçağın var," dedim kaşlarımı kaldırıp.

Garipliğimin sebebini öğrenmek onu rahatlatmış gibi kendini tutarak güldü. "Evet," dedi. "Teknik olarak artık senin de uçağın."

Başımı iki yana sallayarak, "Sanmıyorum," dedim. Ben yerimi bilirim. Sahip olabileceğim ve olamayacağım şeyleri de...

"Resmî olarak benimle evlisin, benim olan senindir."

"Resmi olarak seninle evli olan ben değilim, bir başkası. Ben onun yerine geçen bir oyuncuyum."

"Her zaman bu kadar gerçekçi misin?" diye sordu kuşku içinde.

"Hem de her zaman." Ellerimi bacaklarımın altına sıkıştırdım. Kendimi müthiş rahatsız hissediyordum. Boğuluyormuş gibi... Tamam, zengin bir hayat olduğunu biliyordum ama ilk adım özel bir uçaktı! Gerçekten mi? Bu çok fazlaydı!

Yanımıza gelince isminin Nur olduğunu hatırladığım hostes gülümseyerek, "Hazırız, efendim," diye uyardı ve kabinin arka tarafına doğru yürüdü.

Hazırız, tam olarak neye!

Ayza yerinden doğrulduğunda başımı ona çevirdim. Ayağa kalkmam mı gerekiyordu? Deli gibi paniklemiştim. Ne yapacağını bilmemek korkunç bir histi. Yavaşça bana doğru eğildi, gereğinden fazla yaklaşarak kollarını iki yanımdan uzattı ve pratik bir şekilde kemerimi bağladı. Ne yaptığını anladığımda derin bir nefes vermiştim. Geriye çekilmeden önce yüzlerimiz karşı karşıya gelecek şekilde tam önümde durdu.

"Biraz rahatla," dedi yumuşak bir şekilde. Elleri hâlâ karnımın üzerinde, kemerin klipsini tutuyordu. Teması ve yüzüme değen nefesi iç gıcıklayıcı bir ürperti duymama neden oldu. Hızlı bir şekilde başımı salladım. Gülerek geri çekildi, kusursuz ve ne yaptığını bilir hareketlerle koltuğuna yerleşti ve kemerini basit bir şekilde bağladı.

Uzay problemi değil, Çiçek... Gerçekten, sakin olmalısın.

Uçak pistte ilerlemeye başladığında gergince koltuğa yapışmıştım. Uçmaktan pek hoşlanmıyordum. Zaten bu zamana kadar sadece bir kez uçmuştum. İkincisinin özel bir jette ve bu kadar garip bir şekilde olmasını beklemiyordum. Bir dahaki uçuşumun evime, hayatıma, gerçeğime dönmek olacağını sanırken düştüğüm ve kendimi içine çektiğim şu duruma bakın!

"Uçmaktan hoşlanmıyorsun," diye bir tahminde bulundu Ayza. Uçak hafifçe sarsılarak kalkışa geçince gözlerimi kısıp koltuğun iki yanına tutunmuştum.

"Sevmiyorum," diye kabul ettim.

"Çok düşünüyorsun çünkü."

"Şu an sadece midem bulanıyor, inan bana düşünmüyorum."

"Kendini kasma, omuzlarını nasıl sıktığını görebiliyorum. Korku bazen sadece fizikseldir. Burnundan yavaşça nefes al ve ağzından ver. Bedenini gevşet, omuzlarındaki ağırlık gidince nasıl rahatladığına inanamayacaksın." Ona çok bildiğini söylemek ve onun alışkın olduğu bu şeylere ne kadar uzak olduğumu anlatan birkaç iğneleyici laf etmek niyetindeydim ama kendimi, söylediklerini yaparken buldum.

Burnumdan nefes alıp ağzımdan yavaşça verdim. O söyleyene kadar omuzlarımı ne kadar kastığımın farkında bile değildim ve gevşetince gerçekten muazzam bir rahatlık duydum. Kollarımı iki yanımda gevşetip yere bastırdığım ayaklarımı da boşlukta sallandırıyormuş gibi serbest bıraktım. Bedenim hafifleyince kalkış o kadar da hissedilir olmamaya başladı. Rüzgârda yürümek gibiydi. Gözlerimi ağır ağır açtığımda merak ve ilgiyle beni izlediğini gördüm. Bu sefer gözlerimi hızla birkaç defa kırptım.

"Daha iyi, değil mi?" diye sordu.

Sadece başımla onayladım.

"İlk kez mi uçuyorsun?"

Gerçekten meraklı ve ilgiliydi.

Derin bir nefes verdim. "Özel bir jetle mi?" Bunu gülerek de olsa kinayeli bir şekilde sormuştum.

"Hayır, onu kastetmemiştim."

"Hayır," dedim ben de ona bakarak. "Buraya yani Kıbrıs'a gelirken uçağa binmiştim, bu ikinci."

"Eminim ikinci uçuşunun dönüşün olacağını düşünüyordun."

"Aynen öyle."

"Peki, bu daha mı iyi daha mı kötü?"

Sorgularcasına, "Burada olmak mı?" dedim. Gülerken yanaklarımı şişirmiş ve dudaklarımdan şaşkın bir kıkırdama kaçırmıştım. "Buna kimsenin kötü diyeceğini sanmam." Çenemle uçağın içini işaret ettim.

Cevabımdan memnun olmuş şekilde ellerini birbirine kenetledi.

"Garip şekilde konuşması kolay birisin."

"Bu genelde benim için söylenen bir şey değildir," dedim. Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Sadece sen çok fazla soru soruyorsun."

"Seninle ilgili söylenen şeyler genel olarak nedir?"

Meraklı. Kesinlikle çok meraklı.

Cevap vermeden önce biraz düşünmem gerekti. Bunu söylerken kastettiğim şey insanların düşünceleri değildi aslında. Onların düşüncelerine önem veren biri sayılmazdım, bu yüzden hakkımda söyledikleriyle ilgili pek fikrim yoktu.

"Öyle sıcakkanlı ve konuşkan biri değilim." Gözlerimin irileştiğini biliyordum. Beni tanımaya çalıştığını da biliyordum. Belki de buna güvenliği açısından gerek duyuyordu. Duysa iyi olurdu. Duymalıydı.

"Buna hem katılıyor hem de katılmıyorum." Hafifçe omuz silkti. Bakışlarının odağındayken kendimi rahatsız edici bir analiz altındaymış gibi hissediyordum. Ben bir problemmişim ve o da bunu çözmek zorundaymış gibi davranıyordu. Hiç konuşmayalım diye bir derdim yoktu ama fazla arkadaş canlısıydı ve bu beni çoğunlukla ürküten biri durumdu. İnsanların arkadaş olmak isteyeceği biri olmamıştım hiçbir zaman. Benden nasıl kaçtıklarını bilerek yaşamıştım hayatım boyunca ve bir noktadan sonra onların peşinde koşmayı bırakmıştım.

"Beni sadece birkaç saattir tanıyorsun," diyerek dudak büktüm. "Nikâh memuru geldiğinde senin gelinin kaçarken ben orada duru-

yordum ve sen de bana sadece kitaplara konu olabilecek ya da saçma bir romantik komedinin özeti olabilecek bir anlaşma teklif etmiştin."

"Bir insanı gözlemlemek için birkaç saat yeterlidir," dedi. "Ve bence sen oldukça sıcakkanlısın ve doğru sorular sorulduğunda herkes konuşmayı sever."

"Bilemiyorum," dedim. Söylediklerinin üzerinde durmak ya da düşünmek istemiyordum. "Sen nasıl birisin?" Bunu beni biraz rahat bırakması için öylesine ortaya atmıştım ama birbirimizi tanımamız konusunda bu kadar kararlıysa kendisini anlatmaya başlayabilirdi.

"Klasik bir iş adamıyım," diye omuz silkti ama gülerken durumdan hoşnut görünüyordu.

"Öyle olduğunu sanmam."

"Neden?"

Kaşlarımı kaldırıp gülmemi engelleyemedim. "Birkaç saatlik bir gözlem."

"Sence nasıl biriyim?"

"Kendiyle gurur duyan ama etrafında olup bitenlere karşı memnuniyetsiz. Yüzeysel ve topluma karşı sağır. İnsanların hayatlarıyla ilgili konuları fazla basite indirgiyorsun çünkü gerçek yaşam hakkında pek fikir sahibi değilsin. İyi olanaklarla dünyaya gelmişsin ve onları daha da iyi hâle getirmişsin, başkaları senin gibi düşünmediği için kendini onlardan daha iyi sanıyorsun." Son kelimemden sonra derin bir sessizlik oldu ve bir süre karşılıklı bakıştık. Gözlerini kısmıştı. Bu kadar uzun cümle kurmayı ben de beklemiyordum. Anlaşılan onun hakkında şimdiden epey fikir sahibi olmuştum.

Ayza ile yaklaşık iki haftadır komşuyduk. Ben bir villadaki zengin kardeşinin yerine geçen yoksul ve kesinlikle geçici bir misafirdim. Aslında orada hiç olmamam gerekiyordu ama bu başka bir konuydu. Orada bulunduğum süre içinde onunla birkaç kez karşılaşmıştım ve bazen oturmayı çok sevdiğim havuz başında beni yakaladıkça onunla sohbet etmiştik. Çoğunlukla yine o konuşmuştu. Yapması gereken evlilikle, babasına olan düşkünlüğüyle ve bazen de hayatla ilgili konuşurduk. Benim yoksul ve kimsesiz olduğumu, Dolunay ile ikiz olduğumuzu, bebekken yetimhaneye bırakıldığımızı ve birebir benze-

diğim ikiz kardeşimi zengin bir aile evlat edinirken benim yoksulluk içinde yaşadığımı öğrenecek araştırmayı yapmıştı ve kardeşimin yerine geçtiğimi ilk anlayan o olmuştu. Bu yüzden onu hafife almamam gerektiğini biliyordum ama o parası olan bir şarlatandı, onun gibi insanlardan parasını çekip aldığınızda genelde geriye bir şey kalmazdı. Ettiğimiz sohbetlerde koşturup durduğum iş hayatımdan birkaç şey söylemiştim ona ama hiçbir zaman daha fazlasını vermemiştim. Düğün günü geldiğinde benim aslında o evden de o şehirden de ayrılmam gereken gündü. Ama Ayza bana bir teklifte bulunmuştu ve ben de bunu reddedemeyecek kadar yüzsüz ve parasızdım.

"Şuna bak," derken başını iki yana salladı ama durumdan rahatsız görünmüyordu. Çok açık konuştuğum için biraz utanmıştım. "Bana karşı nasıl da dolmuşsun öyle."

Cevap vermek için birkaç düzgün kelime ararken Nur gelip ne yemek istediğimizi sordu, minnetle ona baktım. Birden fazla seçenek vardı ve hepsini ikimizin de gözlerinin içine bakarak sırayla açıklıyordu. Buna ihtiyacı olan kişi bendim ama o an, aslında o kızın yaptığı işin bile benim için ne kadar lüks olduğunu düşündüm, bir de üzerine bana servis yapacaktı. İnanılır gibi değildi. Eğer İstanbul'a geri dönmüş olsaydım şu an ya pastanede garsonluk yapıyor olacaktım ya da otelin karşılamasında tüm gece ayakta durup insanlara 'hoş geldiniz' demek zorunda kalacaktım. Şimdi ise özel bir jette bir hostesin bana havyar sunuşunu izliyordum.

"Ne yemek istersiniz?" diye dikkatimi çekmek istercesine sorusunu yineledi.

"Sadece biraz meyve alabilir miyim?" Nur, Ayza'ya doğru bakınca tedirgin olmuştum. "Yani yoksa önemli değil, saydığın herhangi bir şey de olabilir."

Ayza güldü.

"Aç değil misin?"

"Uçuş midemi bulandırdı," diye itiraf ettim.

"Pekâlâ, bana levrek getir, lütfen. Yanında beyaz şarap. Güzel eşim için de meyve ve portakal suyu olsun ama içine biraz şampanya ekleyin."

Nur güleç bir şekilde onu onaylayıp yiyeceklerimizi getirmek üzere gitti. Uçağın bir de mutfağı mı vardı? Daha önce çok ama çok fazla mutfak görmüş ve orada çalışmıştım ama daha önce bir jetin mutfağını görme gibi bir şansım olmamıştı. Şuna bakın, bazılarının özel uçağı varken bazıları o uçakta servis yapmayı bile lüks olarak görüyordu.

"Bu tedirginliği üzerinden atman gerekiyor," dedi rahatça bacak bacak üstüne atarak. "Onlar senin isteklerini gerçekleştirmek için varlar. Meyve istedin diye gerilmene gerek yok."

"Ne istersem mi?"

"Ne istersen."

"Ya o an burada olmayan bir şey istersem."

Kafasını yana yatırıp alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum, Ayçiçeği."

Nasıl bu kadar rahat davranabiliyordu ki? Sadece bir anlaşma yapmıştık ve gerçek anlamda birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorduk ama o neredeyse benimle flört ediyordu.

"Nereye gidiyoruz peki?"

"Nihayet biraz ilgini çekmeyi başardım mı?"

"Aslına bakarsan hayır," dedim dürüstçe. "İlgini üzerimden çekmek için sordum, çok da umurumda değil."

Sesli bir şekilde gülerken uzun parmaklarını ağzının üzerine kapattı. "O hâlde sürpriz olsun."

Başımı sallayıp koltuğu iki yanından kavradım. Uçuş sakin ve sarsıntısız geçiyordu ve bu çok iyiydi. Korkak biri olmak istemezdim.

İkimiz de sessizlik içinde yemeklerimizi yiyorduk. Ayza dikkatli ama nezaket içinde yiyordu ve bana bakmaması, konuşmaması gerilimimi azaltıyordu. Birkaç tane kivi ve birkaç dilim de muz yiyebilmiştim ama daha fazlasını midem almadı. Bu neredeyse komikti. Normal bir günde buradaki her şeyi tek seferde yiyebilecek kadar iştahlı olurdum.

"Bana sakın formun için yemediğini söyleme, inanılmaz zayıfsın."

Anlamamış şekilde ona baktım. "Diyet yapmak gibi mi?"

Başını sallayarak onayladı ve şarabından bir yudum aldı.

Neredeyse gülecektim, hem de epey sesli. "Hayır, hayatım boyunca hiç diyet yapmadım. Zayıfım çünkü hem çok çalışıyorum hem de yiyecek az şey buluyorum."

Söylediğim şey hoşuna gitmemiş gibi kaşlarını çattı. "Her zaman böyle miydin, yalnız ve-"

"Yoksul. Söyleyebilirsin, bu ayıp değil."

"Kabalık etmek istemedim."

"Asıl kabalığı bizi görmezden gelerek ediyorsunuz."

"Bu tam olarak doğru değil," dedi.

Portakal suyunu elime alıp arkama yaslandım. "Kendinizi sürekli böyle ikna ediyorsunuz."

"İnsanlara yardım ediyoruz Çiçek, bunun için bir sürü dernek kuruyoruz."

"İnsanlara yardım etmiyorsunuz, kendinizi onlara yardım ettiğinize inandıracak ölçüde bir oyun kuruyorsunuz. Dernekler, bağış geceleri... Onlar sizin için işten bile değil, sadece vicdanınızın gösterişi. Birbirinizin yüzüne bakıp, en gösterişli kıyafetlerinizi giyip, en pahalı mücevherlerinizi takarak, 'haydi, o zavallılara biraz yardım edelimcilik' oynuyorsunuz. Sizin için eğleneceğiniz ve birbirinizi öveceğiniz başka bir davet oluyor bu sadece." Kelimeler ona ve onun gibilere söylemek istediğim şeyler için yeterli değildi ama elimden daha fazlası gelmezdi.

Konu ilgisini çekmiş olacak ki yemek yemeyi bıraktı. Nur'a seslenip kalanları toplamasını istedi ama şarap şişesini de getirmesini rica etti. Birkaç dakika içinde yemekle ilgili her şey toplanmış, Ayza'nın kadehi tazelenmişti.

"Peki, sence ne yapmalıyız?" diye sordu. Gözlerine baktığımda bunu gerçekten merak ettiğini görebiliyordum. Sanki şu an söyleyeceğim şeyler, onun hayatında büyük değişiklikler yaratacakmış gibi tüm dikkatini üzerimde toplamıştı.

"Yapabileceğin bir şey yok," dedim hınçla. "Sadece benim ya da sadece senin yapabileceğin hiçbir şey yok. Tüm dünyada başlayacak

bir değişim yaratamazsın, konferanslarınızda böyle söyleseniz bile bu sadece alkış toplar. İnsanlar kendi dünyasını değiştirdiği zaman bütün dünya değişmez. İnsanların en büyük sorunu kendilerini çok fazla önemsemeleri ama olay hiçbir zaman insanla ilgili olmadı, hep insanlıkla ilgiliydi."

Bacaklarını iki yana açıp kollarını dizlerine yaslayarak bana doğru eğildi. "Bu durumu benim için daha açıklayıcı bir hâle getirir misin?"

"Aslanlar neden tavşanları avlıyor?"

"Doğaları gereği."

"Aynen öyle," dedim. "İnsanlar da doğaları gereği bu kadar bencil ve nankörler. Mesela senin karşında böyle konuşuyorum ama aynı imkânları bana versen dün ne olduğumu hemen unuturum. İnsan dediğin varlık sadece içinde bulunduğu duruma odaklıdır. Yaz mevsimini yaşıyorsa sıcağı tanır, sıcaktan yakınır ama soğukta kalanları düşünmez."

"Hayatını her zaman bu kadar umutsuz mu yaşadın?"

"Yaşayabilmem için önce bir hayatım olması gerekiyordu."

"Şimdi bir tane var," dedi cüretkâr bir şekilde. "Sana bu hayatı sunuyorum. Nasıl yaşamak istediğini görmek istiyorum."

"Bunu neden yapasın ki?"

"Belki de sadece iyi biri olmak istiyorum," dedi. Kaşları kalkmış, dudakları hafif aralık kalmıştı.

"İyi biri olmak mümkün değil."

"Sana bunun aksini kanıtlayacağım."

"Hayal kırıklığının tadını çıkar."

Geriye yaslandı ve meydan okuyan bir tavırla hafifçe gülümsedi.

3. BÖLÜM: PARILTILI HAYATLAR

İnsanlar sürprizlerden bahsettiği zaman ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Daha önce hiç kimse bana sürpriz yapmamıştı. Kayıp ikiz kardeşimin yıllar sonra karşıma çıkması dışında. Şimdi ise Fransa'da, adını telaffuz edemeyeceğim bir otelde Eyfel Kulesi'nin manzarasına bakıyor ve içinde bulunduğum durumu sorguluyordum.

Yanağım cama yapışmış şekilde durup sıcak havayı hissederken içimdeki soğukluğun derecesi biraz olsun değişmiyordu. Karanlığın içinde tüm şehrin ortasında, terk edilmiş, ışıl ışıl bir yapıyı seyrediyordum. Dramatik bir hayata sahip olsam da bunu kişiliğime taşımayı reddediyordum. Yaşadığım hayat bana o anın gerektirdiği gibi davranmayı öğretmişti. Hayatım boyunca, kendi yaşamımı paçalarından çekiştirerek yaşanacak birçok güzel şeyi çalmak zorunda kalmıştım. İşte, tam da bu yüzden insanlar bir yüzsüz olduğumu söylese de bana sunulan hiçbir şeyi reddetmezdim. Biri eski pantolonunu bana verirse onu alırdım, biri bana böyle bir zenginlik sunarsa hiç düşünmeden kabul ederdim.

İnsanlardan ve bu dünyadan alabildiğim her şeyi alırdım.

Bu yüzden odanın ve şu an elimde olan her şeyin tadını çıkarmak için -ki bunlardan genelde zevk duymasam bile durum değişmezdi- sadece sana verileni alman gerektiğine inanıyordum. Büyük banyoya girdim ve küveti doldurup ne olduğu hakkında en ufak bir fikrimin olmadığı tüm sıvı ve sabuna benzeyen şeyleri suyun içine boca ettim. Döktüğüm ilk birkaç şey hayal ettiğim köpük görüntüsünü yaratmamıştı ama küçük şişelerden biri küvetten banyoya taşacak kadar çok köpük yarattı.

"Kahretsin," diye mırıldanarak ne yapabileceğimi düşünürken suyun hâlâ açık olduğunu fark etmek beni daha da panikletti. Aynı anda kapının çalması ise bambaşka bir rezaletti. Sadece oda servisi olmasını umardım ama bu saatte, yani sabaha karşı üç civarında, oda servisinin kafasına göre kapı çalamayacağını bilecek kadar otellerde çalışmıştım.

Sadece yüzüm görünecek şekilde kapıyı açtım. Ayza alt dudağını dişleyerek bana bakıyordu, neredeyse arkasını dönmek ve gitmek üzereydi. Keşke kapıyı açmasaydım, uyuduğumu düşünür ve bir saniye önce olduğu gibi dönüp giderdi.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordum kaşlarımı kaldırıp.

"Neden kapının arkasındasın?"

Hâlâ tuhaf bir şekilde gizlendiğimi fark edince başımı eğip kendime baktım ve kapının arkasından çıktım. Kıyafetlerim epey bir ıslanmıştı.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim. "Neden geldin?" Sabırla ona bakıyor ve bir cevap bekliyordum.

"Aç olabileceğini düşündüm ve bir şeye ihtiyacın var mı diye sormak istedim."

Başımı iki yana salladım. "Minibarın çoğunu yedim ve duş aldıktan sonra aç hissedersem kendime bir şeyler söyleyebilirim. Yani telefon kullanmayı falan biliyorum."

Yüzünde alıngan bir ifade ve hayal kırıklığı belirdi. "Fransızlar, İngilizce konuşmayı pek sevmezler. İletişim kurmakta zorlanabilirsin diye düşündüm."

Hay aksi! Ben İngilizce de bilmiyordum ki...

"Başımın çaresine bakabilirim, yani beni düşünerek kendi zamanından harcamana gerek yok." Yüzü düşmüştü, nezaketi ya da hissettikleri umurumda değildi, bir an önce gitmesini istiyordum.

"Bu ses de ne?" diye gözlerini kısarak sordu. Su sesi ikimize kadar gelmişti. Ona açıklama yapmadan koşar adım banyoya gittim. Musluğu kapatmadığım için küvet doldukça dolmuş ve taşmıştı. Üzerine her yer köpüklü suyla kaplanmıştı. Zeminde çıplak ayaklarımla kaya kaya ilerlemeye çalışıyordum. Peşimden gelen Ayza, benim kadar şanslı değildi.

"Burada neler oldu?" diye banyoya daldığı sırada pahalı ayakkabıları onu ayakta tutmaya yetmemiş ve dev gibi cüssesiyle banyonun ortasına sırtüstü yapışmıştı. Ne dediğini anlamadığım bir küfür sa-

vurdu. Kaymamaya dikkat ederek dizlerimin üzerinde, köpüklerin arasından ona doğru ilerledim ve başımı eğerek yüzüne baktım.

"İyi misin?"

"Daha iyi günlerim olmuştu," dedi dirseklerinden destek alıp doğrulurken. "Burada ne yaşadın sen?"

"Sadece duş almak istedim."

"Çok fazla köpük var," diye söylendi ama benden bağımsız olarak küvete doğru ilerleyip önce hâlâ açık olan suyu kapattı, sonra da tıpayı çıkarıp suyun akmasına izin verdi. Soluk soluğa kalmış ve epey bir ıslanmıştı.

"Birilerini arayalım da gelip burayı temizlesinler, benim odamda duş almak ister misin?"

Gözlerimi devirdim.

"Sadece su ve sabun," dedim. "Abartma. Hallederim ben."

"Halletmene gerek yok, buraya çok fazla para ödüyorum."

"Ben ödemiyorum."

Kaşlarını çattı. "Bu bir anlaşma, kendini şımartmak varken neden sürekli terslik çıkarıyorsun ki?"

Kolundan tutup onu banyonun dışına doğru çekiştirdim. "Kendimi şımartıyorum ve iyiyim, karnım da tok. Şimdi gidip üzerini değiştir, sırtını da bir kontrol et. Biraz önce iki seksen yere yapıştın."

"Kesinlikle daha iyi günlerim olmuştu..." diyerek mutsuz bir şekilde yürümeye başladığında neredeyse kahkaha atacaktım.

"İyi geceler, Ayza," deyip hafif bir tebessümle kapıyı arkasından kapatırken derin iç çekişini duymuştum. O gittikten sonra sesli bir şekilde, rahat rahat gülüp durdum. Yeniden banyoya döndüğümde bu defa küveti doldurmadan hızlı bir duş alıp dünyadaki muhtemelen en yumuşak bornoza sarındım ve kendimi kocaman, serin yatağın içine attım. Gözlerimi kapatmadan önce o çok asil, zengin züppenin banyonun zeminindeki hâline gülmeye devam ediyordum. Artık o kadar da havalı değildi...

4. BÖLÜM: BULANIK MANZARALAR

Yakışıklı olan erkekler yakışıklı olduklarını bilirler ve her zaman buna göre davranırlar. Diğer herkesten daha özgüvenli ve atak bir kişiliğe sahiplerdir. Ayza için bu durum daha farklıydı. O hem yakışıklı hem varlıklı hem de kendi çapında yetenekli olduğunu düşünüyordu ve muhtemelen diğer herkes de onun hakkında böyle düşünüyordu.

Lobiden geçip açık büfe kahvaltı salonuna giden bense öyle düşünmüyordum. Çünkü düşünürsem başımın derde gireceğinin bir hayli farkındaydım. Böyle hikâyeler hep tatsız biterdi. İyi insanların varlığına inanmıyordum, dünyada iyilik olduğuna da inancım yoktu.

Her koyun kendi bacağından asılıyordu.

Ve Fransızların yemek anlayışı kesinlikle berbattı. Peynirleri lezzetsiz ve seçenekler çok ünlü bir otel için kısıtlıydı. Şu ünlü hamur işi, tadı bayat yağlı ekmeğe benzeyen şeylerden birkaç tane alıp kahveyle yemeye çalışsam da benim gibi sürekli aç ve obur bir kız için bile fazla yavandı.

Prensimiz beni terasta sigara içerken bulduğunda birkaç saattir orada oturmuş manzarayı seyrediyordum.

"Tünaydın," dedi kendine has dingin ses tonuyla.

"Sana da."

"Güzel uyudun mu?"

"Hem de hiç uyumadığım kadar!" Yatakta fazladan birkaç saat geçirmek için daha önce hiç bu kadar zamanım olmamıştı. Kız kardeşimin evinde kaldığım iki haftayı saymazsak tabii... Orada da epey tembellik etmiştim ama onun evinde onun hayatını yaşarken böyle rahat değildim çünkü onun sahip oldukları, uzanıp yüzsüzce alamayacağım şeylerdi. Kardeşim, benim kırmızı çizgimdi.

"Kahvaltı nasıldı?"

Kendime engel olamadan yüzümü buruşturdum. "Daha kötülerini yaşamıştım ama kahvesi süper." Fincanı dudaklarıma götürüp büyük bir yudum aldım, sonra bir anlık refleksle sanki ona da teklif etmem gerekiyormuş gibi fincanı ona doğru uzattım. Bir saniye şaşırsa da fincanı alıp dudaklarına götürdü ve bir yudum aldıktan sonra o da yüzünü buruşturdu.

"Çok acı."

"O yüzden güzel."

Konuya çok hâkim olmasam da kulağa oldukça iyi gelen bir aksanla garsondan Fransızca bir şeyler istedi ve tam karşıma, konforlu sandalyelerden birine oturdu. Manzarayı arkasına almıştı.

"Eyfel Kulesi sizin için o kadar da çekici değil mi ekselansları?" dedim yarım yamalak gülerek ama biraz da sinir olmuştum. Böyle şeyleri bu kadar normal karşılayabildikleri ve herkesin görmek için can attığı yerlere sırtlarını dönebildikleri için.

"Saatlerdir buradasın," diye mırıldandı önce bana sonra küllükteki izmaritlere bakarak. "Çünkü kuleyi daha önce hiç görmedin ve senin için ilgi çekici olan manzaradan gözlerini alamıyorsun."

Aslında ne kadar da çirkin bir kuleydi. Kocaman bir demir yığını gibi... Bu güzel şehrin altında devasa bir fazlalıktı.

"Elbette öyle," derken ona değil yine manzaraya bakıyordum ama asıl çekici olan onu daha önce görmemiş olmam değildi, onu gördüğüme inanamamamdı, bir saniyeliğine gözlerimi kapatsam koca yapı yok olacaktı sanki. Eyfel benim gözlerim tarafından izlendiğini bilse bahse girerim kendini bok gibi hissederdi.

"Ben de öyle yapıyorum," dedi. "Daha önce görmediğim ve benim için çok ilgi çekici olan manzaradan gözlerimi alamıyorum." Garson gelip kahve fincanını masaya bıraktığında Ayza ona birkaç kelime edip gülümsedi. Benimse yanaklarım kızarmıştı ve kafam allak bullak olmuştu. Hiç beklemediğim şeyler söylemişti ve bir an için, sadece bir an için onun gözleri tarafından izleniyor olmanın nasıl hissettirdiğini düşünme gafletinde bulundum.

Ve kendi kendime gülümsedim.

"İşte, yine merak ettim," dedi. "Neye güldün öyle?"

"Bir dakika önce şu kuleye bakıp ne kadar çirkin olduğunu ve onu buraya bırakanın ne düşündüğünü merak ediyordum, sonra tıpkı onu izlediğim gibi beni izlediğini söyledin."

Omzunun üzerinden hafifçe dönüp kuleye baktı. Sadece birkaç saniye sürdü bakması.

"Bu söyleminin insanlığın bir özeti olduğunun farkında bile değilsin," diye mırıldandı. İlgisiz ama önemli bir şeyden bahseder gibi... Beni insanlığın tanımı olarak görmesi onda bir yaşam belirtisi görmeme neden oldu. Aynaya baktığımda ben daha farklı bir insanlıkla karşılaşıyordum; hor görülmüş, kullanılmış ve sonunda insanlıktan çıkmış.

"Çünkü ilk yapıldığında herkes ondan nefret etmiş," dedi.

Kahkaha atmamak için kendimi tutmam gerekmişti. İstenç dışı bir kıyas yapıyordum. Bu, bana ilk doğduğunda nefret edilmiş ve kapının önüne bırakılmış bebekliğimi anımsatmıştı.

"Zamanında epey olay olmuş. '*Biz yazarlar, ressamlar, heykeltıraşlar, mimarlar ve Paris'in şimdiye kadar dokunulmamış güzelliğine kendini adamış tutkulu insanlar olarak bütün gücümüzle bu kullanışsız ve korkunç Eyfel Kulesi'ne karşı çıkıyoruz.*' diye bir bildiri bile yayımlamış o zamanın sanatçıları. Halk sevmemiş ve insanların çoğu yapının, şehrin ortasında kocaman bir elektrik direği gibi durduğunu savunmuş." Nihayet dudakları kayda değer bir şeyler için açılmıştı. Onu dinlerken gözlerim bir yandan kulenin üzerinde gezinmeye devam etti.

"Yapının asıl sahibi Gustave Eiffel ise bu duruma '*Mısır'daki piramitler herkesin hayran olduğu eserler olarak kabul edilirken onlardan çok daha görkemli olan bu eser neden korkunç olsun ki?*' diye bir savunmada bulunmuş. Şimdi düşününce belki de kendini o kule ile kıyaslamakta haklısın. Tıpkı Mısır piramitleri gibi, insanları mucizevi bulmamıza rağmen kendini hor görmeye bayılıyorsun."

Damağımın kuruduğunu hissettim ve kaşlarımı çattım. "Ben insanları mucizevi bulmam. Bana kalırsa hepsi tasarım hatası."

"Bence ne söylemek istediğimi gayet iyi anladın, Ayçiçeği." Bakışlarını yeniden üzerime dikti. Derin bir nefes alıp muzipçe gülümsedi. "Ve Eyfel Kulesi aslında geçici olarak tasarlanmış bir yapıydı. Fransız

Devrimi'nin 100. yılı için düzenlenen bir fuar için yapılmıştı. Ama bak, hâlâ burada."

Göz ucuyla ona baktım, gülümsemesini saklamak için kahvesinden içiyordu. Konuşmanın tesadüfi başladığını bilmesem planlanmış bir şey olduğunu düşünecektim. Aramızdaki geçici anlaşmaya doğrudan bir atıfta bulunmuştu. Ama bunu neden yaptığı ya da bu hikâyeyi bana neden anlattığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Sizi biraz baş başa bırakayım," deyip sandalyeden zarifçe kalktı. "Akşam yemeğini dışarıda yeriz diye düşündüm."

Bense homurtulu bir sesle, "Patron sensin," demekle yetindim.

5. BÖLÜM: EŞANTİYON KOKULAR

Şehrin ışıkları açık pencerelerden içeriye süzülürken akşam altı civarında kapı çalmış ve oda servisi büyük bir paket getirmişti. Kolayca yatağın üzerine taşıdığımda bu kadar büyük pakette, bu kadar hafif ne olabileceğini düşünüyordum. Gri pürüzlü bir kutu, mor bir kurdeleyle basitçe bağlanmıştı. Bir ucundan çektiğim an çözüldü ve yatak örtüsünün üzerine düştü. Kutunun içinden çok hafif bir kumaşa sahip mor renkte, oldukça güzel bir elbise ve onun altından başka bir kutu daha çıktı. Elbiseyi yatağın üzerine bırakıp diğer kutuyu açtığımda gümüş rengi topuklu ayakkabılarla karşılaştım ve kısık gözlerle birkaç saniye ince topuklarına baktım.

Sanırım bu geceki iş kıyafetim bunlardı. Ekselansları kim bilir, bunlara nasıl bir servet ödemişti.

Ayza'nın beni almaya ne zaman geleceğini kestiremediğim için hızlıca bir duş almış ve dünden beri odanın ortasında olması gereken bavulları aramıştı gözlerim. Bir şeylerin varlığına o kadar yabancıydım ki açmadığıma ve kaldırmadığıma emin olduğum bavulların yokluğunu yeni fark ediyordum. Muhtemelen otel çalışanları benim yerime onları yerleştirmişti, elbette...

Dolapları açıp birbirinden farklı kıyafetleri görünce yüzümü asarak geri kapattım. Dolapta bu kadar kıyafet varken neden yeni bir elbise alıyordu ki? Her neyse, reddedecek değildim. Saçlarımı kurutup, büyük bir çekicilikle bana bakan mor elbiseyi üzerime geçirdim. Kumaş bedenimin üzerinden su gibi akmıştı. Çekiştirmek ya da bunalmak zorunda kalmamıştım. İnsanların bu kadar basit parçalara neden bu kadar para ödediklerini belki anlayabilirdim. Mantıklı gelmiyordu çok pahalı olmaları ama bu inanılmaz konforlu bir şeydi. Ayakkabıları daha önce ayağıma geçirmiştim, böyle muhteşem bir elbisenin buruşmasını istemezdim. Acaba Ayza daha sonra bunları geri alacak mıydı? Elbette. Bunlar bana ait değildi, bunlar işin bir parçasıydı ve

sonunda onlar ait oldukları dolaba, ben de ait olduğum yoksulluğa geri dönecektim. Yine de bu rahatlık karşısında biraz şımarmak için kendime izin verdim. O uzun ve sivri topuklara rağmen ayakkabılar inanılmaz rahattı.

Saçlarımın doğal dalgası omuzlarıma dökülüyordu, genelde çalışırken saçlarımı sıkı bir topuz yapardım ama bugün dağınık bırakmaya karar verdim. Aynanın önünde birden fazla özel şişede parfüm vardı, neyi seçeceğimi bilmediğim için çekmecelerde ne olduğuna bakmaya koyuldum. Ne olduğundan bile haberim olmayan bir sürü makyaj malzemesi... Kulağa komik geliyordu ama çoğunun nereye sürüleceğini bilmiyordum, bu yüzden riske girmedim ve basit ilerledim. Kirpiklerime biraz rimel, dudaklarıma da kırmızı ruj sürdüm ama benim için çok iddialı olduğuna karar verip silmek için peçeteden biraz yardım aldım. Tam o sırada kapı çaldı. Bir yandan dudağımı silerken bir yandan kapıya doğru yürüdüm. Kötü haber, bu şeyler fazla kaliteli olduğu için peçeteyle basitçe temizlenmiyordu.

"Selam," dedi Ayza. Bakışlarımız, görüntülerimiz karşısında bir an için birbirine kenetlendi. Üzerinde onun için özel tasarlanmış olduğuna emin olduğum siyah bir takım vardı. Beyaz gömleğinin yakasına tatlı bir papyon yerleştirilmişti. Saçları her zamanki gibi özenli ve hafifçe sağa doğru yatırılmıştı ve koyu kahve gözleriyle güzel bir uyum yakalamıştı.

"Hazır görünüyorsun," diye üstünkörü sordu. O da beni inceliyordu ama şaşkın değil memnun bir yüz ifadesi vardı.

"Şunu temizleyip parfüm sıkmam gerekiyor." Rahatça topuklarımın üzerinde dönüp içeriye girmesi için kapıyı açık bıraktım. "Patronumu hayal kırıklığına uğratmak istemem, her şeye böyle minik minik servetler öderken özellikle..."

Arkamdan kıkırdama seslerini duyabiliyordum.

"Patronun hayal kırıklığına uğramadığına eminim ama bence ruju silmene gerek yok, dudaklarında tatlı durmuş."

Aynada göz göze geldik, alay edip etmediğine emin olduktan sonra dudak büküp peçeteyi bıraktım. "Patron sensin," diye fısıldarken parfüm şişlerinden birinin kapağını açtım.

"Dur!" dedi hızlı birkaç adımda yanıma gelerek ve elimi tuttu. Şişeyi elimden aldı ve burnunu kırıştırarak aynanın önüne geri bıraktı. "Bu senin için ağır bir koku," diye açıkladı ve sanki çok önemli, hayati bir karar veriyormuş gibi hafifçe eğilerek parfüm şişelerinde gözlerini gezdirmeye başladı.

Sıkılmış bir şekilde bekliyordum. Nihayet bir tanesinde karar kılıp kapağını açtı ve saçımı omzumdan geriye atarak boynuma biraz sıktı. Yavaşça eğildi, derin bir iç çekti ve keyifli bir şekilde, "Mükemmel," diye mırıldandı.

Ona ters ters bakarak şişeyi elinden kaptım, biraz da saçlarıma sıkarak aynanın önüne geri bıraktım.

"Hazırım, ekselansları."

Sanki birkaç fış parfüm bir değişiklik yaratacakmış gibi beni baştan aşağı yeniden süzdükten sonra, "Elbise yakışmış," dedi.

"Dolapta bir sürü elbise vardı. Hani haberin yoksa diye söylüyorum hepsi senin paranla alındı."

"O elbiseler senin için seçilmemişti," diye açıkladı. Kolunu bana uzattı, dirseğine tutunup onunla birlikte yürümeye başladım. "Gideceğimiz yerde seni yansıtan bir şey giymeni istedim."

"Yani bu elbisenin beni yansıttığını mı söylüyorsun?"

"Kesinlikle."

"Nedeni gram umurumda değil."

Sırıttı.

6. BÖLÜM: KIRIK CAM TEORİSİ

Biliyorsunuz, beni nereye götürse zaten alışkın olmadığım bir hayatın içinde olduğum için bunu yadırgayacaktım. Yanımda kim olduğunun bir önemi yoktu. Hayatım boyunca sürekli çalışmış durmuş ve insanların ağız kokusunu çekmiştim. Sonunda ise herhangi bir şeye sahip olduğum söylenemezdi. Zaten ekonomik şartlar buna izin vermiyordu. Sabah akşam durmak bilmeden çalışır ama karşılığında sadece hayatta kalmama yetecek kadarına sahip olurdum. Ona, hayatına ya da yeni çıkardığı şu sürprizler silsilesine kafa yormuyordum çünkü hepsi, benim için beklenmedik ve inanılmaz olacaktı.

Ama Eyfel Kulesi'nde bir akşam yemeği... Bir süre sadece sessiz kalmıştım. Bu her açıdan fazlaydı. Otelin önünden bizi alan araba için yol uzun sürmemişti. Ancak yollar kalabalık ve gürültülüydü. Caddenin bir yanında protestolar yapılıyor ve polis onlara müdahale ediyordu. Ayza beni kendine doğru çekip yönlendirdi. Kulenin önünde cadde boyunca uzanan bir kuyruk vardı ama bir şekilde onların yanından geçip farklı bir yol kullanmıştık. Beklememiz ya da birileriyle uğraşmamız gerekmemişti bile. Ayza her şeyi çok kısa sürede ve çabucak hallediyordu. Yukarı çıkmadan önce görevliler sürekli belirli noktalarda kontroller yapıyordu ama bazılarına diğerlerinden daha kaba davranıyorlardı. Neden bu kadar öfkeli olduklarına dair bir fikrim yoktu. Bizi durduran ya da ekstra sorular soran olmamıştı ama turist olarak kuleyi ziyarete gelsem, muhtemelen arkama bakmadan kaçmış olurdum.

Ayza bizi asansöre yönlendirdi. Biletlerle içeri alınan ve farklı katlarda inen insanları izliyor ve içinde bulunduğum durumu anlamaya çalışıyordum. Bu kadarına ne gerek vardı ki? Normal bir restoranda da yemek yiyebilirdik.

İkinci platforma gelince daha farklı bir asansöre binmemiz gerektiğini söyledi. Geçiş yaptığımız esnada, kulenin orta katlarından birin-

deydik. Bir turist, görevlilerden biriyle derin bir tartışmaya girdi; iki taraf da oldukça kaba olunca bilmediğim dilde de olsa işlerin kızıştığını anlayabiliyordum.

"Sorun ne?" diye sordum Ayza'ya. Beni diğer tarafa çekmişti ve huysuz bir ifadeyle önümüzdeki anlaşmazlığın bitmesini bekliyordu.

"Bileti üst kata çıkmak için yeterli değil ama çıkmak istiyor."

"Neden yeterli değil?"

Sorduğum soru onu rahatsız etmişti; nefesini verirken, "Çünkü ücretleri farklı," dedi. Dilimi dudaklarımın üzerinde dolaştırıp başımı salladım ve görevliyle uzlaşma sağlamaya çalışan benim yaşlarımdaki çocuğa bakarak düşüncelere daldım. Muhtemelen niyeti sadece manzaraya bakmak ya da yapının her yerini görmekti, bilmiyorum ama olan şey saçmalıktı. Şehrin ortasına böyle bir anıt dikip insanlara "paranızın yettiği kadarını görebilirsiniz" diyemezdiniz.

Nihayet en üst kata vardığımızda insanların görmek için hevesli olduğu mükemmel manzara karşımdaydı ama beni aman aman etkilediği söylenemezdi. Güzeldi, nefes kesici kadar güzeldi. Tüm şehir ayaklarımın altındaydı sanki. Ama bir şekilde ne kadar yukarıda olursak olalım ben aşağıda kalmışım gibi hissediyordum. Mücevherlerle dizili bir raftaki sıradan bir taştan farkım yoktu.

"Biraz ilgini çekeceğini düşünüyordum," dedi Ayza, korkuluklara yaslanıp. Manzaraya bir kez daha sırtını dönmüştü. Kalabalık ve hayranlıkla etrafını seyreden insanların arasında sırıtan bir hayaletten farkım yoktu. "İçten içe burada olsam da aslında o çocuk gibi buraya çıkamayacağımı biliyorum," dedim.

"Sen kırık cam teorisinin duygular üzerindeki bir eğilimisin," dedi yere bakıp gülümseyerek.

"Bunun ne olduğunu bilmem mi gerekiyor?"

"Bir deney," diye açıklamaya koyuldu. İçimden bir ses sormasam da anlatacağını söylüyordu. "Biri zengin, biri fakir iki mahalleye birer tane araba bırakılıyor. Fakir olan mahalleye bırakılan araba birkaç saat içinde saldırıya uğruyor ve hurda hâline geliyor. Zengin mahalledeki ise bırakıldığı gibi kalıyor. Deney için bununla yetinmeyen araştırmacılar zengin mahalleye bırakılan aracın camını kırıyorlar ve sonuç

diğer mahalledeki gibi oluyor, araba saldırıya uğruyor. Araştırmacılar, sorunun yoksulluk ya da yetiştirilme ve eğitim tarzı gibi şeyler olmadığı kanısına varıyorlar. Onlara göre insanları şiddete ve saldırıya iten şey, araçların zaten hasarlı olması. Arabanın camının kırık olduğunu görünce daha çok zarar vermekte bir sakınca görmüyor hiç kimse."

"Yani?" diye sorguladım.

"Yani, kendi kırıklığını gördüğün için daha fazla kırmakta veya kırılmakta bir sakınca görmüyorsun. Kendine camları kırık bir araba gibi davranıyorsun, doğru olan daha fazla zarar verilmesiymiş gibi."

"Yine de bu, camların kırık olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Bana umutsuz bir şekilde baktı.

"Tamir edilebilir," dedi.

"Bazı şeyler edilmez. Bazı hasarların geri dönüşü yoktur."

"Hasarlı olduğunu kabul ediyor musun?"

"Kabul edersem konuyu kapatacak mısın?"

"Eğer istiyorsan konuyu kapatırım," dedi. "Ama tamir etmeye çalışmayı bırakmam."

"Hayal kırıklığının tadını çıkar."

Kocaman gülümseyip beni yeniden çıkışa yönlendirdi. Diğer asansörle restoranın bulunduğu katta indik. Garsonlar burada sıcak ve hoşgörülüydü. Ayza'nın ceketini alıp daha önce benim birkaç kez başka insanlara yaptığım gibi masamıza kadar bize eşlik ettiler. Şef olduğunu önceki çalışma hayatımdan anladığım biri bize hızlıca köpüklü bir içecek ikram etti. Sandalyemi çeken garsona gülümseyerek teşekkür ettim, normalde insanlara teşekkür etmeyi de rica etmeyi de uzun zaman önce bırakmıştım ama durum ne olursa olsun çalışan insanlar için taviz verirdim. Herkes sadece Fransızca konuştuğu için kendimi tuhaf hissetmem gerekiyordu ama herkesin dilimizi konuştuğu yerlerde de görülmeyen ve duyulmayan kişi olmaya alışmıştım.

Cam kenarında mükemmel bir manzaranın önündeydik. Paris'ten Eyfel, Eyfel'den ise Paris muazzam görünüyordu. Ayza'nın benimle ilgili benzetmeleri aklıma gelince midem sıkıştı, dikkatimi etrafa verdim. Şef garson ikimize de bir şeyler anlatıyordu ama konuşan tarafın

Ayza olduğunu görünce ona döndü. Yine iş tecrübelerimden menüyü tanıttığını ve naçizane önerilerde bulunduğunu tahmin ediyordum.

"Ne yemek istersin?" diye sorunca Ayza düşüncemi doğrulamış oldu.

"En pahalısından," dedim ellerimi çenemin altında birleştirip tatlı tatlı ona gülümserken. O ise sesli bir şekilde gülüp başını salladı. O benim Eyfel olduğumu kanıtlamaya çalışırken ben de aksi için elimden geleni yapacaktım. Kulağa hoş gelen aksanıyla bir şeyler söyleyip garsonları uzaklaştırdı.

"Bu kadarına gerek yoktu," dedim.

"Yapabiliyorken her şeyi yapmalısın." Kadehini bana kaldırıp keyifli bir yudum aldı. Kirpiklerimi sıkıcı manada kırpıştırarak manzaraya döndüm. Kesinlikle nefes kesiciydi ve içerinin dekorasyonunun da manzaradan geri kalır yanı yoktu. Hafif bir müzik bize eşlik ediyordu.

"Bu çok garip," diye kendi kendime mırıldandım. "Daha önce böyle yerlerde hizmet etmek için bile bulunmamıştım."

"Daha önce ne iş yapıyordun?" Dikkatini tamamen bana vermişti.

"Ne olursa," dedim. "Garsonluk, karşılama görevliliği, bazen de bulaşık yıkıyordum. Arada bir kasaya da bakıyordum. Bir kere içeri girdiğin zaman her şeyi yaptırana kadar rahat bırakmıyorlar."

"Kaç yaşından beri çalışıyorsun?" diye sordu. Orada durmamız gerektiğini biliyordum. Geçmiş, kurcalanmaması gereken bir çöp yığınıydı, özellikle benimki.

"Epeydir," diye geçiştirdim. "Babanı anlatsana, o nasıl biri?" Nasıl biri olduğu umurumda değildi, tek istediğim beni soruşturmayı bırakmasıydı.

"Sert adamdır." Artık önüne bakıyordu. "Ama iyi adamdır." O an masaya bakıyor olsa da anılarını yaşadığını hissettim. Gözlerini kaldırıp bana baktığında buruk bir gülümseme yakaladım. "O çocuklarını parka değil, toplantılara götüren bir adamdı."

"Kardeşin var mı?"

"Hayır, tek çocuğum. Başka çocuğu olsa onları da toplantıya götürürdü."

Güldüm.

"İnsanların savaşçı olduğunu ve hiç durmaması gerektiğini düşünür. Ona göre hayattaki en önemli şey çalışmak ve yönetmektir. Hayatını bir şirket olarak değerlendirir, beni de hep bir çalışanı gibi yetiştirdi." Derin bir nefes alıp kadehinden büyük bir yudum daha aldı. "İnsanlara hak ettiği kadarını vermeye inanır. Çalışırsa karşılığını verir ama tembelliğe tahammülü yoktur."

"Bu yüzden mi sürekli çalışıyorsun?" Bu defa merak ettiğim için sormuştum. Babasına rağmen onun ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Hayatını ve yaşayış şeklini... Bana genelde istediğini yapan pervasız bir tip çağrışımı değil de, istediği her şeyi yapabileceğini sanan bir züppe çağrışımı yapmıştı.

"Çalışmayı seviyorum," dedi. "Eğlenmek için zamanım var ama belki de yetiştiriliş tarzımdandır, boş zamanım olmasını sevmiyorum. Bir şeyler üretmek ve işe yarar olmak bana iyi hissettiriyor. Kendimi bir yetişkin gibi hissedebiliyorum ve yaşadığım hayatı hak ediyorum."

"O işlerin öyle olduğunu sanmam."

Tek kaşını kaldırıp ağzını açtığı sırada garsonlar yemeklerimizle birlikte geldi. Kocaman tabakların içindeki küçük sanat eserleri... İkimiz için de et söylemişti ama eminim menüde yazan ismi daha havalıydı. Salata, sıcak ekmek ve meze servisi birkaç dakika devam etti.

Dana fileto, sıcacık kahverengi bir sosun içinde kaynayarak servis edildi. Garsonlar masadan ayrılır ayrılmaz yemeye başladım. Sabahtan beri açlıktan ölüyordum.

"Sen sormadan söyleyeyim," dedim. "Senin kadar, belki senden daha çok çalışan binlerce hatta milyonlarca insan var ama onlar günün sonunda hak ettikleri hayatı yaşamıyorlar."

"Kimin neyi hak edip etmediğine sen mi karar veriyorsun?" Kızgın değildi, sadece sorguluyordu.

"Hayır," dedim. "Kimin neyi hak ettiğini ben bilemem ama kimin neyi hak etmediğini söyleyebilecek kadar çok çalıştım ve çalışan insan tanıdım."

"Sence varlıklı bir ailede doğmasam ben nasıl bir hayat yaşardım?"

"Müneccim miyim ben?" dedim ekmekten ısırırken. Yemek yeme şeklime mi yoksa söylediğime mi güldü emin değildim ama her ikisi de onu rahatsız etmiyordu belli ki.

"Bence yine bir yolunu bulup zengin olurdum," dedi. "Çünkü paranın bana sağladığı konforu ve gücü seviyorum. Çok çalışmanın sonucunu alırdım."

"Dediğim gibi," diye tekrar ettim. "Çok çalışsa da sonuç alamayan birçok insan tanıdım."

Sırtını dikleştirip başını kaldırdı. "Şirket sahibi olmak ve bir sürü çalışana sahip olmak bana ne öğretti, biliyor musun?"

Devam etmesi için başımı salladım.

"Babamın haklı olduğu bir konu vardı, çalışan karşılığını alır. Sen bunu kabul etmesen de. Sadece bazılarının diğerlerinden daha çok çalışması lazım. Her şeyin şansla yürüdüğünü mü düşünüyorsun?" Yarım yamalak güldü. "Kız kardeşin zengin bir aileye evlat verilmiş, sen kimsesizler yurdunda büyümüşsün ama kardeşin o yoksul hayatı ve o hayatta tanıştığı bir adamı bana ve tüm mal varlığına tercih etti. Demek ki para o kadar da matah bir şey değil."

"Doğukan iyi çocuktur," diye lüzumsuz bir savunma yaptım.

"Ben kötü biri miyim?"

"Dolunay bana, sizin aranızda hiçbir zaman romantik bir ilişki olmadığını söylemişti."

"Yalan söylemiş," dedi. "Bizim aramızda herhangi türde hiçbir ilişki yoktu. Ailelerimiz planladı ve biz de arada birbirimize *merhaba* diyerek duruma uyum sağladık. Ama belki çabalasam Dolunay'ın kalbini o çocuk yerine ben kazanabilirdim. Anlıyor musun?"

"Romantizmle gerçek hayat mücadelesini kıyaslayamazsın."

"Çaba göstermeyi kıyaslayabilirim," diye karşı çıktı. "Birçok çalışanım var ve zaman zaman bazıları terfi alır, zam alır, ikramiye alır. Bir şekilde diğerlerinden öne çıkarlar. Bazıları bunun için daha fazla gayret gösterir."

"Uzlaşamadığımız nokta budur belki," diye lafını kestim. "Neden daha fazla gayret göstersin ki? İkisi de garson diyelim, ikisinin de ya-

pacağı iş belli, sırf ay sonu ikramiye almak için birisi neden daha fazla çalışmak ve kendi hayatından ödün vermek zorunda kalsın? Bu iğrenç bir şey! İnsanları bu duruma sokup birbirine rakip hâline getirmek ve sadece hırsla eğitmek korkunç bir şey!"

"Bu çalışanları motive eder," diye itiraz etti.

"Sizin her zaman vicdanınızı rahatlatacak bahaneleriniz var."

"Senin de her zaman bizi kötüleyecek bahanelerin var. Yıllarca çalıştığını söylüyorsun, bana dürüst olur musun, herkes aynı şartlarda aynı işi yaparken herkesin eşit derecede çalıştığını, bazılarının kaytarmadığını söyleyebilir misin?"

"Söyleyemem," dedim. Çünkü işini başkasına yıkan ya da layığıyla yapamayan birçok insana da şahit olmuştum.

"Peki, sence neden kardeşinin ailesinin şirketi batmak üzereyken benim ailemin şirketi batmıyor."

"Ben iş insanı değilim," dedim.

"Her şey basit bir mantıktır, Çiçek."

"Şans," diye gergince gülümsedim.

Başını ağır ağır iki yana salladı. "Bazen hayat insanların önüne fırsatlar çıkarabilir ama günün sonunda belirleyici olan senin o fırsatı nasıl değerlendirdiğindir."

"Senin fırsatın ne öyleyse? Babanın bir işkolik olması mı?"

"Kim bilir," dedi masanın üzerinden uzanıp peçeteyle yanağımı temizledi. "Belki de tam karşımdadır."

Elinden peçeteyi kapıp abartılı şekilde gözlerimi devirdim. Sinir bozucuydu.

7. BÖLÜM: MASAL ŞATOSU

Sahte balayımızın üçüncü günü ama ikinci sabahında Ayza sabah erkenden kapıma dayanmıştı. Genel olarak erken uyanan biri olsam da hâlâ uykuluydum çünkü önceki gece sabaha kadar tek başıma film izlemiş ve biraz tembellik yapmaya karar vermiştim. Mahmur gözlerle kapıyı açtığımda bana sadece, "Yarım saat içinde hazır ol, kahvaltıya gidiyoruz," diye gülümseyip ortadan kaybolmuştu. Bir yanım şikâyet etmek hatta kapıyı kapatıp yatağa dönmek istese de bunun da bir iş olduğunu ve bana söyleneni yapmak zorunda olduğumu kendime hatırlatıp durdum.

Ne saçma sapan bir işti bu böyle.

Ama parası iyiydi.

Duş aldım ve dolaptan kalın askıları olan lila rengi, diz üstü bir elbise giydim. Bana ne giymem gerektiğini söylememişti ama her ortama uygun olabilecek ve onu utandırmayacağını düşündüğüm mevsimlik, sade ama oldukça hoş bir şey seçmiştim.

Saçlarımı çekmecelerdeki eşarplardan sarı olanla ensemde basitçe topladım ve yanaklarıma allıkla biraz renk verdim. Daha ötesini yapamazdım zaten, makyaj anlayışım bu kadardı. Eşarpla benzer tonlara sahip dolgu topuklu bir sandalet seçip kapının çalmasını beklemeye koyuldum. Gece minibarı tekrar boşaltmama rağmen karnım şimdiden acıkmaya başlamıştı.

Otelden bizi yine araba aldı. Ayza da bugün oldukça rahat giyinmişti. Üzerinde lacivert bir tişört, kot pantolon ve beyaz spor ayakkabıları vardı. Onu böyle görünce biraz daha rahatlamıştım. Bizi nereye götürdüğüyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu ama özel bir jetle Paris'e gelmiş, sonra akşam yemeği yemek için Eyfel Kulesi'ne gitmiştik. Bu durum beni geriyordu.

Araba kalabalık bir caddede durdu. Ayza inip benim olduğum tarafa gelirken ondan önce davranıp kapımı açtım ve aşağı indim.

"Gel," dedi korumacı bir tavırla elimi tutup. "Burada kaybolmak istemezsin." Daha önce böyle bir ihtimal aklıma gelmemişti ama kaybolsam da başımın çaresine bakabileceğimden emindim. Kaybolma hissini çok iyi biliyordum ve bununla baş edemeyeceğimi sanması onun aptallığıydı. Yine de sesimi çıkarmadım, belki de istediği işe yarar bir erkek olmak falandı. Özgüven sorunu olduğunu sanmıyordum ama işe yarar olmakla ilgili eksikleri vardı. Kendi peri masalında onu bozmayacaktım, bana ödeme yaptığı sürece kendisinin benden daha güçlü olduğunu düşünmesi ve onun korumasına ihtiyacım olduğunu sanması benim için sorun değildi.

"Burası Le Marais," dedi kalabalığın içinde beni yönlendirirken. Sessizce başımı salladım. Tekrar et dese, heceleyemezdim bile. "Çok popüler semtlerden biri. Burası da Le Dôme du Marais, yani Marais Kubbesi."

"Bilmem ne kulesi, bilmem ne kubbesi. Her yerin ismini böyle şaşaalı yapmak zorundalar mı acaba!" Kendi kendime serzenişte bulunmam onu epey eğlendirmişti. Omzunun üzerinden bana bakıp genişçe gülümsedi.

İyice yaklaştığımızda bahsettiği mekânın gerçekten bir kubbesi olduğunu görünce biraz şaşırmıştım. Ana kısımda, kubbenin altında kahvaltı eden insanların arasından geçtik, masalardaki her şey inanılmaz lezzetli duruyordu ve şimdiden iştahım açılmıştı. Diğer tarafa, daha antika bir dekorasyona ve aksesuarlara sahip başka bir bölmeye geçtik.

Bütün masalar doluydu ama Ayza elbette daha önceden kendi ayarlamalarını yapmıştı. Birisi bize hemen yardımcı olup bu defa daha mütevazı bir masayı işaret etti. Bugün Ayza Nevruz gibi değil de sıradan bir insan gibi davranıyordu.

Masaya kısa sürede yumurta, pancake, kruvasan ve bir sürü çeşit peynir gelmişti. Burada eksikliğini hissettiğim tek şey çaydı ve bu biraz canımı sıksa da tek kelime bile etmemiştim.

"Hiç çok görmek istediğin bir yer oldu mu?" diye sordu. Kirpiklerimin altından ona bakarken kahveden hızla birkaç yudum aldım. Düşünmek için kendime zaman tanımıştım.

"İstanbul dışında gördüğüm bir yer olmadı," dedim. Bir yandan yumurtayı çatalla küçük parçalara bölüyor ve tabağın kenarına ayırıyordum, böyle yemesi daha güzel oluyordu. "O yüzden sanırım her yeri görmek isterdim."

"Ama özel bir yer olmalı."

"Senin var mı?"

"Görmek istediğim her yeri gördüm."

Elbette.

"Şimdi de görecek yerin kalmadı diye bu cılız küçük kızın dileklerini mi yerine getirmek istiyorsun?"

"Aslında, evet," diye beni şaşırtarak kabul etti. "Sen baktığın zaman o yerler ve o anlar bir anlam kazanıyor. Bense sadece görüyorum. İlham verici bir durum bu."

"Hımm," dedim dudak bükerek. "Aklıma özellikle bir yer gelmedi hiç." Görmek istediğim bir yer vardı ama söyleyemezdim. O ne düşünüyordu emin değildim ama ben sadece işimi yapmakta kararlıydım, yemeğime dönüp kahvaltının tadını çıkardım.

"Paris'i sevdin mi?"

"Paris'i kim sevmez ki?"

"Haklısın," diye gülümsedi. "Ama konu sen olduğunda cevaplar sıradan olmuyor."

"Buraya kaç kez geldin?"

"Bu ikinci gelişim."

"Anlaşılan sen Paris'i pek sevmemişsin."

Kıkırdadı.

"Küçükken buraya ilk geldiğimde Disneyland'e gitmek istemiştim ama babam bunun bir saçmalık olduğunu söylemişti. O kötü travmadan sonra bir daha gelmek istemedim."

Millette ne dertler var...

"Neden balayınız için burayı seçtin?"

"Haydi, gidelim."

"Ne?" dedim anlamayarak, kahvaltım bitmemişti ve sorumun cevabı bu değildi. "Nereye?"

"Disneyland'e."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır," derken oldukça ciddiydi. "Kim bilir, buraya bir daha ne zaman gelirim. Hem iddiaya girerim, hayatında bir kez bile lunaparka gitmemişsindir."

"Gittim," dedim. "Bayramlarda iyi bahşişi oluyor."

"Çalışmaktan değil eğlenmekten bahsediyorum." Mutsuz bakışları bir palyaçoyu anımsatıyordu.

"Eğlenmek karın doyurmaz." Kreplerden birine ne olduğunu bilmediğim şuruptan bol bol dökerken parmaklarıma da bulaştırmıştım. Önce krepi ağzıma tıktım, sonra parmaklarımı teker teker yaladım.

"Bu defa doyurur. Bu, para kazandığın ama eğlendiğin yeni bir yaşam."

"Kahvaltımı bitirmek istiyorum."

"Tamam," dedi. "İstediğin kadar ye, gün bizim." Birden, olduğundan daha neşeli bir hâle bürünmüştü. Başımı iki yana sallayarak onun yemediği şu yağlı çörekleri de kendi önüme çektim. Her şeyi ziyan etmeye bayılıyorlardı resmen.

***

Masal diyarı gibiydi. Yine beklentim yoktu ve kendime hayal kurmak için izin vermemiştim. Hayattaki yegâne amacım karşıma her ne çıkarsa çıksın onunla sadece yüzleşmekti. Üzerine düşünmez ya da öncesinde plan yapmazdım. Ama bu, kaç yaşında olursanız olun koşarak etrafta çığlık atmayı isteyeceğiniz bir manzaraydı ve Ayza da ilk kez benden farksız görünmüyordu. Gözlerinin içi gülüyor, etrafına yeni keşfedilmiş bir dünyayı izler gibi bakıyordu.

"Neden daha önce buraya gelmedin?" diye sordum, yine insan kalabalığı arasında ilerlerken.

"Bilmiyorum," derken şaşkındı. "Kimseye 'Haydi, Disneyland'e gidelim' diyemedim sanırım." Bunu söylerken oldukça ciddiydi ve bana bakmıyordu. Bu onun anın içinde kaybolduğu bir andı ve ilk

defa ben etrafı bırakıp onu izlemeye koyulmuştum. Her yerden bir broşür alıyor ve dikkatle inceliyordu. Ne yapacağını bilmeyen ama hepsini yapmak isteyen küçük bir çocuktan farksız görünüyordu.

Beş farklı bölüme ayrılan bu yerin her kısmında farklı bir aksiyon ve mağaza bulunuyordu. Devasa büyüklükteydi. İçinde kaybolmamak imkânsızdı, bu yüzden Ayza yine beni yanından ayırmıyordu.

Main Street, burası giriş kapısından geçtiğimiz an karşımıza çıkan yerdi. Kocaman şekerden yapılmış gibi duran bir şatonun tam karşısındaydık. İkimiz de devasa bir şeker görmüş gibi ağzımız açık bakakalmıştık ve yüzümüzde kocaman gülümsemelerle el ele öylece duruyorduk.

Her yerde koşturan ve fotoğraf çeken insanlar vardı. Kendi etrafımızda dönüp hangi yöne gideceğimize karar vermeye çalışıyorduk. Her yer pembe, mavi ve sarıydı. Biraz daha dikkatli baksam baloncuklar yüzümüze çarpacaktı.

Adventureland yazan tabelanın işaret ettiği yere döndük. Eğlenceye maden vagonlarına benzetilerek yapılmış hız trenine binerek başladık. Harabelerin arasından yüksek hızla geçerken saçlarım uçuşmuş, çığlık atmama engel olamamıştım. Ayza ise kocaman açılmış gözlerle anın keyfini çıkarıyordu.

Fantasyland, küçük yaştaki çocuklar için tasarlanmış gibi görünse de bundan da geri kalmamak konusunda kararlıydık. Gezmeye, Uyuyan Güzel'in şatosunu ziyaret ederek başladık. Zemin kata, ejderhanın ağzından çıkıyor görünümü veren bir sis hâkimdi. Yapay olduğunu bilsem de -ürkütücü atmosferin etkisiyle- ejderha kükrediğinde Ayza'nın arkasına saklanmış ve kahkaha atmasına neden olmuştum.

Sonra suyun içinde dünya turu yaptıran bir gemiye bindik. Bir tünelin içine girdiğimizde yolculuğumuza anlamadığım dilde bir müzik eşlik etmeye başladı. Duvarlar çizgi film karakterleri ve renkli neonlarla ışıklandırılmış çiçeklerle kaplıydı. Etrafta rüzgârgülleri, atlıkarıncalar, altından geçtiğimiz küçük yapay köprüler ve el ele tutuşup dans eden çocuk heykelleri vardı.

Hız treni midemi o kadar bulandırmıştı ki dönen şeylere binmeyi reddetmiştim.

Discoveryland'e geçtiğimizde pek fazla seçim şansım yoktu. Yüksek teknolojili oyuncaklara sahip bu yer bana ileri bir zamandaymışız gibi hissettirmişti. Gelecekten bir andaydık sanki. Ayza beni, bu macerayı yaşayacaksak buradaki uzay gemisine benzeyen hız trenine binmemiz konusunda ikna etmeye çalışıyordu. Bütün oyuncaklar metalik gri ile boyanmıştı. NASA'da olduğumuzu söylese yadırgamazdım.

"Midem ağzımda," diye çemkirdim. "Ölüyorum. Bu kadar eğlence bana yeter."

"Haydi ama," diye sızlandı. "Bir daha böyle bir deneyim yaşamayacağız."

"Tek başına bin."

"Hayır," diye kolumdan sürükleyerek beni uzay gemisi gibi görünen hız trenine çıkardı. Zor çabalarım sonucunda onu en öndeki koltuklara binmemeye ikna etmiştim. Orta kısımlarda yerimizi aldık.

"Korkarsan bana sarılabilirsin," dedi dönüp eğlenmeye hazır vaziyette.

"Üzerine kusabilir miyim peki?"

Tren hareket ederken kahkaha atmaya başladı. Var gücümle demirleri kavramıştım ama çok korktuğum söylenemezdi, aksine bu tecrübe bana iyi hissettirmişti. Saçlarım uçuşurken bağladığım eşarp rüzgârın etkisiyle önce benim yüzüme sonra Ayza'ya çarpıyordu. Dik bir yerden aniden aşağı inerken Ayza çığlık atınca kahkahalarla gülmeye başladım.

Frontierland'e, son bölüme gelmiştik. Burada bir şeylere binme ihtiyacı duymadık çünkü bir öncekinden daha heyecanlı ya da korkutucu bir şey yoktu. Midem de kendimi zorlamamam gerektiğini söylüyordu ve artık hava kararmıştı.

"Yiyecek bir şeyler ister misin?" diye sordu alayla. Yüzümü buruşturarak başımı iki yana salladım.

Etrafta çizgi dizi karakteri kılığına girmiş animatörler vardı. Çoğunlukla çocuklarla oyun oynuyor, onların fotoğraf çektirme isteklerini yerine getiriyor, bazen de aniden karşımıza çıkıyorlardı. Hava kararınca şato daha görkemli bir hâl aldı.

"Sanırım bugün havai fişek gösterisi var," dedi Ayza ve elimden tutarak beni hızlı adımlarla kaleye doğru götürdü. Kalabalık kalenin etrafına toplanmıştı bile. Elimi sıkı sıkı tutup yüksek sesle söylenen hikâyeyi bana da anlatmaya başladı ama ne söylediğine dikkat edemeyecek kadar büyülenmiştim. Kale önce kapkaranlıktı, sonra etrafındaki ışıklandırma yapılmış fıskiyelerle ortam aydınlandı. Hemen arkasından müzikle birlikte karanlık kalenin en tepesine kadar uzanan ve gökyüzünü selamlayan kırmızı havai fişekler patladı. Aynı anda kalenin ışıkları açılmış ve muazzam bir renk şöleni çıkmıştı ortaya. Havai fişekler ardı ardına, kalenin etrafında daireler çizerek ve çeşitli şekiller oluşturarak gökyüzünü aydınlatmaya devam etti.

"Bu mükemmel," dedim olduğum yerde zıplayıp Ayza'nın koluna yapışarak. Bu, şu ana kadar gördüğüm en güzel şeydi. Müzik, gece, ışıklar, renk cümbüşü... Hepsi gerçekten bir masaldaymışım gibi hissettiriyordu. İçim titremiş, kalbim hızla atmaya başlamıştı. En son kalbimi heyecan ve mutlulukla dolduran şeyin ne olduğunu dahi hatırlamıyordum. Birden yanaklarımın ıslandığını fark ettim, gözlerimden mutluluk yaşları çağlıyordu.

"Gitmeye hazır mısın?" diye kulağıma eğilip sordu Ayza.

Hayır, hayır, değilim. Lütfen, sonuna kadar kalalım.

Lütfen, biraz daha kalalım.

"Evet, gidebiliriz." O görmeden başımı eğip yanaklarımı sildim. Eve dönüş yolunda duygularımın anahtarını kaybetmiş gibiydim. Beni neyin bu kadar etkilediğini bilmiyordum. Arabanın içinde, kapıya olabildiğince yanaşıp camı biraz açtım. Çok yorgun ama hayatımda hiç olmadığım kadar iyi hissediyordum. Caddenin gürültüsü, araba sesleri, ıslıklar, sokak müzisyenleri, rüzgârın uğultusu... Tüm bunlara rağmen kafamın içinde derin bir sessizlik vardı.

Ruhuma bir huzur dalgası çarpmış ve beni hayalimdeki kumsala düşürmüş gibi hissediyordum.

8. BÖLÜM: EVE DÖNÜŞ

Daha önce geçici olarak kaldığım villa da bu sokaktaydı. Ne zaman yürüyüş yapmak için yola çıksam, şu anda durduğumuz evin önünde biraz mola verirdim. O yüzden Ayza'nın arabası burada durduğunda biraz şaşırmıştım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu kolunu koltuğun arkasına atıp bana doğru döndüğünde. Bu defa şoförle gelmemiştik; arabayı o kullanmış, ben de ön taraftaki yolcu koltuğunda uyuklamıştım.

"Bu ev harika," dedim ağzım yarı açık kalmış şekilde camdan dışarıya bakarken. Muhtemelen kapısını bu hâlime gülerek açmıştı. Ben de onunla birlikte indim. Üç katlı ve elbette kendi bahçesi olan özel bir konuttu karşımızdaki. Ağaçlarla çevrili bir yolun en sonunda bulunuyordu. Yol yukarı doğru hafif eğimliydi. Yürürken bu tepeyi tırmanmak beni hep nefes nefese bırakır, bu da işime gelirdi; soluklanıyormuş gibi yaparak evi seyrederdim. Yapılara özel bir merakım falan yoktu, çoğu zaman dikkatimi de çekmezdi ama kim olursa olsun dönüp bu eve birkaç kez bakardı.

Taş döşemeli yolun tüm araziyi çevirdiğini Ayza'nın peşinden onu takip ederken fark ettim. Bir halı saha gibi titizlikle her çizgi belirlenmişti sanki. Beyaz ve haki parıltıları vardı. Bir mücevher gibi tasarlanmıştı. Elmasın üzerine bazı değerli taşlar çizilmişti. Bir bahçıvan büyük, çift kanatlı, siyaha boyanmış kapıyı gülümseyerek açtı.

"Hoş geldiniz, beyefendi." Ve başını bana döndürüp selamını yineledi. "Hanımefendi."

"Merhaba," diyebildim.

Ayza kapıyı benim geçmem için tutarken, "Çiçek, Ali Bey bahçeden sorumlu, her gün burada olmuyor ama tanışman için bugün herkesin evde olmasını istedim."

Ne diyeceğimi bilemediğim için başımla onayladım. Ali Bey'in işini bildiği ortadaydı. Evin ön cepheye bakan kısmında çimlerle biçimlendirilmiş sade ama oldukça bakımlı görünen bir bahçesi vardı.

Giriş kapısı açıldığında bir kedi gibi içeri süzüldüm. Gerçekten çok meraklıydım ve beklentim yüksek olmasına rağmen yine ağzım bir karış açık, etrafı incelemeye koyuldum. Zemin şeffaf gibi görünen parlak, beyaz bir mermerden yapılmıştı. Koridor boyunca uzanan lacivert halı, uzun ince bir deniz şeridini andırıyordu. Orta yaşlı bir kadının yönlendirmesiyle ana salona girebilmiştim. Burası oldukça sade tutulmuştu. Az ama oldukça şık eşyalarla profesyonelce döşenmişti. Üst kata çıkan ve tarihî bir görünüm sunan sarmal bir merdiven vardı ama kendimi tutup oraya bakmamayı becerebilmiştim.

Kadını bana tanıtmak için, "Yardımcımız Maria," dedi Ayza elleri cebinde salona geldiğinde. "Haftanın belirli günleri ve belirli saatleri burada olur." Kolonlardan birine yaslanıp etrafı incelemem için bana izin verdi. "Türkçe biliyor," diye ekledi.

"Burada tek başına mı yaşıyordun?" Ona baktığımda sorduğum önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti.

"Kaç oda var?"

"Gezmek istiyor musun?" İlk defa, duyduğum merak hoşuna gitmişti. Ona istediğini vermek istemesem de evi görmek istiyordum. Bu yüzden ne kadar saklamaya çalışsam da hevesle başımı salladım. Güldü ve doğal bir şey yapıyormuş gibi elini bana uzattı. Ben de aynı doğal ve rahat tavırla parmaklarımı onun avucuna bıraktım.

Önce basitçe bu kattaki salonu ve mutfağı gördük. Kocaman bir de misafir banyosu vardı, bunun genelde gelen konuklar için olduğunu ama hiç kullanılmadığını söyledi.

"Misafir sevmiyorsun, yardımcıların da belirli günlerde evde oluyor. Belirli bir nedeni var mı?" diye sordum.

Merdivenlerden çıkarken omzunun üzerinden bakıp, "Yalnız olmayı seviyorum," dedi. "Çalışırken işime çok odaklanıyorum ve sessizlik güzel bir şey."

"Bunu unutmamaya çalışırım," diye geveledim.

"Hayır," diye itiraz etti basamaklarda durup. "Burada rahat olmanı istiyorum, burada olduğun için rahatsız değilim." Gözlerine bakın-

ca bu söylediklerini doğrulayabiliyordum ama bu bana akıl dışı geliyordu. Neden onca insan varken benim varlığıma kafayı takmıştı ki? Öyle aman aman güzel biri değildim, olmak isterdim ama değildim, sadece eli yüzü düzgün bir kızdım. Hayatım boyunca hiçliği ve azlığı hissetmiş bir kızdım.

Kaçamak bir cevap verip, "Patron sensin," dedim, neyse ki hafifçe tebessüm edip yürümeye devam etti. Merdivenin bulunduğu duvarlarda birbirinden otantik resimler vardı. Onlar hakkında birkaç şey sormak isterdim çünkü oldukça antik ve eski görünüyorlardı, parayla dahi alınamayacak kadar iyi resimlerdi ancak onlar için satın alınamayacak pek fazla şey olmadığına ikna olmuştum.

İkinci katta iki yatak odası ve bir banyo, bir de küçük bir teras vardı. Kullanılmayan başka odalar daha... Ayza bu katta neredeyse hiç vakit geçirmediğini söyleyip beni en üst kata çıkardı. Onun asıl zaman geçirdiği yer burasıydı.

Bu katta yatak odası, çalışma odası, büyük ve konforlu bir banyo ile devasa bir teras vardı. Odalar koyu yeşil duvarlar ve altın varaklı süslemelere sahipti. İlk katın açık bir renk olduğunu anımsıyordum. İkinci katın petrol mavisi duvarları vardı ama ilave edilen bazı renk, detay ve eşyalar karanlığı engelliyordu.

"Beğendin mi?" Beklenti dolu gözlerine alaycı bir şekilde baktım.

"Hayatımda daha iyi bir ev görmedim, filmlerde bile. Hatta çalıştığım çoğu otelden daha iyi burası. Bir sanat galerisi veya müze gibi."

"Teşekkür ederim," dedi. "Gel haydi, acıkmış olmalısın." Yeniden elimi tutup beni aşağıya indirirken en sevdiği yerin çalışma odası olduğundan ama zemin katta bir eğlence odası bulunduğundan bahsetti. İçinde bazı oyun ekipmanları ve küçük bir sinema sistemi kuruluymuş. Eminim küçüktür...

Biz aşağıya indiğimizde Maria sanki üç saniye önce onu duymuş gibi masayı hazırlamıştı. Uzun zamandır onunla çalıştığını ve ne zaman yemek yemek isteyeceğini bildiğini düşündüm. Salon dikdörtgen bir alana sahipti, içeriye girince duvarların açık griye boyanmış olduğunu gördüm. Yine ünlü tablolarla ve bazı sanat eserleriyle süslenmişti. Orta kısımda açık pembe ve su yeşili taşlardan mermer gibi

işlenmiş yuvarlak bir kısım vardı ve göz alıcı şekilde parlıyordu. Onun üzerine basmayı bile istemezdim. Esas bahçeye açılan bir kapı, duvarı boydan boya kaplamıştı. Lacivert kadife koltuklar evin gösterişine tezat bir şekilde sade ve odaya uyumluydu. Bir duvarı kaplayan oldukça geniş bir kitaplık vardı ve masa, onun karşısındaki duvarın tam önündeydi.

"Televizyonun yok mu?"

"Hayır, seyretmem."

"Bahse girerim, koltukları da kullanmıyorsundur."

"Pek kullandığım söylenemez. Zamanımın çoğunu çalışma odasında geçiririm ya da aşağıda kendimi oyalamaya çalışırım." Oturmam için sandalyemi çekmesine artık alışmıştım sanırım. Tam karşıma geçip oturdu ve masayı inceledikten sonra kapı girişinde bekleyen Maria'ya, "Teşekkür ederiz, servisi ben yapacağım," dedi.

"Maria'nın olmadığı günlerde dışarıdan mı yiyorsun?" O ikimize de servis yaparken alışkın olmadığım bu nezaket karşısında bocalayarak konuşma ihtiyacı duydum.

Yeniden yerine otururken, "Hayır, kendim yemek yapıyorum," dedi ve tabağındaki biftekten büyük bir dilim kesip keyifle yedi. Doğru söyleyip söylemediğinden emin değildim, basit bir ön yargıyla kendi başına yemek yapabileceğine ihtimal vermiyordum. "İster inan ister inanma ama bazen temizlik de yapıyorum." Gülümsemesi büyüdü, yüzümdeki şaşkınlığın onun hoşuna gittiğini biliyordum. Bana hiç de benim düşündüğüm gibi işe yaramaz biri olmadığını kanıtlamaya çalışıyordu ama bu çabası bile onu gözümde kayıtsız kılıyordu.

"Bence benimle alay ediyorsun."

"Neden, sen yemek yapmaz mısın?"

"Hayır." Lokmam boğazımda kalacaktı neredeyse. "Hiç."

"Nasıl yani?" Bu defa inanamayan ve şaşıran o olmuştu.

"Genelde çalıştığım yerlerde verilen şeyleri yerdim. Eve pek alışveriş yapmıyordum, altı kişiyle birlikte yaşayınca bu pek de iyi olmuyor."

"Neden?" Yine meraklı bakışlarını üzerime dikmişti. Söylediğim şeye hemen pişman olmuştum bile. Bir şey anlatmak istemiyordum

ama öyle sorular soruyordu ki çapraz sorgudaymışım gibi hissediyor, bir yerden kaçsam diğer yerden yakalanıyordum.

"Paylaşımcı biri sayılmam. Çünkü kendime kadar olanı zor kazanıyordum. Zaten zamanımın çoğu çalışarak geçiyordu, bazen de okulda oluyordum. Eve genelde uyumak için giderdim."

"Birlikte yaşadığın arkadaşların, onlar nasıldı? Senin kadar bencil mi?"

Bakışlarımı tabağımdan ona doğru kaldırdım. Genelde herkes bencil olduğumu söylerdi ama bunu ondan duymak belli etmesem de kötü hissettirmişti.

"Hayır," dedim yemeğe devam ederek. "Arkadaşım değillerdi ama bencil de değillerdi. Birbirlerini çok sever ve her şeyi paylaşırlardı."

"Sen neden onlardan biri olmadın?"

"Çünkü onlar vazgeçmişlerdi."

"Neyden vazgeçtiler?"

"İçinde bulundukları durumu kabullendiler. O hâlde mutlu olmayı becerdiler. Ben buna teslim olmayı reddettim. Ne olursa olsun içine doğduğum o hayata alışıp o hayatın içinde mutlu olmayacağıma dair kendime söz verdim. O hayata tutsak kalacaksam da bunu mutsuz bir şekilde yapacaktım. Öyle de yaptım. Sadece çalıştım ve para biriktirdim."

Çatal ve bıçağını tabağın iki yanına bırakıp dikkatle bana bakmaya başladı. "Çiçek, kendine yaptığın haksızlığı görmüyor musun?"

Kıkırdadım.

"Sen kendine haksızlık yapmakla ilgili ne bilirsin ki?"

"Seni görebiliyorum."

"Şu an görüyorsun. Karşında olduğum için, tesadüfen komşu villanda birkaç gün geçirdiğim için ve şans eseri o düğünde, gelinin kaçarken orada durduğum için. Bu oyun bittiğinde bunların bir önemi kalmayacak."

Derin bir nefes aldı. Söyleyeceği şeyleri toparlamaya çalışıyordu sanki. "Sana bir şey soracağım," dedi nihayet. "Yolda yanına yaralı bir köpek gelse ne yaparsın?"

Güldüm ve son lokmamı da ağzıma atıp yuttuktan sonra kocaman bir bardak su içtim. "Hiçbir şey," dedim ciddiyetle. "Yanından geçer giderim. O an ona yardım etmenin iyi bir şey olduğuna inanıyorsun sen, bense o köpeğin yine o sokağa döneceğini ve başka bir yara daha alacağını biliyorum. Her zaman başka bir yara daha alırsın çünkü sokaklarda." Masadan kalkarken kendimi neredeyse sinirli hissediyordum. "Karşıma geçip beni anladığını falan sanma, siz buna inanıyorsunuz işte. Yanınıza gelen köpeği iyileştirirseniz iyi biri olacağınıza... Kaçınız dışarı çıkıp iyileştirmek için yaralı bir köpek arıyorsunuz peki? Çünkü sokakta onlardan bir sürü var ve her gün ölmeye devam ediyorlar. Hatta bazıları, siz onları alıp sonra sıkılıp yine sokağa terk ettiğiniz için üzüntüden ölüyorlar. İyi insan diye bir şey yok, insanlarla ilgili iyi bir şey yok. Yeniden sokağa bırakmak için yarasını sardığınız köpekler üzerinden vicdan muhasebesi sizinki."

"Tamam," dedi iki elini de havaya kaldırarak. "Seni kızdırmak istemedim ama..." Tek gözünü kıstı. "Nereye gidiyorsun?"

Bir an etrafıma baktım.

"Nerede kalacağım ben?"

Gülümsedi.

"İkinci katta sağdan ilk oda. Ben üst katta olacağım, bir şeye ihtiyacın olursa..."

"Olmaz."

"Kahvaltı saat sekizde," diye seslendi arkamdan.

"Burnundan getirmeme rağmen neden sürekli birlikte yemek yememiz gerekiyor." Merdivenin basamaklarında durup çatık kaşlarla ona baktım.

"Dediğim gibi, birbirimizi tanımamız gerekiyor," dedi omuz silkerek. "Bu, şartlarımdan birisi." Yüzünde alındığını ya da bozulduğunu belirten en ufak bir iz bile yoktu. Söylediğim her şey çarpıp geri sekiyordu sanki. Onun kadar azarlanmayı seven başka birine daha rastlamamıştım.

"Başka şartların da olacak yani."

"Rica da diyebiliriz..." Sonra sırıtarak ,"Hayatım," diye ekledi.

"Hı hı, güzelim."

"Güzelim mi dedin sen bana?" Kahkaha attı.

"Hı hı."

"Ender birisin, Ayçiçeği, ilgimi çekiyorsun." Arkamı dönmeden merdivenleri çıkmaya başladım. Nasıl bir ilgi çekmeydi bu? Zengin, ukala çocuğun ne olduğunu bilmediği ama oynamak istediği bir oyuncağa ilgi duyması gibi mi? Beni bu kadar sinirlendirmesine izin vermemeliydim.

Odam evin diğer yerleri kadar gösterişliydi. Gök mavisi duvarlar yine saten gibi kabarık bir görüntüye sahipti. Suya dokunacakmışım gibi garip bir his uyandırıyordu. Odanın ortasında kocaman bir yatak ve demirden yapılmış, işlemeli bir yatak başlığı vardı. Yaklaşınca başlığın arkasındaki duvarda sarı çiçek desenleri olduğunu fark ettim. Bunun bir an, bana özel bir şey olabileceğini düşündüm ama ardından diğer beklenmedik her şey gibi bir tesadüf olduğuna karar verdim. Perdeleri kapattım ve başımı kabarık yastıkların arasına gömüp deliksiz bir uyku çektim.

9. BÖLÜM: BELİRSİZLİKLER

Sabah uyandırıldığımda saat 7.30'du. Ayza odanın içinde, yatağın tepesinden bana bakıyor ve bir an önce kalkmamı söylüyordu. Durumdan eğlendiği ortadaydı. Uyanmak için hiçbir zaman sızlanma lüksüm olmamıştı, bu yüzden işe gidecekmiş gibi yataktan bir anda doğruldum.

"Neden kıyafetlerinle uyudun?" dediğinde dönüp üzerime, dünden kalma tişört ve pantolonuma baktım. "Dolaplar senin için hazırlanmış bir sürü kıyafetle dolu."

"Benim için değil," dedim kibarca esnemeye gayret ederek. "Kaçak gelinin için."

"Kullan o kıyafetleri ve bir an önce aşağı gel," diye buyurduktan sonra odadan kayboldu. Çoğunlukla nazikti ve neredeyse kırılgan bir yapıya sahipti ama bazen böyle emredici olabiliyor ve sinirimi bozuyordu. Ayaklarımı sürüyerek odanın içindeki küçük banyoya girdim ve hızlıca bir duş aldım. Banyo bana kendimi ünlü biriymişim gibi hissettirmişti. Küçük olmasına rağmen öyle şık döşenmişti ki altın kaplamalı aynaya her baktığımda kendimi bir Hollywood yıldızı gibi hissediyordum. Su sıcacıktı ve ısınması için dakikalarca beklemene gerek kalmıyordu. Bir havluya sarınıp duvarı boylu boyunca kaplayan gömme dolabın önünde durdum. Her yanı aynalarla kaplıydı ve sıska vücudum kendimi rahatsız hissetmeme neden oluyordu. Kapakları açtığımda neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Ayza'nın kıyafetlerden bahsettiğini biliyordum ama bunun bir giyim mağazası anlamına geldiğini düşünememiştim.

Gece elbiseleri, onlarca kot pantolon, siyah pantolon, kumaş ve keten pantolonlar, etekler, şortlar, bluzlar... Burada tüm hayatım boyunca sahip olduğumun yüzlerce katı giysi vardı. İnanamayarak ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Gecelikler... Hele o ayakkabılar... Hayatımın sonuna kadar başka kıyafet giysem yine de tümünü kullanamazdım.

Derin bir nefes alarak olayı basit tutmaya çalıştım ve kendimi rahat hissetmek için bir kot pantolonla beyaz bir tişört giydim. Kaçak gelinin bedeni benimkiyle neredeyse aynıydı. Saçlarımı hızlı bir şekilde kurutup taradıktan sonra bir süre ayakkabı giyip giymemeyi düşündüm. Zenginler bu devasa evlerinin içinde bile çok şık ve özenli dolaşıyordu ama benim böyle bir mecburiyetim yoktu. Bana kendimi rahat hissetmemi söylediği için aynadaki yansımama omuz silkerek yalın ayak odadan çıktım.

Merdivenleri inerken her günün böyle olup olmayacağını merak ediyordum, aslında bir yanım bunu kabullenebilirdi. Daha aklı başında yanımın ise sinsi planları vardı.

Salon boştu, bu yüzden mutfağa geçtim. Ayza ocağın önünde, tavada bir şeyler yapıyordu ve gördüğüm manzara gerçekten yemek yapabildiğini kanıtlıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Jambonlu yumurta, sever misin?"

"Ben her şeyi severim."

"Harika! Bahçeye çıkabilirsin. Birkaç dakika sonra geliyorum." Tavadan gelen pişme sesleri ve tüm mutfağı saran koku midemin guruldamasına neden olmuştu. Her ne yapıyorsa onu bir an önce mideme indirmek istiyordum. Parmak uçlarımda yükselip tezgâhın üzerinde hazırladığı diğer şeylere bakmaya çalıştım.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Çay ve kahve var ama istersen meyve suyu da alabilirsin dolaptan."

"Çay iyi," dedim aniden.

"O hâlde masaya geç ve başla." Bana döndü ve beni bozguna uğratacak bir şekilde gülümsedi.

Pekâlâ...

Salona geri dönüp büyük cam kapılardan dışarıya çıktığımda kendimi başka bir diyara geçmiş gibi hissediyordum. Araziyi kaplayan ve bizi dış dünyadan gizleyen uzun, bir kaleyi andıran ve sarmaşıklarla bezenmiş duvarlar vardı. Çiçekler ve ağaçlarla süslenmişti. Çok büyük

bir havuzun yanı sıra daha ilerisinde, masaya yakın bir yerde küçük fıskiyeli bir havuz vardı. Tersinde kalan tarafta uzun taşlarla bezenmiş bir yol, evin etrafından dolanıyor ve muhtemelen ön tarafa kadar kıvrılıyordu.

Özenle hazırlanmış masaya oturduğumda kendimi oradaki yabani bir ot gibi hissediyordum. Birileri tarafından koparılmam ve ait olduğum çöplüğe dönmem an meselesiydi sanki. Her şey kusursuz görünüyordu. İkimiz için birer servis açılmıştı ve her çeşit yiyecek önümde duruyordu.

Ayza söylediği gibi birkaç dakika içinde geldi ve yerine geçmeden önce elinde tuttuğuna inanamadığım tavadan benim tabağıma kocaman bir parça yumurta aktardı.

"Lezzetli görünüyor," dedim aç bir kurt gibi.

"Tadına baksana." Yine oldukça doğal davranıyordu. Kendi yerine oturdu ve çenesini yumruk yaptığı ellerinin üzerine bastırarak beni izlemeye koyuldu.

Yumurtanın jambonlu bir parçasını bıçakla kesip bu zamana kadar olmadığım kadar kibar olmaya gayret ederek ağzıma attım. Ben lokmamı çiğnerken çok önemli bir şey yapıyormuşum gibi beni izlemeyi sürdürdü. Bir şey söylememi beklediğini o an anladım.

"Bu çok güzel," dedim ve bu konuda oldukça ciddiydim. Bu zamana kadar yediğim tüm yumurtalardan daha lezzetliydi. Hafif ve kıvamında...

"Rahatladım," dedi. "İstiyorsan sana da yemek yapmayı öğretebilirim ama genelde ben yapacağım gibi görünüyor ve yaptıklarımı sevmezsen başka ayarlamalar yapmak zorunda kalacaktım." Kendi tabağına bir şeyler almaya başladı.

"Ayza," dedim dehşete düşmüş şekilde. "Ben ne bulduysa onu yiyen biriydim, biliyorsun, değil mi? Ne olsa yerim ve bütün bunları beğenmemeyi hayal bile edemiyorum."

"İyi." Dişlerini göstererek güldü. "Bugün ne yapmak istersin?"

"Senin çalışman gerekmiyor mu?"

"Ben evden çalışıyorum, bir yere gitmeme gerek yok."

"Ne?" dedim birden elimdeki çatalı düşürüp. "O zaman niye sabahın köründe kalktık."

"Çünkü planlı olmayı ve güne erken başlamayı severim." Meyve suyunu önüne çekti. Saçları güneşin altında parlıyordu ama günün erken saatlerinde olduğumuz için hava çok sıcak değildi.

Memnuniyetsiz bir şekilde başımı iki yana salladım. "Sahi, ne iş yapıyorsun ki sen?"

"Takı tasarımı üzerine bir şirketim var, mücevher tasarlıyorum." Dirseklerini masanın üzerinde birleştirip parmaklarını birbirine kenetledi. "Daha önce de söylemiştim."

"Ailenin yaptığı iş o pahalı şeyleri üretmek mi yani?"

"Hayır, babam armatör. Gemilerle ilgilenir, benim ve onun şirketleri ayrı." Yüzünü yeniden tabağa çevirdi, babası ve onun işi söz konusu olduğunda o da resmileşiyordu. Bunun, onun konuşmak istemediği bir konu olduğunu anlamıştım ama o benim sınırlarımı zorladıkça ben de mecburen onun sınırlarını zorluyordum.

"Kendi şirketin var yani."

"Evet, on dokuz yaşımda kurdum." Sonra bana gözlerini kısıp uyarırcasına, "Babamın desteği olmadan," diye ekledi.

"Beni gafil avladın," diye itiraf ettim. "Nasıl oldu o?"

"Yapmayı sevdiğim şey buydu. Bir şeyler çizdim ve birileri de destek oldu, sonra kazandığım paralarla işleri büyüttüm." Gururlu bir şekilde başını kaldırdı. İşte, keyifle anlatmak istediği konuya gelmişti. Dudakları belli belirsiz kıvrıldı.

"Böyle bir hayata doğunca kolay destek bulursun." Omuz silkip ağzımdaki lokmayı ağır ağır çiğnedim. Bunu neden kabul etmediklerini anlamıyordum, çevren olduğu zaman işler her zaman daha kolay ilerliyordu.

"Olabilir," diye kabul etti. "Ama ben tasarımlarımı sattım. İlk yaptıklarımı hem de. Benden başka birinin ismiyle çıktı. Yani sandığın gibi bir destek görmedim. Yaptığım en büyük fedakârlıktı."

Elimde tuttuğum çatalı tabağın kenarına bıraktım. Çay fincanını elime alıp ilk kez bu kadar dikkatle ona baktım. "Neden böyle bir şey yaptın ki?"

"Babam şirketlerin başına geçmemi istiyordu, bense tasarım yapmak istiyordum."

"Ama sonunda şirketlerin başına geçmen gerekmiyor mu?"

Rahatsız hissedermiş gibi burnunu kırıştırdı. Bakışlarını tabağına çevirmişti. Genelde çok fazla yiyen biri değildi, tabaktaki şeylerin ilgisini çekmediği açıktı. "Yönetim kurulu var," dedi. "Bir süre daha kendi işimi yapabileceğim."

"Anlıyorum," dedim ama sonra bana öyle bir baktı ki gülerek, "Anlamıyorum," dedim.

"Babam şu an işlerin başında, arada sırada toplantılara katılmam yetiyor. Sonrası ise aslında meçhul. Çünkü o zaman geldiğinde babam..."

"Ölmüş olacak," diye cümlesini tamamladım, bu ihtimalden ne kadar çekindiğini anlamak için gözlerine bakmama gerek yoktu. "Onu gerçekten çok seviyor olmalısın."

"O sahip olduğum tek aileydi."

"Peki ya annen?"

"Bizi bırakıp gitti. Ben çok küçükken... Yüzünü hatırlamıyorum bile." Beklemediğim bu sırrı karşısında afallamıştım. Bana söylemesi ise daha çok şaşırmama neden oldu.

"Nedenini biliyor musun?"

"Herkes iyi bir insan olabilir ama bu iyi bir anne olacağı anlamına gelmez," derken sesi buz gibiydi. Bana bakıp devamını anlatıp anlatmaması gerektiğini sorgular gibi iç çekti. Sanırım sonunda anlatmaya karar vermişti. Sesi artık o kadar da keyifli değildi. "Onu aradım, sürekli iletişim kurmaya çalıştım ve ara sıra benimle görüşse de umurunda değildim. Beni bırakıp gitti ve ben peşinden gittiğimde karşısında uzun zamandır görmediği bir arkadaşı varmış gibi davrandı. Benimle biraz sohbet ettikten sonra işleri olduğunu ve gitmesi gerektiğini söyledi. Rahatsız ya da çekingen değildi. Mahcup değildi. Belki de babama bağlılığımın sebebi budur, o beni bırakmayan tek kişi."

"Başka kim?" diye sorma gafletinde bulundum. Konu öyle bir yere gelmişti ki istemesem de sorup fazlasını öğrenmek istiyordum.

"Anlamadım..."

"O beni bırakmayan tek kişi, dedin. Annen dışında başka kim vardı?"

"Âşık olduğum bir kızdan bahsetmiştim." Yüzündeki ifade gölgelendi ve daha çok içe kapanık bir hâle girdi. "İşler yolunda gitmedi ve bir açıklama yapma gereği duymadan çekip gitti."

Sonra kafamda bir anda bir ampul yandı.

"Kız kardeşim de düğünde seni bırakıp gitti," deyiverdim. Travma üstüne travma yaşamıştı resmen ama sonuçta hâlâ parası vardı. Harcaya harcaya bitiremeyeceği bir para hem de...

"Ona karşı duygusal herhangi bir bağlılığım yoktu ama evet, o da aynısını yaptı."

"Bu üzücü olmalı," diye mırıldandım.

Güldü. "Bunu söyleyen kişinin sen olması ne ironik, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırıp başımı salladım.

"Öyle sanırım."

İkimiz de tabaklarımıza döndük. Günün bu saatleri için can sıkıcı bir konuşma olmuştu ama ona karşı biraz ön yargılı olduğumu artık kabul edebilirdim. İnsanlara güvenmemek için neredeyse benim kadar sebebi vardı ki onun durumu bazı açılardan daha sinir bozucu olabilirdi. Ben hiçbir şeyim olmadığı için kullanılmış durmuştum ama ya her şeye sahip olsanız ve buna rağmen yetemediğinizi hissetseniz? Sanırım bu da baş etmesi zor bir durumdu.

"Bana biraz kendinden bahset," dedi sessizlik uzadığında. O kadar çok yemiştim ki karnım patlamak üzereydi ama kendimi durduramıyordum. Her şey çok lezzetliydi.

"Ne bilmek istiyorsun?" Kendime porselen demlikten biraz daha çay koydum. Güneş tepemize doğru yanaşıyordu ama yüksek duvarlar bizi korumaya devam ediyordu.

"En sevdiğin renk?"

"Bu çok zor bir soru," diye alay ettim.

"Kendini açmaktan korkan biri için basit olandan başlamak istedim."

"Hımm," diye tavana bakarak düşünür gibi yaptım. "Bir cevabım yok sanırım, bence bütün renkler güzel işte. Buna neden kafa yorayım ki."

"Yapmaktan en çok keyif aldığın şey?"

"Uyumak." Hiç düşünmeden cevap vermiştim. Biraz güldü ama meydan okumasını sürdürdü. Sanki o çok fazla şey anlattığı için benim de içimdekileri dökmemi bekliyordu ama ben hiç öyle biri olmamıştım.

"Boş zamanlarında ne yaparsın?"

"Uyurum."

Şikâyet eder gibi başını yana yatırdı.

"Ciddiyim," dedim. "Hareketli bir hayatım yok. Hiç olmadı. Çalışırım, okula giderim. Matematik ve fizik severim. Yemek yerim ve uyurum."

"Bu kadar umutsuz olduğuna şaşmamalı," diye söylendi.

"Umutsuz değilim, sadece boş hayaller kurmayı mantıksız buluyorum."

"Hayal etmenin nesi kötü?"

"Olmayacağını bile bile beklentiye sokuyor seni ve olmadığı zaman elindekilerin de bir değeri kalmıyor. Ben elinde olanla yaşaman gerektiğini savunuyorum."

"Garip," diyerek çayından bir yudum aldı. "Daha önce de insanın sahip olduklarıyla yetinmemesi gerektiğini söylemiştin. Hatta birlikte yaşadığın insanlarla ilgili kurduğun cümleyi çok net hatırlıyorum, ellerinde olana tutundukları için vazgeçtiklerini düşünüyordun." Böyle ayrıntıları not etmesi garibime gitmişti. Söylediklerimin üzerinde durduğunun farkında değildim.

"İkisi farklı şeyler," diye kendimi açıklamaya çalıştım. "Kötü bir durumdaysam o durumda hayatta kalmaya odaklanırım ama bu, o durumu bağrıma basacağım anlamına gelmez."

"İnsanı hayatta tutan şey bazen de kurduğu hayallerdir."

"Senin hayallerin var mı?" diye sordum.

"Elbette, herkesin vardır."

"Sahip olamayıp hayalini kurduğun şey nedir o hâlde, ekselansları?"

"Yuva."

İğrenir gibi yüzümü buruşturdum.

"Ben çocukken arkadaşlarımın evlerine giderdim ve orada bir yemek kokusu olurdu. Anneler kendileri hazırlasın ya da hazırlamasın o yemekler için koşturur ve bir şeyler yapardı. Bu hissi özlüyordum sanırım." Gözleri, ona inanıp inanmadığımı kolaçan eder gibi üzerimde dolandı.

"Kendini bu kadar kolay açmak seni hiç rahatsız etmiyor mu?" Kendimi onun adına garip hissetmiştim. Bence kolaylıkla böyle açılması ve içini dökmesi doğru değildi. Onun gibi biri göz önünde bulundurulduğunda bunlar kullanılması çok olağan bilgilerdi. Ayza'nın ise hiç böyle bir derdi yok gibiydi, belki de hayatı boyunca kimseden korunması gerekmemişti.

"Hayır," diye başını iki yana salladı. "Özlediğim ya da sahip olamadığım şeyler bana kendimi eksik hissettirmiyor."

"Çünkü eksikliklerini hissetmeyecek kadar çok şeye sahipsin," diye gözlerimle etrafı işaret ettim.

"Paranın dolduramayacağı boşluklar vardır, Çiçek."

"Ne yaparsan yap ama bacağı olmayan birine koşmanın o kadar zevkli bir şey olmadığını anlatmaya cüret etme."

"Biliyor musun?" dedi biraz sitemle. "Seninle konuşurken bazı konularda haklı olduğumu biliyorum, senin hayata karşı bakış açındaki tutarsızlıkları ve yanlışları görebiliyorum. Bunlar için seni yargılamıyorum, yaşadığın hayatın hiç de kolay olmadığının farkındayım ama nasıl oluyorsa bazen hem ben hem de sen haklı oluyorsun. Kafamı karıştıran şey de bu ve berbat hissettiriyor." Gülümseyerek konuşmaya başlasa da cümlenin sonuna vardığında kelimeler de gözleriyle birlikte buğulanmıştı.

"Gerçek dünyaya hoş geldin." Gülümseyerek ayağa kalktım. "Bana kafanı yorma, zaten benimle uğraşmak zorunda da değilsin.

Ben yokken hayatın nasılsa öyle yaşayabilirsin." Masanın üzerinden iki üç tane tabak kapıp mutfağa taşıdım. Tezgâhın üzerine dikkatle bırakırken onun da peşimden geldiğini fark ettim. Elindekileri benim gibi bıraktı ve gözlerini kısarak bana döndü.

"Neye kafamı yoracağıma ben karar veririm. Seninle uğraşmıyorum, iletişim kuruyorum, insanlar böyle yapar. Sen yokmuşsun gibi davranmayacağım çünkü bu kabalık olur." Kendini beğenmiş hâli geri gelmişti ama sitemli değil, espriliydi.

"Ama bunun ne kadar saçma ve anlamsız olduğunu görmüyor musun?" dedim yeniden bahçeye çıkıp masayı toplamaya devam ederken. Beni takip ediyor ve o da eline birkaç şey alıyordu. "Birbirimizden çok farklıyız, düşünce olarak da öyle. Senin doğru ve yanlışların benim hayatıma çok uzak, hatta şikâyetlerin benimkilere göre komik kalıyor. Derdin dert bile değil, şımarıklık gibi."

"Sen de kolu kırık birine kolu kopmadığı için acı çekmeye hakkı olmadığını söylemeye cüret etme." Tek kaşını kaldırarak sert bakışlarla bana baktı.

"Haklısın," dedim kabul ederek. "Ama kendimi değiştiremem işte. Bu yüzden seni anlayamam."

"Anlamaya çalışmıyorsun ki."

"Gerek görmüyorum çünkü. Bu bir iş, biz arkadaş falan değiliz."

"Pekâlâ," dedi. Bu defa beni beklemeden elindekileri bırakıp bahçeye çıktı. Onu takip ettim ama benden hızlı davranıyordu. Birkaç dakika içinde masa tamamen temizlenmişti.

"Gerisini ben hallederim," dedi. Tabakları musluğun altına tutup sudan geçirmeye koyuldu. "İş tanımında bu yok, gidip istediğini yapabilirsin."

"Yardım edebilirim," dedim ama başını iki yana sallayarak aramıza hızlı bir mesafe koydu. Canıma minnetti. Onun alınganlığı ile uğraşacak değildim ve bunca yıl zaten yeterince bulaşık yıkamıştım, o yüzden zevkle odama dönüp yatağıma uzandım. Bu zamana kadar sahip olamadığım boş anlarımın keyfini çıkardım.

10. BÖLÜM: BAZI KURALLAR

Ayza'nın evinde yaşamanın en güzel yanlarından biri de kumsala yakın olmasıydı. Sabahları erken kalkıp kahvaltı yapma kuralımız olduğu için geri kalan zamanda yapacak çok bir şeyim olmuyordu. Ne garipti, yıllardır boş bir anım olsun diye çalışıp durmuştum; şimdi ise bomboş günlerim vardı ama o günlerde ne yapacağımı bilmiyordum. Yaşamaya çalışırken öyle çok zaman kaybetmiştim ki gerçek yaşamın ne olduğunu dahi bilmiyordum. Önümde bir sonsuzlukmuş gibi duran denizi seyrediyor, dalgaların kıyıya ulaşıp ulaşmayacaklarını merakla bekliyordum. Bizim gibi, bazıları bunu başarıyor; bazıları yolun ortasında kırılarak bu taşkın denize karışıyordu. Kim bilir, ben nasıl bir dalgaydım.

İki gün sessizlikle geçmişti. Ona çıkışmak ya da onu azarlamak gibi bir niyetim yoktu ama bu durumdan rahatsız değildim. Onun aksine ben gerçekleri kabullenir ve kendimi hayallere kaptırmamayı iyi bilirdim. Yaşadığım zor hayata rağmen bunun bir oyun olduğunu fark edecek kadar kendimdeydim. Aklınca bana yardım etmek istiyordu ama bunun için dünyanın geri kalanı gibi geç kalmıştı. Ben bile bana yardım etmek için çok geç kalmıştım.

Çıplak ayaklarımla bir kez daha kıyıda, suların kumlara karıştığı yerde uzun bir süre yürüyüp gün batımına doğru evin yolunu tuttum. Ayza bazen dışarıya çıkıyor, bazen çalışma odasına kapanıyordu. Yemek saatlerini aksatmadan bir şeyler hazırlıyor ve masayı toplarken ona yardım etmeme izin vermiyordu. O kadar şeye sahip olmasına rağmen kendi yemeğini yapıp kendi bulaşığını yıkaması benim için oldukça şaşırtıcıydı.

Yedek anahtarımla kapıyı açıp içeri girdiğimde sessizlik yerine bir şey hakkında detaylıca tartışan seslerle karşılaşmıştım. Salonda -muhtemelen merdivenlerden yeni inmiş- Ayza ve önünde ona bir şeyler söyleyen bir kadınla karşılaştım. Girişimle birlikte ikisinin de gözleri

bana döndü. Kadının üzerinde etek ve kısa kollu gömlekten oluşan çok güzel bir takım vardı. Elinde epey büyük ve ince bir çanta taşıyordu. Sarı saçları beline kadar uzanıyor ve aşağı yukarı otuz yaşlarında görünüyordu. O sırada Ayza'nın kaç yaşında olduğunu bilmediğimi fark ettim.

"Merhaba," dedi beni görünce. "Nasılsınız, Dolunay Hanım?"

Kibar olmaya çalışarak, "Teşekkür ederim," dedim ve bakışlarımı Ayza'ya çevirdim.

"Gizem, asistanım."

Onu tanımam gerekip gerekmediğini bilmiyordum. Bu oyunda ben ben değildim, tıpatıp benzediğim ikiz kardeşim Dolunay'dım. Ayza'nın da anlamak istemediği şeylerden biri buydu. Bana yeni bir yaşam vadettiğini düşünüyordu ama bu yeni yaşamda bile ben bir dublörden ibarettim.

"O hâlde geri kalanını size mail atarım," dedi Gizem, Ayza'ya dönüp. Ayza onu başıyla onayladıktan sonra kapıya kadar geçirdi.

"İyi günler."

"İyi günler," diye gülümsemeye çalıştım ve onları geride bırakıp duş almak için üst kata çıktım. Evin içinde gergin bir hava vardı ve bu biraz can sıkıcı olsa da kafama takmıyordum.

Bu kocaman evde, kendine ait bir hayatı olmayan iki insan yaşamaya çalışıyordu.

Bu kocaman eve iki kişi sığamıyordu...

Duştan çıkıp ıslak saçlarımı tararken kapı çalındı ve bir anlık gafletle, "Girebilirsin," diye seslendim. Bornozla oturduğum göz önüne alındığında hızlı verilmiş bir karardı bu. Ayza yakalarını çekiştirip düzelttikten sonra içeri girmiş ve hâlimi görünce kaşlarını çatıp, "Müsait misin?" diye sormuştu.

"Evet, gelebilirsin."

"Ya da giyindikten sonra sen aşağı gel."

"Olur," dedim.

Başını sallayıp çıktı.

Saçlarımı kurutmadan dolabın önüne geçip kot bir şortla bol bir tişört giyerek aşağıya indim. Salonda değildi, ben de genellikle zamanını geçirdiği şu oyun katında şansımı denemeye karar verdim. Bu kısma daha önce hiç girmemiştim. Bu salon zemin katta bulunuyordu ve muhtemelen birkaç oda birleştirilerek bu hâle getirilmişti. Dekorasyonu sade ve konforlu görünüyordu. Duvarlar giriş katındaki gibi açık gri renge boyanmıştı. Bir köşe mini bir spor salonu gibiydi. Orada tavandan sarkan kum torbası, dambıl setleri, koşu bandı, bisiklet ve ne işe yaradığını bilmediğim şeyler yer alıyordu. Diğer köşede ekranı oldukça büyük bir televizyon vardı, yanındaki küçük raflar oyun olduğunu tahmin ettiğim kutularla ve konsollarla doluydu. Tam karşısında oldukça rahat görünen geniş, sarı bir koltuk vardı. Başka bir köşede duvara monte edilmiş bir dart tahtası ve karşısında da okları fırlatan Ayza duruyordu.

"Senin her şeyde çok iyi olman gerekmiyor mu?" dedim ona doğru yanaşırken. Başını bana doğru döndürdüğünde geldiğimi duymadığını fark ettim. Yerdeki, hedefini ıskaladığını belli eden ok yığınını işaret ettiğimde iki gün sonra ilk kez güldü.

"Neden iyi olayım?"

"Bilmem," dedim omuz silkip kollarımı göğsümde bağlayarak. "Senin gibi adamların yapamayacağı şey olmaz gibi gelirdi bana hep. Restoranlarda görürdüm. Hepsi güçlü ve kendinden emin dururlardı."

"O heriflerin çoğu beceriksizliklerini paralarıyla kamufle ederler."

"Sen de öyle yapıyor musun?"

"Oklar öyle söylemiyor," diye gülerek kendini savundu.

Duvarın dibine kadar gidip okların birkaç tanesini elime aldım ve yanına geçip iki tanesini peş peşe hedef tahtasına doğru fırlattım. İkisi de oldukça iyi noktalara hızlı bir şekilde kondu. "Öyle söylemiyorlar," diye gülümsedim.

"Şuna bakın," dedi gerçekten şaşkın bir şekilde. "Birileri daha önce ok atmış."

"Aslında ok atmamıştım." Biraz mahcup şekilde ellerimi kot şortun ceplerine sıkıştırdım. "Mutfakta çalışırken bıçaklarla un çuvalına vurmaya çalışırdık."

Başını arkaya yatırıp derin bir kahkaha attı.

"Bunu görmek isterdim."

"Hiç şansın yok," diye başımı iki yana salladım. "Beni neden çağırdın?"

"Bazı kurallar belirlemeliyiz, diye düşündüm."

"Ne gibi kurallar?"

"Yarın bir davet var, bizim de katılmamız gerekiyor. Gizem'le karşılaştığında fark ettim. Kimi tanıman gerekiyor gibi şeyleri konuşmalıyız ve bence birbirimize nasıl davranmamız gerektiğini de... Yani aynı evin içindeyiz sonuçta, seni neyin rahatsız edip etmediğini bilmem gerekiyor."

Düşünceli bir şekilde kafamı salladım. "Mantıklı," dedim. "Kâğıt kaleme ihtiyacımız olacak mı?"

"Bunu düşünmemiştim, gerek var mı?"

"Ben her şeyi yazarak tutmayı severim."

"Pekâlâ," dedi. Televizyona doğru ilerlediğinde onu takip ettim. Rafları ve çekmeceleri kurcaladıktan sonra siyah kaplı bir defter ve kalem buldu. Koltuğa oturmamı işaret ettiğinde o da hemen karşımdaki orta sehpanın üzerine yerleşmişti.

"Bildiklerimizden başlayalım," dedi ciddi bir şey yapıyormuşuz gibi defterin ilk sayfasını açarak. "Bu senin için sorun olmuyorsa, yemekler hep birlikte yenecek."

"Sorun değil." Ona kasvetli bir bakış attım. "Ama neden böyle bir kural var?"

"Tek başıma yemeyi sevmiyorum," dedi başını kaldırmadan. Sessizce devam etmesini bekledim. Ben gelmeden önce bu evde tek başına yaşıyordu ve sürekli tek başına yemek yiyordu. Aslında ben de her zaman tek başıma yemek yerdim ama bu beni hiç rahatsız etmezdi. Ama onu bu evin içinde tek başına yemek yerken düşünmek beni bile rahatsız etmişti.

"Senin için kahvaltı zamanını bir saat ileriye alıyorum." Muzip bakışlar atıp gülümsedi. "Sanırım memnun olmasan da benden hiçbir şey istemeyeceksin."

"Her zaman çok zor iş bulurdum," diye açıkladım birden. "Bu yüzden şikâyet etmez, her zaman daha fazlasını yapmak için çalışırım."

"Anlıyorum," demekle yetindi. Artık yorum yapma konusunda daha dikkatli olacağını varsaydım. Konuşurken oldukça temkinliydi ve kelimelerini özenle seçiyordu.

"Dolunay ile olan anlaşmamız ailelerimizle sınırlıydı. Hiçbir arkadaşım onu doğrudan tanımıyordu, bu yüzden insanların içinde bir sorun yaşamayacaksın ama herkes senin Dolunay olduğunu düşünecek." Anlaşılır olmak için tane tane anlatıyor ve her cümle sonunda kafasını sağa sola yatırıyordu.

"Tamamdır," dedim.

"İş yemeği, bağış organizasyonu gibi etkinliklere katılım zorunlu. İstemesen de gelmen gerekiyor çünkü bu evliliğin amacı zaten o davetlerde yanımda birinin görünmesi. Davetlere hoşuna gitmese de pahalı elbiseler ve mücevherlerle katılacaksın, tercihen benim tasarımım olanlarla." Bu en hoşuna giden şeylerden biriydi sanırım. Kalemi gülmemek için büzdüğü dudaklarının üzerine bastırdı ve tepkime bakmak için bakışlarını bana çevirdi.

"Bu da tamam." Derin bir iç çektim.

"Senin eklemek istediğin bir şey var mı?"

"Şey," dedim rahatsız olmuş bir şekilde. "O kız sadece asistanın mı?"

"Gizem mi? Elbette, neden sordun?"

"Aslında başkasıyla bir ilişkin var mı diye merak ediyorum."

Bu söylediğim onu çok şaşırtmıştı.

"Yanlış anlama, ben burada kardeşimi temsil ediyorum. Yani sen resmiyette ve görünürde onunla evlisin ve ben onun ismine zarar gelecek bir şey yaşanmasını istemem. Bu yüzden insanların önünde başkalarıyla samimi olmazsan sevinirim." Gözlerimi kısarak bu cümleyi gerçekten kurup kurmadığımı sorguladım. Yani ileriye gitmek istemiyordum hatta ekstra hiçbir şey talep etmek istemiyordum ama Dolunay ve onun hayatı benim önceliğimdi. Onu zor duruma sokmamak için elimden geleni yapıyor ve giydiklerime kadar dikkatli ve özenli

davranmaya çalışıyordum. Ayza'nın da öyle yaptığına emin olmak en doğal hakkımdı.

"Dolunay'ın bunu dert edeceğini sanmıyorum." Belli belirsiz omuz silkti, bu konunun üzerine hiç düşünmediği ortadaydı ama haksız sayılmazdı, Dolunay planlı evliliklerini birine âşık olduğu için bozup gitmişti. Şimdi Ayza'nın onu kollamasını beklemek garip olurdu.

"Dolunay belki etkilenmez ama ailesi etkilenir ve o, bunun bilincinde değil."

"Ne sanıyorsun, onu evlat edindikleri gibi vazgeçeceklerini mi?" Ses tonu ilk defa bu kadar keskin ve soğuktu. Bir an benden çok daha yukarıda göründü gözüme ve aslında onun zaten öyle olduğunu hatırlamama neden oldu. Aklımdan geçen bu ihtimal onun için aşağılayıcıydı ve bunu sitemle ima ediyordu.

"İnsanların neler yapabileceğini, ne kadar ileri gidebileceğini asla bilemezsin."

"Sen ne kadar ileri gidebilirsin?"

"Tahmin bile edemezsin."

"Pekâlâ," diye kabul etti sonunda. "Zaten ne senin ne de bir başkasının onurunu bu şekilde zedelemem." Kayıtsız bir katılıkla deftere yeniden döndü. Söylediğim şey onu neden bu kadar rahatsız etmişti, anlamıyordum. Bu oyunu Dolunay değil de Çiçek olarak oynuyor olsam onun kiminle ne yaptığı umurumda olmazdı.

"Bu bir anlaşma, gerçekten ilişkimiz varmış gibi davranmak zorunda değilsin. Sen daha rahat ve istediğin gibi bir hayat sür diye ben rol yapıp boşluğu dolduruyorum. Sadece bunu onu incitecek şekilde yapmamanı istiyorum." İçgüdüsel olarak dikleştim; sonra daha yumuşak, anlaşılır bir tonda kendimi ifade etmeyi denedim.

"Gerçekten kadın mısın sen?"

"O nasıl bir soru?"

"Kadınsal içgüdü denilen şey sende neden yok? Yani insan anlaşmalı da olsa evli olduğu adamın başka kadınlarla olmasından rahatsız olmaz mı?" Sorgulayıcı tavrı karşısında yine şaşkına dönmüştüm. Hayret dolu gözlerle ona baktım. Yani onun ve benim bir şeyleri algılama şeklimiz, siyah ve beyaz kadar farklıydı.

"Keşke hayatı o kadar sevebilseydim, Ayza."

"Bu bir ilk," dedi mağrur bir şekilde.

"Nedir o?"

"İlk kez ismimi söyledin."

Benim fark etmediğim ve onun fark ettiği başka bir şey daha...

"Hayatı sevmen için ne gerekiyor?"

Bu soruyu öyle içten sormuştu ki içimdeki tüm dürtülere rağmen geçiştiremedim. Dilimi dudaklarımın üzerinde dolaştırdım ve derin bir nefes aldım.

"En başa gitmemiz gerekiyor. Ailemin beni terk etmemesi gerekiyor. Kardeşimden ayrılmamam gerekiyor. Çocukluğun ne demek olduğunu öğrenmem gerekiyor. Oyuncaklarla oynayabilmem gerekiyor. Ders çalışmaktan şikâyet etmem gerekiyor. Arkadaşlarımın olması ve onlarla kavga etmem gerekiyor. Erkek arkadaşım beni aramadığı için üzülmem gerekiyor. Üniversite hayalleri kurmam gerekiyor. Bir babam olması ve bana araba kullanmayı öğretmesi için heyecanlanmam gerekiyor. Kalpler ve çikolatalar için heyecanlanmam gerekiyor. Bugün ne giysem diye düşünmem gerekiyor. Gitmeyi düşlediğim bir ülke olması gerekiyor. Bana ait olan bir parfüm kokusu olması gerekiyor. En sevdiğim renk diye bir şey olması gerekiyor. Ayağın çatlayana kadar çalışmanın ve çatlasa da saatlerce o ayakların üzerinde durmanın ne demek olduğunu o kadar erken yaşta öğrenmemem gerekiyor. Ellerimin bulaşık yıkamaktan soyulmaması gerekiyor. Yarın ne yiyeceğim diye düşünmemem gerekiyor. Bir saat daha fazla çalışmam gerektiğinde o saatte otobüs bulacak mıyım hesap etmemem, bu gece o sokaktan sağ çıkacak mıyım diye korkmamam gerekiyor. İnsanların ne kadar bencil ve kötü olduğunu çocukken öğrenmiş olmamam gerekiyor... İnsanlara gelecek verebilirsin ama kimsenin geçmişini hiç yaşamamış gibi ondan alamazsın. Bu yüzden benim bu hayatı sevmemem gerekiyor. Yirmi üç yıl boyunca hiç yenilmiş hissetmedim ama bu hayatı ve bu hayata dair bir şeyi seversem yenilirim. Beni yenmeye çalışmaman gerekiyor." Kelimeler boğazımdan hiç düğümlenmeden yükselmişti.

Birden sehpanın üstünden uzanıp beni kendine doğru çekerek sıkı sıkı sarıldı. Beklenmedik ve ani tepkisi karşısında duraksamıştım. Bu

yaptığına bir anlam verememiştim. İnsanlar gördükleri zaman böyle şeylere oldukça duyarsız kalıyordu ama onlara ne kadar zor bir hayat yaşadığınızı anlattığınızda hüzünleniyordu. Bu ikiyüzlülüktü benim katlanamadığım.

"Geri kalan hayatımı, sen nasıl bir hayat istiyorsan öyle geçirsem de bir işe yaramaz mı?" Uzun uzun konuşan ben olsam da soluğunu tutanın o olduğunu fark ettim. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki sanki benim göğsümde çarpıyordu. Kendimi kollarından sıyırdım. Onun dolu dolu olmuş gözlerine rağmen ben oldukça sakindim.

"Yaramaz," dedim. "Çünkü tesadüfen orada olmasaydım ya da Dolunay'a bu kadar benzemeseydim burada olmazdım. Beni tanımazdın. Çalıştığım restorana gelsen yüzüme bakmazdın. Yıllarca oradaydım ama beni umursamadınız. Şimdi işine yaradığım için ve hayatımı sorgulayıp öğrendiklerinle bana acıdığın için bir şeyler değişmez. Ne yaşadıklarım ne de insanlar... Birileri onları görmenizi beklerken siz kör olmaya devam edersiniz." Belki yine onu azarladığımı ya da terslediğimi düşünecekti. Belki kim olsa öyle düşünürdü ama aslında öyle değildi. Şu an ona karşı bir öfkem ya da bilenmişliğim falan yoktu. Ben sadece olanı ve yaşadığımı söylüyordum ama insanlar bunu kabullenmek konusunda henüz ilerleme gösterememişti.

"Bu haksızlık," dedi kesik bir sesle.

"Kesinlikle haksızlık," dedim. "Ama sana ya da size değil. Bana ve benim gibilere." Ondan uzaklaşmak için bacaklarımı altımda toplayıp koltukta olabildiğince geriye gittim ve arkama yaslandım. "Şimdi lütfen, şu dramaya son verip kurallara geri dönelim."

Başka bir şey söylemek, muhtemelen itiraz etmek için dudaklarını araladı ama bunun faydası olmadığını anlamış olacak ki ağzını kapattı. Kendi içinde yaşadığı çelişkiye karşı pes ederek derin bir nefes verdi. "Seni rahatsız eden şeyleri söyle, ben ne yapıp yapmamam gerektiğini bilmiyorum."

"Patron sensin, istediğini yap ama beni bir şeylere inandırmaya çalışma. Beni mutlu etmeye ya da bana yardım etmeye de çalışma. Zaten böyle bir evde yaşıyorum ve işin sonunda iyi bir ödeme alacağım. Bu benim için yeterli." Sinsi bir şekilde güldüm. Eğer bana iyilik yapmak istiyorsa daha fazla para verebilirdi ama bunu şu an dile getirmemem gerektiğini düşündüm.

"Seninle konuşmamdan rahatsızlık duyuyor musun?"

"Hayır, zaten başka konuşacak kimse yok."

Güldü.

"Evde benimle yalnız olmak rahatsız edici mi? İstersen Maria'yı her gün çağırabilirim."

"Hayır, bununla ilgili bir sorunum da yok." Bu konu üzerine hiç düşünmemiştim bile, hatta o söyleyene kadar bunu fark etmemiştim.

"Pekâlâ," dedi. "Aklıma gelen başka bir şey yok. Sonra istersek ekleme yaparız."

"Anlaştık."

11. BÖLÜM: RAHATSIZ EDİCİ ETKİNLİKLER

Davette giyeceğim elbise yine dolaptakilerden biri değildi. Eyfel Kulesi'ne gittiğimiz gün olduğu gibi Ayza yeni bir elbise almış ve siyah bir kılıfla akşama doğru bana teslim ettirmişti. Böyle şeylere ilgim olmadığı için giyinme zamanım gelene kadar ne gönderildiğine bakmamış ve içinde ne olduğunu merak etmemiştim. Şimdi giydiğimde ise aynanın karşısında bambaşka bir benle karşılaşmıştım.

Etkinliğe katılmaya hevesli bir davetli değildim ve gecenin bir an önce bitmesini isteyecek kadar gergindim ama bu elbisenin içinde olmak büyüleyici hissettirmişti. Kendimi bir kez daha bir film setindeymiş gibi hissediyordum.

Tam bir saat önce eve iki kişi gelmiş, saçlarım ve makyajımla ilgilenmişti. Ayza ilk söylediğinde kimin bir davet için üç saat önceden hazırlanmaya ihtiyacı olduğu konusunda söylenmiştim ama işlerini iki buçuk saatte zor bitirmişlerdi. Önce saçıma bakım yapıldı ve daha açık ışıltılı bir renge boyandı. Cilt bakımı ve tırnaklarıma yaptıkları daha korkunçtu. Saatlerce hiç kımıldamadan yatmam gerekmişti ama işleri bittiğinde, bir şekilde daha sağlıklı ve porselen bir bebek gibi görünüyordum.

Yüzüm bana ait değildi sanki. Daha önce hiç bu kadar makyaj yapmamıştım. Gözlerime siyah, dumanlı bir görüntü verdiklerini söyledikleri esnada sadece başımı sallamıştım ama böyle keskin bakışlara sahip olacağımdan habersizdim. Ayza özellikle kırmızı ruj sürülmesini istemişti, elbisenin rengini görene kadar bunu anlamamıştım ama tıpkı o gün giydiğim gibi mor bir elbiseydi. Daha uzun ve koyu bir renk olmasının dışında kumaş yine aynı incelikte bedenimden aşağı akıyordu. İnce askıları omuzlarımdan her an düşecek gibi duruyor ve elbise tüm bedenimi sarıyordu. Benim için fazla iddialı bir sırt dekoltesi

vardı. Elbisenin uçları yerlere kadar uzanıyordu. İnce şeridi olan siyah topuklu bir ayakkabı giymiştim, gerçekten güzel görünüyordum. Bu bana yabancı ve düşleyemeyeceğim kadar iyi bir görüntüydü. Ne yapacağımı bilemediğim için kendi kendime biraz utanarak daha önce Ayza'nın yaptığı gibi parfüm sıktım. Boynumun iki yanına ve hafifçe saçlarıma...

Odaya gelmesini beklemeli miydim emin değildim ama çok gergin olduğum için aşağıya inmeye karar verdim. Kapıyı çekip dışarı çıktığım sırada merdivenlerde onunla karşılaştık.

İkimiz de kısa süreli bir afallama yaşadık. Bu defa benim de gözlerim onun üzerinde uzun uzun dolanmıştı. Göz alıcı bir şekilde şık görünüyordu. Her zaman öyle görünüyordu ama şu an, o da bir film setinden çıkmış gibiydi. Siyah smokini üzerine kusursuz oturmuştu ve yine siyah bir papyon takmıştı. Gülümseyerek bana bakıyordu. Emin değildim ama bakışlarında ışıltılı bir hayranlık ve yarım yamalak bir şaşkınlık vardı.

"Muhteşem görünüyorsun," dedi. "Bu saç modeli sana yakışmış."

Yüzümün iki yanında dalgalanan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve takmam için verdiği pırlanta küpeleri gösterdim.

"Onlar da çok yakışmış, sen pırlantaların ve ipeklerin içinde olmayı hak ediyorsun, Ayçiçeği." Yanıma gelip gerçek dünyadaki bir centilmenden çok, bir masal kahramanıymış gibi elimi zarifçe dudaklarına götürdü.

"Umarım gece yarısı bal kabağına dönüşmem," diye gergince gülümsedim ama bu hoşuna gitmişti, kıkırdadı.

"Hiç sanmıyorum, davetlere olabildiğince geç katılıp erken çıkarım. Gitmeden önce bir şeyler içmeyi düşünüyordum, katılmak ister misin?" Öyle bir soruyordu ki sanki başka bir işim varmış gibi ya da sanki onunla anlaşması olan biri değil de... Her neyse.

"Olur," dedim.

Birlikte aşağı indik, içki dolabına yöneldi ve tam bir şişeye dokunacakken omzunun üzerinden bana dönüp, "Beyaz şarap mı yoksa şampanya mı istersin?" diye sordu.

"Aslında sıcak bir çay içmek isterim."

Herhangi bir yorum yapmadan dolabı kapattı ve su ısıtıcısını çalıştırdı. Smokinin içinde dolaplara uzanması ve iki fincan çıkarıp çay hazırlaması oldukça komik ve şirin bir manzaraydı. Benim bile evin içinde neredeyse hiç kullanmadığım salondaki koltuklara geçtik.

"Elbiseni sevdin mi?" diye sordu ama bu her zamanki sorularından biri değildi, sanki konuşmak için ekstra çaba harcıyordu.

"Evet," dedim. "Kim sevmez ki."

"Başkasında bu kadar iyi duracağından şüpheliyim."

"Bence sen abartıyorsun."

"Ben hiç ama hiç abartmam, Ayçiçeği."

Çayımdan bir yudum aldım. "İkinci kez bu rengi seçmenin bir sebebi var mı?"

"Canlı bir renk olsa da karanlık geliyor. Daha önce tasarımlarımda hiç bu rengi kullanmamıştım ama ten renginle çok uyumlu olmuş."

O söyleyince bakışlarım tenime kaydı. Bu sıcak şehirde olmak beni bronzlaştırmıştı.

***

Bu defa bizi almak için düğünden sonra olduğu gibi yine bir limuzin gelmişti. Kaç tane arabası olduğunu ya da bunların hepsinin onun olup olmadığını merak ediyordum. Arka koltukta otururken film kaplı camlardan caddeleri izlemeye koyuldum. Kıbrıs sürekli hareketli bir gece hayatına sahipti. Ayza bana bunlardan biraz bahsetmişti ve gürültü sevmediği için evinin o kadar uzakta, kıyı şeridinde olduğunu anlatmıştı. Tahminimden daha sakin bir hayat sürüyordu. Hafifçe koluma dokununca ona döndüm.

"Gergin misin?"

"Biraz," diye itiraf ettim.

"Seni daha çok germek istemiyorum ama bu gece gözler üzerinde olacak."

"Özel bir sebebi var mı?"

"Evlenmiş olmam, son kız arkadaşımla sonumuzun kötü bitmesi ve bu yüzden acılar içinde boğulduğumu düşünmeleri ve elbette kız

kardeşinin ünlü bir aileden olmasına rağmen insanlardan uzak durması." Dolunay'ın hayatıyla ilgili bir şeyler biliyordum. O konuşmayı ve anlatmayı seven biriydi benim aksime. Sıcakkanlı ve güler yüzlüydü. Aslında insanların içinde olmayı seviyordu ama bu yaşamdaki insanlar onun için eğlencesiz ve tekdüze kalıyordu. Her şeye sahip olduğu için ve çevresindeki herkes de aynı durumda olduğu için bunlardan sıkılmıştı. Buna rağmen şımarık biri değil, hayatın içine karışmaya ve faydalı biri olmaya çalışan biriydi. Ayza'yı anlaşmalarına rağmen ortada bırakmasının sebebi de buydu. Aslında ikisini de kurtardığına inanıyordu.

"Anladım," dedim üstünkörü bir şekilde. "Yani bu gece aynı zamanda senin kırılan gururunu da toparlayacağız."

"Gururum kırılmadı."

"Uzun süre mi birlikteydiniz?"

"Dört yıl kadar." Bana kalırsa bu epey uzun bir süreydi.

"Ama Dolunay ile de bir anlaşmanız vardı."

"O ailelerimizin planlamasıydı, Austine yani diğer kız arkadaşım babamın onaylayacağı biri değildi. Geçen yaz ayrıldık ve babam bunu fırsat bilerek Dolunay ile evlilik sürecimizi hızlandırdı, benim de geciktirmek için bir sebebim kalmamıştı."

"O kızdan intikam almak için mi kabul ettin yoksa bunu?" Kaşlarım hayretle yukarı kalkmıştı. Onun kadar nazik ve bana bir peri anneyi anımsatan birinden böyle çıkar dolu bir plan beklemezdim. Tabii insandı nihayetinde, her şeyi yapabilirliği vardı.

"Hayır, muhtemelen beni terk etmese de babamın istediğini yapar ve Dolunay ile evlenirdim." Yüzünde neden olduğunu anlamadığım eğlenceli bir gülümseme belirdi.

"Bunun ne kadar saçma olduğunu görmüyor musun?"

"Sonunda babamın haklı olduğunu görüyorum. Austine bana göre değildi, beni yarı yolda bırakarak bunu kanıtladı ve Dolunay ile yaptığımız evlilik iki ailenin de şirketlerini büyüttü. Mutlu bir yol olmayabilir ama babamın yolları her zaman mantıklıdır." Bana değil camdan dışarıya, geçip gittiğimiz yollara bakıyordu. Konuşma ilk kez benim için ciddi, onun için öylesine bir konu hâlini almıştı. Genelde konuya odaklanan ve meraklı olan o, kayıtsız olan ben olurdum.

"Beni yanlış anlama ama kız senden değil, babandan kaçmış olabilir."

Kahkahası arabanın içinde yankılandı.

Davetin nerede olduğunu sormak aklıma gelmemişti, çok önemi yoktu ama başka bir evde yapılacağını düşünmüyordum. Daha doğrusu bir malikânede... Orman yoluna girmiştik ve hepsi birer servet değerindeki araçlar park yoluna sıralanmıştı bile. Parti başlayalı epey zaman olmuştu sanırım.

Limuzin ön tarafa kadar yanaştı, şoför benim kapımı açıp elimden tutarak gerçekten külkedisi hikâyesindeymişim gibi zarifçe çıkmama yardımcı oldu. Arabanın etrafında dönen Ayza elimi devraldığında şoförümüz yeniden yerine dönmüş ve siyah limuzin gözden uzaklaşmaya başlamıştı. Malikânenin etrafı renkli ışıklarla süslenmiş, müzik ve kadeh sesleri doğanın içinde birbirine karışmıştı. Kendimi bir şatonun önünde duruyormuş gibi hissediyordum. O sırada prensim omzuma dokunup, "Hazır mısın?" diye sordu.

Başımı sallamakla yetindim.

Bakımlı bahçede çimenler bile taranmış gibi pürüzsüz görünüyordu. Giriş kapısından malikânenin içine açılan kapıya kadar olan kısımda gümüş rengi bir halı vardı, yolu işaret etmesi için özellikle açık renk ve parıltılı bir dizayn kullanılmıştı. İçeriye girdiğimiz, zengin ve elit insanların arasına karıştığımız esnada Ayza koruyucu bir şekilde elini belime doladı. Dekor olarak koyulan, gümüş satenlerle süslenmiş bir kemerin altında flaşlar yüzümüze doğru patlamaya başladı. Ayza beni biraz daha kendine çekip kulağıma, "Gösteri başladı," dedi.

İnsanların çoğu ortama ayak uydurmuş gibi görünüyordu. İçerisi büyüleyici derecede geniş ve uzak diyarlardaki bir krallığın balo gecesi gibi ihtişamlıydı. Tam karşımızdaki sahnede yüzü hiç de yabancı olmayan bir kadın şarkı söylüyor, orkestra şevkle ona eşlik ediyordu.

Beyaz gömlek ve siyah pantolonları içinde garsonlar, ellerindeki tepsilerle etrafta, göze çarpmaktan kaçınır gibi hızla dolanıyordu. İki yandan da çıkışı olan beyaz merdivenlere melek heykelleri dizilmiş, tırabzanlar renkli kurdelelerle asil bir görünüm kazanmıştı.

Etrafta hiç sandalye yoktu ama oldukça uzun kokteyl masaları aralıklarla dizilmişti. Bazıları dans pistinde şarkıya eşlik edip oldukları yerde sallanırken kimileri de masalarında kendi aralarında bir sohbete dalmıştı.

Ayza elimden tutarak beni masalardan birine doğru götürdü. Boş bir masaya gidiyor olmayı diledim ama üç kişilik bir grubun yanına yanaştık.

Vişne rengi kısa elbisesinin içinde bir kız, bizi görür görmez kaşlarını kaldırdı ve coşkuyla Ayza'ya sarıldı. Elimi bırakmadan boşta kalan kolunu kibarca kızın beline dolayıp geri çekildi.

"Merhaba, Ela."

"Geleceğini düşünmüyordum," dedi kız geri çekilerek. "Ve bu da gerçekten evlendiğinin kanıtı mı?" Bana bakarken ağzı kulaklarındaydı. Bir yandan gülüyor, diğer yandan inanmaz gözlerle bana bakıyordu.

"Evet," dedi Ayza beni iyice kendine doğru çekip. "Eşim."

"Bu kadar güzel olduğu için mi onu herkesten sakladın?" Masanın etrafındaki başka bir adam dolanıp bana elini uzattı. "Uygur."

"Dolunay," dedim pürüzsüz bir sesle. Diğer adam da yanımıza gelip kibarca bana selam verdikten sonra Ayza'ya hızlıca sarıldı ve yerine geçti.

"Düğüne neden davet edilmedik?"

"O esnada üçünüz de burada değildiniz," diyerek gözlerini kıstı Ayza. "Bunlar okuldan arkadaşlarım, genelde onlardan kurtulmanın bir yolunu bulurum ama böyle davetlerde tanımazdan gelemiyor insan." Ayza kısa ve manidar bir şekilde beni onlarla tanıştırırken hafifçe tebessüm ederek başımı salladım.

"Sonunda gizemli Dolunay ile tanışabildik," dedi kız, baştan aşağı ve hiç çekinmeden beni süzerken. "Bazen davetlerde seni görüyordum ama hiç tanışamadık."

"Etkinlikler çok bana göre değil," deyiverdim.

"Öyle mi? Ben aksini duymuştum. Annem sürekli bana seni örnek gösterir durur ve senin gibi istekli olmam konusunda yakınırdı." Se-

veren ve açık sözlü birine benziyordu ya da patavatsızdı, henüz emin olamamıştım ki çok da önemli değildi.

"Anneler işte..." dedim gülümsemeye çalışarak.

"Başta anlam verememiştim ama artık neden böyle aceleyle evlendiğini anlayabiliyorum." İsminin ne olduğunu çoktan unuttuğum arkadaşı Ayza'nın omzuna vurdu. Otellerde çalıştığı sırada en sevmediğim tipler bunlar olurdu. Her organizasyonda benzer bir model kesin bulunurdu. Kendini komik sanan, çok yakışıklı olduğuna inanan, taşkın ve zevzek tipler... Sürekli yeni bir şişe ister, getirdiğin zaman seninle flört etmeye çalışıp kendisini iyi hissettirmeni bekler, sonra da sarhoş olup sabaha kadar temizlik yapmanı gerektirecek birçok şeye sebep olurdu.

"Müsaadenizle çocuklar," dedi Ayza beni çekerek. "'Merhaba' dememiz gereken çok fazla kişi var."

"Sonra yine gelin ama," dedi kız baygın bakışlarıyla. Nihayet kalabalığın içine geri karıştığımızda Ayza bana özür dileyen bakışlar atıyordu ama önemli olmadığını söyler şekilde omuz silktim.

Birkaç iş adamının genizden, rahatsız edici şekilde güldüğü bir masaya götürdü beni. Babasının iş yaptığı insanlar olduğunu bir saniye önce kulağıma fısıldamıştı. İki tanesi yabancı uyruklu olduğu için çoğunlukla mimiklerimi kullanıyordum. Bir tanesinin Amerika'da bir alışveriş merkezi zinciri olduğunu duyunca içimde bir ürperti hissettim. Kendimi milyonlarca doların arasına düşmüş gibi hissediyordum ve ben sadece bir bal kabağıydım.

İkimize de birer kadeh kapıp birini bana uzattığında Ayza'ya tedirgin gözlerle baktım. İçkiye çok alışkın değildim ve çalışırken hiç kimse alkol kullanmamalıydı ama muhtemelen gerginliğimi azaltmak için ya da ortamda olur olmadık şeylere sırıtmamam için beni içmeye teşvik etti. Küçük bir yudum alınca en azından şampanya olmasına sevindim. Mutfaktan bildiğim kadarıyla kolay sarhoş eden bir içki değildi. Hayatım boyunca hiç alkollü bir şey içmemiş ve merak da etmemiştim. Bana kalırsa tadı berbattı.

Başka bir masada birkaç yüksek mühendisle tanıştım. Bir diğerinde Türk iş adamlarıyla, ilk defa katılabildiğim bir sohbet ortamı

oldu. En azından yabancı dilde olmadığı için iki üç kelime fazladan konuşmuştum.

"Sen bu aralar ne yapıyorsun, Dolunay?" Kadehten tam bir yudum alırken gözler birden bana dönmüştü. Bu hangisiydi, inşaat şirketi olan mı yoksa gıda zincirleri olan mıydı? İsmi neydi? Hepsinin soy ismi bile öyle uzundu ki...

"Üniversite son sınıftayım."

"Babanın şirketinde mi devam edeceksin yoksa Bekir veya Ayza ile mi devam edeceksin?" Kel görünümlü ve sanki bu soru önemliymiş gibi gözlerimin içine bakan adama ne diyeceğimden emin değildim.

"Sanırım tüm seçeneklerimi değerlendireceğim," diye kurnaz görünmeye çalışarak güldüm. Hepsi bir ağızdan ve oldukça yapay bir şekilde bana eşlik etti. Sorunun sahibi kadehini bana kaldırarak, "Akıllı bir kız, daima seçeneklerini açık tutar," dedi.

Ters ters ona bakmak ve seçeneklerle ilgili birçok şey söylemek istedim ama Ayza anlamış gibi beni kendine çekerek, "Onu yanımdan ayırmayı düşünmüyorum," diye odağı üzerimden aldı.

Kristal kadehler de tavandan sarkan avizelerin altında tıpkı bizim gibi masadan masaya yer değiştirip duruyordu. Yol üzerinde Ayza biriyle selamlaşmış ve dünyaca ünlü bir oyuncu olduğunu söylemişti, tanımadığımı söylediğimde şaşkınlıktan kahkaha atmış ve adam bunu bilse çok incinirdi demişti. Daha önce de ünlülerin, önemli ve zengin insanların arasında bulunmuştum. Ama onlardan biriymişim gibi içlerinde dolaşmak bir an gözüme daha korkunç gelmişti. Genelde onlara hizmet ediyordum.

Ayza ikimiz de biraz soluklanalım diye sahnenin yanındaki bir masaya götürdü bizi. O şu ana kadar onlarca kadehi bitirmişti, bense biri bana bakmadığı ya da konuşmaktan kaçınmak istemediğim sürece ağzıma sürmemiştim. Sonunda dayanamadım ve ayakkabılarımın üzerinde hafifçe ona doğru yükselerek, "Her zaman böyle mi yoksa ben alışkın olmadığım için mi garip geliyor?" dedim.

Ne demek istediğimi çok iyi anlasa da, "Nasıl?" diye sordu.

"Bilmiyorum, her şey çok sıkıcı. Sanki insanlar değil de bilgisayarlar konuşuyor. Sürekli herkes birbirine iltifat ediyor, kıyafetini düzeltiyor ya da işlerden bahsediyor."

"Bir de bunun içinde büyüdüğünü düşün," dedi gözümün içine bakarak.

Kaşlarımı çatıp hafifçe masaya yaslandım.

"Gel, sevgilim," dedi onlar gibi davranıp omuzlarını dikleştirerek. "Sana müthiş cemiyetimizi tanıtayım."

"Tanıt, güzelim," dedim alayla. Bunu ne zaman söylesem gülüyordu.

Hiçbir şey doğal görünmüyordu. Sanki para onları köleleştirmişti. Üzerlerindeki kıyafetleri gerçekten beğendikleri için mi giyiyorlardı, yoksa o hafta moda olduğu ya da en pahalısı o olduğu için mi? Makyajlı suratların ve insanın gözünü alan mücevherlerin sakladığı yüzleri neyi gizliyordu?

"Şu adamı görüyor musun?" dedi kulağıma doğru eğilip. Çaprazımda, iki masa ötede duran beyaz ceketli, yaşına göre oldukça dinç ve karizmatik duran birini gösterdi. "Yanında karısı var ama onların üç dört masa arkasında, hani yanlarından geçerken bana küpeleri soran bir kadın vardı ya, adam onunla birlikte. Ve bunu karısı da dâhil herkes biliyor."

"Neden başka bir kadınla birlikteyken ve bunu herkes bilirken hâlâ karısının yanında?"

"Daha önce de söyledim, her şey görüntüyle ilgili. Birlikte iş yaptığı adamlar da durumu biliyor ama eğer karısından ayrılır ve o kadınla birlikte olursa bu, iş hayatını engeller çünkü etik davranmadığını düşünürler."

"İyi de bir sürü yaşlı adamın yanında benim yaşlarımda kızlar var, ne etiğinden bahsediyorsun?" Yüzümde gergin bir gülümseme belirdi.

"Onlar genellikle sonradan zengin olanlar oluyor. Uzun yıllardır aile işleri devam edenler için aile kavramı önemlidir. Mesela ben Dolunay'ı aldatırsam onun ailesi de iş gücü olan varlıklı bir aile olduğu için bizim işlerimiz tökezler. 'Kazan-kazan' durumu gibi düşün bunu."

Bu ışıltılı dünyayla ilgili canımı sıkan çok şey vardı ve bunlardan biri de iş hayatları ve para akışları yürüsün diye herkesin birbirinin yüzüne gülümsemesiydi. Sevmediği veya kötü olduğunu bildiği insanlara bile selam verip iltifatlar ediyorlardı. Günün sonunda evlerine

gidip asık suratlarıyla banka hesaplarına bakarak kendilerini teselli edip etmediklerini bile merak etmiştim.

Yemek servisi başladığında ikimiz de biraz rahatlamıştık. Benim aksime Ayza daha gergin görünüyordu. Ona bakıp bu tür ortamları sevmediğini hemen anlayabilirdiniz. Ona bakıp bu dünyanın içinde ne kadar yalnız olduğunu bile görebilirdiniz.

"Eve gidince bizim için daha lezzetli şeyler pişireceğim," diye huysuzlanarak kendi tabağını masaya doğru itti. Bunlara pek yemek denmezdi. Birkaç tane lezzetsiz, benim bile midemin zor aldığı kanepe, tadını hiç sevmediğim havyar ve çiğ balıklar servis edilmişti. Tabağın kenarında yosuna sarılmış pirinçleri görünce ben de yemeği boş vermeye karar verdim.

Müzik ritmi değişirken bir kadın yanımıza geldi ve keyifle gülümseyerek Ayza'yı yanağından öptü. Ayza'nın bir an yüzü kızardı ve bakışlarını bana çevirdi.

"Dolunay, nasılsın hayatım?"

Kahretsin, tanımam gereken biriydi!

"Teşekkür ederim," dedim ve konuşmamak için ağzıma kanepe attım. "Siz nasılsınız?"

Kadın kaşlarını çatacak gibi olsa da, "Annenle görüştüm dün masajdayken," dedi. "Düğününüzü öyle sade tuttunuz ki ona da yakındım. Başka bir organizasyon planınız var mı?"

Beni kurtarması için yalvaran gözlerle Ayza'ya bakıyordum.

"Ben planlayacağım," dedi ama konuşması öyle hızlı ve aniydi ki kadın şaşırmış ve ona dönmek zorunda kalmıştı. "Öyle mi?" dedi, "Aklında ne var?"

Ayza için de beklenmedik bir soru olduğu aşikârdı.

"Sürpriz olmasını istiyorum, sana haber veririm."

"Ah, başkasıyla anlaşırsan çok bozulurum."

"Merak etme, ilk sen öğreneceksin."

Kadın memnun bir şekilde onun koluna dokunup yavaşça okşadı ve, "Hiçbir şey beni bu kadar memnun edemezdi," dedi.

"İzninle, tam da dans etmek üzereydik." Ayza onun elinden kurtulup benim bileğime yapıştı. Kendimizi dans pistinde bulduğumuzda geride bıraktığımız kadından daha çok afallamış hâldeydim.

"Bu da neydi?"

Gözlerini kaçırdı ki bu ilk kez yaptığı bir şeydi. Ellerini belime yerleştirince refleksle ben de ellerimi omuzlarına koydum. Müziğe uygun bir şekilde sallanmaya başladık. Gözlerim masada bıraktığımız orta yaşlı, kesinlikle çok güzel olan kadına kaydı.

"Onunla bir ilişkin mi vardı?" diye sordum.

"İlişki denmezdi." Mahcup bir şekilde, hâlâ bakışlarını benden kaçırdığına inanamıyordum. Bu geceki en eğlenceli şey, Ayza'nın şu anki surat ifadesiydi.

"O kim ki?"

Derin bir nefes alıp bakışlarını benimkilerle buluşturdu.

"Bir organizasyon şirketi var."

Ah, şimdi neden o kadar uğraştığı belli olmuştu.

"Evlenmene bozulmuş gibi görünmüyor."

"Boş ver," diyerek başını iki yana salladı. Utanç duyduğu bir şey olduğunu görmek beni eğlendirmişti ama kendimi yeniden kadına bakmak zorunda hissetmiştim. Gözleriyle hâlâ bizi takip ediyordu. Siyah uzun saçlarını sıkıca atkuyruğu yapmış, mavi gözlerini ortaya çıkaracak bir makyaj tercih etmişti.

"Kaç yaşında o? Kırk mı?"

"Bilmiyorum," dedi. "Bakma ona."

"Seni yaramaz," diye kıkırdadım ama bu sohbetten cidden hoşlanmadığını gösterircesine kaşlarını çatınca, dudaklarımı ısırarak başka yöne bakmaya başladım.

Müzik biraz daha hareketlendi ve dans pisti dolmaya başladı. Müziği yakalamaya çalışsam da benim gibi biri için çok zordu. Acemi ve beceriksiz görünüyordum. Ayza bir elimi kendi avuç içine aldı ve ustaca bir şekilde beni yönlendirmeye başladı. Onun hareketlerine uyum sağlamak için elimden geleni yapıyordum ama çoktan birkaç

kez ayağına basmıştım bile. İnsanların bunu görmeyecek kadar sarhoş olduğunu umuyordum sadece.

"Kurallar listesine dans etmemeyi de ekleyelim," diye mırıldandım. "Ben hâlimden memnunum," diyerek gülümsedi. Biraz önceki sıkılgan hâlinden eser kalmamıştı. Aniden keyiflenmişti. Benim küçük çaplı çabam onu eğlendiriyor olmalıydı.

"Nasıl, o kadar da kötü değil he?"

Ona tüm çalışma hayatımda olduğu gibi bu gecenin de bir an önce bitmesini beklediğimi söylemek yerine omuz silkmekle yetindim. Gerçekten düşündüğüm şeyi söylesem keyfi kaçacaktı ve o an için bunu yapmayı istemedim. Bu, benim için de bir yenilik oluyordu.

"Güzel hanımefendiyle biraz dans edebilir miyim?" Ayza'nın hiç hoşlanmadığım arkadaşı dibimize kadar gelmişti ve gece daha can sıkıcı bir hâl almıştı.

"Sanmıyorum, Uygur." Bu söylediği için Ayza'ya minnettardım, çalışanını kollaması gerekiyordu, iş güvenliği açısından bu zorunluydu.

"Haydi ama... Seni bırakıp beni seçeceğinden mi korkuyorsun?" Tavrı ve tutumu o kadar rahatsız ediciydi ki yüzümü astığımı görmemeleri için başımı diğer tarafa çevirdim.

Ayza durdu ve elini belimden çekti.

"Sadece şarkı bitene kadar," dedi ve mahcup bakışlarını bana çevirdi. Başımı sallayarak şarkının ne zaman başladığını düşündüm ama içinden çıkamadım. Uygur keyifli gözlerini bana çevirip beni de kendine doğru çekti. Ellerini belime yerleştirdi, oldukça uzak durmak için omuzlarımı kıpırdatıp bir adım geri attım ama bir yandan da hareketlerine uyum sağlamaya çalıştım.

"Oldukça ketum birisin," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Konuşkan biri değilsin." Sürekli gülümsüyor ve gözlerini sanki baktığının ötesini görebilecekmiş gibi üzerimden ayırmıyordu. İma dolu ve rahatsız edici bakışları vardı. Böyle insanlar kesinlikle uzak durulması gerekenler listesindeydi. Ne kendisine ne de bir başkasına faydası dokunmazdı.

"Bu bir parti, konuşmak dekorasyonu bozardı."

Çok komik bir şey söylemişim gibi güldü.

"Ayza'yı ne kadar zamandır tanıyorsun?"

"Bir süredir."

"Sana onunla ilgili birçok şey anlatabilirim."

Gülümseyerek, "Merak ettiğim bir şey olursa ona sorarım," dedim.

"Ona âşık mısın?"

"Elbette." Ne kadar da kolay yalan söylüyordum, çoktan onlardan biri olmuştum bile.

Gözlerini kısıp başını yana yatırdı.

"Neden sizin gerçekten evli olduğunuza inanmıyorum?"

"Bilmem, neden?" Gerilsem de bu gerginliği belli etmemek konusunda çok iyi iş çıkarıyordum. Yüzümde insanların genel olarak donuk ve duygusuz bulduğu bir ifade vardı. Onu yok saymak benim için zor değildi çünkü onun gibilerle hayatım boyunca uğraşmıştım.

"Bu bir anlaşma falan mı?"

"Senin Ayza ile kişisel bir sorunun mu var?"

"Varsa senin için sorun olur mu?"

"Onunla evli olduğum için olur."

"Evlilikler bitebilir."

"Affedersin ama tavrın canımı sıkmaya başladı, komik değil ve şarkının bitmesini bekleyebileceğimi sanmıyorum." Durdum ve geri çekilerek kollarından kurtuldum. Bu da neydi böyle, neden böyle konuşuyordu ki ve bu şekilde konuşmaya nasıl cesaret edebiliyordu.

Ayza hemen yanımıza geldi ve pek de hoş olmayan bakışlarını arkadaşına yöneltti. Koruyucu bir güdüyle onu elinden tutup yeniden dans pistine çektim. Hiç yadırgamadan beni kollarının arasına aldı.

"Bir kural daha ekleyebilir miyiz? Şu çocukla bir yıl boyunca hiç görüşmek zorunda kalmasam?" Başımı kaldırdım ve gerilmekten ağrımaya başlayan boynumu hareket ettirmeye çalıştım. Şimdiden yorgun hissediyordum.

"Rahatsız edecek bir şey mi söyledi?"

"Kendisi başlı başına her insan için rahatsız edici bir tip değil mi? Üzgünüm, arkadaşlarını ya da tanıdığın insanları yargılamak üzerime vazife değil ama bu ne hadsizlik, derdi ne onun?" Hâlâ bir köşeden bizi izleyen arkadaşına doğru ters bir bakış attım.

"Hayatı boyunca kendini benimle yarıştırmak gibi bir misyonu oldu. Ve sanırım biz ayrıldıktan sonra Austine ile görüşmüşler." Sesi oldukça katıydı. İnsanların duymaması için beni iyice kendine çekmiş ve göğsüne yaslamıştı. Parfüm kokusunu ilk kez bu kadar keskin duyuyordum.

"Sen ciddi misin?" diye sordum. "Neden hâlâ onunla arkadaşlık ediyorsun?"

"Ailelerimiz tanışıyor, çocukluğumuzdan beri birbirimizi tanıyoruz ve lisede değiliz."

"Bu berbat."

Beni hafifçe kendinden uzaklaştırıp yavaşça döndürdü ve yeniden kendine çekti. "Hayatıma hoş geldin," dedi. "Hâlâ aynı şeyleri mi düşünüyorsun?"

Ondan ve bakışlarından kaçınmak için alnımı göğsüne yasladım. Kaşlarım çatılmıştı ve canım inanılmaz sıkılmıştı. Bu kadarına katlanabileceğimi sanmıyordum. Yani onların dünyasında insani hiçbir şeyin önemi yoktu, her şey sadece bağlantılardı. Sırf biriyle iş yapıyorsun ya da aileleriniz tanışıyor diye o kişiye sabır göstermek mi? Bu çok adiceydi. O zaman herkes istediği gibi davranabilirdi çünkü bir sonucu yoktu. Her suç cezasız kalıyordu.

Ve dakikalar boyunca dans ederken, hissettiğin her şeyi içine atman gereken bu hayatları düşündüm. Ne yaşarsam yaşayayım en azından her zaman insanlara karşı dürüst olduğumu biliyordum ve bu çok rahatlatıcıydı. Öte yandan çalışma hayatımda birçok konuyu alttan almış, haksızlığa uğramıştım ama sınırı aştıkları zaman çantamı alıp çıkıp gitmiştim. Etrafıma bakıyordum ve onların bu yüksek duvarlı kalelerin içinde gidecek hiçbir yeri olmadığını görüyordum.

Müzik bitince şükürler olsun ki Ayza bizi başka bir masaya götürmek yerine doğrudan çıkış kapısına götürdü. Arabaya varana kadar

elimi bırakmadı ve kapımı açıp ben içeriye girdiğimde derin bir nefes verdi. Kapıyı üzerime kapattığında arkama yaslandım ve sadece iki saat kaldığımız bir partinin, on saatten fazla ayakta çalıştığım o gecelerden nasıl daha yorucu olabildiğini düşünmeye başladım.

12. BÖLÜM: UZUN BİR GECE

O da tıpkı benim gibi arkasına yaslandı ve araba hareket etmeye başladığında elleriyle saçlarını şöyle bir dağıttı. Gözlerini kapatmasına rağmen ne kadar rahatsız ve yorgun göründüğü ortadaydı. Düşünmeden arabanın içinde ona doğru yanaştım, boynuna uzanıp papyonunu başının etrafında çevirip çıkardım. Gözlerini açtı ve şaşkınlıkla bana baktı.

"O kadar sıkı görünüyor ki beni bile rahatsız etti," deyip arkama yeniden yaslandım.

Kıkırdadı. "O kadar alışmışım ki artık yadırgamıyorum desem." Yine de parmakları gömleğinin düğmelerine gitti ve birkaç tanesini açarak rahat bir nefes aldı.

Herkesin prangası farklıydı. Bazılarının prangası bir kurdele ya da kelebeğe benziyordu.

Gözlerim yeniden pencerenin dışına kaydı ve bu geceyi düşünmeye başladım. Aralarında garson olarak dolaşırken ne kadar gamsız olduklarını ve kendilerini dünyanın sahibi sandıklarını düşünürdüm. Hepsinin birer mayın olduğu aklımın ucundan bile geçmemişti. Taktıkları mücevherler gerçek olabilirdi ama duyguları ve yaşamları tamamen yapaydı.

"Bu sandığımdan daha yorucu oldu," dedi biraz zorlanarak ceketini çıkarırken. Boyu çok uzundu, arabanın tavanının genişliğine rağmen iki büklüm olmak zorunda kalmıştı.

"Hangi açıdan?"

"Onlar kötü adamlarmış ve sen de bir kurbanmışsın gibi hissettim." Söylediğine gülecek gibi oldum ama epey ciddi görünüyordu. Düşünceli ve dalgın bir hâli vardı.

"Benim bu işi kolaylaştırıyor olmam gerekir," diye ona göz kırptım. "Paramı hak etmeliyim."

"Orada mükemmel bir iş çıkardın." Uzanıp parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı ama göz ucumla parmaklarına baktığımda elini hemen geri çekti ve gömleğinin manşetlerini kıvırmaya başladı.

"Bu arada şu garip arkadaşın evliliğimizin gerçek olup olmadığını sorguladı."

"Tam olarak ne dedi?" Kaşlarını çatarak alttan alttan bana baktı. Gerilmiş ya da endişelenmiş gibi görünmüyordu.

"Çok üzerinde durmadım ve sıkıldığım için çabuk unutmuş olmalıyım ama anlaşma olup olmadığını sorguluyordu."

"Sen ne dedin?"

"Açıkçası o kadar rahatsız edici biriydi ki bir kelime daha etse yüzüne yumruk atacaktım."

Başını arkaya yatırarak ellerini yüzüne kapattı ve kahkaha attı. "Bunu gerçekten yapar mıydın?" Arabanın elverdiği ölçüde doğrulup bana döndü. "Ya da boş ver, daha önce yaptın mı?"

"Muhtemelen bulunduğum durumu ve konumu kendime hatırlatır ve yapmazdım ama yapmayı çok isterdim. Ve evet, daha önce yaptım."

"Nasıl sonuçlandı?"

"Benim elim daha çok acıdı ama rahatlatıcı bir tecrübeydi."

"Neden birine yumruk attın?"

"Kasamda eksik para çıktığını söyledi ama eksik olmadığına emindim ve başka şekilde ödemem gerektiğini ima etti, kabul etmeyince de beni kovdu."

"İyi yapmışsın." Başka bir şey söylemedi.

Araba oldukça yavaş ilerliyordu, bir telefon sesi duyana kadar içimin geçtiğinin farkında değildim. Kirpiklerimi kırpıştırarak doğrulдum ve Ayza'nın da benim kadar içinin geçmiş olduğunu gördüm. Gözlerini açmadan telefonunu çıkarıp kulağına yasladı.

"Evet."

Kısa süreli iç çekişinden sonra, "Anladım," dedi. Telefonu kapatıp bana döndü. "Bir kaza olmuş, yol ilerlemiyor. On dakika kadar yürürsek kumsaldan eve ulaşırız, ne dersin?"

"Biraz temiz hava iyi olur," diyerek teklifini kabul ettim. Yeniden telefonu kulağına götürüp aynı arabanın içinde olmamıza rağmen şoförü aradı ve bizi uygun bir yerde bırakmasını söyledi. Arabanın iç kısmında, ön tarafla arka tarafı ayıran bir bölme vardı ve İstanbul'dayken kaldığım odadan daha geniş bir alan sağlıyordu.

Karanlık ama ışıklarla ve yüksek binalarla çevrili yoldan önce caddeye, sonra da sahile çıktık. Gökyüzü hissettiğimiz sıcaklığa rağmen bulutluydu. Ayza her zamanki hâlinden daha sessiz bir hâlde elleri cebinde ilerliyordu. Ne düşündüğü hakkında bir fikrim yoktu ama onun da kendi çıkarımlarını yapmakta olduğunu tahmin ediyordum.

Birkaç saniye içinde bir şimşek gökyüzünü mora boyadı ve bu, bir an için duraksayıp kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Yağmur yağacak," diye mırıldandı o da benim gibi başını gökyüzüne kaldırarak. Sıkıntıyla iç çektim ve yolu bilmememe rağmen adımlarımı hızlandırdım. Onun da bana uyum sağlayacağını ve bir an önce eve varacağımızı umuyordum.

"Gök gürültüsünden korkmuyorsun, değil mi?" diye sordu. Bana yetişmekte zorluk çekmemişti.

"Neden, korkamaz mıyım?" diye sordum ama konuşurken yüzümü buruşturmuştum bile. Bu üzerine düşünmek istediğim bir şey bile değildi.

"Pek bir şeylerden korkan biri değilsin."

"Korkmuyorum," diye kabul ettim. "Ama sevmiyorum da. Yağmurdan, kardan ve soğuk havadan hoşlanmam. Havanın çok kötü olduğu bir gün dünyaya gelmişim ve o günden beri bu mevsim peşimi bırakmadı. Bu mevsimden nefret eden bir kış çocuğuyum ben."

"Kış mevsimi bir şekilde sana yakışıyor." Sadece Ayza, buna bile şiirsel bir anlam katabilirdi.

İstemsizce güldüm ama komik olan bir şey yoktu.

Biz karşıya geçmek için ışıkların yanmasını beklerken yağmur çiselemeye başlamıştı. Kollarımı etrafıma sarma dürtümü bastırdım, bu bana kendimi savunmasız hissettiriyordu. Gece yarısını çoktan geçmiş olmasına rağmen yollar ve cadde tıklım tıklım kalabalıktı.

"Burası oyun kulüplerinin ve otellerin olduğu yer, o yüzden bu saatlerde trafiği hiç bitmez," diye açıkladı. Karşıya geçerken elini belime koydu. Yamuk yumuk durmuş arabaların arasından ilerlerken küçük bir çocuk takıldı gözüme: Elinde peçeteleriyle arabaların önüne atlayan ve trafiğin bir parçasıymış gibi kimsenin yadırgamadığı bir çocuk... Yağmur şiddetini artırdı. Ayza beni çekerken onu bırakıp arabaların arasında dolaşan küçük kıza doğru ilerledim. Biraz sonra yeşil ışık yanacak ve sarhoş şoförlerin kullandığı kocaman arabaların arasında kalacaktı.

"Çiçek!" diye seslendi arkamdan ama topuklu ayakkabılara rağmen kıza doğru koşmayı bırakamadım. Tuhaftı. Genelde bu tür şeyler beni kendine çekmezdi. Onlara kör olmayı kendime öğretmiş biriydim. Dünyayı kurtaramayacağımı çok erken yaşta öğrenmiş biriydim ama yağmur şiddetini artırıyordu ve çatık kaşlı o küçük kız, arabaların arasında minicik bedeniyle sanki yok olmaya başlıyordu.

Işık yandı ve ani bir şekilde etrafı korna sesleri sarmaya başladı. Bir saniyeliğine korkuyla öne atılsam da Ayza kolumdan tutup trafiğin ortasında beni durdurdu. Aniden arkamı dönünce arasında kaldığım, üzerime doğru gelen bu kalabalık gözüme öyle büyük göründü ki ellerimi yüzüme kapatmak zorunda kaldım.

Beni görmeyecekler.

Görmeyecekler.

Görmeyecekler ve ezip geçecekler.

Her zaman yaptıkları gibi...

"İyi misin?" diye sordu omuzlarımdan tutup. "Neden yola atladın?" Birileri arabalarının camını açıp yüksek sesle bir şeyler söylüyordu. Yağmurun şiddeti ya da korkumun esareti onları duymamı engelliyordu. Ayza beni yol kenarına çekene kadar gözlerimi açamamıştım.

"Çiçek," diye şefkatle mırıldandı. "İyi misin?"

"Küçük kız," dedim başımı kaldırıp. "Küçük kız orada kaldı, onu da oradan çıkarır mısın? Lütfen, onu oradan çıkar."

Ayza anlamayarak bir bana bir de arabaların durmaksızın aktığı kalabalığa baktı. Gözlerimi ondan kurtarıp karanlık yolda o küçük kızı aradım. Bir süre, sanki bir okyanusun ortasında, dalgaların arasın-

da kaybolmuş gibi göremedim onu. Yol kenarından arka tarafa doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım, durağa doğru gittim ve yeniden baktığımda hâlâ arabaların arasında olduğunu gördüm. Atılıp onu oradan çıkarmak için uygun anı kolluyordum ama bütün öne atılma çabama rağmen hiç kimse durmuyor, önce küçük kızın etrafından sonra benim önümden geçip gidiyorlardı.

"Gördüm," dedi Ayza kolumdan çekip. "Sen dur. Ben alacağım, bekle burada." Yalvaran bakışlarımı ona çevirdim ve başımı salladım.

"Çok fazla yağmur yağıyor," diye mırıldandım. Gözlerimde gördüğü bir şey onu bir an bocalatsa da ceketini çıkardı ve omuzlarıma bıraktı, önce beni durağın altına çekti. "Bekle burada," dedi. Peşinden bakarken dizlerimin titrediğini fark ettim. Büyük bir otobüs geçtikten sonra arkadan gelen bir cipi eliyle durdurdu, trafik bir saniye için yolundan şaştı âdeta. Korna sesleri yükseldi ama Ayza kalabalığın içine girdi ve orada her şeyden habersizmiş gibi duran küçük kızı kolayca kucağına alıp yanıma geldi. Kızı durağın altında ıslanmayacağı şekilde yere bıraktığında sırılsıklam olmuş ve soluk soluğa kalmıştı.

Ceketi çıkarıp kızın üstüne örttüm. Kocaman kahverengi gözlerini bana çevirdi ve gülümsedi.

"Ne kadar güzel elbisen var, meleklerinki gibi."

Ben bir şey söylemeyince Ayza kıza doğru eğilip, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Baksana, hava çok kötü ve arabalar sana çarpabilir."

Cevabını bilmeme rağmen sesimi çıkarmadım ama zaten kızın elindeki kâğıt mendille dolu poşet de oldukça açıklayıcıydı.

"Babam beni buraya bıraktı."

"Ne zaman bıraktı?" Sanırım onun daha fazla açıklamaya ihtiyacı vardı; sadece kıza bakıp onun hikâyesini anlayamıyordu.

"Sabah."

"Sabahtan beri burada mısın?"

Kız başını salladı.

"Baban nerede şimdi?"

"Bilmem."

"Seni almaya gelecek mi?"

Kız yeniden başını salladı. "Parayı almaya gelecek, yoksa kızacak." Böyle anlarda bazı insanlar öfkelenip küfür ederdi ve bunu o çocuğa yapan adama akıllarına gelen ilk şeyi söylerdi ama Ayza bana bakmış, sonra da utanarak bakışlarını benden kaçırmıştı.

"İsmin ne?"

"Şimal."

"Ne yapmalıyız?" diye bana döndüğünde gözlerindeki çaresizliği görebiliyordum.

Ne yapmalıyız? Tüm insanlığın çok geç kaldığı bir soruydu bu.

Sesim çıkmıyordu. Ne yapılacağını bilseydim, belki de onun yaşındayken daha şanslı olurdum.

"Bu gece bizimle gelsin, yarın bir polis merkezine gidelim." Benden cevap alamayınca kıza döndü. "Bu gece seni misafir edelim, yarın babanı bulalım, olur mu Şimal?"

"Gidersem babam kızar."

"Ben konuşurum babanla."

"Ama daha hiç satmadım ki."

"Yarın hepsini satacaksın."

Ayza kızı bir şekilde ikna etti, elinden tuttu ve küçük kızın söylediği bir şeye gülerek yağmurun altında hızlı adımlarla ilerlemeye koyuldu. Onların peşinden gidiyordum ama yürüyüp yürümediğimden bile emin değildim. Gözlerim o akan trafiğe kaymıştı, kaç sokak çocuğunun mezarı olmuştu burası?

"Daha hızlı olmalısın," diye bana seslendiğinde adımlarımı zorlanarak da olsa onlara yetiştirdim. Küçük kızı kucağına almış, elini onu yağmurdan korumak için tente gibi başının üstüne tutmuştu. Karanlığın içinde kudretli ve koruyucu görünüyordu ki öyleydi zaten. Güçlüydü; imkânlarının verdiği ölçüde nazik ve hassas olmasının yanı sıra derin bir anlayış yetisine de sahipti Ayza. Ve koruyucuydu. Bunu bana karşı olan tavırlarından da anlayabiliyordum. Ama yetersizdi. İnsanların tümü kadar yetersizdi. Ben ne kadar azsam, onlar da o kadar eksikti. Şimdi, *bir adım öne çıkın tüm bu küçük çocukları korumak*

isteyenler desem ayağa kalkacak bir sürü insan olduğunu biliyordum içten içe. Öyleyse neden koruyamıyorlardı? Neden hâlâ arabaların altında kalma pahasına savaş veren çocuklar vardı?

Anlayamıyordum, gerçekten anlayamıyordum ve bu beni öldürüyordu.

13. BÖLÜM: YARALI İYİLİKLER

Kumsaldan geçerken ikimizin de ayakları çamura saplanmış gibiydi. Eve geldiğimizde üçümüz de berbat hâldeydik ama Ayza ve küçük kızın yüzü gülüyordu. Bir şekilde keyifleri yerindeydi benim aksime.

"Sanırım herkesin duş almaya ihtiyacı var," diye mırıldandı oyuncu bir şekilde saçlarını küçük kızın yüzüne doğru sallayarak. Kız kıkırdadı. Onu hemen sevmiş ve ona güven duymaya başlamıştı.

"Onu bana ver," dedim sitemle ve uzanıp kızı kucağından aldım. İkisi de biraz şaşırmış şekilde bana baktı ama dönüp merdivenlere yürüdüm ve topuklarımı yere vura vura kaldığım odaya geçtim. Şimal'i yatağın üzerine bırakıp banyoya giderek sıcak suyu açtım ve soluklanmak için bir saniye bekledim. Nefes nefese ve öfke içinde kalmıştım. Uzun zamandır bu kadar şiddetli bir duygu patlaması yaşamıyordum. Bu kadar içten ve derin hissetmeyeli çok ama çok uzun zaman olmuştu. Hınçla ayakkabılarımı çıkarıp banyonun parlak zeminlerine fırlattım. Banyo dolabından bulduğum bir lastikle saçlarımı toplayıp odaya geri döndüm. Yatağın üzerinde, hâlâ bıraktığım yerde otururak etrafı inceliyordu. Yatağın önünde, tam karşısında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Bana bak," dedim olması gerekenden sert bir şekilde. "Neden seni buraya getirmesine izin verdin?"

"Babama götürecek," dedi. Saçlarından akan su, alnından yanaklarına dökülüyordu. Kıyafetleri eski ve sırılsıklamdı. Yarım yamalak Türkçe konuşuyordu. Bana bakarken Ayza'ya bahşettiği gülümsemeden eser kalmamıştı. Kocaman kahverengi gözlerinde insanın canını yakan bir korku vardı. Tanıdığım, ezbere bildiğim bir korku...

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. Kız hafifçe ürkerek omuzlarını düşürdü. Kollarından tutup, "Bunu yapamazsın," dedim. "Seni götürmek isteyen herkesle gidemezsin. Sana ne söylerlerse söylesinler

onları dinleyemezsin. Onları böyle kolayca sevip onlara hemen güvenemezsin, gülümseyemezsin. Anlıyor musun?"

Birden ağlamaya başladı. Sesi odayı doldurduğunda korkuyla geriye çekilmiştim.

"Yapma," dedim. "Senin için söylüyorum."

"Çiçek," diye uyardı Ayza açık kapının eşiğinden. "Her şey yolunda mı?"

"Değil!" diye başımı iki yana salladım. "Onu neden buraya getirdin ki? Ona gülümseyemezsin, yardım edemezsin."

"Neden bahsediyorsun?" Bakışları bir bana bir yatağın üzerindeki küçük kıza takıldı. Islak saçları alnına dökülmüştü ama buna rağmen gözlerinde bir korku yoktu sadece anlaşılmazlık vardı.

"Yarın o sokağa döndüğünde, ona zarar vermek isteyen birisi karşısına çıktığında onu da senin gibi biri sanacak." İşaret parmağımla küçük kızı gösterdim. "Ona yardım edeceğini sanacak. Yaptığın şeyin iyilik olduğunu sanıyorsun. Onu korumasız bırakıyorsun. İnsanlardan korkması gerekiyor, onlara yaklaşmaması gerekiyor. Onların kendisine dokunmasına izin vermemesi gerekiyor. Tek başına hayatta kalması gerekiyor."

Gözlerimin içine bakarken yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

"Onu kurtarmamı söyleyen sendin."

"Kurtaramazsın!" diye bağırdım. Ellerimi karmakarışık olmuş saçlarımın arasından geçirdim. Saçlarım gibi birbirine girip düğüm hâlini almış düşüncelerimden kaçmaya çalışıyordum. "Kurtaramam. Kimse kurtaramaz. Çok kalabalıklar." Bakışlarımı çocuğa kilitleyip bekledim. "Sadece Türkiye'de, sokakta yaşayan çocuk sayısı binlerce, en son baktığımda beş bindi. Sokakta çalıştırılan çocuk sayısı beş yüz binin üzerinde. Dilendirilen çocuk sayısı on binlerce. Yoksul çocuk sayısı dört buçuk milyonu aşmış. Çocuk işçi sayısı bir milyonun üzerinde. Binlerce çocuk uyuşturucu kullanıyor. On sekiz yaşından küçük olup madde bağımlısı olanların sayısı yüz binden fazla!" Derin bir nefes verdim, başım dönmüş ve soluk almak rahatsız edici bir hâle gelmişti.

"Hey," diye omuzlarımdan sarstı. "Onu korkutuyorsun." Bakışlarım yatağın üst köşesine tırmanmış küçük kıza kaydı.

"Korkması gerekiyor," diye fısıldadım. "Başına neler gelebileceğini tahmin edemezsin."

"Bir geceliğine de olsa iyi olmasına izin ver o hâlde," dedi. "Bırak, bu gece güvende ve iyi hissetsin." Gözlerimin içine bakıyordu ama hangimizden bahsettiğini o da ben de bilmiyorduk.

"Hiçbir zaman güvende ve iyi olmayacak," diye fısıldadım. Ona bunun ne demek olduğunu anlatamayacağımı biliyordum. Kimseye anlatamazdım. Anlayabilmeleri için o duruma maruz kalmaları gerekirdi.

Banyoya gidip kapıyı üzerime kapattım. Tıpkı o günlerdeki gibi, tıpkı o hâlimdeki gibi... Yıllar geçmişti üstünden, kurtulmuştum kimilerine göre ama hiçbir zaman iyi olmamıştım ve hiçbir zaman ne yapacağımı bilememiştim. Bu resimde iyi veya güvenli olan, mutluluk vadeden hiçbir şey yoktu. Kendimi kurtarsam, içeride bekleyen küçük kızı kurtarsam bile bitmeyecekti, sonu yoktu sokakta bırakılan çocukların. Oysa herkes bu kadar bencil olmayı bırakıp birini kurtarsa, dünyada kötülük böylesine kol gezmezdi.

Elbiseyi üzerimden sıyırıp üzerine basarak suyun altına girdim. Dizlerim titriyor, nefes alış verişim düzenini bulamıyordu. Zavallı, küçük, aptal kız... Benim salak bir elbise yüzünden melek olabileceğimi sanıyordu. Dünyanın ona ne yapacağının farkında değildi.

Bütün meleklerinin kanadını kendisi kıracaktı.

En büyük günahlar hep melek olanlarındı.

***

Odaya belki bir saat sonra geri döndüğümde hiç kimse olmadığını görmek beni rahatlatmıştı. Yaşadığım duygu krizinin ardından ne yapacağımı bilmiyordum. O küçük kızı o arabaların arasından alırken aklımdan ne geçtiğini bilmiyordum. Yağmurlu günlerde hep böyle oluyordu. Yağmur üzerime yağmıyor, her damlanın içinde beni başka bir dehşete sürüklüyordu sanki.

Üzerime rastgele bir şeyler giyip yatağın içine girdim. Onları merak etsem de aşağıya inmeye cesaretim yoktu. Yaptıklarım, söylediklerim, hepsi birer pişmanlıktı. Hepsi birer zaaftı ve insanlara zaaflarınızı gösterdiğiniz zaman, bunu size karşı kullanacakları anı kollarlardı.

Ayza da hepimiz gibi kendini iyi bir insan sanıyor olabilirdi ama bir gün, öyle bir an gelecekti ki kendisini başka bir yolu olmadığına inandırıp yanlış seçimler yapacaktı. Hepimiz gibi kötülüğüne kılıflar uyduracak, hepimiz gibi günahları için şeytanlarını suçlayacaktı. O da hepimiz gibi şeytanlarını bu şekilde beslemeye devam edecekti.

Neredeyse uykuya dalmak üzereyken kapı açıldı. Karanlıkta yüzünü göremesem de gelenin Ayza olduğunu biliyordum. Işıkları açmak yerine yatağa kadar gelip baş ucumdaki gece lambasını açtı. Saçları hâlâ ıslak ve kıyafetleri değiştirilmemişti.

"İyi misin?" diye sordu. Utanmış, üzgün ve öfkeliydim.

"İyiyim," dedim nazik olmaya çalışan bir sesle. "Öyle çıkışmak istememiştim. Ben sadece-"

"Sen sadece sana olanlardan onları korumak istiyorsun."

Gözlerimi kaçırdım.

"Daha önce de bir sürü çocuk görmüştük, hepsinin yanından geçip gittin, onları görmezden geldin ama Şimal'in peşinde koştun. Bunun bir sebebi var mı?" Sessizlik odanın içinde ikimizin arasını açacak kadar büyüdü. Beynimde bir yangın vardı, o yangının içinde kalanları defalarca kurtarmayı denesem de sonunda alevlerin arasında nefes alamayan hep ben olmuştum.

"Hayır," dedim. "Ne olduğunu bilmiyorum. Genelde böyle davranmam ve bu şekilde duygu patlamaları yaşamam." Sesimi eski nazik tonuna geri getirmek için daha fazla çaba harcadım.

Sessizce güldü. "Sonunda insan olduğuna dair bir işaret yakaladım."

"O iyi mi?"

"Evet. Temizlendi, yemek yedi ve uyudu. Sen de yemek yemek ister misin?"

"İsterim." Karnım oldukça açtı. O berbat partide hiçbir şey yiyememiştim ama bunu söylememin asıl sebebi konudan yine uzaklaşmaya çalışmaktı. Ne kadar normal davranırsam onun da öyle yapacağını umuyordum.

"Hayır desen seni zorla bir hastaneye götürecektim," dedi. "Kalk haydi, aşağıda bekliyorum."

Çıkarken odanın ışıklarını benim için açmıştı. Ona baktığım zaman artık hayata karşı hissettiğim şeyi hissediyordum. Hem güzel hem çirkindi. Hem haklı hem haksızdı. Hem yaşamamı istiyordu hem de beni öldürmek için elinden geleni yapıyordu. Ona hayata davrandığım gibi davranmak zorundaydım. Onu yaşamamalı ama beni öldürmesine de izin vermemeliydim.

Mutfakta ada tezgâhın üzerinde iki tabak vardı ve ağzına kadar makarnayla doluydu. Tezgâha bakınca gecenin bu vaktinde, davetteyken bizzat gördüğüm yorgunluğuna rağmen ve üzerini bile değiştirmemişken yine yemek yaptığını görmek canımı sıkmıştı. Belki de bazı insanların yaşamları özellikle seçiliyordu çünkü sokaklarda doğmuş olsa bu aptallıkla hayatta kalamazdı.

Yüksek taburelerden birine yerleştim. Tabaklara, yeni yapılmış ve oldukça sıcak görünen kıymalı sosu ilave etti. Lezzetli ve iştah açıcı göründüğü için bir saniye beklemeden yemeye koyuldum.

"Bu hayatımda yediğim en lezzetli şey." Farkında olmadan sesli düşünmüştüm.

"Buna sevindim," dedi karşıma oturup. "Yarın Şimal'i karakola götüreceğim."

"İyi," dedim.

Derin bir nefes aldı.

"Benim param senin olsa ne yapardın?" Sorduğu soru karşısında bir an afallamıştım ama kendime gelmem uzun sürmedi. Kim bilir, bunun altında ne arayacak ve nasıl bir hayal kırıklığı yaşayacaktı.

"Senin paran mı?" diye sordum kendimi tutamadan gülerek. "O paranın gerçekten senin olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunun altından ne çıkacak acaba?" diye o da tıpkı benim gibi kendi kendine mırıldandı.

"Bir şey demiyorum," dedim ellerimi kaldırarak.

"Hayır, hayır. Söyle bakalım."

"Sustum."

"Bir kere başladıysan devamını getirmelisin."

"Kusura bakma ama bir çocuğun elinde hiç balon yokken diğerinde iki tane varsa bu diğerinin hakkını gasp etmektir."

"Anlamadım."

"Sorun da bu ya zaten." Yine ikimizin de kazanamayacağı bir tartışmaya giriyorduk ve bunun bu gece olması onun şanssızlığıydı. Duygularım uzun yıllardır rastlamadığım kadar yoğun ve bulanıktı. Öfkem tekrar gün yüzüne çıkmıştı sanki.

"Başkasının parasını çalmıyorum." Rahatsız olmuş gibi kaşlarını çattı, bana saçmalıyormuşum gibi bakıyordu ama bir yandan da söyleyeceklerimi merak ediyordu.

"Çalıyorsun, hepiniz çalıyorsunuz. Sadece bunu kendi uydurduğunuz kurallara göre yapıyorsunuz. On kazanıyorsan çalışanına bir veriyorsun. Evi yapan inşaat işçileri, hiçbir zaman ev sahibinin kazandığı kadar kazanmaz."

"Yani sana göre sırf benden az kazanca sahip diye kendi sahip olduklarımı başkalarına da mı dağıtmalıyım?" Anlamaya çalışsa da kelimeleri bir homurdanma gibiydi. Dudakları şimdi dümdüz bir çizgi hâlini almıştı.

"Sahip olduklarının senin hakkın olduğunu sanman düzenin bir parçası. Kimin ne kadar pay alacağına kim karar veriyor? Sana göre gerçekten günde on altı saat çalışan bir garsonun hak ettiği maaş iki bin lira ve haftada bir gün izin mi?"

Çatalını bırakıp ellerini masanın üzerinde birleştirdi.

"O hâlde sana göre, bir işletme kazandığı parayı çalışanlarıyla bölüşmeli, böylece başka bir şube daha açma imkânından ve o şubede de onlarca kişiye daha iş imkânı sağlamaktan vazgeçmeli." Tek kaşını kaldırıp cevap vermemi bekledi.

"Bu bir çarpıtma," dedim. "Bir yerine iki vermek size hiçbir şey kaybettirmez ama o çalışanın hayatında çok şey değiştirir."

"Seninle iletişim kurmak çok zor," dedi tabağını alıp yemediği kadarını çöpe boşaltırken. "Beni sinirlendiriyor, hatta çıldırtıyorsun ama haklı bir yanın da var."

"Bana değil, düzene sinirleniyorsun."

"Düzeni değiştiremem, Çiçek," dedi bıkkın bir şekilde tezgâha yaslanıp.

"Biliyorum," derken çok içtendim. "Ama inkâr da edemezsin." Ben de tabağımı alıp tezgâha götürdüm, çöpe dökecek herhangi bir şey kalmamış, hepsini bitirmiştim. Tabağı musluğun altına tutup bulaşık makinesine yerleştirdim. Sonra aynı işlemi onun tabağı ve çatallarımız için de tekrarladım. Yeniden ona baktığımda ihtiyatlıydı.

"Ve sadece bil diye söylüyorum, yarın polis merkezine gideceksin. Muhtemelen zengin bir iş adamı olduğun için sana oldukça kibar davranıp bu tür vakaların çok görüldüğünü söyleyecekler ve duyarlı bir vatandaş olduğun için teşekkür edecekler, sonra da çocuğu babasına teslim edecekler ve akşam olmadan o çocuk o arabaların arasına geri dönecek."

Gözlerini tavana dikip yutkunurken âdemelmasının hareketini izledim ve bir şey söylemeyeceğini anlayınca topuklarımın üzerinde dönüp odama çıktım. Dişlerimi fırçalayıp elimi yüzümü yıkadıktan sonra kendimi yatağa bıraktım ve yıllardır yaptığım gibi kilit vurulmasına karar verdiğim düşüncelerimi zihnimin bir odasına kapatıp uykuya daldım.

14. BÖLÜM: BEKLENMEDİK KONUKLAR

Sabahları erken uyanmaya alışkındım, öyle olmamasını tercih etsem de erken uyanıyordum ve Ayza da her sabah kahvaltı için mutlaka gelip beni kontrol ediyordu. Nadiren o gelmeden önce uyanmamış olurdum, oysaki bu sabah gözlerimi açtığımda saat öğleden sonrayı gösteriyordu ve gün ışığı tüm odayı ele geçirmişti. Bu kadar geç saatte uyanmanın yarattığı kas ağrılarıyla hızlıca doğruldum ve banyoya gittim, yüzümü yıkadıktan sonra aşağıya inerken tereddütlüydüm. Bana kızgın olabileceğini düşündüm, sürekli doğrudan sahip olduklarıyla ilgili onu suçluyormuşum gibi görünüyordu. Asıl amacım bu değildi ama sürekli bana soru soruyordu ve ben de ne düşünüyorsa onu söyleyen biriydim. İsterse bana alınabilir ya da benimle konuşmayabilirdi ama şimdilik bu anlaşmayı bitiremezdi. Henüz buna hazır değildim, o yüzden bir süre daha sakin ve düşüncelerini saklayan biri olmaya karar verdim.

Mutfaktan sesler geldiğini duyunca rahatlamıştım ama bahçenin dışından da farklı sesler geliyordu. İlk önce kontrol amaçlı mutfağa geçtim, orada Ayza'yı görmeyi beklerken Maria ile karşılaşınca epey şaşırmıştım.

"Merhaba, hanımefendi," dedi kulağa garip gelen aksanıyla. Yabancı olduğu belliydi ama anlaşılır şekilde Türkçe konuşabiliyordu.

"Merhaba," dedim ne yapacağımı bilmediğim için. Üzerinde, çalıştığını belli eden bir önlük ve pembe temizlik eldivenleri vardı. Burnuma ulaşan deterjan kokusundan evde bir temizlik olduğunu anlamış ve bir an kendimi ayakaltında hissetmiştim.

"Kahvaltınızı buraya mı hazırlayayım, bahçeye mi istersiniz?" Gülümsediğinde gözlerinin kenarında belirgin çizgiler oluştu. Eldivenlerini nezaketen çıkarıp üst üste koydu.

"Ayza nerede?" diye sordum. Bakışlarım bahçe kapısına kaymıştı, müzikli yürüdü devam ediyordu. Acaba birilerini mi çağırmıştı?

"Beyefendi erkenden işleri olduğunu söyleyip gitti. Çok geç kalmayacakmış. Sizi uyandırmamamı istedi. Bir saat önce de arkadaşlarınız geldi, bahçede oturuyorlar, sanırım beyefendiyle telefonda konuştular." Tane tane anlatırken başımı sallayarak ona ayak uydurmaya çalışıyordum.

"Arkadaşlarımız mı?" diye sordum.

"Uygur Bey, Ela Hanım ve Onur Bey."

Hay aksi!

Ayza olmadan onların yanına gitmem riskliydi ama burada böyle öyle duramazdım da. Bir anlığına yeniden odaya çıkmayı ve onları kendi hâllerine bırakmayı düşündüm. Bu büyük kabalık olurdu. Gerçekten Ayza'nın eşi olsam eve gelen konuklara ve arkadaşlarına bu şekilde davranmamam gerekirdi muhtemelen. Gerçi gerçekten onunla evli olsam o çocukları kendi evime asla sokmazdım, orası da ayrı bir meseleydi.

"Hanımefendi," diye tekrar etti Maria. "Kahvaltınızı nereye hazırlayayım?"

"Bahçeye bir tost ve portakal suyu, lütfen," dedim isteksizce. Birden ağzımdan çıkıvermişti ama sonra kararsız bir şekilde kadının yüzüne baktım. Birilerinden bir şey istemek çok garipti.

"Tabii, efendim."

"Bana efendim demeyin, lütfen..." Rahatsız ama daha çok mahcup şekilde saçlarımı kaşıdım. "Kimse kimsenin efendisi değildir."

"Anlamadım, efendim."

Kadın için cümlemin çok karmaşık olduğunu anladığım an, "Boş ver," dedim. Zaten hep "boş ver" dedim. Anlatamazsın, değiştiremezsin; olmaz işte bir şekilde, olmaz. Ama çalışırken en nefret ettiğim şey, birilerine "efendim" diye hitap etmekti. Bunu söylediğimiz zaman kendilerini daha mı önemli hissediyorlardı, bilmiyordum. Buna, benim gibi onlardan alt sınıfta olan insanların kendilerine kim olduklarını hatırlatmaları gerekiyor muydu cidden? Yoksa bu bize kim

olduğumuzu hatırlatma şekilleri miydi? Sanki bir saniye olsun unutabiliyormuşuz gibi.

Bahçeye çıkıp o zibidileri görünce sinirim iyice tepeme çıkacaktı muhtemelen, bu yüzden yeniden odaya geçtim. Üzerimde hâlâ gece yatarken giydiğim tişört ve eşofman altı vardı. İşini ciddiye alan biri olarak günlük ama şık olan mevsimlik elbiselerden birini askısından çıkardım. Uçuk pembe ve kalın askıları olan mini bir elbiseydi. Kim giyerse giysin üzerinde güzel duracak kadar iyi bir kumaşa ve dikime sahipti. Tabii, anladığım kadarıyla...

Topuklu sandaletlerden birini de ayağıma geçirip saçlarımı gelişigüzel bir topuz yaptım ve aşağıya indim. Tahmin ettiğim gibi dünya umurlarında değildi. Babalarının evindeymiş gibi oldukça rahat bir vaziyette takılıyorlardı. Biri havuzun içindeki şişme flamingonun üzerine güneş gözlüklerini takarak oturmuş, çalan şarkıya eşlik ediyordu. Yaklaştıkça onun, sinirlerimi tepeme çıkarmayı başaran Uygur olduğunu fark ettim.

Ela siyah bikinisiyle şezlonglardan birine yüzüstü uzanmıştı; diğeri de ona güneş kremi sürüyordu. Etraf darmadağınıktı. Kıyafetler, havlular, yiyecekler, boş kadehler... Yargılamanın bana düşmediğini kendime hatırlatıp yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim.

Yeni gelin gibi "evimize hoş geldiniz" havalarına girmek istemiyordum ve onlara yaklaştığım her saniye nasıl selam vermem gerektiğini düşünüyordum.

"Ooo, gece uzundu anlaşılan!" Geldiğimi ilk fark eden, havuzun içinde bir an önce boğulup gitmesini dilediğim Uygur oldu.

"Epey," dedim gülerek. Saçma sapan beyin hücrelerinin intiharına neden olan vasat esprileriyle beni utandıracağını ya da rahatsız edeceğini sanıyorsa gerçekten yanılıyordu. Cevabım yüzündeki gevşek gülümsemeyi büyüttü ve havuzdan bana doğru su atmasına neden oldu.

"Onun kusuruna bakma," dedi Onur. "Çok gürültü yapmadık değil mi?"

"Hayır," diye başımı iki yana salladım. "Geleceğinizi bilsem bu kadar tembellik yapmazdım." Mahcup görünmeye çalışarak karşılarına denk gelen diğer şezlonga oturdum. Ela dirseklerinin üzerinde yükselip, "Biz yabancı değiliz ya," dedi. "Hep geliriz böyle."

"Bir dahaki sefere haber verirsiniz, sorun değil." Bacak bacak üzerine atıp gülümsedim ama cevabım Onur'u güldürse de kızın yüzünü asmasına neden oldu. Anlaşmamız boyunca onları ne kadar az görürsem iyiydi. Ayza dün gece onlara olan tavrımla ilgili ekstra bir şey söylemediği için biraz rahattım, onlara gerçekten değer veriyor olsa dün geceki gibi davranmazdı. Hem bu pisliklerle dolu dünyanın en büyük kozu bu değil miydi, herkes birbirine istediği gibi davranabiliyor ama boktan ilişkileri yine de devam ediyordu.

"Davetten erken ayrıldınız," diye araya girdi Onur. Diğerlerine oranla daha aklı başında görünüyordu ama kimseyle ilgili erken yargıya varmazdım.

"Ve yanımıza uğramadınız..." dedi Ela.

"Bir noktadan sonra davetlerde o kadar da eğlenceli olmuyorum." Yapay bir şekilde başımı yana eğdim ve şımarık bir tavır takınmaya çalıştım. Hayatı boyunca şımartılmanın kıyısından geçmeyen bir insan olduğum için hareket üzerimde epey eğreti durmuştu.

Maria elinde benim için hazırlanmış bir tabakla geldi, kalkıp elinden aldım.

"Teşekkür ederim."

"Bana da bira getirsene," dedi Uygur havuzdan çıkıp bir havluya sarılırken. Dudaklarımı birbirine bastırarak yerime oturdum ve tosttan hızlı bir ısırık alıp uzun uzun çiğnemeye başladım. Berbat tavrı için söylemek istediğim birkaç cümleyi de tostla birlikte yutmak zorunda kalmıştım.

"Yeni evli oğlum bunlar, yapacak daha eğlenceli işleri var." Onur'a göz kırparken yine bana yayvan bir sırıtışla baktı.

Lokmamı yutarken, "Aynen öyle," diyerek gülmeye çalıştım.

"Ben de çok sıkılıyorum," dedi Ela doğrulup güneş gözlüğünü takarak. "Hep aynı sıkıcı şeyler. Uzun zamandır şöyle güzel bir parti yapamadık. Oyun gecelerine de gitmiyoruz eskisi gibi." Başını eğip renkli tırnaklarına baktı ve her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etti. Belki de bakım zamanı gelmişti. Ben ne anlardım ki...

"Epey eski arkadaşsınız sanırım." Normal bir konudan bahsetmek istiyordum ama hiçbiri hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Evet," dedi kız kokteylini eline alıp pipeti dudaklarına götürerek. "Çocukluğumuzdan beri. Çok düşkünüz birbirimize."

Bana hiç öyle gelmemişti ama beni ilgilendirmezdi tabii.

"Biz Ayza ile aynı okulda eğitim aldık. Ela ve Uygur Amerika'da, biz Avrupa'daydık. Sadece üniversitede ayrıldık, onun dışında hep beraberdik." Daha aklı başında olan Onur'a bakıp söylediklerine başımı sallayarak karşılık verdim. Mezun olduklarına göre yaşları benden büyüktü ama hiç de yetişkin gibi durmuyorlardı.

"Senin okulun daha bitmedi sanırım."

"Bu yıl ara verdim," dedim. Daha doğrusu kız kardeşim yeni bir hayata yelken açmak istediği için okulunu dondurmuştu. "Biraz aile işlerini öğrenmemi istediler."

"Okulu bitirmeden evlenmek ve aile işlerine girmek, cesur kızsın." Uygur, Maria'nın getirdiği birayı ağzına götürdü ve plastik kapağını ağzıyla açıp yere fırlattı.

"Bir yerden başlamak gerekiyordu." Alaycı bir yüz ifadesi takınıp omuz silktim. Açıkçası aile işleriyle ilgili bir şey sorsalar ne diyeceğim hakkında en ufak fikrim yoktu. Dolunay'ın ailesinin otel zincirleri olduğu dışında pek bir şey bilmiyordum.

"Siz Ayza ile nasıl tanıştınız?" Ela güneş gözlüğünü çıkarıp hasır şapkasını başına geçirdi ve yüzünü asarak güneşe baktı. Biraz sonra Onur'a güneşi oradan kaldırmasını söylese yemin ederim yadırgamazdım.

"Ailelerimiz uzun zamandır yakınlar, biz de eskiden beri tanışıyoruz."

"Austine dönemini biliyorsun sen de o hâlde?" Ela bunu kinayeli bir şekilde dile getirmişti. Yanlış anlamıyorsam bana Ayza ile ilgili daha çok şey bildiğini ve onun hayatında daha önemli bir yeri olduğunu göstermeye çalışıyordu. Keşke böyle bir iddiam ya da yarışım olmadığını bilseydi.

"Biliyorum," dedim önemsiz bir şeymiş gibi.

"Austine çok kafa kızdı," dedi. "Nasıl eğleneceğini bilirdi."

"Dua edeyim de Ayza da ondan bir şeyler kapmış olsun o hâlde."

Sırıtarak tostumdan bir ısırık daha aldım. Acaba garezleri bana mı yoksa kardeşime miydi? Bir yakınlıkları olmasa da onu tanıdıklarını dün gece öğrenmiştim, zaten zenginlerin hepsi bir şekilde birbirini tanıyordu.

"Kıskanç olmayan bir kadınla ilk kez karşılaşıyorum," dedi Onur takdir eder gibi dudak bükerek. Onun benim tarafımda olduğunu hissettim. Arkadaşlarından beni sakınmak için elinden geleni yapıyordu ya da onların akıl boşluğunu doldurmaya çalışıyordu ki bence ikisi de aynı şeydi.

"Bizi de bulur mu Dolunay gibisi," diye yine araya sululuk kattı Uygur.

"Hiç sanmıyorum." Ayza'nın sesini hemen tanıyıp arkama dönmüştüm, derin bir nefes aldım. Beni kurtarması için ona yalvaran gözlerle bakıyordum.

"Tamam," dedi Onur ona doğru. "Yine en şanslı sensin."

"Her zaman," diye gülümseyerek benim yanıma oturdu Ayza. "Dinlenebildin mi?" Bana sorduğu soru Uygur'u yine sinir bozucu bir kahkaha atmaya teşvik etmişti.

"Çok," dedim ve portakal suyumu içmeye koyuldum.

"Sabah sabah sizi buraya hangi rüzgâr attı?" diye onlara döndü Ayza.

Ela, "Yoksa sen de karın gibi bir dahaki sefere haber verin mi diyeceksin?" diyerek dudaklarını büzdü. Ayza gözlerini bana çevirdi ama tostumu kemirmekle meşguldüm.

"İstediğin zaman gelmen için bir anahtarın var, Ela," dedi, bu biraz rahatsız edici oldu. "Etkinlik olan gecelerin ertesi günü zor uyanırsınız siz genelde."

Kız zafer dolu bir gülümsemeyle önce ona, sonra da bana baktı. *Pekâlâ, sen kazandın, küçük hanım. Bu da senin olsun. Bütün dünya sizin olsun, bana dokunmayın yeter*, dedim içimden ve durgun bir şekilde önüme baktım. Ayza'nın gelişiyle buradaki varlığımın bir anlamı kalmamıştı.

"Ela'nın canı Maria'nın yemeklerinden çekmiş, sabahın köründe kaldırdı, toplayıp getirdi bizi."

"Neyse ki bana hiçbiriniz kıyamazsınız," dedi kız işveli bir tavırla. Diğerleri de bunu onaylar gibi güldüler söylediğine. Onlardan uzaklaşmak için bitirdiğim portakal suyunun bardağını tabağın üzerine koydum ve yere bırakılmış iki kadehi de elime alarak ayağa kalktım.

"Bıraksana," dedi Uygur hemen. "Maria toplar."

"Toplayacak birinin olması, yetişkin insanların dağıtması gerektiği anlamına gelmez," dedim. "Kendi işimi kendim yapabiliyorum."

"Pardon," dedi kaşlarını kaldırarak. Ela'nın bıraktığı güneş kreminin üzerinden adım atarak mutfağa geçtim ve elimdekileri lavabonun içine bırakarak rahat bir nefes almaya çalıştım. Üzerime düşen gölge dikkatimi dağıtınca o yöne baktım, Ayza hemen arkamda duruyordu ve kaşları çatıktı.

"Arkadaşlarıma böyle davranmanın özel bir sebebi var mı?" diye sordu sakin ama ciddi bir ifadeyle. Bakışlarım arkasında dolandı. Diğerlerinden biri de Maria da ortalıkta yoktu.

"Anlamadım."

"Sana kabalık mı ettiler?"

"Sayılmaz." Aslında ettiler ama bunu söyleyecek biri değildim.

"Onlara biraz daha hoşgörülü davranamaz mısın? Bana söylediklerini anlamaya çalışabilirim ama senin sahip olmadığın imkânları olduğu için onlara saldırmayı bırakman gerekiyor." Ciddiyetini korumaya çalıştığı aşikârdı. Bana kibarca ileri gitmememi söylüyordu.

"Anladım," dedim. "Öyle yaparım."

"Teşekkür ederim."

"Yeniden oraya dönmek zorunda mıyım?"

"Hayır." Sesi buz gibiydi. Arkasını dönüp arkadaşlarının yanına gitti. Onları kendi hâline bırakmak canıma minnetti. Davetlere katılabilir ve karısı rolünü yapabilirdim ama bu, arkadaşlarıyla takılmamı gerektirmiyordu. Bu konuda hemfikir olduğumuza sevinmiştim.

Yukarıya çıkıp yeniden uyuma fikri içime sinmeyince alt kata indim, televizyon ünitesinin raflarını kurcalamaya başladım. Rastgele bir film seçip oynatıcıya yerleştirdim ve koltuğa kuruldum.

15. BÖLÜM: RAHATSIZ EDİCİ ARKADAŞLAR

Daha önce hiç böyle bir lüksüm olmadığı için keyfim yerindeydi. En son ne zaman bir koltuğa yayılıp televizyon izlediğimi hatırlamıyordum. Sanırım bunu en son yetimhanedeyken yapmıştım. Gece yarısı diğer kızlarla kaçıp gizlice yemekhanedeki tüplü televizyonun karşısına geçer, o gece şansımıza ne veriliyorsa onu izler ama film bitmeden mutlaka yakalanır ve bir haftalık ceza alırdık. Üzerinden asırlar geçmiş gibi hissediyordum.

Filmin neredeyse yarısına gelmişken merdivenlerde bir tıkırtı duyup o yöne döndüm. Gelenin Ayza ya da Maria olmasını beklerken Uygur, üstünde sadece şortu ve ıslak saçlarıyla içeriye girdi.

"Ayza midenin kötü olduğunu söyledi ama ona inanmadım." Kolunu duvara yaslayıp bir model gibi poz vererek güldü.

"Doğru söylüyor," dedim başımı televizyona çevirerek ki gerçekten doğru söylüyordu, onların arasında olmak midemi bulandırıyordu.

"Seni rahatsız mı ediyoruz?" Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı ve o gülümseyen yüze yapmak istediğim çok fazla şey vardı. Buraya gelmesinin altında iyi bir niyet olmadığını biliyordum.

"Hayır," dedim. Sonuçta patronum onlara karşı nazik olmamı istemişti ve ben de bunu yapacaktım. Tatlı tatlı gülümsemeye çalıştım. "Uzun zamandır arkadaşmışsınız, bizim de arkadaş olmamız zaman alacaktır sadece. Grubunuzu bölmek gibi bir niyetim yok." Aptalların karşısında en büyük savunma onlardan biri gibi davranmaktı. Onu insan yerine koyup doğru düzgün bir şekilde konuşsam o anlamayacak, ben de kafayı yiyip duracaktım.

"Sen Ela'ya bakma," diyerek yaklaştı ve tek kişilikten sadece biraz daha geniş olan koltukta yanıma oturdu. "Aramızda hiç başka kız ol-

madı, yani takıldıklarımız hariç. Biri aramıza girmeye çalıştığında hep olay çıkarır. Ayza da muhtemelen bu yüzden evlendiğinizi gizledi."

"Anlaşılabilir bir durum," dedim başımı sallayarak. "Kimse alıştığı düzenin bozulmasını istemez."

"Ben isterim." Kolunu arkamdan koltuğun sırtına attı, üzerinden damlayan sular kumaşı ıslatıyor ve artık benim çıplak koluma da değiyordu. "Düzenler çok sıkıcı olur, hayatımda hep yeni bir şeyler olsun isterim. Aralarında en yaramaz olan benim, bu yüzden en çok benden nefret edeceksin."

"Ben kolay kolay kimseden nefret etmem," derken oldukça samimiydim çünkü insanlarla o mesafeyi aşalı çok olmuştu. Biri veya birilerinden yeterince nefret ettiğiniz zaman o duygu, volkanik bir patlama gibi önünde sonunda sönüyor ve katılaşıyordu. İnsanlara karşı sönmüş bir yanardağ gibiydim.

"Bu işime gelir," dedi ima dolu bir gülümsemeyle. "Kalbini çalmak için önce nefretini kırmam gerekmeyecek."

"Bunu istemezsin," dedim. Onu başımdan nasıl savacağımı bilmiyordum. Bunu yapamayacağını söylesem bir meydan okuma görecek ve daha çok zorlayacak tipte ve zekâda biriydi.

"Neden istemeyeyim?"

"Ben düzenden hoşlanırım ve sıkıcı biriyim. Biraz önce istediğinin tam aksi olduğunu söyledin. Bir de yakın arkadaşının karısıyım tabii." Gülmeye çalıştım ama şu an bir restoranda garsonluk yapmayı çok özlüyordum.

"Zıt kutuplar birbirini çeker işte," dedi yaslanıp iyice koltuğa yayılarak. "Bizim aramızda böyle şeyler sorun olmaz hem."

"Daha önce aranızdan birisinin karısıyla diğerinin ilişkisi oldu yani," dedim espri yapıyormuş gibi ama oldu dese bunu da gram yadırgamazdım. Hayattan o kadar çok şey almışlar, o kadar çok şeye sahip olmuşlar ki hissedilen hiçbir duygunun onlar için bir anlamı kalmamış. Bağlılığın, sadakatin, sevginin ve saygının ne demek olduğunu bilmiyorlar.

"İlk evlenen Ayza oldu," dedi dişlerini göstererek. "Bu yüzden bunu öğrenmek için biraz bekleyeceğiz."

"Anlıyorum," dedim. "Sana iyi şanslar mı demem gerekiyor?"

Bana yaklaşarak gözlerini dudaklarıma dikti. Ne yapmaya çalıştığını anlıyordum. Bunun heyecanlı ya da komik olduğunu düşündüğü için tam bir aptaldı ve alkol kokan iğrenç nefesi gerçekten midemi bulandırıyordu.

"Bu yakışıklıya bir şans öpücüğü de verebilirsin."

Ayza arkadaşının bu davetine de nazikçe karşılık vermemi ister miydi acaba? İç sesim bile bu işe yaramazlardan daha komikti. Çocuğa bakıp ilk kez neye benzediğini incelemeye koyuldum. Uzun boylu ve kaslı bir vücudu vardı, epey bronzlaşmıştı. Gözleri açık mavi, saçları ise ıslak olmasına rağmen altın sarısıydı. Sanırım bu özellikler onu yakışıklı kılıyordu.

"Önce kurbağaya dönüşmen gerekmiyor mu? Bekleyelim de kötü kalpli bir cadı kendi rolünü oynasın." Öyle bir kahkaha attı ki kolu omzuma düştü. İmamı anladığı için epey şaşırmıştım açıkçası. Kendimi Yeşilçam filmlerindeki o dramatik sahnelerden korumak için derin bir nefes alıp ayağa kalktım.

"Kendime bir nane limon hazırlayıp dinleneceğim müsaadenle. Hoş sohbetimize devam edecek fırsatımız muhakkak olacaktır." Gözlerimi kısarak gülümsedim ve oradan ayrılıp merdivene ilerledim.

"Kesinlikle olacak," diye bağırdı arkamdan. Bundan hiç şüphem yoktu. Bu çocuk başıma bela olacaktı. Dolunay benim yerimde olsa nasıl davranırdı acaba? Belki de arayıp ona sormalıydım ama hayır, onu bunların içine dâhil etmeyecektim. Her zaman olduğu gibi, hangi hayatta olursam olayım, o benim hayatımın dışında olacaktı. Bu şekilde güvende kalacaktı.

Giriş kata geldiğimde bahçeye açılan cam kapılardan, perdenin arkasından dışarıya göz attım. Ayza da Ela ile birlikte havuza girmişti. Onur ise havuzun kenarına oturmuş, ayaklarını suya sokmuştu. Keyifleri oldukça yerinde görünüyordu. Onları anlamamın imkânı yoktu, bu yüzden uzak durmakta kararlıydım.

Her gün yaptığım gibi iç çamaşırlarının olduğu çekmecede sakladığım eski model telefonumu kontrol ettim. Sadece aramaya ve mesaj göndermeye yarıyordu ki bu, benim için yeterliydi. Telefonu iş gö-

rüşmeleri dışında arada Dolunay ile haberleşmek için kullanıyordum. Kendini yardım işlerine o kadar adamıştı ki beni eskisi kadar sorgulamıyordu. Muhtemelen bu hayatı istediğimi ve mutlu olduğumu düşünüyordu. Benim istediğim de tam olarak buydu. Mesajları kontrol ettim, bir tanesini yanıtladım ve cevap geldiğinde konuşmayı silip, telefonu kapatarak çamaşırların altına yeniden sakladım. Kimsenin bu telefona ulaşmasını istemiyordum.

Alt kata indim, Maria mutfaktaydı ve adım seslerimi duyunca başını uzatıp, "Bir şey mi istediniz, hanımefendi?" diye sordu.

"Yürüyüşe çıkacağım," dedim. Başını salladıktan sonra anahtarı avucumun içine alıp soğukkanlılıkla evden çıktım. Eğimli yoldan aşağıya inerken arka tarafta kalmasına rağmen bahçedeki müzik sesi kulağıma ulaşıyordu. Topuklu ayakkabıların konforuyla yolu bitirip biraz kumsalda vakit geçirdim. Dalgaların kıyıya ulaşması, benim için izlemesi rahatsız edici bir film gibiydi. Her defasında, bazılarının başaramayacağını görsem de hangisinin kumsala kadar gelebileceğini merak ediyordum. Sonunu bildiğim bir film gibiydi ama bazılarının başarabildiğini görmek bana umut veriyordu.

Kumların üzerinde yürüyüp denizin kokusunu içime çekerek ve rüzgârın tenimde dolaşmasını hissederek yeniden sokaklara döndüm. Buradaki caddeler ve sokaklar da oldukça sessiz ve sakindi. Yol üzerinde pek kimseye rastlayamazdınız. Arada yol boyunca koşan, spor yapan ya da evcil hayvanlarını gezdiren daha doğrusu *efendilerinin* evcil hayvanlarını gezdiren hizmetlilere rastlıyordunuz.

Yolun kenarında, konteynerin arkasında buraya yabancı bir çocuk duruyor, duvara yaslanmış sigarasını içiyordu. Tenha sokağa girmemle birlikte avını görmüş gibi gözlerini bana çevirdi. Üzerinde eskimiş, belinden düşecek gibi duran bir kot pantolonla soluk kırmızı bir tişört vardı. Kısa saçlarının üzerine yan duracak şekilde bir şapka takmış, kısılmış mavi gözlerle beni süzüyordu. Bakışlarımız kesişince kaşlarını çattı ve yaslandığı duvardan ayağıyla kendini iterek doğruldu. Konteynerlerin etrafında dolaşarak önümü kesti. Kolumdan sıkıca kavrayıp ben daha ne olduğunu anlamadan beni duvara yasladı. Sert bir ifadeyle yüzüme bakarken ters bakışlarımla ona karşılık verdim ve kolumu ondan kurtarmaya çalıştım.

İki omzumdan tutup beni duvara iyice yasladı. Gözleriyle baştan aşağı süzdükten sonra başını yana yatırıp gülümsedi.

Oynadığı oyuna dayanamayıp ben de kıkırdadım. Yaklaştı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Kısa süreli öpücüğünün ardından, "Ne yaptın, bebeğim?" diye sordu. Geriye çekilirken eli saçlarıma gitmiş ve tek hamleyle topuzumu bozup saçlarımın omzuma dökülmesine neden olmuştu.

"İçerideyim," dedim. "Planladığımız gibi. Bana güveniyor."

"Şu hâline bak," dedi Ömer çenesiyle elbisemi göstererek. "Onlara benzemişsin."

"Bizim onlara benzeyen hiçbir yanımız yok." Bu düşünce bile canımı sıkmaya yetmiş ve tiksintiyle yüzümü buruşturmama neden olmuştu.

Parmakları çenemi kavradı. "Aynen öyle," dedi. "Bunu unutayım deme sakın."

"Saçmalama," dedim onu iterek. "Sen buraya nasıl geldin?"

"İstanbul'da işler iyice bozuldu. Biraz da seni özledim tabii."

"Şirin nasıl?"

"Fena değil," dedi.

"Eve ne zaman giriyoruz?" diye sordum. Bütün planları bunun için yapmıştım. Beni yargılamak isteyebilirdiniz, buna sesimi çıkarmazdım ama onlardan alacaklarımız, hayatlarında hiçbir şey eksiltmeyecekti. Hiçbir şey...

Uzattığı sigara paketinden bir tane çekip yakması için dudaklarımın arasına sıkıştırdım. "Eve girmiyoruz," dedi. Şüpheyle bakarken sigaradan derin bir nefes çektim. "Planı değiştirdim."

"Bu kadar ilerlemişken planı değiştirmek riskli olur."

"Adam tasarımcı," dedi. "Evinden alacağımız şeyler iz bırakır. Nereye sattığımızı bulup bizi yakalama ihtimalleri var. Ama tasarımlarıyla ilgilenen bir şirket buldum."

"Araştırmanı yapmışsın."

"Her zaman yaparım, bebeğim."

"Rakip firma mı?" diye sordum. Kaldırımın kenarına oturup çöp kutularının ardına gizlenmiştim. Koku rahatsız edici olduğu için insanları uzak tutmaya yetiyordu, çoğu çöplerin yanından geçerken başını çevirip bakmak bile istemezdi. Bizse ne bu kokuyu ne de bu kokunun çevresinde olmayı yadırgamazdık.

Elini omzuma atıp saçlarımı okşadı. "Zeki kızım benim."

"Bunun ucunun başkasına dokunmayacağına eminsin değil mi?"

"Tereyağından kıl çeker gibi olacak." Kendi kendine öfkeyle güldü. "Haberi bile olmayacak puştun. Bizden çaldıklarını geri alacağız. Onlar yine dümeni döndürecek ama bu defa bizim de gemimiz o sulara inecek."

"Tamam," dedim. "Ne tasarımı bunlar?"

"Yeni koleksiyonmuş. İki ay sonra piyasaya sürecekmiş, ondan önce davranmak isteyenler var." Hafifçe omuz silkti.

"Çalışma odasında bir şeyler bulurum," diye başımla onayladım. "Evde çalışıyor, her şey oradadır." Gözlerim yeniden yolun başına döndü, bir araba bizim olduğumuz aralığa yaklaşıp caddeye doğru sapmıştı.

"Nasıl biri? Sana yaklaşmıyor, değil mi?"

"Yaklaşmıyor tabii ki!" diyerek ters ters baktım ona. "Fena biri değil. Hatta aptalın teki. Dünyayı değiştirebileceğine falan inanıyor."

"Sarayının içinde, tahtında oturan bütün aptallar gibi." Sigarasını dudaklarından ayırıp derin bir nefes çekti.

"Aynen."

"Artık buralardayım," dedi sigarasından bir fırt daha alıp. "Sık sık görüşeceğiz. Bana bir şeyler getirdin mi?"

Elbisenin cebine uzanıp küçük bir zincir çıkardım. "Kaybolduğunu bile anlamazlar," derken içim öfke doluydu. Biraz bile pişmanlık hissetmiyordum. Gümüş bir zincirin üzerine iliştirilmiş minik elmasla süslenen bilekliği ona uzattım.

"İşte, benim kızım!" dedi aptal bir ifadeyle gözleri parlayarak. Onun kızı değildim ama bunu anlayacak zekâ neredeydi! İnsan yalnız kaldı mı böylelerine de sırtını yaslıyordu. Yaslamak zorunda kalıyordu. Ömer ve ben, George ve Lennie gibiydik.

"Bizim gibi çiftlik ırgatlığı yapanlar, dünyanın en yalnız insanlarıdır. Ne aileleri vardır, ne de yerleri yurtları. Bir çiftliğe gelir, çalışır didinir, biraz para kazanır, sonra kente inip o parayı çar çur ederler. Ondan sonra bir bakarsın, kuyruğunu kıstırıp başka çiftliğe giderler. Yaşamdan hiçbir beklentileri yoktur."[1]

"Biz onlar gibi değiliz. Bizim gelecek planlarımız var. Derdimizi paylaşacak, bizi seven biri var. Başımızı sokacak yer bulamadık diye barlara dalıp paramızı son kuruşuna kadar harcayanlardan değiliz biz. Öyleleri hapse girse, kimsenin umurunda olmaz. Ama biz öyle değiliz."

"Biz öyle değiliz! Neden değiliz? Çünkü sen bana bakarsın, ben sana bakarım da ondan."

"Günün birinde... parayı denkleştireceğiz, bir evimiz olacak, bir iki dönümlük bahçemiz olacak, bir ineğimiz, birkaç domuzumuz, bir..."

"Koca bir sebzeliğimiz olacak. Tavşan kümesimiz olacak. Tavuklarımız olacak. Kışları yağmur yağınca, boş ver işi gücü diyeceğiz, sobamızı yakacağız, oturup yağmurun damlardaki sesini dinleyerek keyif çatacağız. Gel keyfim gel!"[2]

Şimdi birileri karşımıza çıksa bizim ne kadar kötü insanlar olduğumuzdan bahsederdi. Ben de onlara cehennem topraklarında iyi olmanın hiçbir anlamı olmadığını söylerdim. Bana günah işlediğimi söylerlerse onlara bunu şeytandan çaldığımı iletin...

---

[1] John Steinbeck, *Fareler ve İnsanlar*, Çev: Belkıs Çorakçı, Sel Yayıncılık, İstanbul, Mayıs 2020, s. 17.

[2] John Steinbeck, *Fareler ve İnsanlar*, s. 18.

16. BÖLÜM: CAN SIKICI GERÇEKLER

Eve döndüğümde hava kararmıştı. İçeriye girdiğimde salon boş ve sessizdi. Maria'nın çoktan gitmiş olduğunu fark ettim ve neyse ki Ayza'nın arkadaş grubu da dağılmış görünüyordu. Onlarla bir kez daha karşılaşmayı kaldıramayacaktım. Ayza'nın evde olup olmadığını bilmiyordum, kontrol etme gereği duymadan mutfağa gittim ve su ısıtıcısını çalıştırdım.

Benim için uzun bir gün olmuştu. Nefes almak ve hiçbir şeyi berbat etmemek istiyordum. Başımı kaldırıp yüksek tavanlı geniş evi seyretmeye koyuldum. Düşünceler cirit atıyordu zihnimde. *Seni parayla alınabilecek bir şeymiş gibi getirip buraya koydular. Teklifi kabul eden sen olabilirsin ama zaten seni kolaylıkla elde edebileceklerini bildikleri için teklif ettiler.* Her zaman parayla satın alabilecekleri bir şeyler oluydu. Hayat onlar için yolunda gitmezse, bir aksilik yaşanırsa, düğün günü terk edilseler bile bunları paralarıyla düzeltebilirlerdi. Gerçeklerle yüzleşmek zorunda değillerdi, herhangi bir şeye katlanmalarına gerek yoktu, çıkış yolu var mı diye sorgulamıyorlardı, onların elinde her kapıyı açan bir anahtar daima vardı. Kendi krallıklarının içinde oturup dünyayı yönettiklerine inanıyorlardı ve daha kötüsü, bunu çok iyi yaptıklarını sanıyorlardı. Kötü bir insan olmak için salt kötülük yapmaya gerek yoktu, yapılanlara seyirci olmanız ya da yaşananları görmezden gelmeniz de sizi o günahın bir parçası yapıyordu. Dünyadaki tüm günahların kapalı kapılar ardında işlendiğini sanmaları ne büyük gafletti! Açlık, yokluk, istismar, çaresizlik gözlerinin önünde yaşanıyordu oysaki...

Isıtıcı uyarı sesini verdiğinde dönüp dolaptan bir fincan çıkardım ve kahve yaptım. Tezgâhın üzerinde biraz soğumaya bırakırken salondaki kitapların bulunduğu rafları incelemeye koyuldum. Birbirinden farklı Türkçe ve yabancı kitaplar duvarın geniş bir bölümünü kaplamıştı. Parmaklarım kitapların yüzeyinde dolaşırken bir tanesinin üze-

rinde özellikle duraksadı ve arkasındaki yazı kitabı kendime çekmeme neden oldu.

Bu kitabı ezberleyecek kadar çok okumuştum ama her defasında yeniden okuma isteğimi durduramıyordum. Bu benim okuduğum tek kitaptı, sonsuza kadar da öyle kalmasını istiyordum. Bana hem kim olduğumu hem de kim olmadığımı anlatıyordu. Bana unutmamam gerekenleri hatırlatıyordu.

Fareler ve İnsanlar'ı kolumun altına sıkıştırıp kahve fincanımı da alarak bahçeye çıktım. Hava kararadığı zaman gökyüzünün karanlık kubbesinin altında, havuzun kenarında oturmayı seviyordum. Bu defa şezlonga oturmak yerine ayaklarımı suyun içine sarkıtarak havuzun kenarına oturdum. Kahveden bir yudum alıp fincanı kenara bıraktım.

Yaptığım şeyi neden yaptığımı hatırlamaya ihtiyacım varmış gibi kitabın sayfalarını karıştırdım.

"Şey... gitti işte. Herkesin gittiği gibi. Yemekleri beğenmiyorum, dedi. Yer değiştirmek istemiştir besbelli. Yemeklerden başka bir gerekçe göstermedi. Bir gece, gitmek istemeyen herkes gibi 'Hesabımı kapayın,' dedi, o kadar."[3]

İşte böyle, insanın bazen hakkı olanı çalması gerekiyordu.

"Senin kitap okumadığını sanıyordum." Ne kadar süredir orada oturduğunu bilmiyordum. Çardağın altında uzandığını başımı kaldırıp havuzun karşısına bakınca gördüm.

"Seni görmemiştim," dedim bunu açıklamam gerekiyormuş gibi.

"Fark ettim," diye cevap verdi. Bana doğru dönmemiş, uzandığı yerden gökyüzünü seyrediyordu. "Dediğin gibi oldu."

"Efendim?"

"Şimal'i sabah karakola götürdüm. Bana teşekkür ettiler, sonra babasını bulup ona teslim ettiler." Bugünkü huysuzluğunun sebebi şimdi anlaşılmıştı. Bir kez daha haklı olduğumu görmek, onun gibi birini bile sinirlendirmişti.

"Anladım," dedim ve bunu söylerken oldukça ciddiydim. Zaten asıl sorun da buydu. Benim anlıyor olmam. İnsan çok fazla şeyi görüp

[3] John Steinbeck, *Fareler ve İnsanlar*, s. 23.

duyduğunda benim gibi yabancılaşıyordu hayata. Sadece az bilmek değil, az anlamak gerekiyordu insanın fütursuzca mutlu olabilmesi için. Gözlerinizi dikip olanları izlemeye başlasanız her sabah uyandığınız o sokağın kötülükle ne kadar dolu olduğunu görürdünüz. İnsan bir kez üzülüyor, iki kez üzülüyor, üç kez üzülüp yardım ediyor ama dördüncüde delirmeye başlıyordu. Bu bahsettiğim, beni delirten öyle bir kötülüktü ki durdurmaya çalıştıkça içine karışmaya başlıyor, karıştıkça da ona dönüşüyordunuz. İnsan öyle deliriyordu ki dünyanın geldiği hâle, gözlerini kapatıp artık orada bir cinayet işlendiğini bilse de olanları görmemeyi tercih ediyordu. Kulaklığını takıp sesleri duymadığı sürece orada kimse çığlık atmıyormuş gibi şarkıya eşlik etmeye devam ediyordu.

"Bu yüzden biraz sinirliydim, sana çıkışmak istemedim."

"Sorun değil," dedim samimiyetle. "İşveren sensin, nasıl çalışmam gerektiğini söylemeye hakkın var. Alınmam bu tür şeylere."

Birden doğrulup göz teması kurabileceği şekilde oturmaya başladı. Havuzun ışıkları yüzünü ve çatık kaşlarını aydınlattı. "Ne yaparsam yapayım bir işe yaramayacağını sanıyorsun, değil mi?" diye sordu. Sesinde bariz bir sitem ve öfke vardı. Bu durumdan rahatsız olduğu apaçık ortadaydı. "Seni, düşüncelerini ve bu düzeni değiştiremeyeceğimi sanıyorsun."

"Sanmıyorum," dedim sakin ve anlaşılır olması için tane tane. "Böyle olduğunu biliyorum."

"İnsanlara, senden farklı hayatlara doğdukları için hırslanıp öfkelenemezsin ve onları bu yüzden suçlayamazsın. Beni, bizi bir şey yapmamakla suçluyorsun ama sen de hiçbir şey yapmıyorsun. O kızı kurtarmamı istedin ama eve geldiğimde neler olduğunu bile sormadın. Belki de ne olacağını bildiğinden sormadın çünkü beni en çok öfkelendiren şey, bu konuda haklı çıkman oldu. Ve beni daha da öfkelendiren, diğer konularda da haklı olman ihtimali..."

İstemsizce güldüm.

"Sigaran var mı?" diye sordum.

"Şu an bana sigara mı soruyorsun?"

"İkimizin de ihtiyacı var gibi görünüyor."

Ayağa kalkıp içeriye giderken, "Senin bir şeye ihtiyacın olduğu zamanlar da mı oluyordu!" diye sitem ediyordu. Küçük, huysuz bir çocuğa benziyordu. Geri döndüğünde elindeki sigara paketini ve afili bir çakmağı bana uzattı.

"Sende kalsın," dedi ve yanıma oturmak yerine havuzun etrafını dolanıp tam karşıma oturdu. Kitabı, ıslanmayacağına emin olduğum şekilde uzanıp şezlongun üzerine attım. Kahvemden bir yudum içtim.

"Dünyamıza hoş geldin," dedim gözlerine bakarak. "Değiştiremediğin, bir şey yapamadığın, çaresiz kaldığın, kapıların yüzüne kapandığı yere."

"Bu benim suçum değil," dedi. "Senin suçun da değil. Neden birilerini suçlamak zorundasın?"

"Senin değil, benim değil ama birilerinin. O birilerine izin veren kim? Sen, ben ve diğerleri. Anlamıyor musun? Tek bir suçlu yok, birileri bunu başlatmadı. Bu başladı ve hiç kimse bunun karşısında durmadı." Sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirirken buğulu bakışlarını üzerimden ayırmıyordu. "Birilerinin çığlık attığı yerde, birileri sadece kulaklıklarını taktı. Herkes sokak hayvanlarını sevdiğini söyledi ama kimse onları evine almadı, çoğu evinin önüne bir kap su bırakmak için bile oturduğu yerden kalkmadı. Oturdukları koltuklar, uzandıkları yataklar hep daha konforluydu." Çakmak taşının sesi havuzun üzerinde yankılanınca başını çevirdi. Bir cinayete şahit olan küçük bir çocuk gibiydi.

"İstanbul'da yaşamak nasıl bir his, biliyor musun? Hayatımın bir kısmını otogarlarda ve havaalanlarında uyuyarak geçirdim, kalacak bir yerim olmadığı için... Başka şehirlerden gelen insanlar yol kenarlarında dilenen çocuklara üzülerek bakarlar önce, ikinci kez gördüklerinde de üzülürler, üçüncüde onu orada görmeye alışmışlardır. O çocuk o yolun bir parçası olmuştur artık; dördüncüde ise onu görmezler bile, üstüne basıp geçtikleri bir yol olur o. İnsanlar alışır, her şeye alışır ve her şeyi görmezden gelir. Üzülmezler, demiyorum; öfkelenmezler, demiyorum ama herkes ilk önce 'Bu benim hatam değil' diyerek kenara çekilir, sonra 'Bunu ben düzeltemem' der, ardından 'Dünyayı ben kurtaramam' der. Süper kahramanlar filmlerde hep çok güçlü gösterilir çünkü insanlığı kurtarmak için çok güçlü olunması gerekir ama bu na-

sıl büyük bir yanılgı... İnsanlığı kurtarmak için insan olunması gerekir sadece." Bakışlarımız kesiştiğinde onun da içinde bir umutsuzluğun kabardığını hissettim.

"Hepsini kurtaramayacağın, hiçbirini kurtaramayacağın anlamına gelmiyor," dedi. "Eğer benden istersen Şimal'i kurtarabilirim. Seni kurtarabilirim. Şimal gibi onlarca, yüzlerce, binlerce çocuğu kurtarabilirim. Sadece istemen gerekiyor. Sadece yardım etmemi iste ve onlara yardım edeyim."

"Seni birazcık tanıdıysam," dedim başımı yana yatırarak. "O küçük kıza zaten yardım etmişsindir."

Gözlerini kaçırıp içli bir nefes verdi.

"Babasına bir iş ayarladım ve gözünü korkuttum. Şimal'in okul masraflarını hayatı boyunca karşılayacağım."

"Güzel," dedim. "O yoldan tahminen kaç kez geçtin?"

"Hangi yoldan?"

"Şimal'i bulduğumuz yoldan."

"Bilmiyorum, birçok kez."

"O arabaların içinde görmediğin daha neler var diye korkuyorsun artık, değil mi?" Gülümsedim. "O gece, o yolda yan yana yürüyorduk ama o kızı gören bendim, sen değil."

"Bana kendimi berbat biriymişim gibi hissettiriyorsun."

"Hepimiz biraz öyleyiz," dedim. Sonra daha fazla bu konu hakkında konuşmak istemedim. "Kalbin iyi olabilir ama sen kendini değiştiremezsin, beni değiştiremezsin, dünyayı da değiştiremezsin. Kafa yorma bu yüzden bunlara."

"Sana bir şey hazırlamıştım ama gösterip göstermemek konusunda emin değilim." Öfkeli havası dağılmıştı. Ne garip, hayatım boyunca onun gibilere öfke besleyip durmuştum beni kurtaramadığı için. Şimdi ise onu ben teselli ediyordum, yine beni kurtaramadığı için.

"Bana bir şey mi hazırladın?" Keyifsizce güldüm. "Yenecek bir şeydir umarım."

Gülüşü zil çınlaması gibi yankılandı. "Hayır ama Maria gitmeden önce yemek hazırladı, sadece ısıtmamız gerekiyor."

"Şahane."

"Sürprizimi gösterebilir miyim?" Beklenti dolu gözleri artık ışıldamaya başlamıştı. İşte, bu kadar Ayza, üzüntüleriniz bu kadar! Öyle kolay dağılıyor ki dikkatiniz, siz hiç kimseyi kurtaramazsınız.

"Şart mı?" diye güldüm.

"O kadar hazırladım, çok uğraştım."

"Görelim o hâlde."

İkimiz de ayaklandığımızda bacaklarımdan sular akıyordu. Yerlerin ıslanmasını o umursamadığı için ben de kafa yormadım. Biraz çekingen bir ruh hâline bürünmüştü. Sürprizini beğenip beğenmeyeceğimden endişeleniyor muydu yoksa? Zaten böyle bir şeyi neden yapmıştı ki? Yeni bir elbise falan almıştı muhtemelen.

Merdivenlerden çıkarken zeminde bıraktığı ıslak ayak izlerini takip ediyordum. Benim kaldığım odanın önünde durdu. Eli kapı kulpundayken bana döndü.

"Hazır mısın?" Bütün vücudu kasılmıştı.

"Sabırsızlanıyorum..."

İsteksizliğim onu eğlendiriyordu.

Kapıyı açtığı anda sıkılgan tavrım yerini ağır bir havaya bıraktı. İçeriye girmem için kapıyı açık tuttu, ben zorlanarak birkaç adım attıktan sonra kendisi kapının önünde beklemeye devam etti.

"Karakola gitmeden önce Şimal'e ne istediğini sordum," dedi kesik kesik konuşarak. "O da benden oyuncak bir bebek istedi. Daha önce hiç oyuncak bebeği olmamış. Ben de düşündüm ki..."

"Benim de olmadı," diye cümlesini tamamladım.

Odanın her yeri yüzlerce oyuncakla doldurulmuştu. Her yerdeydiler. Pelüş hayvanlar, oyuncak bebekler, onlara uygun elbiseler, oyuncak arabalar, yatağın üzerine kurulmuş ve hareket eden kocaman bir tren, tavana doğru yükselmiş renkli balonlar... Odayı bir oyuncak mağazası gibi doldurmuştu. Masanın üzeri, kapağı açık dolapların içi, yatağın çevresi, yerde boş bulduğu her yer... Hayatım boyunca bunlardan bir tanesine bile sahip olmamıştım. Nabzım hızlanmış, kalbim göğsümü delip geçecek gibi atmaya başlamıştı.

Bembeyaz tüyleri olan ve iki koluma anca sığan pelüş kediyi kollarıma aldım. Yüzüne bakarken içimden gülmek gelmişti. Hatta kahkaha atmak...

"Bunu neden yaptın?" diye sordum. "Bana acıdığın için mi?"

"Elbette hayır!" Çok hızlı cevap verdi. "Sadece senin için bir şeyler yapmak hoşuma gidiyor."

"Pekâlâ," dedim kediyi yerine geri bırakıp. "Bunları Şimal'e gönderebilirsin, ben o yaşı geçeli epey oluyor." Gülümsedim ve elimle karnımı gösterdim. "Haydi, yemek yiyelim, ölüyorum açlıktan."

"Nasıl istersen," dedi. Önünden geçip mutfağa inerken kapıyı üzerine kapattığını duydum ama peşimden hemen gelmedi. İnsanların bir şeyi sadece yapabildikleri için yapmalarından hoşlanmıyordum.

Ben gördüğüm için Şimal'i arabaların arasından çıkarmıştı.

Şimal söylediği için bana da bir dünya oyuncak almıştı.

Sadece parası vardı ama içtenlikten ve kendi başına düşünebilmekten yoksunmuş gibi işaretlere sürekli muhtaçtı. Ben nedenini sorgulamadan, sadece bir hediye aldığı için mutlu olabilecek türde biri değildim. Bana verilen her şeyi kabul ederdim çünkü hiçbir şeye sahip değildim ama bunlar her zaman somut şeyler olacaktı. İyilik veya içtenlik benim kabul edeceğim şeyler listesinde yoktu. İnsanların duygularını kabul etmeyi bırakmıştım çok uzun zaman önce.

Buzdolabını açıp Maria'nın neler bıraktığına baktım. Dolap ağzına kadar doluydu ve bakınca hepsini çıkarıp yiyesim geliyordu ama uslu durup sadece tencereleri çıkardım. İkisini de yaktığım ocağa yerleştirip ısınmalarını beklemeye koyuldum. Ayza'nın adım seslerini duyduğumda dolaplara yönelip iki tane servis tabağını ada tezgâhın üzerine koydum.

"Ne hazırlamış?" diye sordu. Buna hiç bakmadığımı fark edince dönüp ocakta ısınmak üzere olan tencerelerin kapaklarını açtım. "Mantarlı etli bir şey ile..." dedim ve diğer kapağı da açtım, "Pilav yapmış."

"Hoşuna gitti mi, dışarıdan bir şey de söyleyebiliriz."

"Ben her şeyi severim."

"Her şeyi değil," dedi ve önümde durup üzerimden kolunu uzatarak dolaptan iki bardak çıkardı.

"Hiç yemek seçmem."

"Çok fazla çeşit denemediğin içindir."

Kıkırdadım. Sonunda söyleyeceği her şeyden canım yanacakmış gibi davranmayı bırakmıştı. Böyle direkt aklına geleni söylemesi daha iyiydi.

"Bu mantıklı."

"Özellikle denemek istediğin bir şey oldu mu hiç?" Son derece ihtiyatlı görünüyordu.

"Yemek yemektir," diyerek omuz silktim ve dönüp tenceredekileri karıştırırken onu izledim. Bu işten gerçekten anlıyordu. "Sadece doymak için yiyorum."

Bıkkın bir nefes verdi.

"Hayatla ilgili kaçırdığın çok şey var."

"Bu konuda hemfikiriz." Yeniden buzdolabını açtım. "Ne içmek istersin?"

"Şarap alacağım ben."

"Ben de kola içeceğim." Dolaptan çıkarıp kendi bardağımı doldurdum ve büyük bir yudum aldım. "Şaraptan anlamıyorum, bu yüzden kendin seçmek zorundasın."

"Buzdolabında bir şişe var, onu çıkarırsan sevinirim."

Dediğini yaptım ve bardağa biraz doldurdum.

"O şarap içmek için uygun bir bardak değil," dedi. "Kadehlerin nerede olduğunu biliyorsun."

"Ne fark edecek ki?" dedim. "İkisinde de içebilirsin."

Başını iki yana salladı.

"Yaşamak hakkında hiçbir fikrin yok ki! Ben sana kaliteli yaşamı nasıl anlatabilirim." Bunu söylerken de gülmüştü. Böyle olduğu anlar daha rahat oluyordum, diğer türlü ikimiz de geriliyorduk ve ben çok sıkılıyordum. Aynen öyle. Ben de sana kalitesiz hayatı anlatamam

mesela. Açlığı anlatamam. Yüzüne bakmayacağın yiyecekleri yemek zorunda kalmayı anlatamam. Bozulmuş, tarihi geçmiş diye atılmış paketleri toplamayı anlatamam. Birbirimize anlatamayacağımız çok şey var, bu yüzden konuşamayız biz, bu yüzden anlaşamayız, anlayamayız birbirimizi.

"Tabakları uzatır mısın?" dedi. Hemen dediğini yaptım. "Nasıl yemek istersin, ayrı ayrı mı yoksa yan yana mı?" Sulu yemeği koyduktan sonra pilav için bekledi ama sonra yanına koydu ve "Eminim senin için fark etmiyordur," dedi. Kendi tabağına da aynı şekilde koydu ama yemeklerin karışmaması için ekstra özen gösterdi.

Tabağı bıraktığı yerden alıp tabureye yerleşirken, "Aynen öyle," dedim. "Hepsi aynı yere gidiyor ve orada birleşiyor."

"Daha önce hiç zekâ küpü çözdün mü?"

"Hayır ama ne olduğunu biliyorum, korkma."

Boğuk kahkahası mutfakta yankılandı.

"Bana onları anımsatıyorsun. Sanki bir şeylerin yeri değiştirilmiş ve sadece doğru denklemi kurup doğru renkleri yan yana getirmem gerekiyor." Ellerini birbirine kavuşturdu. Gözlerindeki ifade normale dönmeye başlamıştı.

"Hayal kırıklığının tadını çıkar," diyerek kolamı sanki bir kadehmiş gibi ona doğru kaldırdım. O da değiştirmediği bardağını kaldırıp gülümseyerek bir yudum içti. Sonra bardağa baktı ve başını inanamıyormuş gibi iki yana sallayarak güldü.

"Bu arada," dedi yemeğin arasında. "Evlendiğimiz için ve büyük bir düğün olmadığı için bizim de bir etkinlik düzenlememiz gerekiyor. Yakında."

"Şu senin hoş hanım mı düzenleyecek."

Kirpiklerinin altından gözlerini kısarak, "O benim hanım değil," dedi. "Ama genelde organizasyonlarımızı o yapar. Rahatsız olduysan başka bir şirketle de anlaşabiliriz."

"Yo," dedim. "Benim yapmam gereken bir şey var mı?"

"Hayır, sadece alışveriş yapmalısın."

"Dolapta ömrümün sonuna kadar giysem tükenmeyecek bir sürü şey var."

"Onlar başkası için alınmıştı, özel günler için kendi tercihlerin olmalı." Bu çok önemli bir şeymiş gibi konuşuyordu.

"Gerek yok ki, hepsi birbirinden güzel."

"Çok parası olmasına rağmen kredi kartımı verip 'Kendine bir elbise al' desem reddedecek hiçbir kız tanımıyorum."

"Tamam," diye kabul ettim uzatacağını anlayınca. "Öyle istiyorsan, öyle yaparım. Uygun bir şey seçerim."

"Harika! Araba kullanmayı biliyor musun? İstediğini alabilirsin ya da seni ben götürebilirim ya da şoförümüz, nasıl rahat edeceksen."

"Kaç tane araban var?"

"Beş tane."

"Neden?"

Meydan okurcasına kadehini eline alıp sırıttı. "Çünkü çok param var."

"Araba kullanmayı bilmiyorum."

"Öğrenmek ister misin?" Bu düşünce onu heyecanlandırmıştı.

"Bilmem, olabilir." Çok istekli görünmemeye dikkat ediyordum. Bazı sınırları aşmamamız, ikimiz için de çok önemliydi. Geride bir boşluk ve öfke bırakabilirdim ama kimse için hayal kırıklığı olmak istemezdim ve Ayza, benimle arkadaş olmak isteyecek kadar yalnız görünüyordu.

"Tamam, sana öğretirim. Bir yıl burada olacaksın, rahat olmanı istiyorum."

"Nasıl istersen..."

Yemeğimiz bittikten sonra konuşmamız gereken saatler de bitiyordu. Üzerime gelmediği zamanlar o kadar da can sıkıcı olmuyordu ama herkesin kendi hâlinde takılmasını daha çok seviyordum. Ben odama çekildikten sonra o ya çalışma odasına kapanıyor ya da alt kata gidip bir şeylerle oyalanıyordu. Uzun bir gün olduğu için erken yatmaya karar verdim, zaten yapacak pek bir şeyim yoktu. Yatağın üzerindeki oyuncakları yere taşıdım, yarın bunlardan kurtulması gerekecekti ama bir geceliğine pelüş bir kediye sarılıp uyuyabilirdim. Baktığım zaman

Ayza'nın hayatı epey sıkıcıydı. Dolunay'ın artık neden böyle bir hayat istemediğini anlayabiliyordum ama yine de saatlerce çalışmak mı yoksa saatlerce ne yapacağını bilmemek mi diye sorsalar geri kalan hayatımda bomboş oturmayı tercih edecek kadar çok çalışmıştım.

17. BÖLÜM: HAYATTA KALABİLMEK

Bir yıldır gece gündüz çalışıp okul için biriktirdiğim tüm para -sanki bulsa alacakmış gibi- başka bir çekmecenin içinde gizliydi. Bu kadar paranın onlar için hiçbir anlamı olmazdı. Ama benim gibiler için hazineydi bu para, benim gibilere hayal bile kurdururdu. Ama ben hayaller kurmayı bırakmıştım, bunlar gerçek bir hayatı olan insanların sahip olabildiği ayrıcalıklardı. Ben sadece "ölmesem yeter" diyen biriydim.

Kapı çaldığında üzerimde bornozla duruyordum ve çekmeceden iç çamaşırı çıkarmak üzereydim. Bu da garip bir rutin hâline gelmeye başlamıştı. Odanın içine dolan güneş ışığından sakınmak için gözlerimi kıstım.

"Girebilirsin," diye seslenirken çekmeceyi kapattım. Ayza'nın kafası hafif araladığı kapıdan içeri uzandı. "Sonra gelebilirim," dedi.

"Sorun değil," diye elimi boşlukta rastgele salladım.

İçeriye girdi, yüzünde hevesli bir haberin gülümsemesi vardı. "Bugün marinaya gidebiliriz diye düşündüm." Duvara yaslanıp sevimli sevimli bakmaya başladı.

"Olur," dedim. "Başka kimse olacak mı?"

"Çocuklar da gelmek istiyor." Elleri çekingen bir şekilde yeni yıkanmış ve kurutulmuş saçlarının arasında dolaşınca şampuan kokusu burnuma doldu. Aramızda epey mesafe vardı ama naneli koku oldukça keskindi.

"Tamam," dedim gülerek, karın ağrısı anlaşılmıştı. Bu konuda çekiniyor olması garipti, ben burada o ne söylerse uyum sağlamak ve rol yapmak için bulunuyordum. "On dakika içinde hazır olurum."

Kapıdan çıkmadan önce son anda dönüp seslendi: "Yanına mayo almayı unutma."

Başımı kaldırıp, "Üzerime giysem saçma olur mu, sürekli üzerimi değiştirmeyi sevmiyorum," dedim tek gözümü kısarak.

"Nasıl rahat edeceksen," diyerek omuz silkti.

"Harika."

O çıktığında dolaplarda daha önce gördüğüm hasır bir çantanın içine rastgele yedek bir mayo koydum, tek parça olanlar benim için daha iyiydi. Siyah bir mayo üzerine efil efil uçuşan, pilili, beyaz bir etek giydim. İnsanın bu kadar seçeneğinin olması yorucu ama eğlenceliydi. Mayo üzerimde bluz gibi durduğu için çantaya siyah bir tişört attım ve ayağıma düz taban bir sandalet geçirdim.

Tek elimle saçlarımı kuruturken toka aradığım bir çekmece, bana onlarca güneş gözlüğü seçeneği sunmuştu. Bu alışverişi kim yapmıştı, bilmiyordum ama kim yapmışsa kesinlikle işini biliyordu. Birkaç tanesini deneyip aynada kendi kendime eğlenirken siyah kedi gözüne benzeyen bir tanesini, açık bıraktığım saçlarımın üzerine yerleştirdim.

Aşağıya indiğimde Ayza kot pantolonu, beyaz tişörtü ve benimki gibi siyah güneş gözlüğüyle kanepeye oturmuş, beni bekliyordu. Tek parmak hareketiyle gözlüğünü burnunun üzerine zarifçe indirip bana baktı ve "Çok hoş görünüyorsun," dedi.

Kendi etrafımda döndüm.

"Bunlar çok hoş kıyafetler."

Gözlüğünü çıkarıp bana doğru yürürken çarpık bir biçimde gülümsedi. "Sen de öylesin, Ayçiçeği." Çantama uzanıp bir centilmen gibi aldı ve önden geçmem için eliyle işaret etti. Ön kapıdan dışarıya çıktık ama Ayza beni sol tarafa yönlendirdi. Orada bir garaj kapısı olduğunu daha önce fark etmemiştim. Ev o kadar büyüktü ki içeride bile henüz girmediğim bir sürü oda vardı. Duvara monte edilmiş bir sisteme şifre girince kapı otomatik olarak yukarı doğru açıldı ve bizi birbirinden muhteşem görünen beş araba karşıladı.

Tepki vermem için birkaç saniye geçmesi gerekti. Bir araba galerisinin içine süzülür gibi adım adım ve dikkatle ilerledim.

"Vay canına," diyebildim. "Senin gerçekten epey paran var, değil mi?"

Güldüğünü duysam da dönüp ona bakmadım.

Burası benim daha önce sadece bulunduğum otoparklar kadar genişti neredeyse. Ayza buranın iç dekorasyonu konusunda da özenli davranmıştı. Duvarlar cillop gibi gümüşi bir renge boyanmıştı. Bir mücevher kutusunu anımsatıyordu ama içindekilere göz atınca bunu yadırgamıyordunuz.

Siyah ve kocaman bir cip, kırmızı bir spor araba... Bir müze dolaşır gibi arabaların arasında yürürken elimi onun üzerinde kaydırmadan duramamıştım. Siyah bir spor araba daha... Bilmediğim ama havalı bir ismi olduğuna emin olduğum, etrafı açık asker yeşili başka bir cip ve bir tane de motosiklet. Gerçi niye şaşırıyordum ki! Adamın özel jeti vardı, buna rağmen oldukça sıcakkanlı ve mütevazı ve bütün bunların arasında yapayalnızdı. Bir an, çok kısa bir an, onun için üzüldüğümü fark edip başımı sallayarak kendimi toparladım.

"Hangisini alıyoruz?" Topuklarımın üzerinde dönüp merakla ona baktım.

"Hangisini alalım?" Seçim şansını bana bırakması hoşuma gitmişti. Gözlerimi yeniden mücevherlerin üzerinde dolaştırıp dilimi şaklattım. "Şu muhteşem bir şey," diye kırmızı olanı işaret ettim "Ama sanırım şu daha uygun." Açık ve oldukça havadar görünen cipi gösterdim. Elinde tuttuğu bir anahtarı kaldırdı ve havada salladı. "Beni içeriye dönme zahmetinden kurtardığın için teşekkür ederim." Sırıttı.

Yeşil olan arabaya doğru ilerledi, kapıları açtı. Hasır çantamı ve kendi küçük spor çantasını arka koltuğa attı. Binmem için ön taraftaki yolcu kapısını açıp, elimi tutarak yukarıya tırmanmama yardım etti. Evet, tırmandım. Araba o kadar yüksekti ki neredeyse zıplamam gerekmişti.

"Emniyet kemeri," diye uyardı sürücü koltuğuna geçtiğinde. İkimiz de hazır olduğumuzda arabayı çalıştırdı, onu taklit edip güneş gözlüğümü gözlerime indirince yeniden sırıttı. Ardından yolda âdeta bir hükümdar gibi ilerlemeye koyulduk.

Marinaya doğru sahil yolundan ilerlerken etrafı izlemek çok keyifliydi. Rüzgâr saçlarımı arkaya doğru savuruyordu. Kıyı kesimde sık sık dizilmiş ağaçlar, yemyeşil ve bakımlıydı. Gökyüzü bugün parlak mavi renkteydi.

"Gülümsüyorsun," dedi Ayza yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Bir şeylerden keyif almam onun için bir çeşit zaferdi. Bunu epey yadırgıyordum.

"Evet," diye başımı salladım. "Yaz mevsimini çok seven bir kış çocuğuyum."

"Bunun özel bir sebebi var mı?"

"Kışın her şey daha zordur ama yazın her şey eğlencelidir."

"Ben de yazın doğmuşum." Ön camdan hafifçe eğilip güneşe doğru baktı ama başını iki yana sallayarak hemen toparlandı. Hınzır bir ifadeyle devam etti. "Kış sana yakışıyor aslında. Sen de pek sıcak sayılmazsın."

"Öyle söyleme," diye şikâyet ettim içgüdüsel bir şekilde. "Bunu zaten biliyorum." Başımı yeniden pencereye yasladığım kolumun üzerine bıraktım. "Ben kış çocuğuyum, çok soğuk bir aralık ayında doğmuşum. Hayata nasıl geldiysem öyle yaşadım. Kara bir kışın ortasında kaldım daima." Düşünürken kulağıma bu kadar kötü gelmemişti sözler. Yeniden içimi bir buhran kapladı.

Aniden kolumun üzerinde hissettiğim dokunuşla ürpersem de gözlerimi açmadım.

"Buradasın artık," dedi. "Yaz geldi."

"Öyle de söyleme," diye mırıldandım imasından kaçınarak.

Elini kendine çekti. "Neden?"

"Söyleme sadece."

Çünkü yazın ardından hep bir kara kış gelir.

Sıcak havanın tadını çıkarmaya çalıştım. Geçtiğimiz yol boyunca sıralanmış lüks tekneler vardı, pahalı restoranlar ve yalılar. Ne garip benim de burada yaşadığım bir ev vardı, bu arabayla ben de o lüks teknelerden birine gidiyordum. Hepsi birer oyun gibiydi. Aynı gökyüzünün altında, çok uç noktalarda hayatlar yaşıyorduk. Bazılarımız sokaklarda, bazılarımız... Bazılarımız nerede isterse orada olabiliyordu.

Ne garipti.

Bu kadar varlığın içinde olmak insana kendini rahatsız hissettiriyor muydu acaba? Beni tedirgin ederdi muhtemelen. O kadar param olsa onunla ne yapacağımı bilemezdim ama bu sahip olmadığım için böyle hissettiriyor olmalıydı. Ne Ayza ne arkadaşları ne de kardeşim tüm bu serveti ve içinde bulundukları imkânları yadırgamıyor ya da sorgulamıyorlardı.

Ne garipti.

İnsan dünyaya kimsesiz ve yoksul geldiğinde hayatının her günü bunu sorguluyordu ama varlık kendini sorgulatmıyordu bile. Hayatımızın ikiye ayrıldığı ve sonunda çatırdayan duvar buydu belki de. Onlar yüksek duvarlı kalelerinin ardında alışabilecekleri bir yalnızlığa mahkûmdu. Benim gibilerse her gün yaşasalar da kabul edemedikleri, alışamadıkları bir yangının içindeydi.

Hayatımın kaç gününü neden kimsesiz olduğumu, neden yoksul olduğumu, neden terk edildiğimi, neden okula gidemediğimi sorgulayarak geçiriyordum. Neden bu kadar çalışmak zorunda olan bendim? Neden bu kadar yalnız bırakılan ve zorlanan bendim?

Oysa onların bir gün bile neden bütün bunlara sahip olduklarını sorguladıklarını sanmıyordum. Neden bu hayata onlar sahipti, neden şanslılardı, neden bütün bu imkânlar onlara verilmişti? Şikâyet ederken bunların hiçbirini düşünmüyorlardı.

"Yüzme biliyor musun?" diye sorunca düşüncelerimden sıyrıldım. Düşüncelere dalmak benlik bir durum değildi. Düşünmenin pek bir faydasını görmemiştim. Düşünmek bir sürü yeni kapıydı ama hepsi kilitliydi.

"Evet," dedim. "Bir ara cankurtaranlık yapmıştım."

"Çalışırken çok fazla şey öğrenmişsin." Onaylamamı bekler gibi bana baktı.

"Öyle oldu."

"Ben yüzmeyi öğrenmek için çok uğraşmak zorunda kaldım." Kendi kendine gülerken bakışlarını yeniden yola çevirdi. "Suyun içinde hiç rahat değildim ve babam, bunun için bir sürü eğitmen tutup aylarca uğraşmıştı." Onu suyun içinde beceriksizce çabalarken hayal etmek zordu.

Beni ise suyun içine itmişlerdi öğreneyim diye, seçeneğim yoktu. Ya boğulacaktım ya da yüzecektim. Hayatlarımız arasındaki uçurum buydu.

İşte, bu yüzden anlaşamayız biz seninle.

"Eminim şu an çok iyi yüzüyorsundur."

"Henüz hiç ölmedim." Kocaman gülümsemesine dudaklarımı kıvırarak karşılık verdim. Arabayı sahil otoparkına doğru kıvrak bir şekilde çevirdi. Şoför koltuğunda otururken rahat ve zarif görünüyordu. Kontrolün onda olmasını seviyordu.

"İşte, geldik," dedi. Yol kenarında arabayı durdurdu ama park etmedi. Görevlilerden biri geçişten ilerlediğimiz an koşturarak yanımıza geldi. Kapıyı açsam da Ayza gelene kadar bekledim, bu etekle atlamak çok doğru bir hareket olmazdı. Rüzgârdan sakınmak için bile tutmam gerekiyordu. Sağ elimi tuttu ama etek konusundaki rahatsızlığımı fark edince elimi bırakıp kolunu bacaklarıma doladı ve tek hamlede beni gülerek aşağıya indirdi.

Tam karşımda duruyordu. Ellerini başımın iki yanından geçirip omuzlarıma bastırdı. Beklenti dolu bakışlarını gözlerimiz bir araya gelinceye dek üzerime sabitledi. "Onların senden çok farklı ve sana göre rahatsız edici olduğunu anlayabiliyorum ama bugün sadece biraz eğlenmeyi deneyebilir misin?" diye sordu.

"Nazik olacağım, patron." Gözlerimi kısarak yalandan tatlı tatlı güldüm.

"Eğlen," dedi otoriter bir sesle, aynı şekilde gözlerini kısarak. Elleri saçlarımın üzerine kaydı. Muhtemelen rüzgârdan dağılmış ve saçak saçak olmuştu. Saçlarımı parmaklarıyla tarayarak düzeltti ve kulağımın arkasına sıkıştırarak gözlüğümü aniden gözümden çekti.

"Seni duyamadım." Azıcık şakayla saçlarımı çekiştirdi.

"Nasıl emrederseniz, ekselansları." Onu sinir ettiğimi bilerek hafifçe dizlerimi kırıp selamladım. Sinirlenmiş gibi bakışlarını gökyüzüne kaldırdı, gözlüğümü dişlerinin arasına kıstırıp hiç beklemediğim şekilde aniden yanaklarımı sıktı ve başımı küçük bir çocukmuşum gibi sağa sola salladı. "Emretmiyorum, rica ediyorum!"

"Bırak beni..." diye mırıldansam da gülmeye başlamıştım.

"Şuna bak, dişleri de varmış!" Yanaklarımdan sonra burnumu da tutup sıkmaya başladı.

"Ayza bıraksana, burnum acıdı." Ama güldüğüm için beni ciddiye almıyordu.

Gülüyor muydum?

"Şöyle yahu," dedi yeniden saçlarımı düzeltip. "Kalbin taştan, dudakların çelikten yapılmış sanki, eğleneceksin." İşaret parmağını burnumun ucuna dokundurarak ellerini nihayet üzerimden çekti.

"Beynin de samandan yapılmış de de ortalık iyice Oz Büyücüsü'ne dönsün!"

"O aslan kadar korkak olduğunu düşünürsek ne kadar da sana uygun..."

"Sen ne oluyorsun bu durumda, Dorothy mi?" Gözlerimi ona doğru açıp etkilenmiş gibi ellerimi göğsüme bastırdım.

"Oz Büyücüsü'nü nereden biliyorsun sen? Böyle şeylere zamanın olmadığını sanıyordum," dedi yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. Beni yakalamıştı.

Marinada yürümeye başladık.

"Yetimhanede her pazar günü izlememize izin verirlerdi. Oradan biliyorum."

"Unutmamışsın."

"Hiçbir şeyi unutmam."

Ayza'nın muhteşem üçlü arkadaş grubu, çok büyük bir teknenin önünde bizi bekliyordu. Dönüp bir bando ekibi geçer gibi bizi izlemeleri aşırı garipti. Ela biraz öne çıkınca, "Batı cadısı da göründü," diye alay ettim ona bakıp.

Ayza kahkaha attı, sonra da kolunu omzuma atıp kulağıma doğru eğildi. "Merak etme, Glinda sana yardım etmek için hep yanında olacak." Fısıltısı rüzgâr gibi kulağıma değmişti. Ona doğru dönünce burun buruna geldik. "O hâlde beni bir an önce Oz Büyücüsü'ne götür de dileğimi gerçekleştirsin."

Benim dönmek isteyebileceğim bir evim yoktu ama bunu kendime saklamaya karar verdim.

"Dileğin olduğuna inansam yemin ederim, senin için bir Oz Büyücüsü bulurdum." İçgüdüsel bir şekilde omzuma attığı eli ağrı yapmaya başlamıştı, aniden duraksadım. Hangisinin beni daha çok afallattığından emin değildim. Bir dileğim olmayacağını bildiği gerçeği mi yoksa söylediği şeydeki içtenliği mi?

"Hadisene, sizi bekliyoruz!" diye bağırdı Ela. Parmak uçlarında yükselmiş, sanki birkaç metre ötemizde değilmiş gibi kollarını havaya kaldırarak el sallıyordu.

"Geliyoruz, cadı," diye seslendi Ayza doğrularak ama kolunu çekmedi. Onlara doğru yaklaştıkça biraz gerildiğimi fark ettim ama bunun sebebi ilk kez onlar değil, Ayza olmuştu.

"Ne güzel olmuşsun, gelin hanım," diyerek direkt sataşmaya başladı Uygur. Ela ise bana bakarken çok hoşgörülü değildi. "Miden nasıl oldu?" diye sordu.

"Süper."

"Harika."

"Muhteşem."

Ayza garip garip hepimize bakarken sonunda bu konuşmayı bölmeye karar verip elimden tuttu ve tekneye giden iskeleye çıkmam için önümden çekildi. Peşimden Ela geldi, üzerinde kırmızı bir bikini ve kot şortu vardı, saçlarını tepeden toplamıştı ve yüzü ilk kez bu kadar makyajsızdı. Bembeyaz cildiyle hayalete benziyordu.

Kamaraya eşyalarımızı bıraktıktan sonra Ayza, yeniden elimi tutup beni kaptan köşküne götürdü. Bu çok büyük ve konforlu bir yattı. Değerinin ne kadar olduğunu düşünmek bile dudağımı uçuklatırdı.

"Çok büyükmüş," dedim ince bir merdivenden yukarıya tırmanırken.

"Evet, öyledir."

"Bu senin mi yoksa babanın mı?"

"Benim. Doğum günü hediyesiydi."

"Vay canına."

"Evet, rahatsız edici."

Omzumun üzerinden ona bakıp alayla, "Sorma," dedim. "Nasıl rahatsız edici!"

Sırıttı. Kaptan köşkünün kapısını açıp içeriye süzüldü. Buranın küçük ve tatlı bir yer olması gerekiyordu ama epey genişti. İçeride üniformalı iki adam ve bir kadın bekliyordu.

"Ortalıkta yoksun," dedi kaptan olduğunu anladığım adam Ayza ile samimi bir şekilde el sıkışırken.

"Çok çalışıyorum."

"Her zaman çok çalışıyorsun, evlat ama neyse ki bu güzel kızı evlenmeye ikna edebilmişsin." Bana döndü ve babacan bir tavırla gülümsedi. "Rahmi," diye elini uzattı.

"Dolunay," demek zorunda kaldım. Sırayla diğer kadını ve adamı da tanıttı. Kadın ikinci kaptandı; diğer adam ise yemekler için burada olan bir usta şefti. Kimin bir yatın içinde şefe ihtiyacı olurdu ki?

"Harekete hazır mısınız?" diye sordu Ayza.

"Sen hazır olduğunda," diye göz kırptı Rahmi Bey.

"O hâlde sizi açılmanız için rahat bırakalım."

Hepsine gülümseyerek Ayza'nın peşinden çıktım. "Tatlı bir adam," dedim aşağı inerken.

"Evet, uzun yıllardır bizimle birlikte. Ben çocukken o ikinci kaptandı. Bir ara yük gemilerinden birine gitti ama onu burada istedim."

"İstediğin insanları getirtebilme lüksün var," dedim ima dolu bir şekilde.

"Öyle olsa bu kadar çok terk edilmezdim muhtemelen."

Beklenmedik cevabıyla biraz mahcup hissetmiştim ama bu mahcubiyet çok uzun sürmedi. Yeniden kamaraya döndüğümüzde onları hep gördüğüm şekilde buldum. Müzik başlamıştı, Uygur ve Ela dans ediyordu ve şimdiden birkaç şişe açılmıştı. Köşelere sabitlenmiş, kumaşı güzel ve oturduğun zaman seni rahatsız etmeyen koltuklara geçtik.

"Ne içmek istersin?" Ayza bana bakarken parmaklarının ucundaki şişelerde kararsız kalmıştı.

"Alkolsüz bir şey."

"Oyunbozanlık etmesene," dedi Ela. "Yine miden mi kötü?"

"Evet, epey hassas." Ona ters ters konuşurken Ayza ile bakışlarımız karşılaştı. "Gün uzun ne de olsa, eğlenmek istiyorsam midemi çok zorlamadan başlayayım." Tatlı tatlı gülümsemeye çalışarak lafı çevirdim. O ise bıyık altından gülüyordu.

Motorlar gürültüyle çalışmaya başladığında Ayza benim için hazırladığı serinletici kokteyli getirdi, almak için uzanınca elimi tutup beni ayağa kaldırdı.

"Gel," dedi. "Hareket edeceğiz, bunu görmek istersin."

Arka tarafa geçip demir korkuluklara yaslandığımızda kokteylimi bana uzattı. Düşmemem için belimden tutmuş karşıya bakıyordu. Tekne hareket etmeye, deniz köpürmeye ve dalgalar yavaş yavaş görünmeye başladı. İlerledikçe rüzgâr daha çok hissediliyordu ve suyun üzerinde âdeta kayıyorduk.

"Çok güzel," diye mırıldandım ve kokteylimden büyük bir yudum aldım. Tadı nefisti. Buzlar bardağın kenarından taşınca dudaklarımı birbirine bastırdım. Tadı şekerleme gibiydi ve serinleticiydi. Gün batımı bizi selamlarken hızımız arttığı için dalgaların yarattığı kavisler, büyük girdaplara dönüşüyordu.

"Onu burada böyle, kaç kızla gün batımını izlerken gördük, hatırlıyor musun Uygur?" Arkadan gelen kıkırtı sesiyle gözlerimi açtım, önce beni izleyen Ayza'yı ve yavaş yavaş solan gülümsemesini gördüm. Biraz daha dönünce kol kola girmiş Uygur ve Ela'nın bize yaklaştığını gördüm.

"Kaç kızla?" diye sordum tatlı tatlı.

Ela birden bozuldu ama sonra parmaklarıyla hesaplamaya çalışıyormuş gibi yapıp, "O kadar çok ki!" diyerek tekrar kıkırdadı.

"Burada kimseyle gün batımını izlemedim, Ela."

"Aman," dedi kız ona kirpiklerinin altından bakarak. "Sonuçta Dolunay bunu bilmiyor, birazcık eğlenmeyeceksek evlenmenin anlamı ne ki?"

"Birbirimizi seviyor olmamız mesela," dedim ben de kıkırdayarak.

Sanırım insan bir noktadan sonra bu yapmacıklığa alışıyordu. Çok tuhaftı. Dolunay, yanımda hiç böyle olmamıştı ama bir an, onu kendi hayatının içinde hiç görmediğimi fark ettim. O da bu kız gibi miydi, ona ayak uydurur muydu, ona verecek daha iyi bir cevabı olur muydu, daha iyi mi anlaşırlardı? Bilmiyordum ama bana göre değildi ve içten içe bu kızla aynı şartlarda da doğsam, onu ve onları sevmeyeceğimi biliyordum.

"Eee Ela," dedim ve eteğimi tutup yere oturdum, bacaklarımı uzattım. Ayza da aynı şekilde yanıma oturdu. Güvertedeydik, hava çok sıcak olsa da rüzgâr esiyordu ve burası içeriden daha keyifliydi. "Senin sevdiğin veya seni seven birisi var mı?" Bunu onu sinir etmek için söylemiştim ama Ayza'nın önceki konuşmasını hatırlayınca daha nazik görünmek için, "Çok hoş bir kızsın," diye ekledim.

"Yok," dedi Uygur'dan destek alıp ve bir denizkızı gibi bacaklarını uzatarak yere oturdu. "Ben bunların arasındaydım hep, kimseyi yaklaştırmadılar yanıma."

Kaşlarımı kaldırıp, "Acımasız oğlanlar," diye mırıldandım.

"Bizim bir tanemiz," dedi Uygur kızın saçlarını karıştırarak. Hepsi birbirini tamamlayan bir parça gibiydi. Biri bir şeye uzandığında diğeri istediği şeyi anlayıp daha önce uzanıyordu. Birinin içeceği bittiğinde diğeri şişeyi kapmış oluyordu. Onur düşüncelerimi teyit edercesine içeriden Ela'nın şapkası ve içeceğiyle birlikte geldi. Şapkayı küçük kardeşiymiş gibi başına yerleştirdi.

"Teşekkür ederim," diye içeceğini alıp zarifçe yudumladı.

"Senin arkadaşlarınla ne zaman tanışacağız?" diye sordu Uygar. "Özellikle sana benzeyenlerle."

"Çok arkadaş canlısı değilim," diyerek omuz silktim ama bu bir noktada soruna yol açabilirdi. Ayza bir etkinlikten bahsetmişti ve orada mutlaka beni tanıyan insanlar olacaktı. Bunun üzerine konuşmalı, hatta plan yapmalıydık. Planlarla kendimi daha rahat hissediyordum.

"Onu sadece kendime saklıyorum," dedi Ayza ters ters Uygur'a bakarak.

"Hep öyle yapmak istemez misin zaten?"

"Hep değil."

İkisi arasında ne vardı, bilmiyordum ama buna arkadaşlık demezdim. Uygur'un bariz bir şekilde Ayza'ya garezi vardı ama o nazik olmam konusunda beni uyarmıştı. Hem de çocuğun davet gecesi bana "Anlaşma mı yaptınız?" diye doğrudan saldırmasına ve bunu bilmesine rağmen. Onların dünyası ve ilişkileri bana uzaktı. Bu yüzden anlamaya çalışmayacaktım, zaten benim sorunum değildi.

"Güverteye, ön tarafa çıkalım da biraz güneşlenelim," diye kalktı Ela. "Bu sıcağın altında kremlenmeden oturmak istemiyorum." Balerin gibi sürekli parmak uçlarında hareket ediyordu. İstediği bir şeyin olması için parmağını şıklatması yeterliydi. Peşinden Ayza kalkıp bana elini uzattı. Uygur ve Onur, Ela'nın peşinden gitmişti bile.

"Teşekkür ederim," dedi sadece benim duyabileceğim şekilde. "Göreceksin, o kadar da kötü değiller." Umursamadığımı belli edercesine başımı salladım.

Ayza üzerini değiştirmek için kamaraya döndüğünde ben de Ela'nın yaptığı gibi güvertede bir havlunun üzerine yayılmıştım. Onur içecekleri tazelemek için gitmişti, zavallı çocuk sürekli Ela ve Uygur'un peşinde dolanıyordu. Oysaki onlardan daha anlaşılır biriydi. Uygur kremleri çıkarıp Ela'nın sırtına sürmeye başlamıştı. Gözlüğümü indirip yüzüstü uzandım.

"Ah!" diye küçük bir çığlık attı Ela. "Bikinime krem bulaştırdın." Kıkırdasa da durumdan rahatsız olduğunu belli edercesine Uygur'a sataştı. Küçük yumruklarını sıkarak ona vurmaya çalışıyordu.

"Affedersin, sileceğim."

"Bırak, leke olacak. Iyy, hiç sevmem. Çekil, değiştireceğim." Küçük bir kıyamet kopardıktan sonra kalkıp homurtular eşliğinde kamaraya doğru gitti. Onun peşinden kahkaha atan Uygur bana döndü.

"Güneşin altında böyle yatamazsın," dedi ve biraz krem alıp ben daha doğrulmadan sırtıma boca etti.

"Gerek yok," diye mırıldandım ama geç kalmıştım. Kremin soğukluğunu tenimde hissedebiliyordum. Bakışlarımı kontrol etmeye çalıştım ama anlamsız bir şey söylemişim gibi garip bir şekilde ellerini havaya kaldırdı.

"Sadece krem," dedi. "Seni yemeyecek."

Ciğerlerime derin bir nefes çekip kendimi sıktım. Bacağıma dokunursa yemin ederim, ayağına bir taş bağlayıp onu denize atardım.

"Ne yapıyorsun sen?" Ayza ve Onur geri geldiğinde ben uzanmış yatıyordum, Uygur da sırtıma krem sürüyordu.

"Karının tavuk gibi kızarmasına engel oluyorum."

Ayza bir bana, bir de ona baktı.

"Çek elini, sinirlerimi bozmaya başlıyorsun Uygur."

"Kıskandın mı?"

"Çocukluk etme," diye tersledi Ayza.

"Çok süresin varsa gel, benim sırtıma da sür," diye aralarına girerek Uygur'un önüne atıldı Onur. Uygur sırıtarak ona doğru döndü. Sessizce orada yatmaya devam ettim, bu olaya asla karışmayacaktım, tabii Uygur aptalı sınırını aşmadığı sürece. Gerçi bana göre çoktan aşmıştı ama şu duruma terslenen ben değil de Ayza olduğu için memnundum.

Ela yeni giydiği sarı bikinisiyle podyumda yürür gibi gelerek, "Nasıl olmuşum?" diye sordu. Ona baktığım zaman sinir bozucu birini değil de ilgiye aç ve kendine güveni olmayan birini görüyordum. Hayata karşı hiçbir mücadelesi olmamıştı, sürekli birileri onun için bir şeyleri halletmişti ama bunun rahatlığıyla kendisi bir şeyler yapmaktan alıkonulmuştu. Dünya ayaklarının altına serilmişti ve o sadece elbise seçer gibi hayatta yaşayacaklarını eleyip durmuştu. Amaçsızlık ve tatminsizliğin beden bulmuş hâli gibiydi.

"Haydi, denize girelim," dedi.

"Koylara gelmemize daha var," diye açıkladı Ayza ona. Kız gözlerini kısarak etrafına baktı ve dudak bükerek onun yanına oturdu. Bu kadar kördü çünkü. Bu kadar uzaktı yaşayabilme eyleminden. Tekne hâlâ hareket hâlindeyken yüzmeyi teklif ediyordu. Olayları değerlendirme kabiliyeti kendisine hiç kazandırılmamıştı. Muhtemelen hayatı boyunca sadece istemişti ve birileri onun isteklerini mümkün kılıp durmuştu. Şimdi uzandığım yerden hangimizin daha kötü durumda olduğunu düşünüyordum. İkimizi şu denizin içine atsalar hangimiz oradan kurtulurdu?

"Bunu sür," dedi Ayza önüme bir güneş kremi bırakıp. "Yoksa acı çekeceksin."

"Ve cildin erken yaşta kırış kırış olacak," diye ekledi Ela yüzünü buruşturarak. Bana kalırsa gerek yoktu ama patron ne diyorsa oydu. Doğrulup kremi kollarıma yedirmeye koyuldum. Ela, Ayza'nın tam yanındaydı. Sırtını ona doğru dönüp, "Lütfen, Uygur gibi üzerimi mahvetmeden yap şunu," dedi. Saçlarını ensesinden toplayıp önüne doğru çekti. Ayza onun omuzlarına krem sürerken ben gözlüğümü yeniden gözlerime indirmiştim.

"Yani sen başka bir kıza krem sürebiliyorsun ama başka bir adam senin kızına krem süremiyor," dedi Uygur lakayıt bir şekilde, ağzına meyve tabağından bir şeyler atıyordu.

"Çiçek, bana ait bir şey değil," dedi Ayza.

"Çiçek mi?"

Bir an duraksadı ama ben bozuntuya vermeden kendime krem sürmeye devam ediyordum. Bu onun oyunuydu, onun sorunuydu, şu an bir şeyler ortaya çıksa ben yine oturmaya devam ederdim. Onların aksine hayat bana kimsenin işine karışmamam gerektiğini öğretmişti.

"Benim için çiçek," dedi Ayza bir bitkiden bahsediyormuş gibi. "O rahatsız olmadığı sürece birisinin ona krem sürmesini sorun etmemeye çalışırım." Nefes aldı. "Ama senin ondan uzak durman gerekiyor."

"Niye oğlum?" diye sordu bu çok garip bir şeymiş gibi. Birisi ona herkesin Ela gibi yakın arkadaşı olmadığını, herkesin onun tavırlarından hoşlanmayacağını anlatmalıydı.

"Çünkü sandığından daha sinirli biri ve günün birinde suratını dağıtmasını istemem kardeşim." Bunu gülümseyerek söylese de sesinde bir ima vardı ve bu bende gülme isteği uyandırıyordu. Söylediği şeyde kesinlikle haklıydı ki daha önce Uygur'un suratına bir yumruk atmak istediğimi söylemiştim ama nedense burada, o suratı dağıtmak için istekli olan kişinin kendisi olduğunu hissetmiştim.

"Yo, biz gayet iyi anlaşıyoruz," dedi Uygur bana doğru göz kırparak. "Şu filmi ben bitirdim, sen de bitirdin mi?" Bana soruyordu. Ne olduğunu anlamam için biraz düşünmem gerekti. Havuzda parti verdikleri gün ben aşağıya kaçmıştım, o da peşimden gelmişti. İzle-

diğim filmden bahsediyordu ama ben hangi film olduğunu bile hatırlamıyordum.

"Ne filmi?" diye sordu Ela.

"Bitirmedim," dedim. "Sıkıcıydı."

"Bence de öyleydi." Durumdan büyük oranda memnun olmuş şekilde güldü. Sanki ikimiz arasında kimsenin bilmediği bir sır varmış gibi davranıyordu. Sürekli Ayza'yı tedirgin etmek istemesi gözümden kaçmamıştı. Ayza oralı olmadı, bana bakmadı ya da herhangi bir soru sormadı.

"Doğum günüm yaklaşıyor," dedi Ela. "Bana ne hediye alacaksınız." Onunla ilgili başka bir gözlem: İlgi odağı olmayı seviyor. Dikkatler her zaman onun üzerinde olsun istiyor. Kendisiyle ilgili büyük sorunları var. Her şeye sahip olmak onda öz güvensizlik yaratıyor çünkü aslında yaşamaktan geri kalmış.

"Daha iki ay var," dedi Ayza.

"Sana demedim ki şekerim," dedi omzunun üzerinden dönüp onunla burun buruna gelirken. "Sen hep en güzelini seçersin zaten."

"Ne istiyorsun?" diye söylendi Uygur. "Zaten bize almamız için bir liste vereceksin." Acaba kendi alamayacağı ya da kendisinde olmayan bir şey var mıydı?

"Senin doğum günün ne zaman Dolunay?"

"Kutlamalarla aram yok benim," diye ağzımdan kaçırdım ama bir bakıma iyi olmuştu. Bu konudan uzak dursalar iyi ederlerdi.

"Kocan mücevher tasarımcısı ve sen kutlamaları sevmiyor musun?"

"Aynen öyle," diye mırıldandım ve oyalanmak için meyve tabağından küçük bir salkım üzüm kaptım. "Her şeye sahip insanlarız, isteyecek bir şey kalmayınca kutlamalar sıkıcı olmuyor mu?"

Bir an için bu söylediğimi düşündüler.

Hiçbir şeye sahip değilken ve kutlanacak bir şey yokken de kutlamalar epey sıkıcı oluyordu.

"Hediye almaktan asla sıkılmam." Ela güneş gözlüğünün verdiği rahatlıkla başını gökyüzüne çevirdi. "Her zaman isteyecek bir şeyler bulurum."

Ona doğru zorlukla gülümsedim. Evet, bulursunuz. Mesele de bu. Doymazsınız, insanoğlu doyumsuzdur. Dünyayı versen başka bir gezegene göz diker.

"Belki bu yıl Paris'e gideriz," dedi kendi içinde mutlu hayallere dalmış gibi gülümseyerek. Sonra gülümsemesini yapay bir asık surata çevirip Ayza'ya döndü. "Düğünden sonra Paris'e gitmişsiniz."

"Balayına seni de mi götürseydi?" diye ona doğru bir üzüm attı Onur. "Rahat bırak insanları."

"Ama ben kaç yıldır oraya gidelim diyorum!"

"Git o zaman Ela," dedi Ayza sonunda bıkkınlıkla. "Kaç yaşına geldin, bakıcıya ihtiyacın yok."

Bu söylediğine kızın epey canı sıkıldı ama bu sefer yapay değildi. Gözlerini Ayza'ya dikerek birkaç kez kırpıştırdı. Sanki söylediği şeye inanamıyordu. "Ben," dedi ama duraksadı. "Beni tek göndermezsiniz ki."

"Sen tek gitmek istemezsin," dedi. "Artık tek başına bir şeyler yapmaya başlamalısın. Yirmi altı yaşındasın." Sesini daha yumuşak hâle getirdi. Bıkkın tonlaması teşvik edici bir hâl almıştı.

"Muhtemelen tüm ergenliğiniz boyunca kızın başından ayrılmadınız," diye araya girdim. Hâline bir an için üzülmüştüm. "Ona yaklaşan erkekleri kovaladınız ve onu da sürekli etrafında olan, onu çok seven ve koruyan üç adama alıştırdınız, şimdi de 'Kendin git' diyorsun." Ayza'ya doğru olumsuz bakışlar atıp başımı iki yana salladım. "Hiç hoş değil beyler."

"Hep öyle yaptılar," dedi Ela kaşlarını çatarak. "Bütün yakışıklı çocukları patakladılar. Babam öldükten sonra dibimden ayrılmadılar. Oraya gidemezsin, biz götürürüz; buraya gelemezsin, biz seni alırız! Hayatım boyunca yakamdan düşmediler."

Hepsi bir ağızdan ona güldüler ama ben hikâyesindeki küçük detayı yakalamıştım. *Babam öldükten sonra...* Aslında onlarla babasının boşluğunu dolduruyordu. Babasının kayıp ilgisini onlarda arıyordu. Kim bilir, annesi nasıl biriydi...

"Tamam," dedi Ayza onu kendine çekip üstünkörü sarılarak. "Doğum gününde Paris'e gitmek istiyorsan gideriz."

Ela hemen kendini toparlayıp ellerini birbirine bastırdı. Bir şekilde yine istediğini almıştı. Hayat onlar için de zor olabiliyordu, bunu kabul edebilirdim ama zorlukları aşabilmeleri oldukça kolaydı. Benim ise zor bir hayatı, çok zor şekillerde alt etmem gerekmişti.

18. BÖLÜM: DERİN SULAR

Tekne yavaşlamaya başladığında ayağa kalkıp yine arka tarafa geçtim. Mağaraların bulunduğu ve hiç kimsenin olmadığı, uzağında teknelerin yol aldığı bir koya doğru yaklaşmaya başladık. Su, temiz ve alabildiğine derin görünüyordu. Mavisi öyle canlıydı ki tekneden bakarken bile minik balıkların sürü hâlinde dolandığını görebiliyordum. Tekne nihayet durduğunda ilk suya atlayan Onur oldu. O güverteden aşağıya atlarken Ela çığlık atmış ve o da suya atlamıştı.

"Geliyor musun?" diye sordu Uygur.

"Biraz sonra," diye seslendim. Gelirken yüzme gibi bir niyetim yoktu ama suyun canlılığını görünce suya atlama ve ferahlama isteği beni de ele geçirmişti. Ela suyun içinden çıkıp saçlarını düzelttiğinde Uygur yakınına atladı ve ayağından onu çekiştirmeye başladı. Kendi kalelerinin arasında gülerek eğlenmeye başladılar. Bu kocaman ihtişamlı yaşamlarında, kendilerine ait küçük vadilerinde gibiydiler. Bir sınır çizgileri vardı, içine kimseyi almak istemedikleri ve istedikleri her şeyi içeriye sokabildikleri.

"Eğleniyor musun?" diye sorarak yanıma yanaştı Ayza. Ona dönerken beyaz tişörtünü başından çekerek çıkardı.

"Spor yapıyorsun he," dedim kas yapmak için zaman harcanmış vücudunda gözlerimi gezdirerek. Bunu çekinmeden dile getirebilmiştim; zaten hepsi kendine dikkat eden fit insanlardı, çok şaşılacak bir manzara değildi.

"Yapıyorum," dedi. "Eğleniyor musun?"

"Su güzel görünüyor..."

"Şu film olayı ne?" Kahve gözlerini merakla üzerime dikti. Sakin ama huzursuz görünüyordu. Uygur cidden istediğini yapmıştı anlaşılan.

"Siz havuzda eğlenirken ben aşağıda bir film izliyordum," diye kısaca açıkladım. "Bir ara arkadaşın da yanınızdan kaçıp geldi. Orada diyor."

"Neden bana söylemedin?"

"Anlattığı gibi önemli bir an değildi çünkü ve ona istediğini vermek istemedim."

"İstediği ne?"

"Seni sinirlendirmek. İkiniz arasındaki sorun sizi ilgilendirir, beni değil. Ayrıca onlara karşı nazik olmamı istedin, ben de öyle yaptım." Teknenin üzerinde etrafa bakınmak için birkaç adım attım.

"Seni rahatsız ediyor, değil mi?"

Ona bakarken gülmemek için dudaklarımı kemirmem gerekti.

"Hepimiz seni rahatsız ediyoruz, anladım ama ne demek istediğimi biliyorsun," diye düzeltti cümlesini. İmamı hemen yakalamıştı.

"Bana küçük ve oyun peşinde koşan bir oğlan gibi görünüyor." Sallanan bir teknenin üzerinde olmak, yavaş yavaş başımı döndürmeye başlıyordu. "Hepinizin genel olarak ilgiyi üzerine çekmek gibi bir kompleksi var. İçin rahat olsun, onun oyununa gelecek biri değilim."

"Bunu biliyorum."

"Nasıl bilebilirsin ki?" Bu adamda insanlara fazla güvenmek gibi bir sorun vardı.

"Çünkü günlerdir senin ilgini çekemiyorum."

"Kişisel algılama," dedim hemen. "Benim ilgimi çeken pek bir şey yok bu dünyada."

"Bakalım, su ne kadar ilgini çekiyor," dedi ve sinsi sinsi üzerime doğru gelmeye başladı.

"Ne?" diye sordum bir adım geri giderken.

"Yok bir şey," dedi ama teknenin içinde ben geriye giderken o da üzerime doğru geliyordu. Yüzünde muzip bir gülümsemeyle ben korkuluklara çarpıp gidecek yerim kalmayana dek geldi.

"Uzak dur," diye gözlerimi kıstım ama pek oralı olmadı. Çok uzun ve yapılıydı, tabii ki benden çok güçlüydü. 47 kilo olan bir kızdım ben, tek eliyle bile beni kaldırıp oradan oraya savurabilirdi.

Bir kolu bacaklarımın altından geçti, diğeri sırtımı destekledi. Teknenin alçak bölümüne geçti ve koşarak suyun içine atladı. Ona sarılmayı reddettiğim için suya girer girmez ikimiz de sürüklenmeye başladık. Koy sandığımdan daha derindi ama baş edemeyeceğim kadar değildi. Bir süre sadece, suyun içinden gözlerimi açarak gökyüzüne baktım. Şeffaf bir perdenin ardından kocaman bir elmasa bakmak gibiydi; parlıyordu ve ihtişamlıydı. Ona doğru yüzmeye koyuldum, ışığa doğru kendimi çektim ve gökyüzüne gülümsedim.

"O gülümseme hiç de 'bu dünyada ilgimi çeken bir şey yok' gülümsemesi değil!" Ayza bir metre kadar ilerimdeydi. Ona doğru biraz su attım. "Uzak dur benden!"

"Niye, seni eğlenirken görmemi istemiyor musun?"

"Eğlenceli değilsin."

"Ama hâlâ gülüyorsun."

"Gülmüyorum."

"Dudakların öyle demiyor."

"Dudaklarıma bakmayı kes."

O da gülmeye başladı.

"Kayalıklara kadar yarışalım mı?"

"Nesin sen, çocuk mu?" diyerek gözlerimi devirdim.

"Sen kazanırsan istediğin bir şeyi yapacağım. Ne olursa."

"İsteyecek hiçbir şeyim yok."

"Dünya üzerindeki en sıkıcı insansın."

"Gidip dünya üzerindeki en eğlenceli insanlarla takıl o hâlde," diye çenemle o işe yaramaz arkadaşlarını işaret ettim ama buradan bakınca bile oldukça eğleniyor gibi görünüyorlardı.

"Tamam," dedi pes ederek. "En azından oraya doğru yüzersin herhâlde."

"Bunu yapabilirim."

Onu sinirlendirmenin ve yüzünün düşüşünü izlemenin beni eğlendirdiğini fark ederek suyun içine daldım. Gözlerimi açtığım zaman

Ayza'nın da hemen yanımda hareket ettiğini görebiliyordum. Döndü ve suyun içinde bana bakıp gülümsedi.

Nefes alabilmek için suyun üzerine çıktım. Güneş tam tepemizdeydi ama ne yakıyor ne de rahatsız ediyordu. Sadece ışığıyla göz alıyordu. Ayza benden önde giderken, duraksayıp suyun içinde kendi etrafımda döndüm. Hemen ilerideki kocaman tekneye baktım, bizim için orada duran tekneye... Vadinin büyüklüğüne baktım, kayalıkların girintili çıkıntılı kuytularına... Burada başka hiç kimse yoktu. Bir dağa sırtımızı vermiştik ve tamamen özgürdük. Ama bu aşılmaz denizin içinde bile küçüktüm, eksiktim ve azdım... Onlar gibi değildim.

Onlara bakıyor ve gittikleri her yerin efendisi oluşlarını izliyordum. Bakışlarım kendime döndüğünde ise kendimi şu denizin bile kölesiymişim gibi hissediyor, beni boğmaması için çaba göstermem gerektiğini düşünüyordum. Onlara bakınca kayıtsızlığı, bir saniye sonrasını düşünmemeyi görüyordum; endişe duydukları bir şey yoktu, sadece canlarının istediğini yapıyorlardı. Bense yapmam gerekenleri düşünmek, bir adım sonrasını bile planlamak, ayağımı yorganıma göre uzatmak zorundaydım. Evet, ben her zaman sonrasını düşünmek zorundaydım. İnsan sonrasını düşündüğünde ne düne ne de bugüne sahip olabiliyordu. Anlara bile sahip değildim ki ben, beni onu yaşamamakla suçluyorlardı.

Kayalıklara doğru yüzüp Ela'nın yüzünü buruşturmasına aldırmadan bir taşın üzerine çıktım. Onlar kendi çaplarında eğlenirken benim biraz soluklanmam gerekmişti. Bir de Uygur'un bakışları hiç iyi değildi ve ben su oyunlarından hiç hoşlanmazdım. O herifi biraz tanıdıysam ahmaklıklarını suyun içinde de yapacak ve herkesi rahatsız etmenin bir yolunu bulacaktı.

"Haydi, tepeden atlayalım," dedi Onur Ayza'ya. "Bunu çocukluğumuzdan beri yapmıyoruz."

"Ben gelmem," diye benim tarafıma doğru yüzdü Ela. "Orada yengeç falan var mıdır?"

"Yılan bile var," diye sırıttım ve ilk defa, söylediğim bir şeye hepsi birlikte kahkaha attı.

"Geleyim ben de madem tenim bembeyaz kaldı," dedi Uygur.

"Gel madem," dedim.

"Ben burada kızlara göz kulak olurum."

"Sen kendine göz kulak olsan yeter," diyerek güldüm. Uygur ona küfür etsem bundan haz duyacak biri olduğu için söylediğime aldırış etmedi. Adamın terslenmeye zaafı falan olmalıydı. Bunları bir meydan okuma olarak görüp insanların üstüne daha fazla gidiyordu. Dünyanın katlanılması en zor tiplerinden biriydi.

"Uygur üniversitede o tepeden atladığında omzu çıktı; o zamandan beri yüzerken omzu çıkıyor, korkuyor yani." Ela konuşmasına devam ederken yanıma çıkabilmesi için ayağa kalkıp elimi uzattım.

"Allah'ın sopası yok," diye mırıldandım ama sadece onun duyabileceği bir sesle.

"Öyle gerçekten," diye katıldı söylediğime. Yan yana oturup manzarayı izlemeye koyulduk. Ellerini iki yana açıp yüzünü güneşe döndü. "Çocukken öyle yaramazdı ki her hafta mutlaka hastaneye giderdik. Bir kere bacağını iki yerinden kırmıştı, bir daha yürüyemeyecek sandık. Sekiz saat ameliyatta kaldı."

"Ailesine yazık."

"Anne babası yok," dedi Ela biraz mağrur şekilde. "Dedesi büyütüyor onu. Küçükken trafik kazası geçirdiler. Aralarında kurtulan sadece Uygur oldu, bu kadar sinir bozucu olmasının sebebi bu."

"Yaa..." diyebildim sadece.

"Aile açısından şanslı olanımız Onur, onunkiler harika insanlardır. Zaten hemen kendini belli ediyor, değil mi?" Kıkır kıkır güldü. "Uslu ve terbiyeli, bir de bize bak."

"Ailesiz büyüyen çok fazla çocuk var," dedim.

"Evet, birçok açıdan şanslıyız. Hem biz hep birbirimize aile olduk."

Birbirimize aile olduk... Aklıma diğer çocuklar gelmişti. Doğukan, Aycan, Kübra, Asır, Osman... Hatta artık Dolunay bile. Yıllarca birlikte yaşadığım ama hiç aralarına girip kaynaşamadığım çocuklar. Onlar da birbirlerine aile olmayı başarmışlardı. Bunu yapamayan bir ben vardım. Onlar gibi olmayı beceremiyordum.

"Bunun ne gibi bir faydası var ki?" diye sordum sanki benim aradığım cevabı Ela gibi biri verebilirmiş gibi. "Hiç kimse ailenin yerini dolduramaz."

Ve hiç kimse onların açtığı yaraya merhem olamaz. Bu, sadece kendini kandırmak olur.

"Başta öyle geliyor." Sesi boğuk çıkıyordu. "Ama bir süre sonra yalnızlık, bu duruma yabancılaşmayı da beraberinde getiriyor. Aile denen şey, anne babadan ibaret değil. Mesela mezuniyetime babam gelemeyeceği için çok üzülüyordum ama bu üç şapşal tam karşımda duruyordu." Kocaman bir gülümsemeyle teknenin en tepesine çıkmış atlamak üzere bekleyen Ayza ve Onur'a döndü. İkisi birlikte atladılar ve aynı anda sudan çıktılar. Ela bir onlara bir kayalıklara yakın bir yerde, onlara tezahürat yapan Uygur'a bakıyordu.

"Üniversite için birinin gidip nerede kalacağını, orada ne yapacağını merak etmesini istiyor insan. Korkuyor öyle büyük bir adım atmaya. Babam olsa yapardı diye düşünüyordum ama bu üç şapşal nerede kalacağıma, yemeğimi nerede yiyeceğime kadar ayarlamıştı her şeyi. Hayat aslında insanların yokluğuyla zorlaşmıyor, onların eksikliğiyle zorlaşıyor." Hüzünlü bakışları, Ayza ikinci atlayışlarında biraz daha önde çıkınca coşkulu bir alkışla bütünleşti.

"Bu belki anlaması çok zor bir şey, babamı çok özlüyorum, bu değişmez ama eğer onlar olmasa bu daha farklı bir acı olurdu, anlıyor musun? Belli bir noktadan sonra sadece babamı özledim ama hiç babam olmadığı için diğerlerinden eksik biri olmadım, bana bunu hissettirmediler. Ben de onlara aynı sevgiyi göstermeye çalıştım. Başlarına bu kadar üşüşmeme sinir oluyor gibi görünebilirler ama aslında anneleri gibi söylenip duruyorum işte, en çok beni sevin diye."

"Hiç küsmediniz mi ya da kavga edip birbirinizin sinirini bozmadınız mı?"

"Küstük tabii ama diğeri illaki arayı düzeltti." Bana doğru döndü. "Uygur ve Ayza sürekli kavga eder, fark etmişsindir zaten. Onur ve ben de sürekli bu durumu düzeltiriz. Üniversitedeyken bu kadar yakın kalamadık ama ne zaman birinin ihtiyacı olsa herkes bir diğerinin yardımına koştu. Arada kaç kilometre olduğunun ya da ne kadar uzun zaman görüşmediğimizin bir önemi olmadı hiç."

"Şanslıymışsınız," diye konuyu kapattım.

"Öyle," dedi Ela sevecenlikle. İkimiz de Ayza ve Onur'u izlemeye koyulduk ama ben baksam da görmüyor gibiydim onları. Düşüncelere boğulmuştum.

Ela anlatırken her şey saf ve masumdu. Sevgi dolu ve iyiydi. İnsanın kalbini ısıtacak ve kıskanılacak bir arkadaşlıkları vardı. Sonra dönüp kendime baktım ve kocaman bir yalnızlıkla yüz yüze geldim. Sonra daha da geriye döndüm. Yetimhaneden ayrılmadan önceki zamanlara... Giyecek bir şeyi olmadığı için diğerinin kıyafetini çalan kızları hatırladım. Belki ikisinin de çok kıyafeti olsa onlar da çok iyi arkadaş olabilirdi. İhtiyacı olduğunda herkes herkesten yardım isterdi, yardım istemek ne demekti ki? Ama yardım edemediğinde dostluklar da bağlılık da ince bir ip gibi kopuyordu.

Ela haklıydı, diğeri arayı düzeltiyordu. Koptuğu yerden bağlıyordu o ipi ama o ip tekrar tekrar kopmaya devam ediyordu ve insanın ruhunda kördüğümlere yol açıyordu. İnsan insana yardım ettiği zaman dost da olurdu, mutlu da ama kendine yardım etmeye gücü olmayan insan, koşsa da yetişemeyeceğini bilen insan, elinden bir şey gelmeyen insan kimseye dost da olamazdı, mutlu da.

"Ayza," diye kolumu sıktı Ela. "Ayza çıkmadı hâlâ."

Başımı kaldırıp onlara baktığımda Onur suyun dışındaydı ama Ayza ortalıkta yoktu.

"Çıkmadı! Hâlâ çıkmadı!"

"Onur!" diye bağırdı Uygur ama sesini duyuramıyordu. Teknede bangır bangır müzik çalıyordu ve o kadar çok atlamışlardı ki muhtemelen suyun altında oluşan basınçtan duyması da zorlaşmıştı. Uygur ve Ela tezahürat yapıyor sanıyordu.

Ela çığlık atmaya devam ederken Uygur öne doğru atıldı ama omzu... Omzu çok fazla ileriye gitmesine izin vermeyecekti. Bakıyor ve durum değerlendirmesi yapmaya çalışıyordum. Kendimi suyun içine atıp yüzmeye koyuldum. Kalbim hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Yeterince iyi nefes alamasam da o an bunu düşünmemiş, sadece yüzmeye odaklanmıştım. İleride teknenin gölgesini görsem de insanları seçmek bu mesafeden kolay değildi.

Nefes almak için çıktığımda Uygur'un çok önündeydim.

"Ayza!" diye bağırdım Onur'a doğru. "Ayza çıkmadı!" Onur neler olduğunu fark edince suyun içine daldı, derin bir nefes alıp peşinden daldım çünkü yanlış yere gidiyordu ve konuşacak kadar nefesim kalmamıştı.

Sakin ol, sakin ol. Sadece birkaç dakika oldu.

Kahretsin!

Yeniden suyun üzerine çıkıp akıntıyı hesaplamaya çalıştım. Rüzgârın hangi yöne estiğine baktım. Suyun içine tekrar dalıp teknenin altına doğru yüzmeye başladım ve Ayza'nın suyun içinde sürüklenen bedenini gördüm. Dibe doğru attığım her kulaç beni güneşten uzaklaştırıp karanlığa çekiyordu. Ona ulaştığımda kımıldamıyordu ve bu, bir an için sersemlememe neden olsa da ne yapmam gerektiğini biliyordum. Hayır, sadece bilincini kaybetmişti. Bu daha iyiydi. Onu kurtarmaya çalışırken beni tekmelemeyecekti. Kolumu onun koltuk altından geçirip tek elimle yukarıya doğru ikimizi de çekmeyi başardığımda Onur, tekneden uzaklaşmış, hâlâ deli gibi Ayza'yı arıyordu. Nefes nefese kalmış şekilde tekneye doğru yüzdüm. Herkes panik hâlindeydi. Uygur daha yeni gelebilmişti ve yüzünde acı çeken bir ifade vardı.

"Yardım edin!" diye bağırdığımda tekneye tutunabilmiştim ama ikimizi yukarı çıkarmamın imkânı yoktu. Onur yanımıza gelip yukarıya çıktı ve korku dolu bir şekilde Ayza'yı tekneye çekti. Peşlerinden çıkıp nabzını kontrol ettim.

"Ölmedi!" dedim. Uygur da peşimizden tekneye çıktığında Ela kayalıklardan suya yeni atlamıştı. İkisi de ne yapacağını bilmez şekilde korku dolu gözlerle Ayza'ya bakıyordu.

"Soluk alıyor," dedim onlara doğru dönüp ciddi bir ifadeyle ama almıyordu. Nabzı atıyor ama soluk almıyordu.

"Çok uzun süre kaldı suyun altında," dedi Uygur. "Nasıl fark etmedin oğlum!"

"Diğer taraftan çıktı sandım, şaka yapıyor sandım, ne bileyim!"

Başını geriye doğru yatırıp çenesini kaldırdım. Elimi alnına koydum, diğer elimle burnunu kapatıp eğilerek ağzına hava vermeye başladım.

"Ne yapıyorsun!" diye sayıklıyorlardı ama şu an onlara cevap vererek harcanacak zaman yoktu. İçimden saymaya başladım, ağzını açıp soluk alabilmesi için tekrar hava verdim. Şu an bir ilk yardım ekibi olsa kendimi daha iyi hissedecektim.

"Kaptan!" diye bağırdım sonunda. Bu detayı nasıl unutmuştuk. Kocaman teknede üç tane görevli vardı.

"Ha siktir lan!" diyerek Onur da yeni hatırladığı şeyle kamaraya koştu. Teknede deli gibi müzik çaldığı için kimsenin bir şey duymaması çok normaldi. Aptal herifler işte! Eğlenmenin bokunu çıkarınca böyle oluyordu.

"Ne kadar süredir böyle?" Görevlilerden biri nihayet aşağıya indiğinde ben Ayza'ya hâlâ suni teneffüs yapıyordum. Görevli, Ayza'nın önce göğsünü kontrol etti. Uygur ona kaç dakika geçtiğiyle ilgili ortalama bilgi aktarmaya başladı. Kadın ne yaptığımı görünce, "Sen devam et, ben masaja başlıyorum," dedi. Başımla onaylayıp suni teneffüs yapmaya devam ettim.

Dördüncü kez geriye çekildiğim sırada Ayza öksürdü ve hırıltılı bir şekilde nefes alarak yuttuğu suyu çıkarmaya başladı.

"Ağzına sıçayım!" dedi Uygur panikle. "Benim kalbim durdu burada." İkisi de yere, dizlerinin üzerine çöktü. Kaptan bir yandan Ayza'nın yuttuğu suyu kusmasına yardım ediyor, bir yandan nefes alabilmesi için onları uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Biriniz Ela'yı alsa iyi olacak," diye mırıldanarak yere uzandım. Kadın, Ayza'yı yan çevirmiş, nefes almasını kolaylaştırmaya çalışıyordu.

"İyiyim," diye mırıldandığını duydum Ayza'nın. Sesi kesik kesik çıkıyordu.

Onur suya atlayıp denizin içinde korkudan ağlayan Ela'yı tekneye getirdi. Kız gerçek bir panikatak geçiriyordu. Durmadan titriyordu ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Diğerlerinin de ondan pek farkı yoktu ama onlar güçlü durmaya çalışıyorlardı.

"Seni içeriye götürelim," dedi kaptan Ayza'ya ve bana döndü. "Dolunay, sen iyi misin?"

"Evet, evet," dedim. "Geliyorum ben de." Nefes alış verişim hâlâ düzene girmemişti ve adrenalinden kalbim güm güm atıyordu. Bekle-

diğim yolculuk bu değildi. Dirseklerimden destek alarak ayağa kalktım. Ayza'nın üzerine bir havlu örttüler. Ela koşarak boynuna sarıldı.

"Çok korktum, ben sandım ki..."

"İyiyim," dedi Ayza kıza hâlsiz bir şekilde sarılırken. Gözleri beni buldu.

"Bırak adamı, nefes alsın." Onur, Ela'yı kendine çekip sarılma görevini devraldı.

"Ne oldu oğlum birden?"

"Dibe doğru yüzerken kramp girdi bacağıma, çıkamadım." Yüzünü buruşturdu. Nefes almakta zorluk çektiği ortadaydı.

"Ucuz yırttın, haberin olsun."

"Hayatını karına borçlusun," dediklerinde bütün gözler bana döndü.

"Ölmemişti ki," diye kendimi savundum. "Nefes alıyordu, yani bir şey yapmadım ben."

"Ölmesine ramak kalmıştı."

Sessiz kalmayı seçtim.

"Ben tekneyi çevireyim," dedi kaptan. "Oğlum, aklımız gitti be!"

Ayza ona iyi olduğunu belli edercesine gülümsedi. İkinci kaptan Ayza'ya sağlık durumu ile ilgili sorular sorarken kalkıp herkese birer şişe su getirdim. Hiçbiri kendinde görünmüyordu, herkes büyük bir şok geçirmişti.

"Sen nasıl bu kadar sakinsin?" diye sordu Uygur ama ilk defa sataşmıyor, alay etmiyor, ciddi bir şekilde hatta hayranlığını belli ederek konuşuyordu.

"Böyle anlarda soğukkanlı olmak gerekir," dedim. "Ela, gel, otur şöyle." Kız ikiletmeden titreyen çenesiyle teşekkür ederek yanıma oturdu. Su şişesinin kapağını açıp içmesine yardımcı oldum. Birden başını omzuma yasladı. "Teşekkür ederim," dedi. "Çok teşekkür ederim."

Hepsinin ölüme karşı büyük bir korkusu vardı. Şimdi aile yerine koydukları insanların yer aldığı küçük dünyalarında, aralarından birinin ölümün eşiğinden dönmesinin ne demek olduğuyla yüzleşi-

yorlardı. Korku ve keder derin bir sessizliği yanında getirmişti. Müzik susmuş, rüzgârın eşliğinde herkes kendi kayıp düşüncelerine dalmıştı.

Karaya çıkar çıkmaz hep birlikte hastaneye gittik ve Ayza'nın kontrolleri yapıldı. Birkaç saatlik testler ve ciğerlerinin tedavisi sonrasında doktorlar iyi olduğunu söylese bile Ela'ya biraz sakinleştirici vermek zorunda kaldılar. Onu öyle görmek rahatsız ediciydi. Kaybetme korkusu öyle baskın gelmişti ki o canlı ve umursamaz görünen kız saatler içinde küçülmüştü sanki.

Onur ve Uygur'ın ısrarına rağmen Ayza onlarla kalmayı istememiş ve onlar Ela ile kalırken biz eve dönmüştük. Ne söylemem ya da ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Odasına çıkıp duş almak istediğinde ben de kendi odama geçip yatakta biraz uzandım. Uzun ve tuhaf bir gün olmuştu. Bunu inkâr etsem de hayatta kalma içgüdülerim ve korkunç olaylara karşı kazandığım bağışıklık sayesinde bugün bir insanın hayatını kurtarmıştım. Hayır, bugün dört insanın hayatını kurtarmıştım.

Ela'nın anlattıklarından sonra orada içlerinden birine bir şey olsa dördünün de bir daha kendine gelemeyeceğini anlamıştım. Onlar birbirine bağlanarak hayata devam edebiliyordu. Ben de birilerine bağlanmayarak... İşte, tam da bu yüzden insanlardan uzak duruyordum. Daha fazla zarar görmemek için.

19. BÖLÜM: TATLI KÂBUSLAR

Daha önce Ayza'nın odasına hiç girmemiştim ama ikimizin çantası da bendeydi ve onun telefonu susmak bilmemişti. Kapıyı tıklatarak içeri girdim. Onunla ilgili fark edilen şeylerin ilki, takıntı derecesinde düzenli ve titiz olmasıydı. Odasını görmek beni şaşırtmamıştı. Tamamı lacivert ve tonlarından oluşuyordu. Bu rengi evin farklı kısımlarında birkaç kez kullanmışlardı. Geniş odanın ortasında bir yatak vardı; baş ucuna asılmış olan büyük bir tablo ve iki yanında komodin. Pencere kenarında da sadece dekor için konulduğu belli, bir metre uzunluğunda, tek kolu olan bordo bir koltuk. Başka hiçbir şey yoktu. Odanın içinde yan yana duran iki kapı daha vardı. Birinin banyo, diğerinin de giyinme odası olduğunu düşündüm.

"Gelebilirsin," diye seslendi. Yatağa uzanmış, tavanı seyrediyordu.

"İyi misin?" Kapıyı arkamdan kapatmadan içeriye süzüldüğümde doğruldu ve yatağın başlığına yaslanarak oturdu. Üzerinde bir tişört vardı ama saçları dağınıktı, sanırım onu uyandırmıştım.

"Sayende..." Gülümsese de garip bir ruh hâli içindeydi.

"Telefonun çalıyordu." Çantasını yatağın ucuna bırakıp telefonu ona götürdüm.

"Bir süre peşimi bırakmayacaklar," diye mırıldanarak ekrana baktı. "Otursana." Komutuna karşılık başımı salladım ve pencerenin kenarındaki koltuğa geçtim. Oldukça sert ve rahatsız ediciydi. Kesinlikle süs olarak buraya konmuştu.

"Bu mesaj, onları biraz oyalar," dedi telefonu komodine bırakırken. "Bugün bir şey yemedin, pizza sipariş ettim senin için."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Doktor ne dedi, emin değilim ama sen bir şeyler yemek ister misin?" diye sordum onun üzerine. Bu çok garipti, genelde ne yapacağımızı, ne zaman yapacağımızı söyleyen o

oluyor ve ben sadece komutları dinliyordum. Şimdiyse hâlsiz ve yorgun görünüyordu.

Belki de neredeyse ölmek üzere olduğu için böyleydi.

"Hayır," diye gülümsedi.

"Bir şey içmek ister misin?"

"Bir süre hiçbir şey içmek istemiyorum." Güldü. "Bütün okyanus ciğerlerimde sanki."

"Biliyorsun," dedim ayaklarımı sallayarak. "Bir an için aklımdan ölmene izin vermek geçti, böylelikle servetin bana kalırdı."

Kahkaha atarken zorlanarak öksürmeye başladı.

"Bunu yapmaman beni mutlu etti."

"Etmeli," dedim. "Çok cazip bir fikir çünkü."

"Biliyorsun," dedi benim gibi imalı bir tonda. "İlk öpüşmemizi böyle hayal etmemiştim."

"Öpüştüğümüzü mü hayal ediyordun?"

"Tabii ki ediyordum," dedi utanmazca.

"Nasıl?"

"Kafamdakiler arasında suni teneffüs yoktu tabii." Düşünceli bir hâlde gözlerini tavana dikti. "Sen etmiyor musun?"

"Hayır," diye güldüm.

"Bu biraz egomu zedeledi." Yapay bir şekilde acıyla yüzünü buruşturdu. "Aynı gün içinde hem hayatımı kurtarıyorsun hem de beni reddediyorsun. Kahramanım oldun, farkında mısın?"

"Kahramanlar abartılıyor." Tam ağzını açmış aksi bir şey söyleyecekken evin içini bir müzik sesi doldurdu, kapı zili olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. "Rahatsız edici," diye mırıldandım.

"Tek başıma yaşıyorum, duyması kolay. Cüzdanım çantamda olmalı, bana uzatır mısın?" Dediğini yapıp yatağın ucuna bıraktığım spor çantasının içinden cüzdanını çıkardım. "Saatim orada mı?" diye sordu.

"Hayır, saat yok." Biraz daha baktım, çantanın içinde kıyafetlerden başka bir şey olmadığından emin olunca cüzdanı ona uzattım.

"Teşekkür ederim, koşturmacada düşürmüş olmalıyım. Suya girdiğimde bileğimdeydi sanırım."

"Değerli bir saat mi?"

"Sayılmaz. İnip pizzayı alman gerekiyor, şifresi 8527."

"Pekâlâ." Uzattığı kartı alıp hızlı adımlarla alt kata indim. Kapıyı açıp pizza kutularını aldım. Neden iki kutu vardı ki? Ödemeyi yaparken söylediği şifreyi girmek nedense kendimi iyi hissettirdi. Paketlerle birlikte yeniden yukarı çıktım ve kendi odama gitmek yerine yine onun yanına döndüm. Kartı komodine bırakıp yine yatağın diğer tarafına oturdum ve kutuları açtım.

"Neli sevdiğini bilmiyordum," diye açıkladı. "Ve sorsam 'fark etmez' diyecektin."

"Fark etmez çünkü."

"İkisini de yiyecek kadar iştahlısın neyse ki."

İlk dilimi elime alıp ısırırken, "Öyleyim," diye başımı salladım. "Yemek istersen çekinme ama."

"Teşekkür ederim."

Komodinin üzerindeki telefonu yeniden titremeye başlayınca iç çekerek eline aldı ve birkaç saniye düşündükten sonra açıp, "İyiyim Ela, gerçekten iyiyim..." diye rahatlatıcı bir sesle yanıtladı.

"Evet."

"Hayır. Tabii ki yanımda şu an."

"Yemek yiyor."

"Hayır, numarasına gerek yok."

"Lütfen, sakinleşir misin artık."

"Biliyorum... Biliyorum, evet."

"Tamam, görüşürüz."

Telefonu yeniden komodinin üzerine düz bir şekilde koyup başını yastığa bıraktı. Pizza kutularını alıp odama gitmek istiyordum ama onu yalnız bırakırsam ve o sırada bir şey olursa muhtemelen beni suçlayacak en az üç kişi vardı. Bununla uğraşamayacağım için biraz bebek

bakıcılığı yapmak zorundaydım. Aslında bana iyi görünüyordu, sadece biraz hâlsiz ve yorgundu; belki de uyumaya ihtiyacı vardı.

"Uyusana biraz," diye bir öneride bulundum. Böylelikle ben de biraz kafa dinlerdim. İnsanlarla iletişim kurmak çok zordu, zaten konuşmakta zorlanırken burada onunla oturup ne yapabilirdim ki... Ben onun yerinde olsam yalnız kalmak isterdim.

"İki dakika şurada oturdun, hemen sıkıldın mı?" diye sordu ama alınmış gibi görünmüyordu. "Gerçekten egomu zedeliyorsun artık."

"Sana bir şey olsun istemediğimden," dedim sahte bir tatlılıkla. "Sen ölürsen bana kim yemek yapar?"

"Cesedimi yersin."

Bir an düşünür gibi tavana baktım.

"Muhtemelen aç kalırsam yerim."

Söylediğime inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Muhtemelen doğruyu söylüyorsun." Elini ağzına götürerek esnemeye başladığında kurnazca güldüm. Kirpikleri zor dayanıyordu ama inat ediyordu resmen.

"Ninni söyleyeyim mi?" diye fısıldadım.

"Sesini sakla," dedi uykulu bir tonda mırıldanarak. "Öldükten sonra arkamdan ağıt yakarsın."

"Tomarla para sayarım, ne ağıt yakacağım."

Güldü ve gözlerini kapattı, birkaç saniye içinde uykuya teslim olmuştu bile. Gün, onun için bana olduğundan daha uzundu muhtemelen. Onlar gibi düşünmeyi de hissetmeyi de görmeyi de bilmiyordum ama onların da korkabildiklerine şahit olmuştum. Ve bu benim için yeni bir bilgi gibiydi. Artık o kadar da boş gelmiyordu yaşamları.

20. BÖLÜM: AĞUSTOS BÖCEĞİ VE KARINCA

Çıplak bacaklarımın üzerinde yolunu arayan bir karıncadaydı gözlerim. Elimle onu yere atıp kumların üzerindeki hareketini bir süre daha izlemeye koyuldum. Hayatım boyunca hiç yerinde duran bir karınca görmediğimi fark ettim. Tıpkı benim gibi onlar da sürekli çalışıyordu.

"Birkaç gündür ortalarda yoksun," dedi Ömer rahatsız olduğunu belli eden bir sesle yanıma otururken. Şikâyetçi hâlini görmezden gelmeye çalıştım. Burada oldukça sıkılmış olmalıydı ama peşimden gelmesi onun hatasıydı.

"Muhallebi çocukları işte," diye huysuzca mırıldandım. "Patroncuğum hasta oldu, ona bakmak ve aptal arkadaşlarıyla ilgilenmek zorundaydım."

"Beyzademizi pışpışlıyordun yani."

"İşimi yapıyordum," dedim uzattığı paketten bir sigara çekip.

"Bu iş uzadıkça uzuyor."

"İstersen dönebilirsin." Kumsalda oturmuş yine denizi seyrediyordum. Güneş batmak üzereydi. Hava artık soğumaya başlamıştı, üzerimdeki ince ama uzun kollu bluzun kollarını parmaklarıma kadar çektim. "Burada kalmak zorunda değilsin."

"Tek başına olman hoşuma gitmiyor." Bana bakıp derin bir nefes aldı. Kendini işe yaramaz hissettiğini ve benim için bir şeyler yapmak istediğini biliyordum. Ömer hep böyle biriydi ama yapamıyordu işte, benim için hiçbir şey yapamıyordu. Bazı insanlar böyledir, isterler ama yapamazlar, ellerinden gelmez.

"Hayatım boyunca tek başımaydım," diye hatırlattım ona. "Baş edebilirim." Ömer'e kendini iyi hissettiren şey bana yardımcı oldu-

ğunu sanmasıydı, bazen buna izin veriyordum ama çoğunlukla ayak bağından başka bir şey değildi.

"Yine bulmuşsun şu kitabı," dedi çenesiyle kumların üzerindeki *Fareler ve İnsanlar*'ı işaret ederek. "Sonunu okumadın mı hâlâ?"

"Okumayacağım," dedim sigarayı yakıp, ayağımla kitabın üzerine biraz kum atarak. "Kendi sonumu kendim yazacağım ben."

"Bu kitap sana verdiğim tek şey." Uzaklara bakarak gülümsedi. Ömer iyi çocuktu. Olabildiğince, hayatın ona izin verdiği kadar iyi... Kitap okumayı seven ama ilkokul dörtten sonra hiç okula gitmeyen... Babasının görevini devralmak ve kız kardeşine bakmak zorunda kalan, iyi bir çocuk... İyi bir çocuk olsanız da bazen kötülükler yapmanız gerekirdi. Onun daha önce bana yaptığı gibi, benim de Ayza'ya yapacağım gibi...

"Seninle ben George ve Lennie gibiyiz," diye mırıldandı. Bu aramızda pek fazla gülmediğimiz bir espriydi. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. İçten içe o da biliyordu benim için Lennie olduğunu...

"Anlatsana," dedi. "Neler yapacağımızı anlat."

"Planı yapan sensin," diye mırıldandım buruk bir şekilde. "Benden daha iyi biliyorsun."

"Olsun," dedi denizin kokusunu içine çekerek. "Sen anlat."

"Bir ev bulacağız önce." İçime çektiğim dumanı üfledim, sanki yeterince zehirlenmemişim gibi. "Bahçesi olacak ve bir köpeğimiz olacak. Şirin'in bir odası olacak, sadece ona bakan özel bir hemşiresi olacak."

Ömer'i yanımda sürüklememin tek sebebi, onu bir gün kucağındaki kardeşiyle hastaneden çıkarken görmüş olmamdı. Kollarında neredeyse cansız bir şekilde yatan küçük kızın bir şansı olsun diye kapı kapı dolaşmıştı ama parası ve sigortası olmadığı için kimse ona bakmamıştı. Sigortanın durumu olmayan, ihtiyacı olan insanları koruması gerekmiyor muydu? Hayır, hayat sizi yoksulların arasında bile sınıflandırmak zorundaydı. Cebimdeki tüm parayı çıkarıp ona vermiştim; iyi bir insan olduğum için yaptığım bir şey değildi bu, o manzarayı görmeye katlanamadığım içindi. Gidip kendimi bir köprüden atmamak içindi.

İnsanlar bu dünyada olan çoğu kötülüğe katlanır, katlanır ve alışır, alışır çünkü o kötülüğün içinde yaşamazlar. Arabalarının içinde, oradan geçerken görürler sadece o yokluğu, birkaç saniyeliğine içleri acır ama baktıkları camın manzarası yeni bir kıyıyı gösterdiğinde o acının yerini tatlı bir gülümseme alır. Ama sürekli içindeyseniz o yokluğun, evden çıktığınız zaman, işten çıktığınız zaman, okula gittiğiniz zaman, bir kambur gibi sırtınızda ağırlığını hissediyorsanız alışamadıklarınızın, katlanamazdınız. İşte, ben katlanmak için cebimdeki tüm parayı çıkarıp Ömer'e vermiştim.

"Filmlerdeki evler gibi olacak," dedi.

"Filmlerdeki evler gibi olacak," dedim.

"Belki evleniriz o zaman."

"Saçmalama," diye omzuna vurdum kaşlarımı çatarak. "Ama belki sen evlenirsin, Şirin okula gider."

"Sen?" diye sordu. "Sen de çekip gidecek başka bir yer bulursun."

"Ben artık çekip gitmeyeceğim bir yer bulmak istiyorum," diye fısıldadım. Gittiğim her yerde eğreti durmak istemiyordum. Bir yeri ev gibi sevmek, oraya alışmak istiyordum.

İzmariti kumsala atıp şortumun cebini kurcaladım ve günlerdir ona vermek için yatağın altında sakladığım saati çıkardım.

"Al," dedim hızla uzatarak. "Bu senin."

Kısa bir ıslık öttürdü.

Gümüş rengi saati alıp koluna taktı. "Fiyakalı malmış."

"Öyle," dedim. Bu yaptığım kötü bir şeydi ama Ayza bunlardan birini kaybettiğinde hayatında hiçbir şey değişmezdi, Ömer'in ise hayatında çok şey değişirdi. Sahibi olurdu mesela bir şeylerin. Çalışmaksa, o da hayatı boyunca çalışmıştı ama bazıları ne kadar çalışırsa çalışsın, bazılarının yokluğunu bile anlamayacağı bu şeylere sahip olamazdı.

"Yemek ısmarlayayım mı sana?" diye sordu saati taktığı kolunu omzuma atıp.

"Yemek yemekten başka bir şey yaptığım yok." Başımı omzuna yasladım. "Paranı çarçur etme."

"Bütün işi sen yapıyorsun ama." Omzumu sıkıp kolunu iyice bana doladı. "Bir kurtulalım şuradan, çekip gidelim, gör bak bir daha sana hiçbir şey yaptırmayacağım. Bütün işi ben yapacağım. Köpekleri bile ben besleyeceğim. Bahçeyle ben ilgileneceğim. Belki küçük bir tamirci dükkânı açarım gideceğimiz yerde. Kendi yerim olur, kimsenin ağız kokusunu da çekmem. Sana da çektirmem bir daha. Kendi kendimizin efendisi oluruz."

Hiçbir şey söylemedim. Kitaptaki o diyaloglar geldi aklıma...

"Pek zeki değil," dedi. "Ama çok iyi işçidir. İyi adamdır da ama pek zeki değil. Uzun zamandır tanırım."

Slim, George'a, içini görüyormuş gibi derin derin baktı. "Artık birlikte seyahat eden, can yoldaşlığı eden pek kimse kalmadı," dedi. "Nedendir bilmem. Belki de herkes birbirinden korkuyor bu dünyada."

George, "Tanıdığın biriyle dolaşmak çok daha iyidir," dedi. [4]

[4] John Steinbeck, *Fareler ve İnsanlar*, s. 38.

21. BÖLÜM: YEMEK ŞÖLENİ

Eve girdiğimde salonun ışıkları kapalıydı ama mutfak ve giriş kapısından gördüğüm kadarıyla bahçenin ışıkları içeriyi aydınlatıyordu. Anahtarı cebime koyup sessizce eve girdim. Çıkarken Ela, Uygur ve Onur gelmişti; Ayza'yı merak ettikleri için hafta boyunca her gün onları görmek bünyeme fazla gelmiş, yürüyüş bahanesiyle evden çıkmıştım. Yalan söylüyor da sayılmazdım; bir saattir tek başıma yürümüş, sonunda yine buraya gelmiştim.

"Çiçek," diye seslendi Ayza bahçeden. "Sen misin?"

"Evin anahtarı kaç kişide var?" diye bağırdım ben de ona doğru.

"Bahçedeyim, gelebilir misin?"

Cevap vermeden salonu geçtim ve açık kapılardan çıkarken yerdeki parlak ışıkları fark ettim. Kapının tam önünde başlayan turuncu ışıklardan dar bir yol çizilmişti, havuz boyunca uzanıyor ve takip ettiğim kadarıyla bahçedeki masaya kadar gidiyordu. Işıklara çarpmamak için yavaş ve dikkatli adımlarla ilerlediğimde havuzun arkasının da az da olsa ışıklandırıldığını gördüm.

"Hoş geldin," diye ayağa kalktı ben gelince. Üzerinde salaş bir tişört ve eşofman altı vardı ama oturduğu masa mumlarla süslenmiş ve bir ziyafet sofrası hazırlanmıştı.

"Epey hoş buldum," diye gözlerimi yemeklerin üzerinde gezdirdim. "Bütün bunlar ne için?"

"Senin için." Karşı taraftaki sandalyeyi oturabilmem için çekip çenesiyle işaret etti. Sözsüz komutunu yerine getirip sandalyeye yerleştiğimde dolaşıp karşıma oturdu.

"Hem günlerdir bize gerektiğinden fazla katlandığın için hem de-"

"Hem de ne? Sabır taşı olduğum için mi? Bu yemeğin yeterli olacağını sanmam." İşaret parmağımı masanın üzerinde şöyle bir gezdirdim.

"Hayır." Güldü. "Bir keresinde yaşamakla, kaliteli yaşamak arasındaki farkı söylemiştim sana. Hayatta sana ait hiçbir şeyin olmadığını fark ettim. Yani kendi damak tadın bile yok. Ne olursa olsun yiyorsun."

"Bunun nesi kötü ki?" diye sordum.

Yeniden ayağa kalktı ve üstü kapalı, tam önümde duran üç tabaktan birini açtı. Makarna. Diğerini açtı, yine makarna. Üçüncüyü açtı, yine makarna.

"Kötü değil," dedi. "Ama bunun tersi de kötü değil. Birini diğerinden daha çok sevebilirsin. Ve yemek için değil de lezzetli olduğu için, çok sevdiğin için yemek yiyebilirsin."

Kafam karışmış şekilde ona baktım.

Sandalyesini çekip hafif çaprazımda kalacak şekilde yanıma oturdu ama yüzü yine bana dönüktü. Tabaklardan ilkini masada önüne çekip çatalı batırdı ve ağzıma yaklaştırdı.

"Uzun zamandır kendi yemeğimi kendim yiyebiliyorum," diyerek kaşlarımı çatıp başımı geri çektim.

"Aç ağzını."

Açtım, makarnayı yedim.

"Nasıl?"

"Çok güzel."

"Ne tadı alıyorsun?"

"Makarna."

"Hadi ama Çiçek."

"Domates sosu ve baharatlar."

"Güzel," dedi ve içmem için bir kadeh şarap uzattı. "Sadece bir yudum al."

Yine dediğini yaptım.

İkinci tabaktan yeni bir çatal uzattı.

"Emin değilim," dedim. "Kremalı mı?"

"Ve fesleğen," diye araya girdi. Şarap kadehini yeniden uzattı.

Üçüncü makarnamız kıymalı ve acı sosluydu.

"Bolonez," diye açıkladı ve ayağa kalktı. "Şimdi söyle bakalım en çok hangisini sevdin?"

"Hepsi güzel."

"Biri daha güzel olmalı," diyerek gözlerini devirdi.

"Hepsini yiyeceğim."

Tabakların ikisini masanın diğer ucuna çekince yüzümü astım.

"Bir tanesini yeme hakkın var," dedi. "Hangisini seçiyorsun?"

"Diğerleri ziyan olacak ama!"

"Hayır, ben yiyeceğim." Meydan okurcasına güldü. Zamanını boşa harcamak konusunda ondan daha uzman birini görmemiştim.

"Sen o kadar yemek yemiyorsun."

"Bugün yiyeceğim."

"Tamam," dedim omuzlarımı kaldırarak. "İstediğini seç, ben hepsini yerim."

"Sen seçeceksin, ben de diğer ikisini yiyeceğim." Ellerini cebine koydu ve gözleriyle tabakları işaret etti.

"Fesleğenli olan," diyerek pes ettim sonunda. Zafer kazanmış bir gülümsemeyle bana baktı. Doğru tabağı yeniden önüme, tam servislerin üzerine bıraktı. Ona bakmadan yemeye koyuldum. O da kıymalı olanı yemeye koyuldu.

"Yürümeyi çok seviyorsun," dedi bir sohbet başlatmak için. Çok fazla sessiz kalabilen biri değildi. Aslında garip şekilde, arkadaşlarıyla bir aradayken de en az konuşan genelde Ayza olurdu ve onlara göre daha mesafeli kalırdı.

"Yapacak bir şey yok ki."

"Çok sıkılıyorsun burada."

"Sıkılıyorum denmez," diye açıklamaya koyuldum. "Sadece hayatım boyunca pek boş vaktim olmadı. Alışkın olmadığım bir durum."

"Bu iyi mi yoksa kötü mü?" Kadehini eline aldı. "Senin için dinlendirici oluyor mu?" Sorusu biraz düşünmeme neden olmuştu. Za-

manla çalışma temposuna alışmıştım ama kim biraz ara vermek istemezdi ki?

"Elbette." Başımı salladım.

"Yarın sana araba kullanmayı öğreteceğim."

"Şart mı?" Şikâyet eder bir hâlde yemeğimi yemeye devam ettim.

"Değil ama hem sıkılmamış olursun hem yeni bir şey daha öğrenmiş olursun. Yüzmeyi öğrenmen hayatımı kurtarmama neden oldu." Yüzünde parlak bir gülümseme belirdi.

"Yani ihtiyacın olursa diye," dedim. "Acil durumların için beni eğitiyorsun."

"Öyleyse sorun olacak mı?"

"Hayır."

"O hâlde tamam," dedi.

"Senin çalışman gerekmiyor mu?" Konuyu nihayet tasarımlarına getirmenin bir yolunu buldum. Artık bir yerden başlamak zorundaydım. Bu iş giderek daha karmaşık bir hâl almaya başlıyordu.

"Zaten çok çalışıyorum." Bu doğruydu; benim odamda geçirdiğim zamanın tümünü o da çalışma odasında geçiriyordu.

"Bu sıralar her zamankinden daha fazla çalışıyorsun gibi."

"Seni çok mu yalnız bıraktım." Tedirgin olmuş gibi başını kaldırdı. Kendi içinde bir çelişkiye düşmüştü.

Hayır, hayır, konu o değil...

"Hayır, işlerin çok mu yoğun diye merak ettim."

Bir şeyi merak etmem hoşuna gitmişti.

"Yeni koleksiyon üzerinde çalışıyoruz."

Evet, bana ondan ve o tasarımları nerede bulacağımdan bahset.

"Hepsini sen mi çiziyorsun?"

"Ana modelleri ben çiziyorum ama bir destek ekibim de var. İstersen onlarla tanıştırırım seni."

"Nasıl oluyor bu iş tam olarak, yani nasıl çiziyorsun? Kâğıtlara filan mı yoksa bilgisayarda mı?"

"Kâğıtlara taslaklar hazırlıyorum ama genelde malzemelerle çalışıyorum."

"Yani evin içinde bir yerde elmaslar falan mı var?"

Bu çok komik bir espriymiş gibi başını arkaya yatırıp kahkaha attı.

"Hem evet hem hayır. Modeli çıkarırken imitasyon taşlar da kullanıyorum. Tasarıma göre değişiyor."

"Keyifli bir iş," dedim. "Yani elmaslarla oynamak."

"Elmaslarla oynamak..." diye tekrar etti. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Hiç madenlere gittin mi?"

"Madenlere mi?"

"O değerli taşların çıkarıldığı madenlere."

"Ah," dedi. "Evet. Ara sıra giderim. Benim için eğitici oluyorlar." İşte, buna şaşırmıştım. Onu elini kirletmeyen biri olarak düşünmüştüm. "Bu ilgini mi çekti?"

Başımı iki yana salladım.

"Sadece konuşmuş olmak için soruyorum."

Bu söylediğim de onu güldürmüştü. Beni bu kadar komik bulması çok tuhaftı. Arada, sinirlendirdiğim ve hoşuna gitmeyen şeyler söylediğim zaman ben de onu eğlendirici buluyordum ama o her söylediğime fazla dikkat ediyordu.

"Bana biraz hayatından bahset," dedi ellerini masanın üzerinde birleştirip. "Üniversite okuyordun ama ara vermişsin. Ne olmak istiyordun?"

"Bu pek hoşuna gitmeyecek," dedim önceden onu hazırlayarak. "Çünkü herhangi bir şey olmak istiyordum."

"Nasıl yani?"

"Ne olduğunun önemi yoktu, her zaman ya hiçbir şey oldum ya da her şey. Bir restorana gittiğimde mesela, servis yapan garson da oluyordum, karşılamadaki hostes de bulaşıkçı da... Böyle işlerde, o an ne gerekiyorsa onu yapmanı isterler, kimse oraya hangi iş için geldiğini umursamaz. Ben de bir şey olmak istedim."

"Aslında ne kadar çok şey olduğundan habersizsin," diye kendi kendine mırıldandı. "Okuldan sonrası için ne planlıyorsun?" Bakışları derinleşmişti.

"Efendim?

"Üniversite," diye hatırlattı. "Okula devam edeceksin, değil mi? Peki, ya sonra?" Aslında devam edebileceğimi düşünmüyordum. İstiyordum ama devam edebilir miyim, bilmiyordum. Son yıllarda bir şeylere uyum sağlamak daha da zor hâle gelmişti. Çabalamak beni öyle yorgun düşürmüştü ki yeni bir şeyler için hevesim de isteğim de yoktu.

"Bilmiyorum," diye geveledim. "Devam edebilirsem eğer, sanırım geri kalan hayatımda da çalışır dururum."

"Ben anlamıyorum," dedi gergin bir şekilde. "Senin gibi bir kızın, yaşadıklarına rağmen bu hayattan istediği bir şeyler olmalı. Heyecan duyduğu, olmak istediği bir şeyler olmalı... Sadece bir şey olmak değil. Resim yapmak isteyebilirsin, ellerin çok güzel. Ya da bir enstrüman çalmak istemedin mi hiç?"

Şaşırıp kalmıştım.

"Ben," duraksadım. "Bilmiyorum. Böyle şeyleri düşünecek zamanım olmadı."

"Ya da sen kendini en baştan alıkoymuşsun." Yeniden şaraba uzandı. "Hayatta kalmaya ve çalışmaya öyle odaklanmışsın ki kendini diğer her şeye kapatmışsın. Hayattan zevk almayı bilmiyorsun."

"Çünkü alamam," dedim.

"Ama neden?" diye üsteledi ve bir iki çatal aldığı tabağı masanın ortasına doğru itti. "Sevdiğin makarna buydu, fesleğenli ise en sevmediğindi ama onu istedin çünkü kendini buna layık görüyorsun." Sinirlenmişti ama onun aksine benim şaşkınlığım daha da artıyordu.

"Bunu nasıl anladın?" diye sordum.

"Kör değilim çünkü Çiçek, haftalardır birlikte yaşıyoruz. Sen benim ne yaptığımla ilgilenmiyor olabilirsin ama ben seni dikkate alıyorum. Ve gördüğüm kadarıyla kendine hep en kötüsünü seçiyorsun. Dolapta onlarca elbise var ama hep en sıradan olanları giyiyorsun, bir

sürü mücevher var ama onları gördüğünü bile sanmıyorum. Bahse girerim, odandaki çoğu dolabı açmadın bile."

"Açmadım," diye onayladım.

"Neden?"

"Bir şeyleri sevmek istemiyorum," diye itiraf ettim. "Bir daha kimse bana o makarnadan yapmayacak. Bir daha o takıları takmayacağım. Buraya alışamam ya da sevemem çünkü sonsuza kadar burada kalmayacağım. Sen hep istediğin şeylere sahip olmuşsun, hiç istediğin ama ulaşamadığın bir şey olmamış, hiç sevdiğin şeyler elinden alınmamış, bunu nasıl anlayacaksın ki?"

"Eğer istersen sonsuza kadar burada kalabilirsin," dedi. "Eğer istersen sonsuza kadar sana o makarnadan yapabilirim. Eğer gitmek istersen, nereye gidersen git, gelip sana yine o makarnadan yapabilirim. Ama iste, sadece iste."

"Yapabilirsin çünkü sana bunu söyleten bir imkâna sahipsin. Bugün böyle söylüyorsun ama yarın fikrini değiştirebilirsin. Öbür gün sıkılırsın. Ben hayatımı ihtimallere bırakamam. Senin gibi, hayatın ne olduğuyla ilgili fikri olmayan birinin ihtimallerine hiç bırakamam."

"Ayağa kalk," dedi kendisi de aniden yerinden doğrulup. Bana doğru geldi, bıkkın bir şekilde söylediğini yapıp karşısına dikildim.

Gözlerini gözlerime sabitledi, daha önce hiç görmediğim kadar öfkeliydi. Omuzlarımdan tutup beni kendine çekti ve kollarını vücuduma doladı.

Kaşlarımı çattım.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana sarılıyorum."

"Bunu görebiliyorum," dedim kollarım iki yanımda sallanırken. "Neden bana sarılıyorsun?"

"İmkânım var," dedi alaylı bir şekilde. "Kollarım var mesela, beni bunun için de suçlayacak mısın? Ah ama şuna bakın, senin de kolların var. Neden onları kullanmıyorsun?"

Kaşlarımı daha çok çattım.

"Ne oldu?" dedi. "Verecek bir cevabın yok mu? Ya da başka bir bahanen?"

Geri çekildi ama bu defa daha da öfkelenerek elimden tuttu.

"Kafayı yiyorsun bence," dedim. "Geçen gün boğulduğunda acaba su beynine kadar mı gitti?"

Havuza kadar beni çekiştirmesine izin verdim, bir anda yeniden durdu. Sonra beni bir anda havuza itti ama ben düşmeden elini uzatıp kolumdan yakaladı. Havuzun ucunda geriye doğru yatmış şekilde duruyordum.

"Birisi sana sarılmak istediğinde kollarını kullanmıyorsun ama ittiğinde uzanıyorsun."

Artık ben de sinirlenmeye başlamıştım. "Aynı şey değil!"

Bir anda elimi bıraktı. Gerisin geri düşerken bunu yapabildiğine hâlâ inanamıyordum ama elimden gelen tek şey, bu soğukta düştüğüm sudan hızla çıkmaya çalışmaktı. Kafamı çıkarıp saçlarımı düzelttiğimde, "Bak," dedi. "Söz konusu hoşuna gitmeyen bir şey olduğunda kollarını nasıl da kullanıyorsun. Kendine layık gördüğün bu. Dans etmezsin ama kendini hırpalaman gerektiğinde geri durmazsın. Hayat sana kötü davranmış ama kendine en büyük kötülüğü hep sen yapmışsın."

"Bu içgüdüsel bir şey!" deyip elimi suya vurarak bağırdım.

Tek kaşını kaldırdı.

"Sarılmak da bir nevi öyledir ve bu söylediğin benim tezimi daha da doğruluyor. Eğer kendini kurtarmaya çalışıyorsan ölmek istemediğin, hayatta kalmak istediğin anlamına gelir ama sen yaşayan bir ölüden farksızsın."

Üzerimdeki bluzun suyun içindeki ağırlığıyla daha çok üşümeye başlamıştım. Ayaklarım yere değiyordu ama omzumdan yukarısı suyun üzerindeydi.

"Çık haydi, hastalanacaksın, havlu getireceğim." Arkasını dönüp gitti. Öyle sinirliydim ki çıkmamaya karar verdim. Umarım hastalanırdım. Umarım hastalanır ve ölürdüm de o sonsuza kadar kendini beğenmişliğinin vicdan azabını yaşardı.

"Kibirli geri zekâlı!" diye bağırdım arkasından.

"Seni duydum!" diye ikinci katın penceresinden başını uzatıp seslendi.

"İyi, ben de duy diye bağırdım zaten. Aptalın tekisin."

"Öfkelenmiş gibi görünüyorsun." Keyifli olduğu sesinden anlaşılıyordu. "Sonunda bir tepki mi veriyorsun, Çiçek!"

Cevap vermedim. Neden bu kadar üzerime geldiğini bilmiyordum, beni neden bu kadar sinirlendirdiğini de bilmiyordum ama bu, inanılmaz can sıkıcıydı. Her şeye hakkı olduğunu sanıyordu, her şeyi yapabileceğini sanıyordu.

Yeniden döndüğünde elinde bir havlu ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Çıkmayacak mısın?" diye sordu, hâlâ olduğum yerde bekliyordum.

"İstediğim zaman çıkarım, gidip işine bakabilirsin."

"Çocukluk etme," dedi keyifle. Bunun beni daha da sinirlendirmesi normal miydi?

"Ben hiçbir zaman çocukluk etmedim."

"Şu an öyle yapıyorsun ama. Hava soğuk, çık sudan."

"Çıkmıyorum."

"Gelip seni çıkarmamı ister misin?"

"Çok istiyorsan eğer," diye mırıldandım. "Boğulursan ikinci kez kurtarmam ama."

Gülümsemesi daha da büyüdü. Her saniyeden keyif alıyordu. Havluyu şezlonglardan birinin üzerine attı. Tek eliyle tişörtünü başından sıyırıp havlunun üzerine fırlattı. Ben ona bakarken bir anda suyun içine atladı ve bir saniye sonra tam karşımdan çıktı. Başını iki yana sallayarak saçındaki suyu akıtıp gözlerini benim öfkeli bakışlarıma kilitledi.

"Seni taşımamı mı istersin?"

"Şimdi kim çocukluk ediyor acaba."

"Ben bunu inkâr etmem," dedi bana doğru bir adım yaklaşıp. Aynı şekilde geri çekildim. "Sen aksini iddia etsen de birçok insanın içindeki çocuğu ortaya çıkarırsın." Biraz daha yaklaştı, ben artık havuzun kenarına yaslanana kadar üzerime geldi. "Ve birçoğuna da yaşayamadığı çocukluğu hatırlatıp ağlatırsın."

"Seni ağlatıyor muyum?" diye sordum.

Başını ağır ağır sallarken kollarını iki yanımdan geçirdi.

"Şimdi nereye kaçacaksın?"

"Neden kaçacakmışım?"

"Herhangi bir şey hissetmekten," dedi hızlıca. "Bir tepki vermekten. Sevmekten." İma dolu sesi kaşlarımı iyice çatmama neden olmuştu.

"Şarabı fazla mı kaçırdın sen?" diye sordum. "Çekil önümden, ayyaş." Omuzlarından itsem de bir milim bile kımıldamadı.

"Rahatsız mı oluyorsun?"

"Neden rahatsız olayım?"

Biraz daha yaklaştı ve üzerime doğru eğildi, gölgesi, üzerime gece çökmüş gibi, karanlığı daha koyu bir hâle getirdi.

"Hoşuna gideceğini bildiğin için birçok şeyden geri duruyorsan," dedi dudağının bir kenarını kıvırarak. "Sırf seveceğin için uzak duruyorsan, beni de mi bu yüzden tersleyip duruyorsun?"

Onu yeniden ittim.

"Saçmalamaya başladın sen iyice."

"O hâlde denememin senin için bir sakıncası olmaz."

"Neyi deneyecekmişsin?"

Başparmağıyla çenemin üzerinden tutup ona bakabileceğim şekilde başımı kaldırdı. "İçgüdülerinin buna ne tepki vereceğini," dedi ve dudaklarını şaşkınlıkla aralanmış dudaklarıma bastırdı.

Hiç karşılık vermeden öylece durunca, birkaç saniye sonra o da geri çekildi; kaşları çatılmış ve aldığı tepkiden hiç memnun olmamıştı. Oyunu kaybeden huysuz bir çocuktan farksızdı.

Bahçe kapısındaki hareketlilik dikkatimi dağıttığında Ayza, "Evliliğimizin gerçek olmaması-" diye bir cümle kurmaya başlamıştı, gözlerimi açarak ona döndüm ve susması için ayak uçlarımdan yükselip bu defa ben onu öptüm. Benim aksime, karşılık vermesi için bir saniye bile düşünmesi gerekmedi. Ellerimi omzuna koyunca o da bir elini bel boşluğuma koyup beni kendine çekti ve diğer eliyle çenemi nazikçe okşayıp başımı hafifçe kaldırdı. Hareketleri yumuşaktı ve dudakları acı şarap tadındaydı. Nazik ama tutku doluydu, hiç böyle öpülmemiştim. Kendime geldiğimde, "Abartma geri zekâlı," dedim dudaklarımın arasından ağzının içine doğru. "Gerzek arkadaşların geldi."

Bir saniye için durdu, belimdeki elini daha çok sıktı. Alt dudağımı dişlerinin arasına aldı, ben geri çekilirken hayal kırıklığıyla gözlerini kapattı ve derin bir iç çekti. Kontrolsüz bir şekilde güldüm.

"İyi akşamlar çocuklar. Havuza girmek için hava fazla soğuk değil mi?" İlk önce Onur geldi, ardından koluna girerek Ela'yı peşi sıra sürükleyen Uygur...

"Gece gezmesi için de öyle," dedi Ayza yüksek sesle ama bakışlarını benden çevirmedi. Kulağıma doğru eğilip, "Bu gerçekti," dedi.

Daha çok güldüm, artık alay edebildiğim için gevşemiş ve üşümeye başlamıştım.

"Yüzmek için enteresan bir kıyafet seçimi." Uygur bana doğru döndü. Bunların biraz bile utanması yoktu. Ayza elimden tutup beni merdivene doğru götürürken arkadaşlarına hiç de hoş olmayan şekilde bakıyordu. Kızı şezlongun üzerine yavaşça bırakınca Onur, ona destek olacak şekilde yanına oturdu.

"Onun nesi var?" dedim Ela'yı işaret ederek.

Ben merdivenlerden çıkarken Uygur elini uzattı ama onu görmezden geldim ve buz gibi havayla yüzleşince omuzlarımı kendime siper ettim.

"Sarhoş oldu ve buraya gelmek için tutturdu, diye." Memnuniyetsiz bir şekilde yüzünü astı. "Yolda da uyuyakaldı." Hâlâ Ayza için endişeleniyor olmalıydı, kız gerçekten de çok hassastı.

Ayza havluyu şezlongdan alıp üzerime atarken omuzlarımdan biraz fazla sıktı. "Gidip üzerini değiştir, tatlım," dedi.

Kapıdan çıkarken "Tamam tatlım," diyerek sırıttım.

22. BÖLÜM: ÇOCUKLUK ANILARI

İçeriye girdiğim an koşarak merdivenleri çıktım ve kendimi doğruca sıcak suyun altına attım. Üşümemiş âdeta donmuştum. Ne kadar dışarıda kalırsam soğuğa dayanıklılığım o kadar artar sanıyordum ama öyle olmamıştı. Kalın kıyafetlerin içinde bile olsam zihnen üşümeye başlamıştım, neyse ki kolay hastalanan bir yapıya sahip değildim. Ayza'nın evinde hasta olmak ve onunla uğraşmak isteyeceğim son şey olurdu. Banyoda işimi bitirince ıslak kıyafetleri bıraktığım yerden alıp küvetin içine suyunu iyice sıktım ve kapının arkasına astım.

Banyodan çıktığımda yatağın üzerine oturmuş, beni bekleyen Ayza'yı görünce yerimden sıçrayıp üzerimdeki bornozu kontrol ettim.

"Manyak mısın sen?" diye cırladım. "Çıplak olabilirdim!"

"Neden çıplak olasın?" dedi rahat bir şekilde. "Orada bir sürü havlu var."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Gerçekten banyodan çıplak çıktığın oluyor mu?"

"Burada ne yapıyorsun?" diye yineledim sorumu.

Sahte bir iç çekişle, "Bugün gerçekten şanssız bir günümdeyim," dedi.

"Son kez tekrarlıyorum, burada ne arıyorsun?"

"Ela uyuyakaldı ve diğerleri de geceyi burada geçirmek istiyor. Üç kişi ve üç odamız var, yani bu gece benimle kalman gerekecek."

"Öyle bir şey olmayacak."

"Seni yemem."

"Ben o konuda sana garanti veremem ama."

"Sanırım bu hoşuma gider." Yeniden güldü.

"Dışarı çık da üzerimi değiştireyim."

"İyi," dedi ayaklanırken. "Çabuk ol, aşağıya gel de Ela'yı buraya çıkaralım."

"Harika," diye söylendim. O çıkar çıkmaz arkasından kapıyı kilitleyip dolaba koştum ve bu gece için uzun pijamalar tercih ettim ki hâlâ üşüdüğümü varsayarsak epey doğru bir seçimdi. Yatağın çarşaflarını hızlıca değiştirdikten sonra ortalıkta bir şey olmaması için odaya dikkatlice baktım. Umarım Ela dolapları karıştırma gereğinde bulunmazdı.

Yeniden aşağı indiğimde Onur mutfakta, diğerleri hâlâ bahçedeydi. Saat henüz erken olduğu için şanslıydım. Ya da Ayza şanslıydı, yakalanırsak benim için bir şey değişmeyecekti ne de olsa.

"Kahve yaptım ama içmedi," diye açıkladı aşağı indiğimi görünce. İlk önce yadırgasam da benim evimde, benim mutfağımda olduğunu düşündüğü için izah etme gereği duyduğunu anladım.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Sana bir haftadır çok rahatsızlık veriyoruz," dedi. "Bizden sıkılmış olmalısın."

"Onun hayatının bir parçasısınız," diye gülümsedim ada tezgâha yaslanıp. "Sizin hayatınıza dâhil olmaya çalışıyorum."

"Ayza biraz sessiz biri, değil mi?" diye sordu ama soru sorar gibi değil de olan şeyi söyler gibi. İçimden, "Hiç de öyle değil, keşke biraz öyle olsa," demek geçse de, "Evet," dedim. "Öyle." Gülümsemeye çalıştım. Tezgâhın üzerindeki meyve tabağından bir muz alıp oyalanmayı denedim. Zaten doğru düzgün yemek yiyememiştim.

"Çok acı çekti," dedi. Ona imalı bir bakış atmak istedim ama vazgeçip cümlesini bitirmesini bekledim. "İnsanlara güvenini ve inancını kaybedeli uzun zaman oluyor."

"Neden böyle söyledin?"

"Annesi hayatta ama onu görmek istemiyor," diye açıkladı gözlerini kısıp, o da duvara yaslandı. Bunun bir arkadaş uyarısı konuşması olduğunu çok iyi anladım. Bana onu üzmememi tembihleyecekti. "Sonraki ilişkisinde de çok yara aldı."

Haydi ya, kıyamam.

"İlişkiler başlar ve biter, bazen insanlar birbirine uygun değildir." Artık dayanamamıştım çünkü sırf biri sizi, sizin onu sevdiğiniz kadar sevmediği için bunu bir trajedi gibi yansıtamazdınız. Bir de benim karşımda bundan acı diye bahsetmek epey komik oluyordu. Annesi konusuna sesimi çıkaramıyordum, bu zengin züppeler sırf süs olsun diye çocuk yaptıkları için muhtemelen o çocukların hayatı da bok gibi oluyordu.

"Bir ilişkinin bitmesiyle güvendiğin birinin seni yarı yolda bırakması farklı şeyler," dedi arkadaşını savunmak istercesine.

Sesimi çıkarmamak için muzu yemeye koyuldum; yemek, gereksiz birçok konuşmadan kaçınmama yardımcı oluyordu ve bu duruma minnettardım.

"Dolunay," diye seslendi dikkatimi üzerine çekmek ister gibi. "Seninle ilgili bir şeyler duyuyorduk. Sonuçta hepimiz aynı cemiyetin insanlarıyız."

"Neler duyuyordun?" Kız kardeşimle ilgili şeyler ilgimi çekerdi, bana ondan bahsedin, sizi sabaha kadar gözümü kırpmadan dinleyeyim.

"Ailesinin bir tanesi," dedi yarım ağızla ve tatlı tatlı gülümseyerek. "Herkese örnek gösterilen çocuk oldun hep. Ailesinin istediğini yapan, verdiği sözleri tutan, bütün bağış etkinliklerinde sözcü, komitelerin hepsinde görevli ama kendi yaşıtlarının etkinliklerinden geri duran."

"Kendi yaşıtlarım yeterince ilgimi çekmiyor anlaşılan." Ben de sevecenlikle gülümsemeye çalıştım. Dolunay'ın böyle bir hayat yaşadığından haberim yoktu. Yalnızlık, her hayata farklı şekillerde sirayet eden bir duygu karmaşası gibiydi. Herkesin kendi kabına göre şekil alıyordu sanki. Onun neden bu hayatı bırakıp gittiğini bazen anlıyordum. Çünkü o, bu hayatın içinde olsa da onu kendi istediği şekilde yaşamamıştı.

"Ayza seni bu yüzden seviyor olmalı."

"Tam olarak ne yüzden?"

"O sosyal ortamlardan hoşlanmaz, daha doğrusu çekinir."

Buna epey şaşırmıştım. "Neden ki?"

Cevabını vermeden önce hafifçe sırıttı.

"Çünkü her zaman böyle iyi görünmüyordu."

"Nasıl yani?"

"Gel bak, sana ne göstereceğim." Mutfaktan çıkıp salona giderken onu takip ettim. Kitaplığa gidip alttaki çekmeceleri kurcaladı ve orada olduğunu bildiği belli fotoğraf albümlerini eline aldı. Sonra gelip yanına oturmam için eliyle koltuğun boş tarafına vurdu.

"Babasıyla tanıştığın için anlatma gereği duymuyorum ama annesi gittikten sonra Ayza'nın üzerine çok gitmişti. Onu epey zorlu koşullarda büyüttü. Küçük bir çocuk gibi değil de koca bir adam gibi davranmasını bekledi hep, davranamayınca da azarladı, Ayza azarlandıkça daha çok içine kapandı."

"Evet," dedim nefes vererek. "Babası biraz ürkütücü."

Onur söylediğime kahkaha atıp albümlerden birini açtı ve onun çocukluk fotoğraflarını göstermeye başladı. Bunu kendime göre yorumlama lüksüm yoktu çünkü bir çocukluk fotoğrafı albümüne sahip değildim. Hatta yetimhanedeki belgeler dışında çocukluğuma ait pek fotoğraf yoktu, bazı yaşlarda nasıl göründüğümü bilmiyordum bile. Ama yine de çocukluk fotoğrafları denince insanın aklında şekillenen bazı görüntüler oluyordu. Renkli ve şirin kıyafetler. Tatlı ve komik hareketler...

Ayza'nın fotoğraf albümünde bunların hiçbiri yoktu. Kıyafetlerinin çoğu şort, gömlek; bazıları da takım elbiseydi. Hiçbiri oyun oynarken, çocuklar her ne yapıyorsa o tür saçmalıklarla eğlenirken değil; bir bahçede dimdik dururken, bir masanın arkasında sanki şirket koltuğundaymış gibi otururken, arabanın içinde boş gözlerle camdan dışarıya bakarken...

"Burada kaç yaşında?" diye sordum o takım elbiseli fotoğrafı görünce.

"Sadece altı," diye mutsuz bir sesle iç çekti Onur. "Felaket değil mi?"

"Çocuk fotoğrafları gibi değil," demekle yetindim.

Başka bir albüm çıkardı ama bu fotoğraf albümü değildi.

"Lise yıllığı," diye açıkladı. Tek tek kendisini, Ela'yı, Uygur'u gösterirken elimde olmadan düşünmeye koyulmuştum yine. Ela hep çok güzel ve süslüydü. Uygur hep sporla uğraşmıştı. Onur şu an göründüğü gibi eli yüzü düzgün ve aklı başında biriydi.

"Ve bu da Ayza," dedi. Çocukken sevimli bir yüzü vardı, o büyümüş de küçülmüş hâllerine rağmen... Lise yıllığındaysa saçları dümdüz bir şekilde alnına doğru dökülen, diş telleri olan ve çok ama çok zayıf bir çocuk vardı.

"Gerçekten mi?" diye sordum. Şu anki hâliyle neredeyse alakası yoktu. "Estetik falan mı yaptırdı o?"

Onur daha derin bir kahkaha attı.

"Bunları gösterdiğimi görünce öldürecek beni." Ama başka fotoğrafları açmaya devam etti. Gerçekten çok zayıftı ve kötü bir giyim zevki vardı. Pantolonlar ve içine sokulmuş soluk renkli gömlekler. Liseli biri gibi değil de emekli olmuş biri gibi görünüyordu ama bu hâli bir şekilde gülümsetiyordu insanı.

"Estetik yaptırmadım; kilo aldım, spor yaptım ve üniversiteye gittiğimde babama rest çekmeyi öğrendim." Ayza bahçe kapısına yaslanmış, memnuniyetsiz bir şekilde bizi dinliyordu.

"Ve kendine özel bir modacı falan tutmuş olmalısın." Çünkü genelde çok iyi giyiniyordu ama fotoğraftaki çocuk hiç öyle değildi.

"Tutmadım, kendime önem vermeyi öğrendim. O zamanlar..." albümdeki fotoğrafları çenesiyle işaret etti. "Hayattaki tek amacı babasını memnun etmek olan, çünkü babasının da onu bırakıp gideceğinden korkan bir çocuktum. Sürekli ders çalışıyordum ve yapmam gereken şeyin sürekli ders çalışmak, daha da başarılı olmak olduğunu sanıyordum." Bana bakarken bakışları ima doluydu. Bir an için düşüncelerim ona kaydı. Üzerimde bu kadar gözlem yapması ve "hayatı yaşa" öğütleri belki de bu yüzdendi. Kendisi de uzun bir süre sadece çalıştığı içindi.

"Sonra bunun çok saçma olduğunu fark ettim," dedi yeniden, özellikle benim gözlerime bakarak. "Çünkü hayatı yaşamak için tek bir hakkımız var."

"O kız için mi bu kadar değiştin?" diye sorarken buldum kendimi. Birden aklıma gelmişti.

"Kendim için değiştim," dedi. Hemen arkasında kucağında uyumuş kalmış Ela ile Uygur belirince kenara çekildi.

"Uyurken bunları mı giyiyorsun?" Bana üstünkörü bir bakış atınca, benim de gözlerim istemsizce giydiğim pijama takımına kaydı. Rengi soluk mavi, gayet güzel bir takımdı işte, ne vardı ki.

"Yukarısı hazır," dedim ve onu başımdan savdım. Kucağımda açık bir şekilde duran albümü kapatıp Onur'a uzattım. "Güzel bir keşifti," diye yarı esneyerek mırıldandım. "Şimdi uyumak istiyorum."

"Sonra devam ederiz," diye keyifle başını salladı ama Ayza, huysuz huysuz merdivenleri tırmanırken ona dik dik bakıyordu. Peşinden gidip Onur'un nerede yatacağını da ne yapacağını da bildiğine karar verdim. Hepsi eve benden daha çok hâkimdi.

Ayza odasının kapısını açmış ve önden girmem için beni bekliyordu. Eşikten geçip arkamızdan kapıyı kapatırken, "Onlar en yakın arkadaşlarınsa neden doğruyu söylemiyorsun?" diye sordum.

"Ne doğrusu?"

"Bu evliliğin sahte olduğunu. Dolunay ile yıllardır süren bir anlaşmanız varmış, ailelerinizin anlaşması da olsa bunu bilmiyorlar." Kanepeye gidip bağdaş kurarak oturdum.

"Çünkü hayatımın düzenli olmasını seviyorum." Doğru kelimeleri arar gibi düşünceliydi. "Uygur'un tavırlarını görüyorsun, bir de evliliğin sahte olduğunu bilse hem seni daha çok rahatsız eder hem beni."

"Bunu neden yapıyor?"

"Bir noktadan sonra onu sorgulamayı bıraktım." Omuz silkti. "Eğlenceli ve iyi çocuklar ama ben hayatımın düzenli olmasını istiyorum. Sürekli onlar gibi gezmek, etkinlikten etkinliğe dolaşmak hoşuma gitmiyor. Ve bu evlilik beni onlardan da koruyor." Derin bir gülümseme yüzüne yerleştiğinde zorlanıyor gibi görünüyordu. Onu neyin rahatsız ettiğinden emin değildim.

"Ben koltukta uyurum," dedim ayaklarımı uzatıp, ellerimi de başımın altına koydum.

"Saçmalama," dedi yine ters ters. "Kocaman yatak. Çok istiyorsan araya yastıktan bir duvar örebilirsin. O bir koltuk bile değil."

"Yattığım birçok yerden daha rahat."

"Lütfen, beni daha fazla zorlama, uykum çok derin ve yatağın içinde varlığımı hissetmezsin bile. Sen orada uyurken ben bu yatakta yatamam. Çok istiyorsan sen yatakta yat, ben oraya geçeyim."

"İyi madem," dedim ama kalkarken koltuğun üzerindeki rulo şeklindeki ve kenarları püsküllü iki yastığı kaptım ve yatağın küçük bir bölgesini kendime ayırdıktan sonra ona epey geniş bir yer bırakacak şekilde, yastıklarla araya bir duvar yaptım.

Bana gözlerini devirdikten sonra yastıkları alıp yatağın ortasına denk getirecek şekilde düzeltti. Onunla çene çalacak ya da inatlaşacak hâlim yoktu, örtüyü kaldırıp yatağın içine girdim ve esnemeye başladım.

"Umarım horlamıyorsundur," dedi ışıkları kapatınca.

Yarı kapalı gözlerimle, "Bilemem," diye mırıldandım. "Daha önce kimseyle uyumadım." Sonra yarım yamalak duraksadım. "Gerçi sürekli birileriyle aynı odada kaldım. Sanırım horlasam söylerlerdi."

"Sanmıyorum."

"Nasıl yani?"

"Söyleyeceklerini sanmıyorum, ben söylemem."

"Sen benim birlikte büyüdüğüm çocukların yanında Pamuk Prenses gibi kalıyorsun," diye yeniden esneyerek mırıldandım.

"Harika!" dedi. "Şimdi de cinsiyetçisin yani."

"Zengince konuşma benimle, anlamıyorum."

"Zengince mi?"

"Hı hı," diye mırladım artık uyumaya başlarken. "Süslü püslü kelimeleriniz ve garip garip duyarlılıklarınız var. Gerçek dünyadan o kadar sıkılıyorsunuz ki sürekli birbirinize sarıyorsunuz."

"Çok değişik kelimeler kullanıyorsun," dedi gülerek. "*Sarıyorsunuz*... Bu cümle kurarken tercih edeceğim bir kelime olmazdı. Süslü püslü kelimeler de öyle, geçen gün de *fiyakalı* demiştin..."

"Fakirce bu çünkü," dedim. "Kullanmazsın tabii."

"Belki bana öğretirsin."

"İnsan neden 'fakirce' öğrenmek istesin."

"Seni daha iyi anlayabilmek için." Sesi buğulu çıkmıştı ama ben kendimi tutamadan kıkırdadım.

"Tamam, büyükanne," dedim. "Kırmızı Başlıklı Kız için uyku vakti."

"Oz Büyücüsü ve Pamuk Prenses'ten sonra Kırmızı Başlıklı Kız... Beni şaşırtacak yeni bir şeyler buluyorsun sürekli..." Cevap vermedim ama bir süre sonra, "Uyudun mu?" diye sordu.

"Hı hı."

"İyi geceler, Çiçek."

"Hı hı..."

23. BÖLÜM: İÇERİDEN KIRILMIŞ KEMİKLER

Gözlerimi açtığımda saat henüz sekiz bile değildi. Zihnime nasıl bir emir verdiysem, nasıl yattıysam o şekilde kımıldamadan uyanmıştım. Yatakta yalnız olduğumu, gerinmek için hafifçe dönünce fark ettim. İçeride Ayza'dan eser yoktu. Bu odada giyebileceğim kıyafet olmadığı için banyoya gidip elimi yüzümü yıkayarak aşağıya indim. Tahmin ettiğim gibi onu mutfakta kahvaltı hazırlarken bulmuştum.

"Günaydın." Saçlarımı tepemde topuz yaparak mutfağa girdim. Alışkanlıktan erken uyansam da bedenim yorgundu. Kaslarımdaki ağrıdan kurtulmak için gerinmeye çalışıyordum.

"Günaydın," diyerek gülümsedi. "Çok iyi uyumuşa benziyorsun."

"Sabahın köründe yine çiçek açmışsın."

"Sen de yine dikenlerini çıkarmışsın." Dişlerini gösterdikten sonra yeniden işine döndü, kesme tahtasında biber doğruyordu. Bu zamana kadar masada her daim olan renkli biberlerden bir kez bile yediğini görmemiştim. Bu adam baştan aşağı bir israftı.

"Arkadaşların hâlâ uyuyor mu?"

"Öğlene kadar, belki akşama kadar uyanmaz onlar."

"Hımm," dedim ada tezgâhın etrafında dolaşıp yanına giderek. "Bu kahvaltı benim için mi yani?"

Söylediğim şey hoşuna gitmiş olacak ki dudağının kenarını kıvırdı ama gözleri hâlâ yaptığı işteydi. "Öyle," dedi.

"Yardım etmemi ister misin?" Çok acıkmıştım ve bir an önce bir şeyler yemek istiyordum.

Etrafına bakıp kısa bir süre düşündükten sonra, "Yumurtaları çırpabilirsin, omlet yapmayı düşünüyordum," dedi.

"Olur." Buzdolabının kapısını açıp şöyle bir göz attım. "Kaç yumurta gerekir?"

Kısa bir düşünmeyle, "Altı tane," dedi. Sırayla hepsini tezgâhın üzerine bıraktım. Üzerinde kot pantolon ve hardal rengi tişörtü vardı; erken kalkmış, bir de üzerini değiştirmişti. Çok çalışmasına rağmen her zaman dinç ve iyi görünüyordu.

"Gördüğünü beğendin mi bari?" diye sordu. Gözlerim boynundan geçirdiği siyah önlüğe takılmıştı. Gerçekten çok titizdi, onun için hayat bu yüzden bile zor olmalıydı.

"Diş tellerin ve kâküllü saçların olmadan bunu söylemek zor." Dilimi dişlerimin arasına kıstırarak güldüm.

"Seni eğlendirdiğimi bilmek güzel, kâseler ikinci dolapta." Söylediğini yapıp dolapları kurcaladıktan sonra derin bir cam kâseyi tezgâhın üzerine bıraktım. Yumurtaları teker teker kırarken bu işin bu kadar zor olması canımı sıkmıştı. Üçüncü yumurtada kâsenin içine kabuk düşürmüştüm ve birkaç dakika boyunca çatalla onu çıkarmaya çalıştım.

"Yumurta kabuğu avlamayı akşama kadar bitirir misin?" diye takıldı. Ona bakmadan gerçekten avıma odaklanmış şekilde çatalı kâsenin kenarında tutarak o hain kabuktan kurtuldum. "Beyin ameliyatı değil," diye kenara koydum.

"Bırak da senin için avlanayım." Çarpık bir şekilde gülümseyerek hemen yanımdan yumurtayı aldı ve tek eliyle, bir kerede ustaca kırdı. Diğer ikisi için de aynısını yaparken dudak bükerek onu izledim.

"Bunun da özel bir kursu var mı?"

Başını kaldırarak kahkaha attı.

"Hayır, inanması güç olabilir ama kendi başıma öğrendiğim çok şey var, Ayçiçeği."

"Yemek yapmayı kendi başına mı öğrendin?" Yumurtaları çırpmaya başlamıştım bile. Mutfak onun çok rahat olduğu alanlardan biriydi.

"Evet."

"Neden?"

"Hoşuma gidiyor."

"Anladım," diye mırıldandım yumurtaları çırpmaya başlayınca.

"Anlamadın," dedi bana doğru bakıp kaşlarını kaldırarak. "Anlamıyorsun çünkü yemek yemek senin için sadece karnını doyurmaktan ibaret."

"Affedersin ama," dedim biraz tiz bir sesle. "Yemek yemenin amacı da bu değil mi?"

"Taş devrinde yaşıyor olsak belki ama yaşamıyoruz ve yemek yapmak da yemek kadar insan yaşamında önemli bir eylem." Ustaca yaptığı işini bir şov hâline dönüştürmeye karar vermişti. Biraz da marul aldı ve yanına roka ekleyerek hepsini bir arada ince ince doğramaya başladı.

"Aynen aynen," diye kafamı salladım. "O dediğinden."

"Omletini nasıl istersin?" Bıçağı bana doğru kaldırarak hemen arkasından uyardı. "Fark etmez, deme."

"Sen nasıl istersin?"

"Jambonlu ve peynirli."

"Ben de ondan yerim o zaman."

"O hâlde peyniri ve jambonu da çıkarır mısın, lütfen?"

"Hayhay, patroncuğum."

"Patroncuğum mu?" Dirseğini tezgâha yaslayarak beni izledi. "Bu, şu ana kadar bana söylediğin en güzel şey olabilir."

"Sende her şeyi fazla ciddiye alma sorunu var."

"Sendeki sorunlara kıyasla devede kulak."

"Ne sorunum varmış benim?" Dolaptan istediği diğer şeyleri de çıkarırken bir yandan ona gösteriyor ve ondan onay alıyordum. Bin çeşit peynir vardı. Bir şarküteri reyonundan farksızdı.

"Eğer istiyorsan sayabilirim ama birkaç günü burada geçirmemiz gerekebilir."

"Bugün de bir komiksin, bir komik!" dedim dolabı ayağımla kapattıktan sonra. Sırıttı ve elimdekileri alıp onları da küp küp doğramaya başladı. Bıçağı çok ustalıkla ve dikkatle kullanıyordu.

"O bıçağı," dedim gözlerimi kısarak. "Bu kadar iyi kullandığını bilsem daha kibar olurdum."

"Şakası bile komik değil." Kaşlarını çatıp sessizce mırıldandı.

"Neyin?"

"İnsanlara zarar verecek birine mi benziyorum?" Düşündüğü bir şey, onu çok germişti. "Bunu senin üzerinde kullanacağımı düşünmen bile rahatsız edici."

"Gerçekler hep rahatsız edici oluyor," dedim ama bu doğrudan ona yönelik değildi. "Bazıları bunları düşünmeye bile tahammül edemiyor ama bazıları bunu yaşıyor." Bazen yaşamak şart değildi, şahit oldukları bile insanın nefesini kesiyordu.

"Toplulukların çoğu ataerkildir," dedi. "Erkek egemenliği altında çok fazla şiddet yaşanıyor. Bundan kadınlar, çocuklar, hayvanlar kadar erkekler de zarar görüyor. Kötü eğitim ve aşağılık kompleksi, bir sürü canlının hayatına mal oluyor. Bir gün bir oğlum olursa, ona bir kadından daha zayıf olmanın erkekliğinden bir şey götürmeyeceğini öğrettiğimden emin olacağım." Mırıldanır gibi ve biraz da sinirlenerek söylemişti bunları.

"Sence bunu zayıf hissettikleri için mi yapıyorlar?" Bunu anlamanın bir yolu var mıydı, emin değildim. Ne olursa olsun, birine zarar verme düşüncesi benim için dehşet vericiydi.

"O tür insanlarla empati kurmak istemiyorum." Ses tonu buz gibi keskinleşti. "Ana sebeplerinden biri bu olmalı. Kendini karşısındakinden daha aşağıda ve zayıf görmesi ama bunu kabul edememesi. Kadınlardan daha üstün oldukları söylenerek büyütülüyorlar, kadınları korumaları gerektiğini düşünüyorlar." Küçümseyici bakışlarını bana çevirdi ama o an öfkesi ve tepkisi bana değildi. "Aslında kadınların buna ihtiyacı yok, insanlar kadın ya da erkek fark etmeden onlara zarar vermemeleri konusunda eğitilmeli. Çoğu rahatsız olduğu durumda kendini öldürmeye kalkışmaz ama karşısındakini soğukkanlı bir şekilde öldürebilir çünkü kimse onlara, kendilerine zarar verme ihtimalini anlatmaz, bu genellikle ihtimal dışıdır." Duvara bakıp sakinliğini kazanmak için biraz bekledi. "Öte yandan, her zaman 'sen erkek adamsın' derler. Kendi zayıflıkları ve yetersizlikleri onları saldır-

ganlaştırır, beynini kullanamayan insanlardan bahsediyoruz elbette. Reddedilmek... Kendilerini öyle üstün görürler ki bu ihtimali kabullenemezler. Olayın sevgiyle ilgisi yok, bunları 'aşk cinayeti' diyerek haber yaparlar hep ama bu aslında 'üstünlük cinayeti'dir. 'Sen beni bıraktın ve ben acı çekiyorum' değil, 'sen beni bırakamazsın' inancı yatar temelinde. Ve kıskançlık... İnsan hayatında, sevgi adı altına koyulmuş en büyük zorbalık bana kalırsa. Yine kendine güveni olmayan insanların kalkışacağı ilkellikler bunlar. Hayatta hiçbir başarısı olmayan, muhtemelen tembel ve beceriksiz, çabalamayı bilmeyen ama bunu kabul edemeyip kendisinden fiziksel olarak daha güçsüz bir canlı karşısında yapılan gövde gösterisi." Kesme tahtasından servis tabaklarına aktardığı biberlere ve yeşilliklere baktı. "Dünyanın her yanı, sadece o gün yapılan yemeği beğenmediği için eşine şiddet uygulayan, kendini adam sanan haysiyetsizlerle dolu ama bu insanlar, bir yumurta kırmaktan acizdir mesela. Kadınları insan olarak, birey olarak görmez böyleleri; onları malı gibi görürler. 'Sen benimsin' lafının altında da bu görüş yatar." Sıvı yağı alıp özenle hazırladığı tabağın üzerinde dolaştırdı. "Bir av gibi seçip beğenerek alabilecekleri bir şey sanırlar kadınları. Reddedildiklerinde de takıntı ve saplantıya dönüşür." Tabağı kenara itip musluğu açtı ve tahtayı sıvı sabunla yıkamaya başladı. "En üzücü olan ise toplumların, farkında olmadan kadınları insan olarak değil de işçi gibi görmesi ve göstermesi. Yemek yapıp çocuk bakarlar, iş yerinde erkeklerden daha çok çalışmak zorundadırlar. Bir de eğer işlerinde başarılı olurlarsa başka türlü yaftalanırlar." Alçak bir tonda güldü. "Evlenip yuva kurmalıdır ki başına bir şey gelmesin, bir kadın kendi hayatını yaşarken başına neden bir şey gelsin ki! Ama aileler, onları bu ihtimali kafalarına kakarak büyütür. Aksine erkekleri büyütmeleri gerekiyor, kız çocuklarına verilen nasihatlerin sadece yarısı erkek çocuklarına verilse bu kadar başına buyruk ve 'erkeksin, istediğini yaparsın', 'erkeksin, bir şey olmaz' ana fikriyle büyütülmese, kadınlar hayatlarını görünmez bir korkuyla, bir kafesin içinde yaşamak zorunda kalmazdı." Orada öylece durmuş onu dinliyordum. "İki çocuğun var, birini diğerinden korumak için ona sürekli geride durmasını, sessiz kalmasını tembihliyorsun; diğeri de durum öyle olmalı sanıyor. Aileden gelen terbiye bir ağacın köküne benzer, kök nasılsa ağaç da öyle yetişir. Toplumlar da böyledir; nasıl öğrendilerse öyle öğretmeye, bir şeyi doğrusuna yanlışına bakmadan o şekilde aktarmaya

devam ederler, sonuç ortada ama hiç kimse dönüp neyi yanlış yaptığını sorgulamıyor."

"Neden sorgulasınlar ki," diye araya girdim. "Kadınlar ölmez ki, erkekleri katil ederler... Tahrik edici olurlar, saygısız olurlar, söz dinlemez olurlar, gözleri dışarıda olur."

"Öyle," dedi. "Bunun için ataerkil topluluklarda bu kadınların alt sınıf hâline geldiği ideolojilerin kırılmasını umuyorum. Bunun erkek şiddetine dönüşmesinin de... Bu düşüncelerim için birçok erkek tarafından alay konusu olurum mesela; onlara göre kadınlar hediyedir, sahip çıkılır, korunmalıdır falan filan. İyi niyetli olduğunu sandıkları düşünceler bile buram buram şiddet içeriyor aslında." Yavaşça dönüp öfkesini sindirmek için nefes aldı ve yumurta kâsesini uzatmam için eliyle nazikçe işaret etti. "Kimse kimsenin hediyesi değil, kadınlar en fazla yol arkadaşı olur, kimsenin namusu ya da şerefi değillerdir."

"Keşke siyasi bir lider falan olsaymışsın sen," dedim. "Ama onlar da hep havuzun dışında."

"Hangi havuzun?" Derin düşüncelere dalmıştı.

"Halk bir havuzun içindedir, farklı görüşleri ve inançları yüzünden birbirini boğmaya çalışırken aynı zamanda da boğulmamaya çalışır. Siyasiler havuzun dışında kokteyl partisi verir, arada dönüp havuzdakilere karınlarını doyursunlar diye yem atarlar. Bazıları buna sevinir ama hâlâ havuzun içindedir işte." Rahatsız olmuş bir şekilde omuz silktim.

"Güzel benzetme," dedi. "Tavayı uzatır mısın?" Başımla onaylayıp alt dolaplardan ona bir omlet tavası uzattım ve sabah sabah yaptığımız kasvetli konuşma yeniden dağıldı. Bir an için onun gerçekten iyi bir adam olduğunu düşündüm, nazik ve duyarlıydı. Belki bir gün, gerçekten iyi bir baba olurdu.

24. BÖLÜM: GÜNEŞ IŞIĞI

Onun için bir, benim için iki omletin ve çay fincanlarımızın yer aldığı tepsiyi Ayza taşıyordu. Önden bahçeye çıkıp taş yolda parmak uçlarıma basarak ilerledim ve saçlarımı savurarak ona döndüm.

"Bugün masada yemesek olur mu?"

Tam arkamda olduğu için son anda bana çarpmadan durabildi ve geriye doğru belirsizce bir adım attı. Sabahın erken saatlerinde gün ışığı yüzünü aydınlatmış ve onu daha genç göstermeye başlamıştı.

"Nerede yiyeceğiz?" diye sordu.

"Tam burada," dedim işaret parmağımla havuzun kenarındaki taşları göstererek.

"Yere oturmak mı istiyorsun?" Güldü. Çok doğal ve rahattı. Omuzlarını geriye iterken bakışlarıyla bir şeyi hesaplıyor gibi yere baktı.

"Evet," diye başımı salladım. "Ve ayaklarımı suya sokmak..."

"Pekâlâ," dedi. "Bunu deneyebilirim."

Gülümseyerek tepsiyi elinden aldım ve ikimizin ortasına gelecek şekilde kenara bıraktım. Pijamanın paçalarını dizlerime kadar kıvırarak ayaklarımı suyun içine soktum ve çay fincanına uzandım. O ise bacaklarını sarkıtmak yerine bana dönük şekilde oturup ayaklarını arkama doğru uzattı. Bakışları dün gece beni öptüğü köşeye takıldığında yüzünde bir gülümseme belirse de hiçbir şey söylemedi.

Onunla ilgili bir şey: Gördüğüm en kibar insan... Hatta dünyadaki en nazik insan...

Onun gibi tabağı kucağıma almak yerine rulo şeklinde yaptığımız omletleri bir peçeteye sarıp iştahla yemeye koyuldum. Lezzetli ve doyurucuydu. Her zaman yaptığı gibi...

"Beğendin mi?" diye sordu. Çok fazla soru soruyor ve cevaplarımı gerçekten merak ediyordu. Önceden bunu kibarlıktan ya da egosunu

tatmin etmek, sürekli iltifat almak için yaptığını düşünürdüm ama artık gerçekten merak ettiğini ve benim bir şeyleri beğenmemin hoşuna gittiğini anlıyordum ama bunun sebebi hâlâ muammaydı ve öyle kalmasını sağlayacaktım.

"Ben her şeyi beğenirim." Gülerek omuz silktim. Belirsiz cevaplarımdan hoşlanmadığı için kaşlarını çatsa da dudakları yukarı kıvrılmıştı. Çatal bıçağını kenara bırakıp benim gibi omleti peçeteye rulo şeklinde sarıp yemeye başladı.

"Küçükken annem bana bunlardan yapardı." Sesi keyifli ve eski bir anıyı hatırlamanın mutluluğuyla yumuşaktı. "Nadiren yapardı, bu yüzden çok severdim."

"O da senin kadar becerikli miydi?"

Ona ettiğim iltifatı hemen yakalamıştı ve dudaklarına götürdüğü fincan bir süre boşlukta kaldı, yeniden memnuniyetle gülümsedi ama yine kibarlığından, bunun üzerine de yorum yapmadı.

"Değildi," dedi sadece. "Yaptıkları lezzetsiz ve yavan olurdu ama ben tıpkı senin yediğin gibi iştahla yerdim. Benim için yapılmış şeyler hoşuma gidiyordu."

Ayaklarımı soğuk suyun içinde kıpırdatıp halkaların dağılarak yok oluşunu seyrettim. "Herkes senin için çok fazla şey yapmıştır, eminim."

"Dolaylı olarak belki." Ben ikinci omletime uzandığımda o konuşmak için peçeteyle dudaklarını sildi. "Ama doğrudan değil. Benim için bir şeyler yapacak birilerini buldular daha çok."

"Aradaki farkı anlayabiliyorum aslında," dedim. Hazırladığı ve dokunmadığı yeşilliklerden bir salatalık kapıp ağzıma attım. "Ama yine de bana kötü bir hayat gibi gelmiyor."

"Herkes sadece kendi yaşadığı hayatın nasıl hissettirdiğini bilir çünkü."

"Yetimhanedeyken dört yaşında bir kız katılmıştı aramıza, herkes o kızdan nefret ederdi. Sırf bizden daha uzun süre ailesiyle bir arada yaşadığı için... O da o an, orada bizimleydi ve hayatının geri kalanında biz neyle yüzleşeceksek o da onunla yüzleşecekti ama sırf dört yıl aile ortamı gördüğü için ona bilenmiştik, ne kadar kindar oldu-

ğumuzu bir düşün." Elimi dudaklarıma götürerek kendi aptallığıma kahkaha attım.

"Acıları yarıştırmak doğru değil," dedi. "Birinin kolu kırıldığında, kopmadığı için onun acı çekmediğini düşünemezsin."

"Düşünebilirim," dedim. "Ama düşünmemeliyim."

"Ama düşünüyorsun."

Bir an duraksayıp çayımdan bir yudum aldım.

"Evet, düşünüyorum."

"Ama aradaki farkı da görebiliyorsun."

"Görüyorum ama bir şey değiştirmiyor çünkü benim kolum yok, onun var. Ağlamayı kesmesi lazım."

Düşüncelerimi anlayabiliyormuş gibi gülümsedi. "Ona yardım etmeyi deneyemez misin? Çünkü ne kadar acıdığını biliyorsun."

"Asla," dedim hemen. "Kimseye yardım etmem ben, herkes kendi acısından sorumlu."

"Ah Çiçek..." diye mırıldandı. "Çocukken seninle rastlaşsaydık, saklambaç oynarken senin yerine hep ben ebe olurdum."

Omletten bir ısırık daha aldım ama ağzımdaki lokma bir türlü bitmedi, büyüdükçe büyüdü sanki.

25. BÖLÜM: PAHALI OYUNCAKLAR

Kahvaltıdan sonra arkadaşları uyanana kadar vakit geçirebilmek için birkaç fikrimiz vardı ama Ayza bana araba kullanmayı öğretmeyi kafasına takmıştı. Bu yüzden mutfağı topladıktan sonra -ki bu artık günlük rutinimiz hâline geliyordu ve onunla bir rutinimiz olması garipti- üstümü değiştirip dışarı çıktım. Beni bekliyordu. Şık giyim tarzıyla, uzun boylu ve yapılı olmasının da verdiği havayla otoriter bir iş adamına benziyordu ama oldukça evcimen, evin içinde çıplak ayaklarıyla dolaşıp yemek yapan ve bulaşık makinesini kendi çalıştıran biriydi. Onun gibi adamları gördüğümde aklımda canlanan her şeye aykırı davranıyordu. Daha önce çalıştığım onlarca yerde rastlamıştım onlara. Naziklerdi ama aşırı özgüvenli olurlardı, istedikleri her şeyin anında önlerine gelmesine alışkınlardı. Bu yüzden istemekten hem de ayarlı ayarsız her şeyi istemekten çekinmezlerdi. Çapkın olurlardı, kızları büyülemek hoşlarına giderdi, insanların onlara hayran olmalarından keyif alırlardı ki zaten kim keyif almazdı bu gösterişten? Sahip olduğun doğal genlerden bile... Ayza almıyordu. Nazik ve utangaçtı, mütevazı ve anlayışlıydı, saygılı ve hoşgörülüydü. O gerçekten bir prens olabilecek kadar asildi. Ama masalların aksine gerçek hayatta, beyaz atlı prensler ejderhalara yenilirdi.

"İşte, arabamız bu," dedi garajdan içeriye girdiğimizde ve elindeki anahtarın tuşuna basarak arabanın kapılarını açtı.

"Nedir bu?"

"Sürüşü oldukça kolay ve güvenli bir araç." Etrafında şöyle bir dolanıp baktım. Siyah ve gıcır gıcır görünüyordu. Alt dudağımı ısırarak kısa bir ıslık çaldım. Daha önceki gördüklerimden biri değildi.

"Hadi bakalım, atla bebek." Sırıttı ve sürücü koltuğuna yerleşti.

"Çok fazla araban var," dedim koltuğa yerleşirken. "Ama kullanmıyorsun bile. Birlikte yaşadığımızdan beri ben, senden daha çok evden çıkmışımdır."

Gözlüğünü takıp aynaları kontrol ederek bana döndü.

"Şu an yeni bir koleksiyon üzerinde çalışıyorum, dikkatimi dağıtmak istemiyorum ama bittikten sonra bir yere kaçarız. Tabii sen de istersen."

"Bu senin için bir rutin filan mı?"

"Evet, tasarımları tamamladıktan sonra dağlara tırmanırım, kampa giderim, okyanusa açılırım." Emniyet kemerini takınca uzanıp ben de aynısını yaptım.

"O arkadaşlarınla mı?"

"Genelde tek başıma ama bazen birkaç gün katılmalarına izin veriyorum." Arabayı çalıştırırken sanki düşünmesi bile gerekmiyormuş gibi oldukça rahat hareket ediyordu. Klimayı açınca yüzüme doğru hafif bir esinti çarptı.

"Sen de yalnız olmayı seviyorsun."

"Sayılmaz," dedi son olarak kontrol panelinden hafif bir müzik açtığında. "Sadece beni yoracak insanları etrafımda istemiyorum, diyelim. Çok gürültü kafamı ağrıtıyor, sakinliği tercih ediyorum." Direksiyonu tek eliyle döndürürken, "Zaten kim yalnız olmayı sever ki..." diye mırıldandı ama bu, daha çok kendi kendine yapmış olduğu bir yakarış gibiydi.

"Ben seviyorum," dedim. "İnsanların varlığı daima sorunlara neden oluyor ama yalnız olduğun zaman istediğini yapabilirsin."

"Senin yapmak istediğin bir şey olmadığını sanıyordum." Tek kaşını kaldırarak yandan yandan bana baktı.

"Yok," dedim. "Yalnızlık, insan kalabalığından daha iyi. Sürekli birilerini memnun etmeye çalışmak, onlara ayak uydurmak, açıklamalar yapmak..." Başımı iki yana salladım.

"Hiç arkadaşın oldu mu?"

"Elbette oldu."

"Onlar sana yük mü oluyordu?"

Bir an düşündüm. Arkadaşım diyebileceğim kimler vardı ki... Doğukan? Hayır, arkadaş sayılmazdık. Asır? Değil... Kübra? Belki.

Efe? Evet, Efe arkadaşım olabilirdi. Ömer? Ömer sadece yolda karşılaştığım biriydi ama yol arkadaşı gibi değil, suç ortağı gibi. Sonra düşündüm, Kübra bana yük mü oluyordu? Bana yük olmuyordu ama kendine öyle bir yüktü ki ağırlığı altında ben de eziliyordum. Efe çok eğlenceliydi ama kahkahalarının altındaki yaşları görsem de silemiyordum. Ömer iyi çocuktu aslında ama hayat onun iyi biri olmasına izin vermeyecekti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum konuyu değiştirmek için.

"Sürüş yapabilmen için uygun bir araziye." Yine üstelememiş ve konuyu istediğim yöne çekmeme izin vermişti. Bana rahat ve konforlu bir alan sağlıyordu. Güvende hissetmemi istiyordu. İstediğim zaman onunla konuşabileceğimi, istediğim zaman susabileceğimi göstermek istiyordu. Ve ben bunca zamandır bunu yeni fark ediyordum. Dönüp ona baktım, profilden onu izlerken artık bana o kadar da yabancı gelmediğini düşündüm.

Açık ve kimsenin olmadığı, oldukça geniş bir araziye geldiğimizde arabayı yavaşça durdurdu. Gözlüğünü çıkardı, kolunu koltuğun sırtına yaslayarak bana döndü. "İlk sürüş eğitimin için heyecanlı mısın?"

"Sorma," dedim. "İçim içime sığmıyor."

Güldü ve başını iki yana sallayarak arabadan indi. Aynısını yaptım ve yer değiştirirken arabanın önünde karşı karşıya geldik. Geçebilmek için sağa doğru adım attığımda o da sağa geçti, sola yeltendiğimde aynısını yaptı. Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlüğünü gözlerime taktı.

"Güneşin gözlerini almasını istemeyiz," dedi.

"Siz varken güneşin ışığı da neymiş, ekselansları..." diye söylenerek sürücü koltuğuna geçtim. Ama gözlüğü gözümden çıkarmadım.

"En azından keyfin yerinde," dedi. "İkimizi de öldürmemeye dikkat et yine de." Ve yüzüme imayla bakarak arabaya bindi.

"Emniyet kemerini bağla da ne olur ne olmaz."

"Yok," dedi. "Bağlamayacağım."

"Neden..."

"Sana güveniyorum çünkü."

"Bana güveniyor musun?"

"Evet."

"Beni tanımıyorsun bile." Yine anlamsız bir cümlesi yüzünden kaşlarımı çattım.

"Sana güveniyorum," diye tekrar ederek önüne baktı.

"Tamam," dedim. "Bana güven ama emniyet kemerini tak. Hem her zaman takıyorsun."

Uzanıp kemeri taktı ve gülümsedi.

"Niye gülüyorsun şimdi?"

"Benden bir şey istedin."

"Sen çok sinir bozucu birisin."

"Şimdi kim seni tanımıyor, tartışmak isterim..."

"Bakıyorum da keyfin yerinde." Koltuğa yaslanıp başımı mutsuzca ona çevirdim.

"Evet ama artık başlayalım." Ellerini saçlarının arasından geçirdikten sonra arabanın elverdiği ölçüde bana doğru döndü. "Öncelikle arabaya bindiğinde koltuğu kendine göre ayarlamalısın." Üzerimden eğilip koltuğun kenarından nasıl ayarlamam gerektiğini gösterdi. Başımı salladım.

Elini çenemin altına götürüp başımı hafifçe yukarıya kaldırdı. "Gözlerin dışarıyı rahatça görebilmeli." Ellerimi tutup direksiyonun üzerine götürdü. "Ve kontrolü kolayca sağlayabilmelisin."

"Koltuk, eller, gözler tamam..."

"Aynayı kendine göre ayarlamalısın." Bu defa çenesiyle dikiz aynasını işaret etti. Uzanıp kendimi rahat görebileceğim şekilde aynayı yüzümün hizasına doğru çevirdim.

"Ne yapıyorsun, Çiçek?"

"Aynayı kendime göre ayarladım işte."

"Kendine değil, yolu rahatça görebileceğin şekilde ayarlaman gerekiyor."

"Ay kendime de bakamayacaksam ne anladım ki..."

"Ayna," dedi kaşlarıyla işaret edip. "Haydi bakalım. Arabanın arkasını ve etrafını görebildiğine emin ol." Söylediği şekilde aynayı düzelttim, kontrol edip onayladı. Doğrudan sürüşe geçeceğimizi sanıyordum ama bir süre de gaz pedalı, fren, sinyal kontrollerinin yerini ve onları nasıl kullanmam gerektiğini öğretti; bunu birkaç kez tekrarladık.

"En önemli şeyi unutuyorsun. Üstelik beni bu konuda uyarmana rağmen."

"Neymiş o?"

"Emniyet kemeri?"

"Ölürsem kimse üzülmez ki. Ben bile üzülmem."

Ters ters bakarak üzerimden şoför koltuğunun kenarına uzandı ve emniyet kemerini bağladı.

"Ben üzülürüm." Koltuğuna yaslandığında kendi kemerini tekrar bağladı. Yüzü artık daha ciddi ve kontrollüydü. "Sağ ayağınla fren pedalına bas, anahtarı çevir ve arabayı çalıştır."

Söylediğini yaptım ve araba oldukça sessiz bir homurtuyla çalıştı.

"İlkinde," dedi şaşırarak. "Çok iyi! Şimdi şuradan, vitesi D konumuna getir, göstergede göreceksin." Dediğini yaptım. "El frenini indir ve etrafını kontrol ettikten sonra, gözlerini yoldan ayırma." Başımı kaldırıp yola doğru bakmaya koyuldum. "Ayağını frenden yavaşça kaldır, aynı ayağınla hafifçe gaza bas." Her söylediğini o cümlesini tamamladığı an yapıyordum. "Evet, çok güzel. Harikasın. Her zaman tek ayağını kullan, biri yerde olsun. Bir ayağın gazda diğerinin frende olması kafa karıştırıcı olabilir ve alışkın olmadığın için paniğe neden olur."

Yavaş yavaş nefes alırken başımı sallıyordum. Araba toprak zeminde aheste aheste ilerliyordu ve onun verdiği komutlarla direksiyonu hareket ettiriyordum.

"Senin yapamadığın bir şey yok mu?" Şaşkınlık ve coşkuyla yola bakıyordu. "Bu kadar çabuk öğrenebildiğine inanamıyorum. Direksiyon hâkimiyetin inanılır gibi değil."

"Beyin ameliyatı yapmıyoruz ya," dedim gözümü yoldan ayırmadan.

"Onu da yaparsın sen!" Sesindeki rahatsız edici inanca karşı gözlerimi devirdim. Onu kandırmak ne kadar kolaydı.

Birkaç saat sonunda arabayı sürebildiğime hâlâ inanamıyordu ama tamamen ikna olmuştu. Dönüş yolunda benim kullanmama izin bile verdi. Aslında ehliyet kursuna gitmemin daha doğru olacağını konuştuk ama burada Dolunay'ın kimliğini kullanıyordum ve onun zaten ehliyeti vardı, kimsenin beni hapse atmasını istemezdim. Bunca yıllık ömrümde, tüm o sefaletin içinde kendimi hapse girmekten koruyabilmiştim. Bu zenginliğin içinde başıma böyle bir şey gelmesini kabul edemezdim.

Eve döndüğümüzde Ayza, hâlâ yaptığıma inanamayan bir yüz ifadesi ile üzerime geliyor ve bir yandan bana iltifatlar ederken bir yandan da gülmeye devam ediyordu. Bugün her zamankinden daha iyi bir ruh hâlinde olması ona karşı sabırlı olmamı sağlıyordu. Bakışlarında sadece içtenlik ve mutluluk vardı.

"Çocuklar çıkmış bu arada," dedi anahtarla kapıyı açarken. "Yoldayken mesaj attılar."

"Erken gitmişler."

"Kalmalarını mı isterdin?"

"Şansını zorlamak istediğinden emin misin?"

Gülerek önden girmem için kenara çekildi. Nihayet evin içinde olduğum için rahatlamış hissediyordum. Onunla bir arabanın içinde, o kadar küçük bir alanda yalnız kalmak garip olmaya başlamıştı.

"Aç mısın?" diye sordu ben üst kata çıkarken.

"Çok değil."

"Hazır olunca seslenirim."

"Tamam," dedim ama sonra birkaç basamak geriye inip tırabzanlardan başımı uzattım. "Yardım istiyor musun?"

"Hayır, dinlenmene bak."

Bir yanım gidip yardım etmek ister gibi ayaklansa da daha baskın olan yanım merdivenleri çıkıp nihayet kendi alanıma gitmemi salık vermişti. Ben de öyle yaptım. Kapıyı arkamdan kapatıp başımı ahşap yüzeye yaslayarak bir süre öylece bekledim. İçimde garip bir his peyda

olmuştu. Ortada hiçbir şey yoktu ama ben kendimi rahatsız hissediyordum, sanki... Hasta gibiydim.

Silkelenip kendime gelmek için yatağa ilerledim ve Ela'nın izlerinden kurtulmak için tüm nevresimi ve çarşafları olduğu gibi kirli sepetine doldurdum. Yeni nevresimleri açarken yumuşatıcının kokusu odaya buram buram doldu, elimdeki çarşafı burnuma doğru tutup iyice içime çektim ve gülümsedim.

Bir dakika, ne yaptım?

Kaşlarımı çatarak çarşafı yatağın üzerine attım ve sadece kenarlardan geçirerek öylece bıraktım. Bir an önce pencereyi açıp içeriyi havalandırmam gerekiyordu. Göğsüm sıkışmaya başlayınca aynı hijyeni kendim için de sağlamam gerektiğini düşündüm ve banyoya giderek suyun altına girdim. Küvete uzandım ve sıcak suyun kaslarımı gevşetmesini bekledim.

Küvetin kenarında bıraktığım keseyi alıp bütün vücudumu iyice yıkadım. Birkaç kez ve bolca sabun kullanarak... Küvetin içine gire çıka kendimi köpüklüyordum. Sanki üzerime yapışan o hissi çıkarabilirmişim gibi... Sokaklarda uzun zaman kalınca kir, artık yıkayarak temizleyemeyeceğiniz kadar derinin altına nüfuz ediyordu.

Sonunda pes ederek başımı yasladım ve biraz sakinleşmeyi denedim. Neden bu kadar rahatsız ve kontrolümü kaybetmiş gibi hissettiğimden emin değildim. Dengem mi bozuluyordu, çalışmadığım için sıkılıyor muydum, ne oluyordu, hiçbir bok anlamamıştım. Nihayet parıl parıl parlayan muslukları kapatarak sudan çıktım, bornozu üzerime geçirip kendimi yüzüstü yatağa bıraktım ve pencereye doğru döndüm. İçeriye vuran esinti biraz ferahlamama yardımcı olmuştu ama baskı hâlâ olduğu yerdeydi.

Saçlarımdan akan su damlaları yatağı ıslatırken gökyüzünü seyre daldım ve ilk kez burada ne yaptığımı düşündüm. Kız kardeşimin hayatına misafir olmuş ve orada bir adamla tanışmıştım. Hayatını kız kardeşimle evlenmek üzerine planlamış bir adamla. Bencil olanlardan, hayatta kimseyi düşünmeyenlerden, hep daha fazlasını isteyenlerden biriydi. Kardeşimi ondan kurtardım çünkü onunla bu oyunu oynayabilecek kişinin, kötü olan ben olduğuma inandım. İkisi de birbirini sevmiyordu, birbirini tanımıyorlardı bile; sadece aileleri istediği için,

onları daha da zengin etmek için hayatlarını mahvedeceklerdi. Kardeşimin hayatını mahvetmesini istemedim. Benimki çoktan mahvolmuşken buna gerek yoktu. Hem de nihayet bu dünyadan, bu insanlardan, bu kör ve tek gözlü devlerden intikamımı alabilecekken... Kafamda bir plan kurdum, ondan çalacaktım ama aslında bir sürü insanın hakkı olanı alacaktım, alacaktım ve ihtiyacı olanlara dağıtacaktım, dağıtacaktım ve çekip gidecektim. Bir evim olacaktı, tek odalı da olsa bir ev, sadece benim olan, bir bahçesi olacaktı belki, bir daha karnımı doyurmak için çalmama gerek kalmayacaktı, karnımı doyurmak için sabahtan akşama kadar başkalarının ağız kokusunu çekerek çalışmama gerek kalmayacaktı, onca çalışmaya rağmen emeğimin karşılığının bana yetmemesi gibi bir şey olmayacaktı. Ona bir şey olmayacaktı. Hayatım boyunca hiç kimseye zarar vermemiştim, zarar vermezdim; kötü biri değildim, sadece uzun zamandır iyi biri de değildim.

Aklıma birden Ayza'nın bu evde bir yerde olduğu geldi, aşağıdaydı. Belki yine şarkı mırıldanarak yemek yapıyordu. Bu dünyadaki en önemli şeymiş gibi dikkatini vererek... Belki çalışma odasındaydı, onu orada hiç görmemiştim ama bir an nasıl göründüğünü merak ettim; bir şey tasarlarken, bir elması işlerken nasıl görünüyordu, belki de oyun odasındaydı ve sessizce tek başına televizyon seyrediyordu. Belki de duş alıyordu odasında, bu düşünce birden merak uyandırıcı oldu. Bu kocaman evin içinde yıllarca tek başınaydı.

Kapıya vurulunca aniden irkildim ve gözlerimi kapattım. İlk kez gergin ve rahatsız hissetmiştim. Şu an onunla yüz yüze gelmek istemedim.

"Çiçek?" diye seslendi, kapının açılış sesini duyunca kalbim hızlandı.

Bu da ne böyle...

"Yemek hazır." Adım seslerinden odanın ortasına doğru yaklaştığı anlaşılıyordu, sessizce bekledim ve nefes almamak için yutkundum. Gölgesi üzerime düşüp, yüzüme vuran güneşi engellediğinde kalbim hiç de sakin bir şekilde atmıyordu.

Şu an bana bakıyor olmalıydı ve bu, neden beni bu şekilde tedirgin etmişti? Hayır, kalp atışlarım neden bu kadar hızlanmıştı? Ondan korkmuyordum ki, bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Peki, neden bedenim böyle olağan dışı bir tepki veriyordu?

Yüzüme düşen ıslak saçların yanağımdan yavaşça kayarak kulağımın arkasına doğru çekildiğini hissettiğimde yakalanacağıma neredeyse emindim. Belki de gözlerimi açıp yeni uyanmış gibi yapabilirdim ama muhtemelen bu onu utandırırdı. Ne? Ne zamandan beri onun hisleri umurumda ki? Şaka mı yapıyordum!

Pencerenin kapanma sesini duydum, adım sesleri yavaş yavaş uzaklaştı. Kapı nihayet kapandığında kendimi patlayacakmış gibi hissederek gözlerimi açtım ve derin bir nefes verdim. Kendimi saatlerce güneşin altında kalmış gibi bunalmış hissediyordum. Ayağa kalkıp üzerime giymek için daha hafif bir şeyler aradım. Bornoz bile ağırlık yapıyordu ya da sonunda kafayı yiyordum. Nihayet ince bir elbisede karar kılıp iç çamaşırlarını giyerek başımdan geçirdim ve bornozu bir kenara fırlattım. Hâlâ sakin ve düzgün bir şekilde nefes alamıyordum. Yeniden pencereyi açmak için cama gittim, hem neden kapatmıştı ki?

Uyurken üşümemen için geri zekâlı!

Bu çok saçma.

Pencereyi açarken onun da elinde bir tabakla bahçeye çıktığını gördüm, diğer elinde siyah bir kutu vardı ama çantaya da benziyordu. Masaya kadar gidip birkaç saniye duraksadıktan sonra havuza doğru yanaşıp bu sabah yaptığımız gibi kenara oturdu ama sabahkinin aksine bu defa o da bacaklarını suyun içine sarkıttı. Tabağı eline alıp birkaç lokma yemeye çalışsa da pek uzun sürmedi ve tabağı kenara bırakarak diğer kutuyu eline aldı. Onu neden izlediğimi bilmiyordum ama sonuçta evin içinde yapılabilecek çok fazla bir şey yoktu...

Kutunun içinden bir keman çıktı, kaşlarımı çattım. Kemanı zarifçe çenesinin altına koydu ve yayı eline alıp ilahi bir şekilde ikisini buluşturdu. Sesi yakalamak için biraz daha yaklaştım, yumuşak bir melodiydi ama sonra, sanki parmakları kemana alıştıkça yas doldu notalarına, kayıptı ve müziğiyle bir şeyleri arıyordu sanki. Kulağa çok güzel ama çok hüzünlü geliyordu melodi. Yavaşlıyor ve yükseliyor, yükseldikçe melodi daha ağır, acı dolu bir şekilde kıvranıyordu ellerinin arasında. Müziğin hissettirdiği kıvranıştan kaçınmak için bir adım geri gittim, o elinden bırakmasaydı ben pencereyi kapatıp ellerimi kulaklarıma bastıracaktım. Çok güzeldi ama kalbimi neden bu kadar kırmıştı?

Bir süre öylece gökyüzünü izledi, arada başını çevirip bahçe kapısına bakıyordu. Bir kere dönüp benim kaldığım odanın penceresine baktı, bu mesafeden camın açık olup olmadığını göremezdi ama yine de bakıyordu. Bir an için beni beklediğini düşündüm ama bu çok saçmaydı.

Tabağı yeniden eline alıp yemeğine devam etti. Geri çekilip yatağa uzandım ve biraz uyuyabilmek istedim ama bu çabam bir işe yaramadı.

26. BÖLÜM: YENİ HİSLER

İlk defa uyuyabilmekte zorluk çekmiştim. Her zaman yorgun ve bir şeyler düşünmeye bile mecali kalmamış hâlde uykuya dalardım. Odanın içinde kendime yapacak işler uyduruyordum; bir yerleri topladım, dolapları ve çekmeceleri kurcaladım ama tüm bunlar beni sadece yarım saat oyalayabilmişti. Pencereden on dakika önce baktığımda Ayza artık orada değildi. Sonunda karnım guruldayınca neden aşağıya inmeye çekindiğimi sorguluyordum, ardından kapıdan çıkıp merdivenleri inmeye başladım. Ayza kanepede oturmuş elindeki kâğıtları inceliyordu, geldiğimi duyunca başını kaldırdı ve kâğıtları kanepenin üzerine bırakıp ayağa kalktı. Hareketlerindeki acele ikimizi de şaşırtmıştı.

"Selam," dedi sonunda garip bir ses tonuyla.

Selam mı?

"Sana da selam," dedim son basamakları ağır ağır inerken. "Ne yapıyorsun?"

"Şirketten gelen bazı şeyleri inceliyordum." Elini kolunu nereye koyacağını bilemedi ben öyle sorunca. Başımı salladım.

"Yemek yedin mi?" diye sordum mutfağa doğru giderken, yediğini biliyordum ama mutfakta buna dair herhangi bir iz yoktu.

"Hayır," dedi. Hayır mı? "Acıktın mı?"

"Çok." Dudaklarımı ıslatıp neler var diye etrafa göz attım ama her yer temizlenmişti.

"Lazanya yaptım." Fırına gidip tepsiyi tezgâhın üzerine çıkardı. Ben de dolaptan iki tabak ve bardak çıkarıp buzdolabına gittim. "Ne içmek istersin?"

"Şarap alacağım ben."

O şarap şişesini bulurken ben de çatal bıçakları ada tezgâhın üzerine, tabaklarımızın yanına yerleştirdim. Çıkardığım bardağı kadehle değiştirmek yerine şarabını su bardağına koydu ve sonra benim içeceğim olan kolayı doldurdu. Her zamankinden sessizdi. Ben de sessizce tabaklarımıza servis yapıp yüksek taburelerden birine yerleştim.

"Biraz sonra Onur uğrayacak," dedi. "Senin için sorun olur mu?"

Yüzüne bakarken hissettiğim gerilim devam ediyordu. Lokmamı zorlanarak yuttuktan sonra, "Hayır," dedim. "Olmaz." Ve hemen tabağıma geri döndüm. Başını salladığını görebiliyordum ama ikimiz de başka bir şey söylemedik. Bu ilk defa yaşanıyordu.

Yemek her zamanki gibi lezzetli ve doyurucuydu ama her zaman yaptığım gibi ikinci tabağımı almadım. Zaten yemek yediği hâlde onun ikinci tabağını yiyor olması ve diğer şeyler aklımı yeterince bulandırmıştı. Şarabından içerken onun da benim gibi gergin olduğunu düşündüm. Belki de birbirimize fazla maruz kalmıştık.

"Çalışman gerekiyorsa burayı ben toplayabilirim."

"Hayır," dedi çabucak. "Gerekmiyor."

Kaşlarımı kaldırıp ona baktığımda eliyle ensesini kaşıyordu. "Çalışmaktan sıkıldım," diye ekledi. "Onur gelmek üzeredir."

Tabakları sudan geçirip makineye yerleştirmem için tezgâha bıraktı. Bu da her gün yaptığımız bir şeydi. Ve sadece iki kişi olduğumuz için çabucak bitiyordu. Kalan lazanyayı streç filme sarıp buzdolabına kaldırdı ve kendine biraz daha şarap koydu.

"Keman mı çalıyorsun?" diye sordum kanepeye bıraktığı enstrümanı işaret ederek.

"Bazen." Kadehi dudaklarından çekip zorlukla yutkundu. Onun orada olduğunu unutmuştu sanırım.

"Kaç yaşından beri?"

"Epey küçüktüm. Annem öğrenmemi istemişti."

"Sizden hep böyle şeyler mi istiyorlar? Yani öğrenmeniz gereken şeyler mi oluyor?"

Rahatlamış gibi nefes verdi ve yavaşça gülümsedi. Ne demek istediğimi hemen anlamıştı. "İyi çocuk yetiştirmenin böyle bir şey ol-

duğunu sanıyorlar," dedi kanepeye, kemanın yanına oturarak. "En iyi imkânları onlara vermek; özel dersler, faydalı kurslar... Böylelikle onların bir şey yapmasına gerek kalmıyor. Sadece ödeme yapıyorlar."

"Çok yalnız bir çocukmuşsun," diye kaçırdım ağzımdan. Kendimi bile şaşırtmıştım.

"Öyle," dedi. "Bir kardeşin olduğu için çok şanslısın." Bir an duraksadım ve söylediği şeyi düşündüm. Dolunay'ın varlığı hayatımı daha katlanılır kılıyordu. Onunla yıllar sonra tanışıp birbirimizin hayatına dâhil olsak da, farklı şartlarda büyüsek de ona karşı koşulsuz bir sevgi besliyordum. Bu diğer hiçbir şeyle kıyaslanamazdı ve ne olursa olsun onun da aynı şekilde, bir gün çok kötü bir şey yapsam bile beni seveceğini biliyordum. Kardeşim hayatıma girdiğinden beri her şey kesinlikle daha güzeldi, daha katlanılırdı ve yalnızlık hissi -daimi olsa da- kırılganlaşmıştı. Ve ilk defa Ayza'nın karşısında şanslı olan bendim. İtiraz etmek, iğneleyici bir şeyler söylemek ve nasıl benim ondan daha şanslı olabileceğimi söylemeye cüret eder diye ona çıkışmak istiyordum ama haklıydı, bir anlığına ondan daha şanslıydım. Ve bu, parayla sahip olabileceği bir şey değildi.

Başka bir düşünce zihnimi oyalamaya başladı. Onun hayatı için, bu imkânlar için Dolunay'dan vazgeçer miydim?

"Ne düşünüyorsun?" diye dikkatimi dağıttı ve o an bunun için minnettar oldum.

"Şey," dedim burun kıvırarak. "Canım biraz dışarı çıkmak ve tatlı bir şeyler yemek istiyor."

Hızla yoldan sapan düşüncelerim onu eğlendirmişti, dişlerini göstererek güldü ve kolundaki saate baktı. Kafasından basit bir hesap yaparak ayağa kalktı, "Pantolonumu giyip geliyorum," dedi.

"Nasıl yani?" dedim.

"Seni tatlı yemeye götüreceğim."

"Kendim gidebilirim," diye öneride bulundum. Kimseye yük olmak istemiyordum, bunu öylesine söylemiştim aslında. "Hem Onur gelmeyecek mi?"

"Oraya da gelebilir, bekle, geliyorum hemen."

Öylece kalakaldım ve kendime baktım. Üzerimde ince, tiril tiril ama spor duran saten, gülkurusu renginde bir elbise vardı. Ayaklarımın çıplak olduğunu fark edince ben de yukarıya çıkıp rahat bir spor ayakkabı giydim. Hem şık hem de rahatlardı. Aşağıya ondan önce inmiş, aynanın karşısında kendime çaktırmadan bir göz atmıştım.

"Yürümek mi istersin, arabayla mı gidelim?" Merdivenlerden inerken parfüm kokusu yine ondan önce geldi ve bir an tıpkı o nevresimler gibi bu kokuyu da içime çektim. Ne oluyordu? Ben böyle şeylere karşı duyarsız biriydim, kokuları fark etmezdim ki!

"Ne kadar uzak bir yere gideceğiz?"

"Yürürsek yaklaşık yarım saat." Kanepenin üzerindeki dağılmış kâğıt yığınının arasından telefonunu aldı, yeni arama veya mesaj var mı diye kontrol ettikten sonra cebine koydu.

"Arabayla gidelim o zaman." Ondan önce kapıya doğru yürümeye koyuldum çünkü yüzündeki -tembelliğime ithaf edilmiş- gülümsemeyi görmek istemiyordum. Bunun tembellikle de alakası yoktu aslında. Normalde yürümeyi her zaman çok severdim, özellikle telaşsız bir şekilde, bir yere yetişme zorunluluğum olmadığı zamanlarda. Ama bunu yalnız yapmayı severdim. Bugün aramızdaki şu garip hava, yan yana yürüme durumu için isteksizliğimi artırıyordu.

"Ne yemek istersin?" diye sordu sürücü koltuğuna yerleştikten sonra. Tatlı yemeye gitmek için şu güzel spor arabalarından birini almıştık. Koltukta sırtımı oynatırken arabaya hayran kalmış şekilde etrafı inceliyordum.

"Fark etmez," dedim ve hemen, sadece küçük bir çocukta rastlanabilecek tatlı bir asık suratla karşılık verdi. Bir an yüzüne dokunup çatık kaşlarını düzeltmek istedim.

"Tatlı, kırmızı çizgidir," dedi kaşlarını kaldırarak. "Bu konuda bir tercihin olmalı."

"Yemeklere sadece sen bu kadar anlam yüklüyorsun."

Dirseğini pencerenin kenarına yaslayıp başını mutsuz bir şekilde elinin içine aldı ve direksiyonu tek eliyle kullanmaya başladı. "Yemeklere sadece sen bu kadar özensiz davranıyorsun, Ayçiçeği."

"Pekâlâ," dedim heceleri uzatarak. "Seninle bu tartışmayı yapmayacağım. Waffle olur mu?"

Keyifli bir şekilde doğrulup biraz daha gaza bastı ve zafer kazanmış gibi *haylaz çocuk gülümsemesi*yle başını salladı.

Onun gülümsemelerine ne zaman bir isim takar olmuştum?

27. BÖLÜM: TATLI ŞEYLER

Gerçekten söylediği gibi kısa süre içinde, birçok restoran ve butik kafenin olduğu bir caddeye çıktık ama araba hemen durmadı. Birkaç ara sokaktan döndükten sonra geride bıraktığımız caddeye oranla çok sessiz ve sakin bir yerde durduk. Küçük, tatlı bir büfeye benziyordu. Ayza arabayı park ederken başımı kaldırıp büfenin turuncu ve yeşil tabelasının üzerinde yazanları okumaya çalışıyordum.

"Beni yine gıygıy müziklerin susmadığı, koca salonlardan birine götüreceksin sanıyordum." Eğlenerek başımı salladım.

Arabadan inmeden bana dönüp kocaman gülümsedi. "Öyle bir yere mi gitmek isterdin?"

Omuz silkip, "Fark etmez," dedim ve onun bezmiş gibi asılan suratına aldırmadan arabadan ilk ben indim ama kapıyı kapatırken dudaklarım hafifçe kıvrılmıştı.

Erimiş çikolata ve makineden yeni çıkmış taze waffle kokusu, şekerlemeler ve meyveler... İşte, benim duyarlı olduğum tek koku buydu. Buna bayılıyordum ve içeri girer girmez gözlerimi kapatıp insanı ele geçiren o kokuyu içime çektim.

"Mükemmel, değil mi?" diye sordu tam yanımda, neredeyse kolumа değecek gibi dururken.

"Şşş," dedim. "Onunla arama girme, şu an beynimi ele geçiriyor."

Kıkırdadı.

"Ve bu iyi bir şey mi?"

"Benim için öyle."

"Pekâlâ küçük hanım." Elimden tutup, "Haydi, seni şu muazzam kokuyla buluşturalım. Aşkından ölmeni istemem," dedi.

İçerisi neredeyse doluydu, bu o an için zihnimi parmaklarımın arasındaki sıcak elden uzaklaştırıyordu. Geniş camların olduğu yerde

iki kişilik bir masaya doğru götürdü Ayza beni. Diğer herkes de tıpkı bizim gibi normal görünüyordu. Takım elbiseler ya da papyonlar yoktu, kot pantolonlar ya da etekler vardı. Şöyle bir geçerken koku onları da ele geçirmiş ve zorla içeriye çağırmış gibiydi.

Garson çocuk bizi karşılarken sıcak ve hevesliydi, çalışmaktan bıkmış görünmüyordu. "Selam, abi."

"Naber Yavuz?" diye karşılık verdi Ayza ona. Tanıştıklarını fark edince gözlerim ikisi arasında gidip geldi. Onu ilk kez bu kadar gündelik bir yerde, kendim dışında sıradan bir insanın yanında görüyordum. Gri tişörtünün yakası köprücük kemiklerini açıkta bırakıyordu, bronzlaşmıştı, saçları çabucak evden çıktığımız için dağınıktı ama bu, ona çekici bir hava katıyordu. Çocukla konuşup kendi aralarında şakalaştılar. Tasasız ve mutlu görünüyordu.

"Ne getireyim size?"

"Her zamankinden ama iki tane." Bana döndü. "Başka bir şey ister misin?"

"Kahve," diye mırıldandım.

"İki tane de kahve."

"Hemen, abi."

Çocuk bana da gülümseyerek uzaklaştı. Ellerimi masanın üzerinde birleştirip etrafı incelemeye devam ettim. İçerisi masallardan fırlamış bir yer gibiydi. Şekerlerle süslenmiş ve limon sarısı bir renge boyanmıştı. İnsanın içini kıpır kıpır ediyordu.

"Beğendin mi?" diye sordu. Çenesini yumruk yaptığı eline yaslamış, beni seyrediyordu. Gözlerimiz kesiştiğinde birden yutkundum. Ne kadar parlak görünüyorlardı.

"Çok," dedim. "Burada çalışmak insanı hiç yormaz."

"Böyle şeyler söylediğin zaman dünyadaki tüm şekerlemeleri senin için satın almak istiyorum." Doğruldu ve samimiyetle iç geçirdi. Bense epey şaşırmıştım.

"Ne söyledim ki?"

"Buranın sahibi olmayı değil de burada çalışmayı düşünebiliyorsun." Gözlerini sadece oyalanmak ister gibi, sebepsiz bir öfkeyle me-

nüde dolaştırmaya başladı ve plastik sayfaları tek tek açtı. "Bu gerçekten adil değil."

Öylece donup kaldım.

"Kahveleriniz..." Çocuk geri geldiğinde ikimizin önüne de buharı tüten kahve fincanlarını bıraktı. "Siparişleriniz hazırlanıyor."

"Teşekkür ederim, Yavuz."

Bu tür şeyleri bana doğrudan, içinden geldiği gibi söylemiyordu ama düşündüğünü bilmek bile rahatsız hissetmeme neden olmuştu. Hayatımın ne kadar boktan olduğunu sadece ben bilmek ve onu sadece ben dile getirebilmek isterdim. Başkasından duyduğunuzda her şeyin şiddeti artıyordu, acı daha çok acıtıyordu. Kahve fincanını avuçlarımın arasına alıp dudaklarımı onunla oyaladım ve pencereden dışarıyı izlemeye koyuldum.

Buraya sahip olmayı nasıl düşünebilirdim ki, yıllarca çalışmıştım, yıllarca durmadan çalışmıştım ama okulumu, kiramı, faturalarımı ödeyip kendimi geçindirmeyi bile başaramamıştım. Kimse bunu başaramıyordu. Birileri sürekli çok çalışmanızı ama az kazanmanızı istiyordu ve başka birileri de buna sesini çıkarmadığı için bu döngü sürekli tekrar ediyordu. İnsanlar hayatlarını kendileri mahvediyor ve buna alışıyordu. Bir şeyleri değiştirmektense alışmayı daha olağan buluyorlardı. Onlara göre ne olduğunu bildikleri eziyet, riskli bir seçenekten daha iyiydi. Bu tür insanlar çalışırdı ama çabalamazdı mesela. "Bunu yap," demen gerekirdi, onun üstüne bir şey koymayı bilmezlerdi. Bu yüzden sistem de size böyle bir yere sahip olmayı değil, böyle bir yerde çalışmayı hayal ettirirdi. Azla yetinenin yönetilmesi daha kolay olurdu çünkü, çok şeye sahip olanın sesinin de çok çıktığını kendilerinden bilirlerdi.

Masaya koyulan tabakların sesiyle kendime geldim. Ayza yine ne düşündüğümü okumaya çalışıyor gibi gözlerini üzerime dikmişti. Kasvetli bir ruh hâline geçsem de çatalımı alıp yemeye koyuldum, çikolata damağımda dağılmaya başladığı an her şeyi unutmuştum.

"Şaka gibi," dedim gözlerimi kapatıp. "Allah'ım, bu hayatım boyunca yediğim en lezzetli şey!"

Kıkırdadı ve değişen ruh hâlim onun da keyfini yerine getirdi. Uzanıp kendi waffle'ını bıçakla tek tek bölerek, küçük lokmalar hâ-

linde yemeye koyuldu. Büyülenmiş gibiydim. Ayza yine nasıl başarmıştı, bilmiyorum ama benim tabağım onunkinden daha kalabalık ve çikolata kaplıydı. Önce çilekleri mi yoksa muzları mı yemeliydim, kararsızlık içinde boğuluyordum.

"Büyük kavuşma anı," diye mırıldandı. "Gördün mü, yemek yemek bazen ne kadar özel olabiliyor."

"Aramıza girme!"

Kahkaha attı.

İçeride çalan müzik doksanlardan, belki de seksenlerdendi. Bu zamanın şarkısı olmadığını anlayacak kadar biliyordum yalnızca ama insanda dans etme isteği yaratan melodileri vardı. Çileklerim ve muzlarımla birlikte şu an dünyanın en keyifli insanıydım. Ta ki son lokmaya gelene kadar...

"Bu senin için bile rekordu," dedi. Gözlerimi boş tabağımdan üzüntüyle alıp önce ona, sonra sadece bir iki lokma yediği tabağına çevirdim.

Tek kaşını kaldırdı.

Kirpiklerimi kırpıştırdım.

Gözlerini kıstı.

Masanın üzerinden hafifçe eğilip gözlerimi biraz daha açarak ona bakmaya koyuldum.

Ellerini teslim olur gibi kaldırdı, "Al," dedi. "Senin olsun."

"Nasıl istersen, patroncuğum."

"Bir waffle'ın seni etkisiz hâle getirebileceğini kim tahmin ederdi..."

"Ben," dedim ve bir lokma daha attım ağzıma. Bu aroma gerçekten insanın aklını başından alırdı. Bitap düşmüştüm. Çok lezzetliydi. Hayatımın sonuna kadar bu waffle'dan yemek istiyordum.

Eve dönerken karnım şişmişti, arabanın içinde ayakkabılarımı çıkarıp bacaklarımı kendime çekerek oturdum.

"Üçüncüsü fazla geldi sanırım." Ayza hâlâ hâlime gülüyordu.

"Hayır," dedim. "Paket yaptırmalıydık ve yolda da yemeliydim."

"Ne zaman yemek istersen geliriz," dedi. Her zaman bu kadar iyi huylu ve uzlaşmacıydı. O böyle söylediğinde bir daha istesem de sesimi çıkarmazdım. Bana sunulan şeyleri reddetmiyordum ama özellikle talep de etmezdim. Bir şeyleri istediğinizi gördüğü zaman insanlar onları elinizden almak için var gücüyle uğraşıyordu. Onlara bu tür kozlar vermek istemiyordum.

"Onur bahçede," dedi garaja arabayı park ederken. "Katılmak ister misin?"

"Yukarı çıkıp uyumak isterim."

Sevecenlikle başını salladı ve içeriye girdiğimizde karşımda durdu, eğildi ve saçlarımdan öpüp, "Sana iyi uykular o zaman," dedi. Başımı sallayarak merdivenlere yöneldim, odaya çıkıp kendimi yatağa bıraktığımda kaşlarım çatıktı. Bir şey düşünmemek için gözlerimi kapattım ve hemen uyumak için kendimi zorladım.

28. BÖLÜM: VİCDANIN SESİ

Son günlerde çok fazla çalışıyordu, birkaç gündür sabahlıyor ve geç uyanıyordu. Uyanır uyanmaz kendime kahvaltı etmek için bir şeyler bulmuştum ve üst üste iki film seyretmiştim. Ayza ise saat 12.00 olmasına rağmen hâlâ uyanmamıştı. Bir yanım onun uyanmasını beklemenin bir bahane bulmaya çalışmak olduğunu keşfetti ve bunu sindiremediğim için arabaların anahtarını koyduğu çekmeceye gittim.

Garajdan aldığım arabayla hızlı bir şekilde deniz kıyısına vardım. Kaldırımın kenarında bekliyordu, arabayı ona doğru yanaştırdım ve camı açtım.

Görür görmez bir ıslık çalıp parmakları arasında sıkıştırdığı sigarayı yere atmıştı. Cama doğru eğildi.

"Ben de günlerdir niye sesi çıkmıyor bizimkinin diyordum."

"Saçmalama da atla arabaya," dedim.

Ömer memnuniyetsiz bir şekilde de olsa dolaşıp yanımdaki yolcu koltuğuna yerleşti. Arkadaki arabaların gürültüsünden kaçınmak için hemen hareket ettim ve yolda nereye olduğunu bilmeden ilerlemeye koyulduk.

"Fena bir şey," dedi sağı solu kurcalarken.

"Öyle."

"Nerelerdesin kaç gündür?" Bana dönüp sorgulayıcı bir ifadeyle gözlerini kıstı. Durumdan rahatsızlığı gün gibi ortadaydı.

"Bana araba kullanmayı öğretiyordu."

Genizden gelen alaycı bir kahkahayla, "En iyi araba hırsızıma araba kullanmayı mı öğretiyor?" diye sordu.

"Ona bunu söylememi mi isterdin?"

"İyi rol yaptın mı bari?"

"Yaptığımı biliyorsun." Gözümü yoldan ayırmamaya gayret ettim.

"Neden bu kadar huysuzsun?" diye sordu imayla. Camı açmış, dirseğini kenara yaslamıştı. Gözleri hâlâ arabanın içinde dönüp duruyordu. Şimdiden kaç para ettiğini hesapladığına emindim. Ömer zayıf bir karakteri olmasına rağmen hesap yapma konusunda oldukça becerikliydi.

"Bu oyundan sıkılmaya başladım da ondan."

"O zaman elini çabuk tut, tasarımlar nerede?"

"O kadar kolay değil, elimden geleni yapıyorum." Ters bakışlarımı ona çevirdim. Her zamankinden daha huysuzdum ve söylediği her şey bana dokunmaya başlamıştı.

"Orada olmak hoşuna gitmeye mi başladı?"

"Saçmalama," dedim yeniden ve arabayı boş bir yere park etmek için çevirdim. "Ona göre burada tanıdığım kimse yok, hayatım yok, nereye gideceğimi bilmiyorum. Nasıl sürekli evden çıkmamı bekliyorsun?"

"Tamam be kızım," dedi yanağımdan bir makas alıp. "Özlüyorum bizi."

"*Biz* ne Ömer?"

"Seninle takım olmak," dedi. "Eskisi gibi. Çevirdiğimiz dümenleri bile özledim."

"O günler çok eskide kaldı." Yıllar öncede kaldı ve hiçbiri gurur duyduğum şeyler değildi. Hepsi Şirin içindi. Hepsi senin kardeşinin tedavi masraflarını karşılayabilmemiz içindi. Bana araba kullanmayı öğretmiş, sonra da bir tane çalmamı istemiştin. Sen olmasan şimdi okula devam ediyor olurdum ama ben olmasam kardeşin ölmüş, sen de çoktan başını belaya sokup hapse düşmüş olurdun.

"Yine de bu bizim şansımız," dedi. Hangimizi ikna etmeye çalıştığını bilmiyordum.

"Biz diye bir şey yok," dedim hırsla. "Böyle söylemeyi kes."

"Neyin var senin?" Kaşlarını çatıp bana doğru döndü, yüzüme bakabilmek için başımı kendisine doğru çevirdi. "Bu oyunu kuran sensin," dedi. "Benden yardım isteyen de sensin. Hem benimle takılıp hem de *biz* diye bir şey yok mu diyorsun?"

"Oyunu kurdum çünkü kardeşin ölmek üzere! Ne ilaçlarını alabiliyorsun ne tedavisini karşılayabiliyorsun. Birkaç kez takıldık diye evlenmişiz gibi davranmayı kes. Şirin olmasa seninle işim olmazdı." Arabadan çıkıp kapıyı sertçe üzerine kapattım. O da çıkıp yanıma geldi. Tam karşımda durdu.

"Sinirlerin bozulmuş senin," dedi yavaşça. Omuzlarımdan tutup beni kendine çekti ve sıkı sıkı sarıldı. "Yine benden çıkarıyorsun, hep böyle olmadık mı biz? Birbirimize tutunduk, sen beni terk edip durdun ama sonra yine karşına çıkıp durdum. Birbirimizi bulduk. İnsanlar bunun yarısı şeylere aşk diyor, kızım."

"...Atla suya," dedim, atladı. Hiç yüzme bilmiyordu. Biz onu çıkarana kadar neredeyse boğuluyordu. Onu çekip sudan çıkardım diye bana öyle minnet duydu ki! Atla diyenin ben olduğumu hepten unutmuştu. İşte... onunla bir daha asla dalga geçmedim."[5]

"Kimim var ki senden başka?" diye soludu boynuma doğru. "Kimin var ki benden başka?"

"Kimim kimsem yok," dedi George. "Çiftlikten çiftliğe bir başına dolaşanları çok gördüm. İyi bir şey değil. Günleri keyifsiz geçiyor. Tadı tuzu yok. Aradan epey zaman geçince gaddarlaşıyorlar. Durmadan hır çıkarmaya bakıyorlar."

"Evet, gaddarlaşıyorlar," dedi Slim. "Kimseyle konuşmak istemez hale geliyorlar."[6]

"Bunun da altından kalkacaksın," dedi. "Bunu da halledeceksin. Sonra el ele verip gideceğiz buradan. Bırakmazsın sen beni. Bırakmazsın, değil mi Çiçek?"

"George öyle şey yapmaz," diye tekrarladı. "George dikkatlidir. Yaralanmaz. Hiç yaralanmadı ki. Hiç canı yanmadı. Dikkatli de ondan."[7]

Ömer'in bile Çiçek'i vardı. Peki ben, benim kimim vardı bu koca dünyada? Kendime bile sahip değildim.

"Bak belki böyle anlarsın. George'u tanıyorsun. Geri döneceğini de biliyorsun. Ama ya kimsen olmasaydı? Siyahsın diye, barakaya girip kağıt

[5] John Steinbeck, *Fareler ve İnsanlar*, s. 43.
[6] John Steinbeck, *Fareler ve İnsanlar*, s. 43.
[7] John Steinbeck, *Fareler ve İnsanlar*, s. 74.

oynamana hak tanımasalardı? Ne yapardın o zaman? Burada oturup kendi kendine kitap okumak zorunda kalsaydın? Ortalık kararana kadar nal oynardın tabii. Kitaplar işe yaramaz. İnsanın can yoldaşına ihtiyacı var.[8]

"Bütün bunlar bittiğinde bir evimiz olacak." Yine o hikâyeyi anlatmaya başladı. İkimiz arasındaki tek bağ o hikâyeydi. Ömer diğerleri gibi değildi. Yaşadığı hayatı kabullenip mutlu olmaya çalışmıyordu. Benim gibi bencildi ve daha fazlasını istiyordu. İkimizi ortak kılan tek şey öfkemiz ve buna tutunarak yapabileceklerimizdi. "Sadece sen ve ben, bir de Şirin. Kendi eşyalarımız, kendi yemeklerimiz olacak. Belki kendi arabamız bile olur!" dedi.

"Olur mu sahiden?" diye sordum. Çenem omzuna düşmüştü.

"Olur tabii, kızım," dedi. "Ne para ayıklayacağız, biliyor musun?"

"Mutluluk da olur mu orada?" diye sordum.

"Her şeyimiz olacak," dedi yeniden. "Her şeyin sahibi biz olacağız. Kendimizin olacak. Bir daha düşünmek zorunda kalmayacağız. Ne ben bir daha çalıp çırpmak zorunda kalacağım ne sen it gibi çalışacaksın ne de Şirin acı çekecek."

"Şirin acı çekmeyecek, değil mi?" diye sordum. Kanser hastası küçük kardeşi gözümün önünden gitmiyordu. Onu o hastaneden kucağında, ölmüş gibi ağlayarak taşıdığı an, yıllardır sırtımda büyüttüğüm kamburumdu. Herkesi, her şeyi görmezden gelmeyi öğrenmiştim ama Şirin'i yok sayamamıştım. Belki de Şirin'in acıları beni bu kadar kabuğun içine saklamıştı. Şirin hasta olmasa Ömer hayatımda olmazdı. Ömer olmasa ben de zaten belanın dibi olan hayatımın daha da dibini kazmazdım. Ve Ayza'dan çalmak için bu oyuna bulaşmaz, onu da hiç tanımazdım. Bu kadar kötü olmak zorunda kalmazdım.

"Şirin acı çekmeyecek," dedi. "İkimiz de mutlu olacağız." Gülümseyerek geri çekildi, benim yüzümde tek bir mimik bile oynamıyordu. "Şimdi şu bebek nasıl gidiyor, bir de ben bakayım."

Kenara çekilirken omuzlarım çökmüştü, arabanın etrafından dolanıp diğer kapıyı açmaya çalıştığımda bir klik sesi geldi. Peşinden arabanın camı açıldı ve Ömer eğilerek daha çok güldü.

[8] John Steinbeck, *Fareler ve İnsanlar*, s. 75.

"Çaldırdım falan dersin," dedi. "Onda bundan çok vardır."

"Saçmalama!" Ben daha ağzımı açmadan gaza basıp yolda kayboldu.

"Sen... ve ben. Herkes sana iyi davranacak. Bir daha bela çıkmayacak. Kimse kimsenin canını yakmayacak, kimse kimseden hiçbir şey çalmayacak."[9]

Üzerimde para olmadığı için eve bir saat kadar yürümek zorunda kalmıştım. Uzaklaşan arabanın arkasından bakarken ona kızamıyordum, yaptığı şeyi neden yaptığını anlıyordum. İnsanları olduğu gibi kabul etmeyi öğreneli çok olmuştu. Onlardan daha az bencil, daha iyi, daha düşünceli biri olmalarını beklemeye hakkımız yoktu. Ama eve yürüdüğüm bir buçuk saatin sonunda, neden benim nasıl döneceğimi hesap edemediğini anlıyor da sayılmazdım.

Kendimi kötü hissetmeliydim, kardeşinin hayatını benim üzerime yıktığı için. Düşüncesizlikleri için, aptallığı için. Ama hissetmiyordum çünkü onu sevmiyordum. Sevmek duygusunun ne olduğunu da bilmiyordum. Ömer'e bir fırsat verilse iyi biri olacağını biliyordum ama onu öylece hayatın ortasına atıp, kanser hastası bir çocuğun sorumluluğunu verirseniz ondan iyi biri olma hakkını alırdınız. Bir denerdi, iki denerdi, üç denerdi ama hiçbirinde yetişemez ve yettiremezdi. Böyle insanlardan sürekli çalışmasını ve başka bir yol bulmasını beklerdi insanlar. Peki, nasıl bir yol? Kör olası parayı kazanmak için günde kaç saat daha çalışmak zorundaydı, çalışırken nasıl okuyup da meslek sahibi olacaktı? İnsanlar düşünür ve konuşup dururdu, yaşamadıkları hayatlar hakkında.

O arabayı alıp gittiği ve beni zor duruma düşürdüğü için de kızmazdım ona. Bilirdim çünkü neden alıp gittiğini. Alıp gitmese öyle bir arabayı rüyasında bile göremezdi Ömer. Yanından geçirmezlerdi. Temizlemesine bile izin vermeyen onlarcası olmuştu. Ayza o arabayı kaybetse sadece garajındakilerden biri eksilmiş olurdu. Yarın yerine yenisini koyardı. Bunun Ayza'nın suçu olmadığını biliyordum ama bu iki hayata baktığım zaman Ömer'e nasıl kızabilirdim?

Kapıyı açıp içeriye girdiğimde kirpiklerim ıslaktı, salonda hiç kimse yoktu. Yavaş adımlarla bahçeye baktım ama orada da kimse yoktu.

---

[9] John Steinbeck, *Fareler ve İnsanlar*, s. 110.

Alt kata indim ama oyun odası da boştu. Üst kata çıkıp odasının kapısını tıklattım ve kapıyı aralayarak dikkatlice içeri girdim.

Yeni uyanmış, içeri girişimle birlikte doğrulmuştu. Gözleri komodinin üzerindeki kol saatine kaydı, uzanıp eline aldı ve "Beni uyandırmalıydın," diye homurdandı. İçeriye girip nedense arkamdan kapıyı kapattım. Yatağın yanına kadar gittim; soğukkanlıydım, gergin veya korku içinde değildim ama belki de öyle olmalıydım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu gözlerimiz buluşunca.

"Bir şey oldu," dedim kelimeleri ağzımın içinde geveleyerek. "Ben bir şey yaptım."

Endişeyle doğruldu, dizlerinin üzerinde yatağın ucuna gelip kollarımı tuttu. "Ne oldu?" diye sordu. "Sen iyi misin?"

Sertçe yutkunup bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Çiçek, söylesene!" Bakışları irileşmiş, endişe bir heyelan gibi gözlerinin kahvesine akın etmişti.

"Arabayı aldım, sadece biraz dolaşmak istedim. Sen yapabileceğimi söylemiştin ama sonra-"

"Kaza mı yaptın?" diye sordu. "Bir şey oldu mu? İyi misin? Hastaneye gidelim."

"Kaza yapmadım," dedim afallamış şekilde. "Arabayı kaybettim, sanırım çaldılar."

Kaşlarını hafifçe çatarak yatağın kenarına oturdu ve "Arabayı mı kaybettin?" dedi çok normal bir şey söylemişim gibi.

"Nasıl olduğunu anlamadım."

"Bu yüzden mi yüzün kireç gibi." Bileğimden tutup yanına oturmamı sağladı. Bakışları üzerimde dolaşırken ne düşüneceğimi bilmiyordum. Yaptığım şeyden utanıyormuş gibi omuzlarımı düşürüp dudaklarımı yemeye başlamıştım. "Sorun değil," dedi. "Bunun için endişelenmene gerek yok."

"Ayza, arabanı çaldırmış olabilirim."

Saçlarımı yüzümden çekip daha dikkatli incelemeye koyuldu.

"Duydum," dedi. "Derin bir nefes al, rahatla."

"Ben-" dedim ama devam edemedim. Birkaç saniye duraksayıp ne diyeceğimi ve ne yapacağımı düşünmeye başladım.

"Neredeydin?" diye sordu. "Eve nasıl geldin?" Kendi kendine sinirlenerek ayağa kalktı ve odanın içinde dolanmaya başladı. "Beni aramalıydın, sana bir telefon almalıydım!" Gerçekten sinirlenmişe benziyordu ama sinirinin adresi ben değildim. Biraz önce eve nasıl geldiğimi sormuştu.

"Böyle dışarı çıkacaksan sana bir telefon almama izin vermek zorundasın. Ve yanında para taşıyor musun? Çiçek bak, bunlar sorun değil, araba kaybolabilir, para bitebilir, bana bu şekilde bakmanı istemiyorum." İşaret parmağını bana doğru sallarken çok hararetliydi.

"Benim-" dedim, yeniden sustum. Yine o tuhaf hastalık vurmuştu sanki. Göğsümde bir sıkışma gibiydi ama hasta olmadığımı biliyordum.

"Biraz yatağına uzanabilir miyim?" diye sordum.

Gözlerini daha çok açarak başını salladı.

"Neyin var?" diye sordu. Başımı yastığına koydum, kokusu yine bütün duyularımı ele geçirmek ister gibi üzerime akın ediyordu. Neyim vardı, bilmiyordum ki... Hem yerimde duramıyor hem de olduğum yerden bir santim olsun uzaklaşmak istemiyordum. Kalp atışlarım hızlanmaya başlamış, avuçlarım terlemişti ama kötü hissetmiyordum.

"Göz bebeklerin büyümüş," dedi üzerime eğilerek. "Ve yüzün hâlâ bembeyaz. Neden böyle oldu?" Yüzüme yaklaşmış, öylece yukarıdan bakıyordu. Kalp atışlarım daha da hızlanmaya başladı.

Elini alnıma bastırdı. "Çiçek, bir şey söyle..." Parmakları alnımdan yanağıma doğru kaydı, diğer elini de yüzüme yerleştirip avuçlarının arasına aldı. Karnım ağrımaya başlamıştı.

"İyiyim," diye mırıldandım zorlukla. "Sadece bir an başım döndü."

"Sen," dedi inanamaz gibi. "Sen benden korktun mu? Bunun için kızacağımı mı düşündün?"

Hayır, sorun da bu. Korkmamıştım, kızmaması biraz sürpriz olmuştu. Yani, tamam, nazik biriydi ama o arabayı sevdiğini biliyor-

dum, belki de hangisi olduğunu bilmediği için henüz bu kadar tepkisizdi.

"Önemli değil," dedi beni ikna etmek ister gibi daha çok üzerime eğilerek. Bunalmaya başlamıştım, neden saç diplerim bile terliyordu, şok mu geçiriyordum, ne oluyordu yahu!

"Sana su getireceğim, kıpırdama buradan."

Başımı salladım ve o odadan çıkar çıkmaz aniden rahatladım. Kafayı yemiş gibi hissediyordum. Hem canlı ve kıpır kıpırdım hem de gergindim. Hem üşüyordum hem de bulunduğum yer çok sıcak geliyordu. Kendimi kastığımın farkında bile değildim. Uçmak gibiydi, hem ürkütücü hem heyecan verici... Başımı yastığa bırakıp yanaklarımı şişirerek büyük bir nefes verdim.

Suyla birlikte geri dönüp bana doğru yaklaşırken ben de yavaşça doğrulmuştum. Daha sakindim ama yeniden göz göze gelince karnım ağrımaya devam etti. Su bardağını tutarken parmaklarımın titrediğini görünce iyice kaşlarımı çattım. Elini, elimin üzerine koyup suyu içmeme yardım etti ama bir iki yudum zor içebilmiştim. Elimi hızla çekip uzaklaşabileceğim tek noktaya, yastığın üzerine yatarak ondan kaçtım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Yemek yedin mi?"

"Yedim." Ona bakmak için başımı biraz çevirdim. "Azıcık uzansam toparlanacağım."

"Yanında kalmamın bir sakıncası var mı?"

"Kalabilirsin." Neden sesim huysuz ya da iğneleyici çıkmamıştı. Sakin ve yumuşaktı. Yatağın yanında öylece kaldığını görünce anlık bir rahatsızlık hissettim, kanepe odanın diğer kısmındaydı ve o benim başımda durmak istiyordu. Buna gerek olmadığını, hayatımın çok uzun bir kısmında yalnız olduğumu ve her şeyi tek başıma halledebildiğimi söylemeli ve onu başımdan savmalıydım. Ya da neden burada yatıyordum ki! Kalkıp her zamanki gibi iyi olduğumu söyleyerek kendi odama geçmeliydim. Sonra hastalığı bahane ederek bana güzel yemekler yapmasını falan söylerdim.

"Yatağa yatabilirsin," dedim. "Ayakta beklemene gerek yok."

Gözlerimi kapattım.

Genelde ne zaman yağmur yağacağını anlardım, o kadar çok yağmurda kalmıştım ki artık vücudum da benliğim de geleceğini hissediyor ve kendisini sakınması gerektiğini biliyordu. Ama birden yağmur yağmaya başlamıştı ve ben yerimden sıçramak zorunda kalmıştım. Hiçbir belirti göstermemişti. Öylece yağmaya başlamış ve beni ürkütmüştü. Gökyüzü ikiye yarılmış gibi bir sağanak başlamıştı.

"Bu tarafa dönebilirsin," dedi.

Yağmurun varlığı onun varlığını bir saniyeliğine unutturmuştu.

Dikkatim tamamen dağılmıştı, yattığım yerde ona bakabileceğim şekilde döndüm. Ellerini başının altına almış, tavanı seyrediyordu. Ne düşündüğünü yüzünden okuyamıyordum ama bu konuda zaten becerikli olan oydu.

"Yağmurdan hoşlanmıyorsun," diye bir çıkarım yaparak tezimi desteklemiş oldu. Yerimden sıçradığımda bunu anlamak çok da zor olmamalıydı. "Kendini ilk kez yağmurlu bir gecede kaybetmiştin," dedi beni şaşırtarak. "Şimal'i bulduğumuz gece." Gözlerimi onun gibi tavana diktim. Şimal'i bile ne çabuk unutmuştum. Ben bile unutabiliyordum ama hep onları suçluyordum.

"Yağmur sana ne yaptı?" diye sordu ama bu daha çok kendi kendine bir mırıldanma gibiydi. Bana değil de ilahi bir güce sesleniyordu sanki. Soru değil de hesap soruyor gibiydi. Sessizliğimi korudum. Yağmur gürültülü bir şekilde hızını artırınca kaşlarımı çatıp gözlerimi kapattım. Keşke burada yatıyor olmasaydım, onun yanında olmasaydım, o zaman kulaklarımı da kapatabilirdim. O zaman zihnimin içindeki o damlaları yok sayabilirdim.

"Ben yağmuru severim," dedi. Bunu bir ninni gibi söylemişti. Yeniden gözlerimi açtığımda belirsiz bir davetle kolunu yatağın ortasına doğru uzatıp beni çağırdı. Arkamda kalan yağmurun sesi ruhumu döverken içgüdüsel olarak ona doğru çekildim ve kolunun üzerine yattım. Rahatlamış gibi derin bir nefes verdi.

"Gerçekten hiç yağmurda kalmamışsın, hiç," dedim. Kinayeli hâlime geri döndüğüm için memnundum. "Yağmurda hiç sürüklenmemişsin, oradan oraya savrulup arabaların altında kalmamışsın hiç."

Beni kendine doğru çektiğinde bunun da içgüdüsel bir hareket olduğunu biliyordum. Kendinden zayıfı korumak istiyordu ama bu

doğru değildi, ondan zayıf değildim, hatta ben ondan daha güçlüydüm. O kadar iyi ve nazikti ki bu onu zayıf kılıyordu; oysa ben, ona bile kötülük edebilecek kadar güçlüydüm.

Yine de yüzümü göğsüne yasladım.

Varlığı, yağmurun varlığını bir an için unutturmuştu.

"Seni buraya o yağmur mu sürükledi?" Parmakları saçlarımın üzerinde dolaşmaya başladı.

"Yağmur sürükledi," dedim.

"Bu o kadar kötü mü? Burada olmak?" Neyi kast ettiğinden emin değildim; şu an göğsünde yatıyor olmamı mı, yoksa bu evde onunla oynadığım oyunu mu, yoksa onun bilmediği ve sonunda yüklü bir miktar kaybedeceği benim oyunumu mu? Cevap değişir miydi, onu da bilmiyordum. O yüzden sessiz kalmaya devam ettim.

"Yaşadıklarını hiç paylaşmıyorsun," dedi. Parmakları omzumdaydı ama rahatsız edici değildi, tüy kadar hafifti. "Çok kötü şeyler yaşamış olmalısın."

"Anlaşmamızda bu yoktu," diye her zamanki tavrımla mırıldandım.

"Doğru," dedi. "Ama bu konuşmayacağımız anlamına gelmez. Sınırları belirleyenler her zaman insanlar oldu; bir arazinin etrafına bir çizgi çekmek, bir adım fazla atmana engel değil." Yağmur cama vururken sesi yavaş yavaş bir fısıltıya dönüştü.

"Böyle yaptılar, değil mi..." diye mırıldandım hipnoz olmuş gibi. "Birisi çıktı ve bir arazinin etrafına bir çizgi çekti, sonra *burası benim* dedi. Orası onun oldu. Sonra başka birisi bir yeri daha sahiplendi. Bir diğeri başka bir yeri daha... İlk *burası benim* diyene yenildi dünya. Yaşamak için doğdukları topraklarda hak iddia edecek kadar aşağılıklardı, değil mi? Sonra herkes *burası benim* demeye başladı. Dünya hepimizin değil miydi? Niye birbirimizden çaldık onu, hayvanları bile ormanlardan dışarı attık, *burası da benim* dedik... Ağaçları yaktık, *burası da benim* dedik... Bazı insanlar bazı insanlara bile *bu benim* dedi, değil mi? Rengine göre, diline, dinine göre ayrıştırdılar bizi; *sen onlardansın* dediler, *sen bunlardansın*, *sen hizmet edeceksin* dediler, *çünkü burası benim*... Birisi çıktı ve bir arazinin etrafına bir çizgi çekti, o çizgiyi geçemeyenler yenildi."

Başını eğip bana baktı. Gözlerinde acı dolu bir ifade ve karmaşa vardı. "Acı çekmeye hakkın var," dedi. "Şikâyet etmeye, isyan etmeye de öyle ama dünyanın tüm yükünü sen sırtlanamazsın."

Gözlerimi kaçırmak için başımı eğdiğimde ona doğru iyice sokulmuş oldum. Koluyla beni daha da sardı. Artık sadece ortamızdaki boşluğa rastgele uzattığı kolunun üzerinde yatmıyordum.

"Gelecek için ne yapacaksın?" diye sordu. "Bu oyun bittiği zaman, hayatla ilgili planların neler?"

Bunu ona nasıl söyleyebilirdim ki? Bunu düşünmemiştim bile. Sadece şansı olan insanların hayatlarını planlayabilecek hâlleri olurdu. Ben hayatımı planlayamazdım, ben sadece bugünü ölmeden atlatmak zorundaydım. Yarın başıma geleceklerle ilgili önlem almak, en azından hazırlıklı olmak zorundaydım. Yarına dair bir umudu olmayan insanın planları olmazdı. Ben sadece hangi günde ve saatte, nerede çalışacağımı planlayabilirdim.

Diğer yandan Ömer'in planları vardı. Bir evimiz, bir işimiz olacağına dair... Ama hepsi bizim olacaktı. Başkasının evine de işine de ihtiyacımız olmayacaktı artık. Başımızı sokabileceğimiz bir çatı olacaktı. Kimse orada yaşayıp yaşamadığımızı sorgulamayacaktı. Etraftaki insanlar bizden korkmayacak, o mahallede yaşadığımız için rahatsızlık duymayacak, ev sahibine herhangi bir konuda şikâyette bulunmayacak, çocuklarını bizden uzak tutmak istemeyeceklerdi. İş yerine geç kaldığımız zaman ödümüz kopmayacaktı; küçücük bir hata yüzünden azar yemeyecektik; geç saate kaldığımda kiminle orada yalnız olduğumu düşünüp korkudan aklımı yitirmeme gerek kalmayacaktı; sabahtan akşama kadar, ayaklarım çatlayana kadar çalışmama rağmen eve hiçbir zaman yetiremediğim üç kuruşla dönmek zorunda kalmayacaktım. Ve bunlar için, aslında sadece insan gibi yaşamak için onun canını yakmak zorunda kalacağımı Ayza'ya nasıl anlatabilirdim ki...

Yataktan kalkmak için doğruldum ama eli hiç beklemediğim şekilde bileğimden yakaladı ve beni kolayca geri yatırdı.

"Kıpırdama," dedi.

Tavrı karşısında şaşkınlığımı korudum.

"Bunu yapamazsın," dedi kaşlarını çatıp. Nefesini verirken dudaklarını yaladı ve öfkesini bastırmaya çalışır gibi kesik kesik soluklandı.

"Sırf cevapların senin hoşuna gitmiyor diye ya da benim hoşuma gitmeyecek diye susup duramazsın. Hayatı sana verileni kabul ederek yaşayamazsın." Beklemediğim cümleleri karşısında donakaldım. Bir cevap verebilmek için tekrar düşünmeye başlamıştım. Hayatı bana verildiği gibi kabul edip etmediğimi ben bile hâlâ bilmiyordum ama o bunu söylerken kendinden çok emin görünüyordu.

"Burada olmak, birine sarılmak ya da içini dökmek seni zayıf bir insan yapmaz. Seni bana yenilmiş yapmaz. Geldiğinden beri sana neredeyse tüm hayatımı anlattım, bu beni eksiltmedi. Aynı şekilde kendi hayatından bahsetmek senden de bir şey eksiltmeyecek."

Ama ben zaten eksiktim.

"Hayatın boyunca hep güçlü olman gerekmiş, hep bir şeyleri tek başına halletmişsin, hep kendine göz kulak olmuşsun ama bu, her zaman böyle olması gerektiği anlamına gelmez. İnsanlara sarılabilir, onlarla konuşabilir ve onları sevebilirsin. Bu hayatla ilgili birçok şeyi sevebilirsin. En sevdiğin renk olabilir, sevmediğin yemekler olabilir." Derin bir soluk aldı. "Hayatta kalmaya çalışırken insanlar seni o kadar korkutmuş ki birine yaklaşamıyorsun bile, hemen tırnaklarını çıkarıyorsun, herkes seni hâlâ öyle görüyor sanıyorsun. Sen büyüdün, içinde değil belki, çocukken yaşadığın her şey kazındı belki oraya ama sen büyüdün. İnsanlar seni artık o kimsesiz çocuk olarak görmüyor, onlardan korkmana gerek yok çünkü baktığım zaman cesur, her şeyin altından kalkabilecek kadar zeki ve güzel bir kız görüyorum ben." Başını bana doğru eğdi. "Senin gibi bir kıza yaklaşmaktan korkardım, korkacak başka bir sürü adam tanıyorum. Hepsinden daha zekisin, daha beceriklisin, aklı başındasın, hayatı tanıyorsun ve onunla nasıl baş edeceğini biliyorsun." Sesi titredi. "Hayatta kalmayı öğrenmişsin ama hep savaşarak öğrenmişsin, savaşmadan da yaşayabileceğini, savaşmadan nasıl yaşayabileceğini de sana ben öğreteceğim." Yüzüne bakmasam da bütün bedeninin gerildiğini hissedebiliyordum. Elim göğsünün üzerinde, çenemin ucundaydı ve bütün kasları konuşmasının hiddetiyle hareketlenmişti sanki. O büyümüş, ben kollarının arasında küçülmüştüm ama bu rahatsız edici bir küçülme değildi; dünyada varlığını sürdüren her zamanki ben gibiydim. Kocaman dünya ve küçücük ben... Ama bu defa aynı dünya beni öldürmeye değil de yaşatmaya çalışıyor gibiydi.

Bu tuhaf konuşmadan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum, eve girerken beklediğim şey bu değildi. Tedirgin hissetmiştim ama aynı zamanda hafiflemiştim de.

"Biraz uyu," diye mırıldandı.

"Bu saatte mi?" Hava yağmurun kasvetiyle kapanmış olsa da saatin henüz beş ya da altı olduğunu tahmin ediyordum.

"Evet, güzelim," dedi kelimelerin üstüne basa basa. "İnsanlar sadece geceleri uyumak zorunda değiller. Gün içinde yorgun düşerlerse ya da sadece uyumak istedikleri için uyuyabilirler."

"Tamam," diye fısıldadım ve gözlerimi kapattım. Biraz sonra üzerimi bir sıcaklık kapladı. Şimdi iki koluyla sarmıştı bedenimi. Bu huzur... Kıpırdamasını istemiyordum.

29. BÖLÜM: TEDİRGİNLİK

Ara ara uyansam da gözlerimi hiç açmadım ve hiç kıpırdamadım. O da tam yanımda tavana bakarak uzanmaya devam etti. Parmakları bazen saçlarımın tutamlarını bazen de omzumu okşuyordu ama tüy kadar hafifti. Bana dokunmuyor, sadece buradayım diyordu ve ben de öyle olmasını istiyordum. Yağmur uzun süre devam etti ama bir süre sonra sesine alışmıştım, cama vuran damlalar ateşte yanan odunların çıtırtılı sesini andırmaya başlamıştı. Eskiden kaldığım evde, çatıya çıkıp teneke bir varilin içinde odun yakıyorduk. Aslında diğer çocuklar yakıyordu ve bazen Efe'nin ısrarıyla Kübra ve ben de onlara katılıyorduk. Ama hiç konuşmuyorduk. Orada olmaktan memnunduk ama hiçbir zaman tamamıyla orada, onların arasında olamıyorduk. Duyduğuma göre Kübra bunu başarmıştı, artık onların arasındaydı ve bu, benim yerime geçip onların hayatını yabani otlarla bezenmiş bir tarladan çiçek bahçesine çeviren kız kardeşim sayesindeydi. On beş günlüğüne birbirimizin yerine geçmemiz birçok insanın hayatına dokunmuştu. O birilerine yardım ederken ben birine zarar vermek üzereydim. Zengin olan oydu, yoksul olan ben. Ama o benim yoksul hayatımı bile yaşayabilmişti. Bense varlık içinde bile kendimi var edemiyordum.

Evin içinde o garip zil sesi yankılandığında gözlerimi aralamak zorunda kaldım ve hemen göz göze geldik. Dalgın bir şekilde beni seyretmesini garipsemiyordum artık. Sorgulayan bakışlarıma, "Aklımdan çıkmış," diye cevap verdi. "Onur ve kız arkadaşı gelecekti." Ama yine de kıpırdamadı.

"Onur'un kız arkadaşı olduğunu bilmiyordum," dedim. Söyleyecek daha iyi bir şey bulamamıştım.

"Var," diye gülümsedi. "Ona evlenme teklifi edecek."

"Ya..."

"İstersen bugün uygun olmadığımızı söyleyebilirim, Onur anlayışlı biridir."

"Hayır," dedim çabucak. "Buna gerek yok, hem yemek yememiz gerekiyor."

Zil bir kez daha çalmasına rağmen Ayza hiç oralı olmadı. Gerçekten zil mi çalıyordu, emin olmak için hâlâ beni izliyordu. Ondan önce doğrulan ben oldum ve saatlerdir bu şekilde yatmanın kolunu ne kadar acıttığını düşünmemeye çalıştım.

"Üzerimi değiştirip aşağıya inerim," dedim. Peşimden o da kalktı, hâlâ yatarken giydiği kıyafetlerle olduğunu yeni fark ediyordum. "Ya da kapıyı açayım, sen aşağıya inene kadar beklerim. Sonra ben çıkarım." Onun aksine benim üzerimde günlük kıyafetler vardı.

"Daha iyi olur, teşekkür ederim." Gülümsedi.

Bir şey değil.

Kapıyı açtığımda iki kişi bekliyordum ama Onur tek başına gelmişti. "Neredesiniz?" diyerek içeriye dalarken paniklemiş olduğu gözümden kaçmadı.

"Geç duyduk," diye mırıldandım. "Her şey yolunda mı?"

"Ayza nerede?"

"Bütün gün çalıştı, üzerini değiştiriyordu. Gelir şimdi."

"Başım çok büyük belada!" Sıkıntıyla inledi. Onu sakin görmeye alışkın olduğum için bu tuhaf hareketlerini anlamaya çalışıyordum.

"Ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordum nezaketen.

"Sude gelmek üzeredir," dedi. Eli ayağına dolaşmış şekilde salonun ortasında volta atıyordu. "Ona bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum." Sude'nin kız arkadaşı olduğunu tahmin ediyordum.

"Ona ne söylemen gerekiyor?" Ayza merdivenlerden inerken Onur'a gülüyordu. "Hâlâ teklif edemedin mi, oğlum?"

"Sıçtım oğlum, sıçtım!" dedi Onur onu görür görmez. Daha da panik olmuştu.

"Sizi yalnız bırakayım en iyisi."

"Hayır, hayır!" diye durdurdu Onur beni hemen. "Kal, bir kadın fikri daha çok işime yarar."

"Sorunun ne olduğunu söyleyecek misin artık?"

"Bizimkiler," dedi mahcup olmuş şekilde. Bir Ayza'ya bir bana bakıyordu. "Evlilik sözleşmesi yapmamızı istiyorlar."

Ayza sıkıntının ne olduğunu anlamış şekilde dudaklarını birbirine bastırdı. Evlilik sözleşmesinin ne anlama geldiğini ben de biliyordum ve durumu kavramam çok uzun sürmemişti.

"Yani kız, sizin cemiyetten değil," dedim. Elbette değildi. Öyle olsa ondan böyle bir şey istemezlerdi. Onlara göre biz hep onların parasının peşindeydik. Ama belki de bu suçluluk psikolojisiydi. Başkalarının olanı aldıklarını ve bir gün onların geri almak isteyeceğini biliyorlardı, biliyor ve her yolla bunu korumak istiyorlardı.

"Bizim diyecektin herhâlde," dedi Onur kırık bir şekilde. Doğru ya...

"Ailen çok da haksız sayılmaz," diyerek omuz silktim. Dürüst davranmıştım. Siyah ve beyaz gibi keskin ayrımlar vardı hayatta ve para bazı insanlara neler yaptırır, biliyordum. Sonuçta ben de burada bunun için bulunuyordum.

"Bu çok hassas bir konu," dedi Ayza benim aksime. "Şık bir hareket olmaz."

"Neden ki?" dedim. "Kendine güveni ve saygısı olan biri bunu dert etmez. Eğer seninle paran için birlikte değilse zaten bu sorun olmayacaktır."

"Ama bu aynı zamanda ilişkilerine olan güvensizliğin ifadesi olur," diye yeniden araya girdi Ayza. "Daha yolun başındayken biteceği günün hazırlığını yapmak gibi... İlişkilerine inancı o kadarmış gibi..."

Hiç öyle bir açıdan düşünmemiştim.

"Çok ayıp olur oğlum ya," dedi. "Ama babam taktı kafaya."

"Sizinkiler pek öyle insanlar değildir." Ayza kanepeye oturup yaslandı. "Nereden çıktı sözleşme işi?"

"Anlaşamadılar Sude'yle, babam güvenmiyor. Sude biraz patavatsızdır, bilirsin. Birkaç şey sorgulayınca onlar da şüpheye düştü." Onur acıyla başını ellerinin arasına aldı. Gerçekten çıkmazda görünüyordu.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Sonuçta o senin kız arkadaşın."

"Bir buçuk yıldır birlikteyiz," dedi ellerini indirip birbirine kenetleyerek. "Çok iyi bir oyuncu değilse beni seviyor."

"Bazı insanlar çok iyi oyuncudur."

"Sen ona bakma," dedi Ayza bileğimden tutup beni kanepeye çekerken. "Bugün oldukça kötümser bir ruh hâlinde." Bana dönüp uyarırcasına baktı ama ben sadece dürüst oluyordum. "Sude seni seviyor."

"Sen onu seviyor musun?" diye sordum.

"Tabii ki seviyorum!"

"Birini sevip sevmediğini nasıl anlarsın ki..." Gülümseyerek durumu biraz alaya aldım.

"Sen Ayza'yı sevdiğini nasıl anladın?"

Hımm, bu pek hayal ettiğim gibi olmamıştı.

"Güzel soru," dedi Ayza bana dönerek. "Nasıl anlamıştın, tatlım?"

Ben de sırıtarak ona baktım ve çenesini tutarak Onur'a doğru salladım. "Şu surata bak," dedim. "Nasıl sevmezsin!"

Onur bize gözlerini devirerek karşılık verdiğinde Ayza, "Öyle mi?" diyerek çenesinin üzerindeki parmaklarımı ısırdı.

"Ah!" dedim ona ters ters bakarak. Elimi çekip uzaklaşmak için ayağa kalktım. "Kaç yaşında adamsın," dedim Onur'a. "Ailene tavrını koy ve böyle bir şey yapmayacağını söyle."

"Bence de," diye katıldı Ayza. "Birbirini seven iki insanın arasına böyle şeyler girmemeli. Şüphe bile çok çirkin."

"Evet ama bizim ortamları biliyorsunuz," dedi Onur düşünceli bir şekilde. "Uygur'un tanıştığı gece yıldırım nikâhıyla evlendiği kızdan boşanması için bizimkiler çok uğraşmıştı. Ve kız epey bir şey alıp gitmişti. İlk ve son değildi."

"Tanıştığı gece biriyle mi evlendi?" dedim alay eder gibi ama bu defa attığım taş Ayza içindi. Gerçi biz tam tanıştığımız gün evlenmiş sayılmazdık. O benim kız kardeşimle evlenmek üzereyken birkaç kez görüşme şansımız olmuştu ama yine de komikti sonuçta, o da beni tanımıyordu ve daha da komiği sonuçta ben de onunla parasını çalmak için evlenmiş gibi oyun oynuyordum.

"Lisede olduğum zamanı hatırlamıyor musun?" dedi Ayza sinir olmuş şekilde. "O cılız, kötü giyinen, yamuk dişli, asosyal, iki kelimeyi bir araya getiremeyen çocuğun ne kadar ilgi odağı olduğunu... Sadece param olduğu için. Bence öyle yüzeysel insanlar kendini belli ediyor, Sude konusunda endişelenmene gerek yok."

"Birileri senin kalbini mi kırdı zenginsin diye?" Yine yapay bir tatlılıkla ona takıldım.

"Bunu hiç komik bulmadım," diye omuz silkti. Bu konunun canını sıktığı açıktı. "Bir insanın seni mi yoksa sahip olduğun şeyleri mi sevdiğini düşünmek çok büyük bir işkence. Bunun şüphesi bile yeter insana. Sana bakarken gördükleri tek şeyin para ya da mevki olması... Kestirme bir yolmuşsun gibi... Buna ne kadar maruz kaldığımızı tahmin edemezsin." Gözlerini kısmış, öfkeyle duvara bakıyordu.

Yeniden zilin çalmasına memnun olmuştum. Hem ne söyleyeceğimi bilmediğim hem de söylediklerinin üzerinde düşünmemek için.

"İşte, geldi," dedi Onur panikle. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bir şey söyleme," dedi Ayza. "Bunun üzerine daha sonra konuşalım. Babanla ben de konuşurum."

"Tamam," dedi Onur ve kapıyı açmak için koşturarak gitti.

Ayza'ya döndüğümde parmakları yine saçlarının arasındaydı. "Yemek yapmadım," dedi. "Bugün kötü ev sahipleriyiz." Güldü.

"Dışarıdan söyleyebiliriz."

"Başka şansımız yok gibi görünüyor."

Onur ve kız arkadaşı salona girdiğinde ikimiz de yapay gülümsemelerle onlara döndük. "Gel, bir tanem," dedi Onur heyecanlı bir sesle. Onun kızı sevdiği aşikârdı. "Ayza'yı tanıyorsun, eşi Dolunay."

Resmiyet sevdiğim için gülümsememi sabit tutarak elini sıktım ve "Merhaba," dedim.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi kız. "Ama beni de onlar zorladı." Küt kesilmiş kahverengi saçlarını bunalmış gibi ensesinde topluyordu.

"Ne rahatsızlığı," dedi Ayza elini belime dolayarak. Sanırım bunu benim söylemem gerekiyordu. "Hoş geldin, Sude. Nasılsın?" Benim

aksime yanaklarını birbirine değdirip resmî bir şekilde öpüştüler. "Bahçeye çıkalım mı? Bugün çalışmaya daldığım için yemek yapamadım, o yüzden sen kusura bakma."

"Hiç önemli değil," dedi Sude. Boyu benden uzundu ve oldukça zayıftı. Üzerinde kot pantolonu ve bebek mavisi bir tişört vardı. Rahat olması hoşuma gitmişti. Ayza'nın gösterdiği yerden bahçeye çıktı, Onur ne yapacağını bilemeyerek şaşkınca orada kaldı. Ayza kolundan onu dışarıya doğru iterken gülmemek için elimle ağzıma kapatmam gerekmişti.

"Benim bir yüzümü yıkamam gerekiyor," dedim.

"Yine kötü mü oldun?" diye sordu hemen.

"Hayır, sadece yüzümü yıkayacağım. Birkaç dakikaya dönerim."

"Tamam, çabuk ol." Bunu emir gibi değil de ihtiyaç dolu bir ricayla dile getirmiş, gözleriyle bile isteğini göstermeyi başarmıştı.

Olur...

Banyoya gidip gerçekten elimi yüzümü yıkadıktan sonra nefes aldım ve çekmecedeki telefonu bulup hızlıca Ömer'e bir mesaj yazdım.

"Arabanın seri numarası varmış, bulacakları bir yere bırakıp kaç. Çalındığını değil kaybettiğimi söyledim."

İletildikten sonra mesajı silip telefonu çekmeceye geri koydum ve aşağı geri döndüm. Bahçede masada oturuyor ve çoğunlukla Ayza'nın söylediği şeylere cevap verip gülmeye çalışıyorlardı. Yağmur durduğu için hava çok güzeldi. Hem ortalıkta yağmurdan sonraki o keskin koku vardı hem de serin ve yumuşaktı. Uzaktan bakarken Sude'nin tanıdık olduğunu anlamıştım. Burada duruyordu ama kocaman evlere ve o ev sahiplerinin varlıklarına yabancı değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu ama buradaydı ve onlardan değildi.

Ayza'nın yanındaki boş sandalyeye oturdum. Hemen yüzünü bana çevirdi. "Pizza söylemeye karar verdik," dedi. "Sana uyar mı?"

"Uyacağını biliyorsun..."

Numaradan gülmeyi denedi ama bu cevabımın onun ne kadar sinirini bozduğunu biliyordum. Telefonunu çıkarıp sipariş verirken, "İçecek bir şey ister misiniz?" diye sorma nezaketinde bulundum. Ev sahibi olduğumu ara ara kendime hatırlatmam gerekiyordu.

"Şarap," dedi Onur aniden ve gereğinden yüksek bir tonda.

"Tamam..." dedim kaşlarımı kaldırarak. "Sude?"

"Ben de şarap içerim."

"Ayza?"

"Geliyorum ben de," dedi başını telefondan kaldırmadan ve ayağa kalktı. Muhtemelen şarap seçimime güvenmiyordu ve bu konuda haklı olabilirdi. Çalıştığım restoranlardan bazı markalara hâkimdim ama Ayza'nın kendine ait bir şarap mahzeni vardı. İçeriye girdikten sonra telefonu tezgâhın üzerine bıraktı, alt kata inerken onu takip ettim. Dar bir merdivenden aşağıya inip duvardaki bir düğmeye bastı ve içerisinin loş bir ışıkla aydınlanmasını sağladı. Buraya daha önce inmemiştim, şarap mahzenine neden inecektim ki?

"Bence yumuşak bir şey olsun," dedi... Duvarlar raflarla kaplıydı ve şişeler özenle yerleştirilmişti. Bir mahzeni değil, kütüphaneyi andırıyordu. Ortada peş peşe üç sıra raf vardı, Ayza onlardan birine doğru gitti. Şişeler renklerine göre ayrılıyordu ve pembemsi olanlardan birini eline aldı.

"Blush," dedi. "Kurtarıcıdır ve tadı o kadar da keskin değil."

"Her gün yeni bir bilgi..." dediğimde mırıldanmama güldü ve peşimden gelirken ışığı ve kapıyı kapattı. Mutfağa çıktığımızda o kadehleri hazırlarken buzdolabından şarabın yanında çok sevdiklerini bildiğim ve daha önce onlarca kez servisini yaptığım meyvelerden çıkardım. Çilek, üzüm ve biraz elma.

"İyi düşündün," dedi Ayza. Yanıma gelip elmaları aldı, pratik bir şekilde suyun altından geçirdikten sonra kesme tahtasının üzerinde ince dilimler hâlinde doğramaya koyuldu. Dudak bükerek ona baktıktan sonra çilekleri ve üzümleri yıkayıp kokteyl tabaklarına koydum.

"Pratik ve doyurucu," dedi. "Pizza gelene kadar idare eder."

"Hı hı."

Bahçeye döndüğümüzde Sude ve Onur gülümseyerek sohbet ediyordu ama ikisi de hâlâ gergindi. Ayza kadehleri ve şarabı almıştı, ben de tabakları. Çok iyi bir garson olduğum için iki kolumla birden fazla tabak taşıyabilirdim aslında ama bunu burada belli etmemek için iki

tane alıp diğeri için geri dönmeyi uygun buldum. Herkes elle daha iyi taşınacağını düşünse de kolun iç kısmıyla taşımak her zaman daha dengeli ve pratik olurdu.

"Sen otur," dedi Ayza ben geri dönmek üzereyken. Omuzlarımdan tutup sandalyeye oturmamı sağladı. "Kalanları ben getiririm."

Onur ayağa kalkıp şarabı açarken bana bakıyor ve âdeta onu bu durumdan kurtarmamız için yardım bekliyordu. Ben de ona "o senin kız arkadaşın, ne yapmamı bekliyorsun" dercesine bakıyordum ama bunu anlamayacağına emindim.

"Ayza ile çok uyumlusunuz," dedi Sude ve ikimizi de bir işkenceden kurtardı. "Hareketleriniz birbirini tamamlıyor gibi."

"Öyle mi?" dedim. Planlı bir oyun oynadığımız için olabilir...

"Evet." İçtenlikle gülümsedi. "Çok erken evlenmişsiniz ama nedenini anlayabiliyorum."

"İki insan birbirine âşık olduysa onları kim tutabilir ki?" Onur'un benim için doldurduğu kadehi alıp birkaç büyük yudum içtim ve güldüm.

"Birine âşık olduğunu anlamak çok zor bir şey," dedi Sude de benim gibi kadehini alıp. Derin bir iç çekti. "İnsanlar son zamanlarda çok güvenilmez."

İçtiklerimi ağzımdan püskürtmemek için yanağımın içini ısırmak zorunda kalmıştım.

"Ben *Google*'a bakmıştım," diye güldü Onur sandalyesine yerleştiğinde. "Emin olmak için yani."

"*Google* sana âşık olup olmadığını nasıl söyledi?" diye sorduğumda Ayza geri dönmüş ve kalan son tabağı da masaya bırakmıştı. Yanıma oturup kolunu benim sandalyemin arkasına uzattı, hemen konuya dâhil olmuş ve Onur'un söylediklerini dinlemeye koyulmuştu. Hiç bir şeyi garipsemiyordu ve onun bu soğukkanlı sakinliğini izlemekten kendimi alamıyordum.

"Bedensel tepkileri söylüyor *Google*," diye anlatıyordu Onur. "Yüzünde garip, sinir bozucu bir gülümseme beliriyor. Kalbin sıkışıyor, göğsün daralıyor, avuç içlerin terliyor, karnın ağrıyor, göz bebeklerin

büyüyor, kokusuna karşı ekstra bir duyarlılık kazanıyorsun, onu görünce adrenalinden panikatak geçiriyormuş gibi hissediyorsun, sıcak basıyor falan işte..."

Ayza'nın bakışları bana döndü ve bir an kalbimin atışını duyduğunu sandım.

"Öyle mi?" diye Onur'a bakarak şarabı kafama diktim. Ayza kaşlarını çatmış, bir bana bir boş kadehe bakıyordu. "Susamışım," dedim ve avuçlarımı elbiseme sildim.

Terleyen avuçlarımı...

Derin bir nefes aldım. Göğsüm daralmıştı. Ve yine sıcak basmıştı.

"Yanakların kızarmış," dedi Ayza dikkatle bana bakarak. Elini alnıma götürdü. "Ateşin mi var, yeniden kötü mü hissediyorsun?"

Başımı geri çekerek iki yana salladım.

"Hasta mıydın?" dedi Sude mahcup bir sesle. "Başka bir zaman da gelebilirdik."

"Değildim," dedim ama Onur'a dönmüştüm birden âdeta. Sesim gereksiz yüksek çıkmıştı. "Değilim yani, abartıyor. Hava bunaltıcı. Yağmur yeni dindi ama nem var nem..." Saçlarımı yüzümden çekip kulağımın arkasına sıkıştırdım. Üçü de bana baktığı için gereksiz bir gerilim içindeydim.

"Sen nasıl anladın, Sude?" diye sordum ve bakışların hedefine onu attım. Üzgün olduğumu söyleyemezdim.

"Bilmem," diye dudak büktü ama gözlerinin içi bile gülümsemişti. "Sürekli onun etrafında olmak istiyordum, gördüğüm zaman heyecanlansam bile. Onun için bir şeyler yapmak istiyordum." Onur'a dönüp daha büyük bir gülümseme bahşettiğinde Onur, kızın elini tutup öptü.

"Peki, sen?" diyerek Ayza'ya döndü Sude. Herkes kendi üzerinden atmak için başkasına yükleniyordu. Eğlenceli bulacağım bir an olması gerekiyordu ama boş kadehime bakıp duruyordum. Neden vereceği cevabı hem çok merak ediyor hem de duymamak istiyordum.

"Ben daha iyi biri olmak istediğimi anladım," dedi Ayza hiç düşünmeden. "Dünyayı daha iyi bir yer yapmak istediğimi anladım. Sadece onun için."

Yeniden zil çalmış ve herkes hayranlıkla ona bakarken birden irkilmişti. Bugün hayatımın en şanslı günü olmalıydı. Zil sürekli ihtiyacım olan anlarda çalıyordu. Ayza pizzaları almak için dış kapıya gittiğinde önünde duran kadehini alıp hızla içmeye koyuldum. Onur ve ben bu akşam resmen yarışıyorduk. Onur için normaldi de bana ne oluyordu böyle?

Pizza kutularıyla geri döndüğünde masanın üzerinde yer açmak için üçümüz birlikte tabaklara ve kadehlere uzandık. Ben üzüm tabağını, Onur da Sude'nin kadehini devirdi.

"Siz iyi misiniz?" diye anlam veremeden bize bakıyordu Ayza. "Sakin olun, üç kutuyu taşıyabilirim." Güldü ama Onur ve ben eğlenmiyorduk.

"Üzerine geldi mi?" diye Sude'ye döndü Onur ama neyse ki kızın refleksleri iyiydi ve tam zamanında geri çekilmişti.

"İyiyim, hayatım."

Masa düzenini zor da olsa sağladıktan sonra kutuları açıp yerleştirdik, herkes birer dilim alıp yemeye başladığında ilk kez canımın istemediğini fark ettim. Elime bir dilim aldım ve kendimi zorlayarak ısırdım ama lokma ağzımda büyüdükçe büyüyordu.

"Ben bir de iştahtan kesilmiştim," diye kıkırdadı Sude. "Onur sayesinde bir haftada dört kilo vermiştim."

Midemde kıpırdanmalar meydana geldi.

"Midemde kelebekler uçuyordu." Elini dudaklarına bastırıp biraz daha güldü.

"Çalışıyor musun?" diye sordum pizzayı zorla ağzıma tıkarken konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Evet," dedi. "Hukuk firmasında stajyer de olsa avukatım."

Yutkunmakta zorluk çekiyordum.

Şarap kadehine uzandım ve bir yudum daha alırken Ayza'nın bakışlarına yakalandım. Bana ve kadehe ayrı ayrı baktı, sonra masada ve benim önümde duran kadehe baktı. Gülümseyerek onun kadehini almama ses çıkarmadı ve boş olanı doldurup ondan bir yudum aldı. Bu neden rahatsız ediciydi? Keşke kadehini elimden alsaydı. Dudak-

larının benim dudaklarımın değdiği yere dokunması mayhoş bir hisli. Bunu neden düşünüyordum ki, bu da nereden çıkmıştı?

"Ela ve Uygur bugün yoklar," derken Sude keyifliydi. Onlardan hoşlanmadığını anlamam uzun sürmedi. Aklı başında insanlar onlardan rahatsızlık duyardı, gerçi beni eskisi gibi rahatsız etmiyorlardı.

Yoksa artık aklım başımda değil miydi?

Tamam, bu saçmalığın bir an önce son bulması gerekiyordu. Pizzayı yemeye odaklandım ve beynimin daha fazla düşünmemesi için sohbetin gidişatına odaklandım.

"Bir etkinliğe katıldılar," dedi Onur. "Ben de onu fırsat bildim zaten." Ayza ile bakışıp gülüştüler. Grubun en iyi arkadaşlarını çözmüş oldum.

"Üniversiteyi beraber okumuştunuz değil mi?" diye sordu Sude.

"Evet," dedi Onur. "Hayatımızın en iyi günleriydi."

"Neden acaba?" diye terslendi ona Sude ama gülümseyerek.

"O anlamda değil yani," diye kıvırmaya çalışsa da "Hem Ayza'nın daha çok vukuatı vardı," dedi. Gözler yeniden bana döndüğünde ben zaten ayrı bir şok dalgası içerisindeydim. Herkes başını bana doğru döndürdüğü sırada ben Ayza'ya doğru döndürmüştüm.

"Öyle mi?" dedim gülmeye çalışarak. "Herkesin eğlenmeye hakkı var." Ne dediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Uyduruyor," dedi Ayza rahat bir tavırla. "Ben her zaman ineğin tekiydim."

Kıkırdadım.

Benden çıkan sese ondan çok ben şaşırmıştım ama bana dönüp gülümseyince yine dikkatim dağılmıştı.

Tamam, bunun hemen sona ermesi gerekiyordu. Saçmalıktan ibaretti. Bu geceden kurtulmam gerekiyordu. Bunu nasıl yapacaktım, emin değildim ama kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım.

"Su alacağım," dedim ayağa kalkarak.

"Ben getiririm, sen otur."

Ayza'yı elinden yakaladım. Gözleri parmaklarımıza kaydı.

Onun da elleri terlemişti ama bunun normalde rahatsız edici olması gerekmiyor muydu, neden buna rağmen hâlâ elini tutuyordum!

"Gerek yok," dedim. "Üzerime bir şey de alacağım."

Gözlerini kırpıştırarak, "Tamam," dedi. "Üst kata çıkmana gerek yok, girişteki dolapta bir şeyler var."

"Bir kadına evdeki kıyafetlerin yerini sadece Ayza söyleyebilirdi," diye takıldı Onur. "Onun bu titizlik ve aşırı düzenli olma hastalığı seni de delirtiyor mu, Dolunay?"

"Çok," dedim ona gülerek ve hızlı adımlarla bahçeden çıktım. Kapı eşiğinden geçip onların bakış açısından çıktığım an durdum ve elimi göğsüme bastırdım. Sarsıcı nefeslerimin ardından panik olmuştum. Nefes almayı ne zaman bırakmıştım ki? Bu da neydi böyle? Gerçekten aklımı kaçırıyor olmalıydım.

Dolaptan büyük bir bardak soğuk su alıp hızlıca içtim. Birkaç saniyeliğine iyi gelmişti. Tezgâha yaslanıp bir süre öylece durdum. Olanların bir anlamı yoktu. *Google* bana bir şey söyleyemezdi. Ve birisine âşık olmak değil, birinden hoşlanmam bile söz konusu değildi. Bu tamamen saçmalıktı. Birine âşık olsam bunu bilirdim. Bunlar sadece saçma sapan... Saçma sapan bir şeylerdi işte. Hayatım boyunca çalışmıştım ve vücudum tembelliğe tepki veriyor olmalıydı.

Midem bulanmıştı ve üzerime bir hüzün bulutu çökmüştü. Sertçe yutkunup kendimi azarlayarak kitaplığa gittim. Parmaklarım acele bir şekilde o kitabı buldu. Kaptığım gibi ada tezgâhın arkasına geçtim ve yazıları görebilmek için aspiratörün ışığını açarak yere oturdum. İçeriye biri girse de burada olduğumu göremezdi.

Sayfaları hızlı hızlı karıştırdım ve ezbere bildiğim satırları aradım.

"Bizim gibi çiftlik ırgatlığı yapanlar, dünyanın en yalnız insanlarıdır. Ne aileleri vardır, ne de yerleri yurtları. Bir çiftliğe gelir, çalışır didinir, biraz para kazanır, sonra kente inip o parayı çar çur ederler. Ondan sonra bir bakarsın, kuyruğunu kıstırıp başka çiftliğe giderler. Yaşamdan hiçbir beklentileri yoktur."[10]

"...Oturup kağıt oynarlar, siyahım ya, beni oynatmazlar... Kokuyorsun diyorlar. Bana sorarsan, asıl siz leş gibi kokuyorsunuz."[11]

---

[10] John Steinbeck, *Fareler ve İnsanlar*, s. 17.

[11] John Steinbeck, *Fareler ve İnsanlar*, s. 71.

"Bir karış toprağa herkesin gönlü düşer. Fazla değil. Kendisine ait bir karış toprak... Kimsenin kendisini kovamayacağı, geçinip gideceği bir yer. Benim hiç olmadı. Bu eyalette kim var kim yoksa, hemen hepsinin toprağını ektim. Ama hasadını yaptığım ürün benim değildi ki."[12]

Kitabın kapağını yeniden kapattığımda hepsi yok olmuştu. Göğsümdeki ağrı, midemdeki kıpırtı, zihnimdeki karmaşa, düşüncelerin hepsi kendi kapısını kapatıp geriye çekilmişti. Benim gibi insanlar böyledir işte, öylece bir şey hissedemez, uyum sağlayamaz, yarını düşünmeden yaşayamaz, hayatını bir adamın hislerine teslim edemezdi. Bir gün vazgeçeceği ihtimalini kabul edemezdi. Ben onlar gibi değildim. Ben bu evin içinde bile gerçek değil, bir yalandan ibarettim. Bu hayatın içinde bir insan değil, bir insan müsveddesinden ibarettim. Yarın yine arabanın önüne atlayan ve bir kutu mendil satmak isteyen, kirli yüzlü o kız olacaktım. Arabalar geçecekti yanımdan beni görmeden. Arabaların altında kalmasam da bir şeylerin altında muhakkak ezilecektim. Yeniden o mutfağa dönecektim, ben kimdim ki bir kadeh şarap içecek, yanında üzüm yiyecektim. Ben o üzümleri diğerleri için yıkayıp onlara hizmet edecektim. Kendim için yaşamazdım ki ben, yaşayamazdım, diğer insanlar için vardım. Onların kullandıkları bir araba gibiydim. Canlı bile değildim. Onların hayatını kolaylaştırmak için zora direnmeliydim. Yolda görseler dönüp yüzüme bakmazlardı, merhaba diyerek kapılarını açtığımda gülümsemezlerdi. Geçtikleri herhangi bir kapıdan farksızdım, orada duruyor ve hareketsiz bir varlıkmışım gibi üzerime basıp geçiyorlardı. Masalarına gittiğimde memnun olmayacak bir şeyler mutlaka bulurlardı, siparişleri geciktiği için bile bana surat asarlardı, yemeği beğenmezlerse bana bağırırlardı... Ben insanlar için sevebilecekleri bir şey değildim ki!

Ayağa kalkıp kirpiklerimi sildim, aspiratörün ışığını kapatıp kitabı yerine koyarken, "Nerede kaldın?" diyerek Ayza girdi bahçe kapısından içeri. Gözleri elimdeki kitaba takılı kalsa da bu fazla uzun sürmedi.

"Geliyorum," diye mırıldandım. Girişteki dolaba gittim, artık tamamıyla üşüdüğüm için pamuklu bir hırka alıp üzerime geçirdim. İçinde kaybolmuştum, muhtemelen ona aitti ama bir anlığına bile bir koku duymadım.

[12] John Steinbeck, *Fareler ve İnsanlar*, s. 79.

"İyi misin?" diye sordu bir kedi gibi peşimden gelirken.

"Ben her zaman iyiyimdir," dedim. "Endişelenmene gerek yok patron, gidip rolüme devam edeceğim. Hasta olup işten kaytarmak, hiçbir zaman bana göre olmadı."

Kaşlarını çattı.

"Öyle bir şey düşünmeyeceğimi biliyorsun."

"Elbette." Omuz silkerek yanından geçtim. "Rolümü iyi oynuyorum, işimi her zaman en iyi şekilde yaparım." Onu beklemeden bahçeye çıktım ve sandalyedeki yerimi aldım. Sude ve Onur gelecek yaz planlarıyla ilgili bir konuda tartışıyordu. Nerenin mevsimi daha sıcak, neresi daha sakin olur diye. Yarım bıraktığım pizza diliminden kocaman bir ısırık aldım. Biri eğlenceli bir yere gitmek istiyor, diğeri baş başa olmak istiyordu.

"Siz balayına nereye gittiniz?" diye kızlara özgü bir merakla bana döndü Sude.

"Paris'e!" dedim hayran kalmış gibi. "Âşıklar şehrine." Çabucak role dönmüştüm

"Ben Paris'i hiçbir zaman o şekilde değerlendirmedim tabii," diyerek yanıma oturdu Ayza. Bana olan bakışları garipleşmişti ama oralı olmadım ve pizzama devam ettim.

"Ayza oraya gitmeyi yıllarca kabul etmedi," dedi Onur ağzına bir üzüm atarken. "Sen nasıl ikna ettin?"

"Gitmezsek onunla evlenmeyeceğimi söyledim." Sahte, küçük kahkahama onlar da eşlik etti. Neden etmesinler ki? Yaşadıkları hayat bundan ibaretti. Süslü ve sahte olan şeylerden... Plastik eşya gibilerdi.

"Genelde herkes Paris'e romantizm için gider," dedi Ayza herkesten daha donuk bir yüz ifadesiyle. Kadehimi masanın ortasına doğru ittim, daha fazla içmeyeceğim anlaşılmıştı. Ani bir hareketle kadehimi alıp dudaklarına götürdü ve "Ben romantizmi anlamaya gittim," diye devam etti.

"Anlayabildin mi?" diye sordu Sude.

"Eyfel Kulesi'nde yemek yerken kulenin yapımından sonra insanların yapıyı elektrik direğine benzetmesiyle ilgili düşünüp durdum,"

dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Bana kalırsa o göz alıcı ışıklarıyla şehrin ortasına dikilmiş bir sokak lambası gibiydi ama bunu romantik değil, hüzünlü buldum. İnsanlar orada olduğu zaman ya da bir gösteri olduğu zaman yakıyorlar ışıklarını. Sürekli başka birilerinin mutlu olması için ışığı yanan ama insanlar bakmadığı zaman karanlıkta olan bir sokak lambası gibiydi."

İştahla, ikinci dilim pizzayı yemeye koyuldum.

"Bir gün lambası kırılsa, insanlar bir daha dönüp bakmayacak." Sesi şimdi soğuklaşmış, bakışları sertleşmişti. "Ona bir hurdaymış gibi davranacaklar ve Eyfel Kulesi zamanla kendisinin bir hurda olduğuna inanacak, inandıkça bir hurdaya dönüşecek."

Üçüncü dilim pizzaya uzandığımda Ayza kadehi başına dikti ve tek seferde bitirdi.

"Artık o kadar da romantik gelmiyor," dedi Sude yorumunun üzerine.

"Aksine," diye mırıldandı Ayza. "Artık herkesin gördüğü bir şey değil. Kalbimi çalan da bu oldu."

Pizzayı kutuya geri bırakıp üzerimdeki hırkanın kollarını avuçlarıma kadar çekiştirdim. Omuzlarım düşmüş, içimde sağanak bir yağmur başlamıştı.

30. BÖLÜM: BİRKAÇ ADIM GERİ

Onur ve Sude evden ayrıldığında, masayı toplarken ikimiz de sessizdik. Kadehleri bulaşık makinesine yerleştirirken uykumun geldiğini söyleyip odama çekilmiştim ama kapının ağzında, hafif aralıktan bakarak evi dinliyordum. Ayza tahmin ettiğim gibi kendi odasına değil, çalışma odasına kapandı. Parmak uçlarımda çekmeceye koşup telefonu açtım ve Ömer'in attığı mesajları umursamayıp yeni bir mesaj oluşturdum.

"Bu gece hazır ol, çizimleri alıp sana getireceğim. Evin önünde bekle, çok zamanımız olmayacak."

"Sonunda. Hazır olacağım."

Gelen mesajı gördükten sonra tüm konuşmaları silip telefonu çekmeceye geri tıktım ve kapıya gidip, gelen sesleri dinlemek için duvara sırtımı vererek oturdum.

Sessizlik içinde saatler geçiyordu, çalışmaya ne zaman ara vereceğini bilmiyordum. Daha önce hiç bu saate kadar uyanık kalmamıştım, en son kontrol ettiğimde saat dördü geçmişti. Çalışmaların neredeyse tamamlanmış olduğunu akşam yemeğinde Onur'a söylemişti. Çizimlerin hazır olduğunu ama dijital olarak bitmediğini... Neyden bahsettiklerinden haberim olmasa da rakip firma eline geçeceklerle yetinmek zorundaydı ve ben, bunu yapmak zorundaydım. Bazı insanlar bazı şeyleri yapmak zorundaydı. Şimdi ise buna daha fazla mecburdum. Aklımı kaçırmamak için... Yıllardır koruduğum aklıma yenilmemek için... Kalbimle aklımın yer değiştirmemesi için bunu yapmak zorundaydım. Çünkü biliyordum, birine bir kez kötülük yaparsanız ne bunu geriye alabilirdiniz ne de onu. Ona çok büyük bir kötülük yapmaya mecburdum; bana yenilmemesi için, bana dönüşmemesi için, kalbinin yerini unutacak kadar incinmemesi için... Bazı geceler böyle otururken elini göğsüne götürüp kalbinin nerede olduğunu aramak zorunda kalmaması için, dünyayı daha iyi bir yer yapmaya çalışması için, dünyanın onu da alt etmemesi için mecburdum.

Kapının açılıp kapanma sesini duyduğumda duvara yasladığım başımı kaldırdım, merdivenlerdeki adım seslerini dinledim ve bir hayalet gibi usulca koridora çıktım. Merdivenin ucundan başımı uzatıp kendi odasına girişini izledim. Kapıyı arkasından kapatınca ahşap basamaklara oturup biraz da orada bekledim, belki yeniden çıkar diye, belki bu gece yapmak zorunda kalmam diye, bir kere olsun zorunda kalmam diye... Ama dakikalar geçti ve Ayza'nın odasından herhangi bir ses gelmedi.

Acelesiz adımlarla yukarıya çıktım, odasının önünden geçerken duraksamıştım. Kulağımı kapıya yasladım önce, tek bir kıpırtı duysam koşarak aşağı iner ve vazgeçtiğimi söylerdim. Ama her zaman beni karşılayan sessizlik, kocaman yankısıyla oradaydı. Alnımı kapıya yasladım, nefes alışlarımın dinmesini bekliyordum... Zaman kazanmaya çalışıyordum ama zaman, ne zaman benim tarafımda olmuştu ki! Yürümeye devam ettim, ben onun yerinde olsam çalışma odasının kapısını kilitlerdim ama elim kapının koluna gittiğinde sanki beni yutmak isteyen kocaman bir canavarmış gibi açılmıştı. O benim gibi değildi, neden kilitleyecekti ki kapısını, onun korkuları yoktu...

Karanlıkta sessizce ilerleyip masanın üzerindeki şeylere göz attım. Aradığımı bulmam çok uzun sürmedi. Kötü olan şeyler çok zaman almazdı, aniden olurdu zaten. İyilik yapmak istese insan çok uğraşması gerekirdi ama bir günah işleyeceğinizde şeytan sizin için her şeyi çoktan hazırlamış olurdu.

Koltuğun hizasında duran lacivert ipli dosyayı elime aldım. İçini açtım ve orada günlerdir sabahlayarak karaladığı onlarca tasarımı buldum. Bu kadar kolay olmuştu. Uzanmış ve almıştım. Havva'nın uzanıp dalından elmayı koparışı gibiydi. Kolumun altına sıkıştırdım ve kapıyı arkamdan yavaşça kapatarak koridorda ilerledim. Odasının önünde oyalandım. Kapıdan çıksa beni bulurdu, bulsa elimde ne olduğunu görürdü, görse tüm bunlara bir son verebilirdi, ben yine cennetten kovulurdum ama en azından yanmaktan kurtulurdum.

Ömer tıpkı söylediğim gibi evin birkaç blok ötesindeki ara sokakta bekliyordu. Etrafta başka hiç kimse yoktu. Sokak lambaları yolu aydınlatırken adımlarım yine isteksizdi. Beni görünce hareketlendi, yüzünde kocaman, memnun bir gülümseme vardı.

"Bunu yapabileceğini biliyordum," dedi bana.

Asıl sorun da buydu ya...

"Acele et," diye fısıldadım dosyayı ona uzatırken. "Uyanabilir."

Cebinden bir cep telefonu çıkardı. Kaldırıma oturup dosyadaki çizimlerin teker teker fotoğrafını çekmeye başladı. Sırtımı döndüm. Şimdi ışıkların altındaydım ama uzayıp giden karanlık yolun nereye çıkacağını bilmediğim bir sokakta...

"İşte, bu kadar," dedi Ömer ayağa kalkarak.

İşte, bu kadar.

Bir insanın emeklerini çalmak bu kadar kolaydı.

Bir insana zarar vermek bu kadar kolaydı.

Zengin olmak bu kadar kolaydı.

İnsanlığından vazgeçmek bu kadar kolaydı.

Bir günah işlemek bu kadar kolaydı.

"Yaşamak niye bu kadar zor o zaman Ömer?" diye sordum. "Hayatta kalmak niye bu kadar zor?"

"Benim o kadar aklım yok," dedi yarım bir gülümsemeyle. "Ama fukaralık bu kadardı," diye devam etti. "Buraya kadardı, kızım. Bitti artık. Biz de göreceğiz bu hayatın nasıl yaşandığını."

"Gideyim ben," dedim dosyayı elinden alarak ama dokunduğum an parmaklarım tutuştu sanki.

"Bir bahane uydurup kaçmaya bak, daha fazla kalma orada."

"Bakacağım," dedim. "Haydi, görüşürüz."

31. BÖLÜM: BEKLENMEDİK BİRÇOK ŞEY

Sabaha kadar gözüme uyku girmemişti, odada da duramamıştım. Elimde bir kahve fincanıyla utanmazca salondaki kanepeye oturmuş, yine o kitabı okumaya koyulmuştum. Saatler geçmişti, ben aynı sayfaları tekrar tekrar okuyup durmuştum.

"Yine mi o kitabı okuyorsun?" dedi Ayza aşağıya indiğinde. Yüzüne bakamadım. Başımı salladım.

"Neden sürekli aynı kitabı okuyorsun?" Bugün de keyifliydi belli ki. Sesi neşeli geliyordu.

"Başka bir kitap okumak istemiyorum."

"Hiç başka bir kitap okudun mu?"

"Hayır, ders kitapları dışında okuduğum tek kitap bu." Başımı iyice sayfaların arasına gömdüm.

"Neden?" Yine merak dolu sorularına karşılık derin bir iç çektim. Keşke başka şeyleri de bu kadar sorgulasaydı, sorgulasa ve kanmasaydı.

"Öyle işte."

"Kahvaltı yaptın mı?"

"Yaptım."

Kutunun üzerine attığım o pizzadan sonra tek lokma bile yiyememiştim ve bir daha ne zaman yemek isteyeceğimi bilmiyordum. O mutfağa geçerken gözlerim yeniden satırların üzerinde dolaşmaya başladı. Neden sadece bu kitabı okuyordum? Yıllar önce yağmurun altında beklerken, yine gidecek hiçbir yerim yokken, yine günlerdir tek bir lokma bile yiyememişken, dünyanın içinde hiçbir şeyken; neden orada olduğumu, neden terk edildiğimi, kim olduğumu sorgularken, *"Sen George gibi akıllısın,"* demişti Ömer. İlk kez başımı kaldırıp dikkatle ona bakmıştım.

"George da kim?"

"Akıllı adamdır George. Çok çalışır ama kendine başını sokacak bir yer almak için çalışır. Herkes çalışır ama George gerçekten yapar istediğini."

Ben de çok çalışırdım, ben de başımı sokacak bir yer almak için çalışırdım. Herkes çalışırdı ama ben daha çok çalışmalıydım, daha çok çalışmalı ve George gibi kendi çiftliğimi almalıydım. Bir daha yağmurun altında ıslanmamalıydım.

"Kitabın sonunda olan şey-"

"Sakın!" dedim birden bağırarak. "Sonunu okumadım henüz."

"Nasıl yani, okuduğun tek kitabın sonunu bilmiyor musun?" Kaşlarını kaldırmış, elindeki su bardağından büyük bir yudum içmişti.

"Hayır. Sonra okuyacağım."

Suyu sehpanın üzerine bıraktı. Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. Bana rağmen keyifli bir hâli vardı. "Dışarıda işim var, biraz yalnız kalacaksın."

"Yirmi küsur yıl biraz değildir," diye mırıldandım birden.

"Efendim?"

"Boş ver, kolay gelsin sana."

"Ah, bu arada..." Dönüp bana baktı. "Arabayı bulmuşlar, onun için endişelenmene gerek yok."

"Harika!" dedim gülümsemeye çalışarak.

"Görüşürüz o zaman."

Kapının kapanma sesini duyduğumda kitabı kenara bırakıp yüzümü koluma yasladım. Öyle yorgun hissediyordum ki gözlerim acıyarak kapanmaya başladı. Sanki iyice küçülmüş, bir su damlası kadar kalmıştım hayatın içinde. Omuzlarım ağrıyor, canım hiçbir şey istemiyor ve yaşamak eskisinden bile daha umutsuz hissettiriyordu.

***

Evin içinde yankılanan zil sesiyle gözlerimi açtığımda masanın üzerindeki dekoratif saat, neredeyse üç saattir uyuduğumu gösteriyordu. Tekrar zil çalınca kaşlarımı çatarak kalktım ve yorgun adımlarla kapıya gittim.

"Onur?"

Gelen kişinin Ayza olduğunu sanmıştım ama dalgın gözleriyle bana bakan kişi o değildi.

"Selam," dedi içeriye girerek. "Ayza nerede?"

"Evde değil." Kapıyı kapatıp kapatmamakta kararsız kalarak bekledim. "Bir işi varmış, dışarıya çıktı."

"Haydi ya!" Canı sıkkın görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

İstek dolu gözleri kocaman açıldı. "Senin bir işin var mı?"

"Yok..." dedim ama tereddütte kalmıştım.

"Harika!" dedi. "O zaman sen yardım edersin bana. Haydi, çıkalım." Bileğimden tutup kapıya doğru çekiştirirken, "Ay dursana," diye seslendim. "Nereye böyle?"

"Gel gel," dedi. "Bana asrın kıyağını yapacaksın."

"Anahtar falan alsaydım bari."

"Ayza dönmüş olur o zamana..." Keyifli hâline karşılık veremeden peşi sıra evden çıktım. Ayağımda parmak arası terlikler, üzerimde ise kot bir şort ve tişört vardı sadece.

"Üzerimi değiştirseydim bari, nereye götürüyorsun beni?" Yani benim umurumda olduğundan değil ama her zaman saraydan saraya koştukları için Ayza'yı zor durumda bırakmak istemiyordum. Herkesin beni Dolunay sanması da cabasıydı. Gerçi daha ne kadar zor durumda bırakacaksam...

"Sude'ye yüzük seçmeye gidiyoruz," dedi kocaman bir sırıtışla. "Ben bu konuda berbatım. Ayza harika bir tasarımcı, bu iş için ona güveniyordum ama bekleyecek zamanım yok, hemen gidip almalıyım."

"Yüzük mü?" Dehşete kapılmıştım. "Ben mi seçeceğim? Ben de anlamam ki... Ayza'yı bekleyelim bence ya da arayalım gelsin."

"Yok yok..." dedi önemsiz bir şeymiş gibi. "Çıktığına göre işi vardır onun. Sen halledersin, zevkli kızsın."

Değilim, demek istiyordum çünkü bu zamana kadar üzerimde gördüğü kıyafetler ve takılar mükemmel olsa da onların hiçbirini ben

seçmemiştim. Hepsini Ayza ya da tasarımcılar seçmişti. Ama bunu Onur'a nasıl anlatabilirdim? Ama elmas elmastı sonuçta, yani en azından elması ayırt edebilirim diye umut ettim... Gerçi evlenme teklifi ederken elmas mı alınırdı, pırlanta mı? Kahretsin!

"Evlilik sözleşmesini hallettin mi yani?"

İhtiyatlı bakışlarını yoldan ayırmasa da sorumla birlikte yüzü düşmüştü. "Hayır," dedi. "Ama önce Sude'nin bana evet demesini istiyorum."

"Bence sana evet diyecek." Yani buna şüphem yoktu. Kız gerçekten ondan hoşlanıyordu. Hatta epey hoşlanıyordu.

"Öyle mi dersin?"

"Evet, bunu bekliyor gibi görünüyordu."

"Ciddi misin?"

"Bana öyle geldi," diyerek omuz silktim ama sonra söylediklerimden pişman oldum, ben ne anlardım ki... Ama insandan anlardım ve Sude bana sütü bozuk biri gibi gelmemişti. Aksine çekimser biriydi ve bir şeylerden çekinen insanların hâlâ önemsediği bir şeyler vardı bence. İnsan günaha bulandı mı utanması sıkılması kalmıyordu ki kötülük yapan onlarca insanla karşı karşıya gelmiştim, onların utanması olmazdı.

"Beni rahatlattın," dedi. "Ama umarım teklif için geç kalmamışımdır."

"Nasıl bir şey düşünüyorsun?"

"Yemeğe götüreceğim."

"Öylece bir yemekte mi evlenme teklifi edeceksin?"

"Olmaz mı?" dedi yine panik yüklü bir hâle bürünerek. "Çok mu vasat olur? Tabii ya. Ben anlamam işte bu işlerden. Ayza sana nasıl evlenme teklifi etmişti?"

Hay aksi...

"Güzel bir yemek, teklif için kötü bir yer değil," dedim. "Şaşırdım sadece."

"Bir anda olsun istiyorum ve hemen olsun. Çünkü düşündükçe delirecek gibi oluyorum."

Kıkırdadım.

"Sen cidden seviyorsun bu kızı."

"Seviyorum," diyerek gülümsedi.

Bir alışveriş merkezinin içinde oldukça lüks, güvenlik görevlilerinin olduğu bir mağazaya geldik. Üzerinde gölgeli harflerle "AYZ" yazıyordu. Bu dün gece odasından çaldığım dosyanın üzerindeki logoyla aynıydı, Ayza'ya ait tasarım şirketinin şubelerinden birinde olduğumuzu o zaman anladım. Tabii ya, en yakın arkadaşı mücevher tasarımcısıyken başka bir yerden alacak değildi.

"Onur Bey," dedi satış elemanı durduğu vitrinin arkasından dolaşarak. "Dolunay Hanım, hoş geldiniz." Bana bakarak gülümsediğinde şaşırdım. Onur kadınla el sıkışınca ben de aynısını yaptım.

"Merhaba," diye gülümsedim.

"Gazetedeki resimlerinizden daha güzelsiniz." Gözleri üzerimde dolaşırken söylediğinde ciddi olup olmadığını bilmiyordum ama en azından beni gazetelerdeki düğün resimlerinden tanıdığını anlamıştım. Dolunay ile tanışıyor olsaydı işler biraz karışırdı.

"Elena, bana en acilinden bir evet cevabı alacak evlenme yüzüğü." Onur'un heyecanlı sesi ikimizi de güldürmüştü. Kadın kibarca bizi özel bir bölmeye aldı, mağazanın arka tarafında oldukça şık koltukların olduğu, muhtemelen üst düzey müşterileri için bekleme alanı gibi bir şeydi. Mor kadife koltuklar ve yerde oldukça pahalı olduğunu düşündüğüm döşemeler vardı. Her yer parıltılı tasarımlarla doluydu.

"Nasıl bir şey istiyorsunuz?" Ellerini birbirine kenetleyerek sorusunu sordu. İşinde uzman biri olduğu belliydi ve bu beni rahatlatmıştı. Seçim aşamasında onun daha büyük bir rolü olmasını umuyordum.

"Sen getir, biz seçelim." Onur ensesini kaşıyarak gergince oturdu.

"Tamam, efendim. İçecek bir şeyler alır mısınız?"

"Ben bir kadeh şarap alayım ama soğuk olsun, lütfen."

"Dolunay Hanım?"

"Su," dedim irkilip etrafı görmemiş gibi dikizlemeyi keserek. Mağazanın giriş kısmında birileri vardı ama bulunduğum yerde tek başımızaydık. Hafif bir klasik müzik çalıyor ve yine Ayza'nın imzası olan zarif şıklık her yerde kendini belli ediyordu.

Başka biri Onur'a şarabını ve bana da suyumu getirdi. Elena ise bir sürü kutuyla ve hoş aksanıyla çabucak yanımıza dönmüştü. Kadife kutulardan mücevherleri çıkarırken beyaz bir eldiven takmıştı ve oldukça dikkatli davranıyordu. Bana kalırsa hepsi birbirine benziyordu ama bir saatten fazla olmuş olacaktı ki artık sıkılmaya başlamıştım, Onur hâlâ eline bir onu alıyordu bir diğerini.

"Elini uzatır mısın?" diye sordu başka bir yüzük daha denemek için. Parmaklarımı uzattım. "Sahi, senin yüzüğün nerede?"

"En güzel parçalarımızdan biriydi," dedi Elana bana bakıp parmağımda olmayan yüzüğü arayarak.

Onur'a dönüp, "Evden beni öyle bir çıkardın ki şu hâlime bak," diye tatlı tatlı söylendim. "Duş alırken çıkarmıştım." Yüzük konusundan hiç bahsetmediğimizi fark ettim, Ayza genelde detaylara takılan biriydi ama takmam için bana bir yüzük vermemişti. Belki de sürekli evde olduğumuzdandı. Gerçi sanırım şu etkinliğe katıldığımız gece bir kutunun içindeki yüzükten bahsetmişti ama ben bir evlilik yüzüğü taşımam gerektiğini düşünemediğim için önemsememiştim.

"Ela Hanım da dün buradaydı," dedi. "Yeni tasarımları sormaya geldi ama hepimiz onları bekliyoruz galiba."

"Evet, Ayza hâlâ çalışıyor," diye cevap verdi Onur. "Aylardır bu koleksiyon için çalışıyor."

"Siz görmüşsünüzdür tabii." Elena bana döndü. Neden bu kadar konuşkandı ki... Patronunun karısı olduğum için benimle iyi geçinmeye mi çalışıyordu acaba?

"Görmedim," diye gülümsedim. "Sürpriz olsun."

"Ben olsam dayanamazdım."

"Bu nasıl?" Onur konuyu yeniden yüzüklere çekince memnun olmuştum ama ne yorum yapacağımı bilemiyordum. Bana kalırsa hepsi birbirinin aynıydı. Tek taş pırlanta bakıyorduk ve tek farkı boyutlarıydı. Bazılarının kesimi diğerlerine göre daha şatafatlıydı ama dikkatli bakmadığınız sürece bu bile belli olmuyordu.

"Bence derin bir nefes al ve ilk gözüne takılanı alıp gidelim. Bu şekilde sabaha kadar bir ona bir buna bakmaya devam edeceğiz..." Sıkılmış bir şekilde ama yalvarır tonda konuştum.

"Aslında haklısın," dedi. "Hepsi aynı duruyor."

"Kesinlikle..." diye onayladım ama Elena şaşkınca bana bakınca biraz gerildim. Tasarımcılar için öyle olmayabilirdi ama hepsi küçük bir halkanın üzerine konmuş servetti işte.

Onur gerçekten sözümü dinleyerek derin bir nefes aldı, gözlerini kapatıp birkaç saniye bekledi. Gözlerini yeniden açarak bir süre yüzüklerin durduğu kutularda gözlerini gezdirdi ve gülümseyerek bir tanesini aldı.

"Bu olsun."

"Harika!" diye ellerimi birbirine çırptım.

"Şu mu olsa ya da?" Parmakları hemen diğer kutuya döndü.

Acıklı gözlerimi ona diktim. "Lütfen, seç artık."

"Sen seç," diye kaşlarını çattı. "Yardımcı olmak için geldin."

"Kaçırıldım desem abartmış olmam..." Başımı iki yana sallarken kıs kıs güldü. Kutulara şöyle bir göz attım. Küçük taşlı olanları kenara ittim ve abartı şekilde kafam kadar taşı olanları da bir kenara ittim.

"Ne çok küçük ne çok büyük olmalı," diye başımı sallarken geriye kalan dört yüzüğe bakıyordum. "Sude, zarif bir kız ama aynı zamanda doğal yani isteyeceği şey saray hanedanının takısı olmayacaktır." Şu sekizgen şeklinde olanı ve sürekli gece elbisesi giyinmeyi gerektireni de eledim.

"İki seçenek kaldı." Elimle buyur dercesine Onur'a attım topu.

"İkisi de çok..." diye dudak büktü ama ona dik dik bakınca "Şaka yapıyorum," dedi harfleri uzatarak. "Şunun pembemsi bir ışıltısı var," dedi Elena. "Diğeri ise mavi alt tonlu."

"Ah, tamam!" Onur bir aydınlanma yaşamıştı. "Sude pembeden hoşlanmaz," dedi sırıtarak. "Seçimimiz başarıyla tamamlandı."

Elana'ya doğru başımı kaldırdım. "Bu," dedim. "Diğerlerini hemen kaldıralım yoksa birkaç saat daha oyalanacak."

Elena gülerek Onur'un seçtiği kutuyu eline aldı. "Hemen sizin için hazırlıyorum," dedi. Bana dönüp, "Sizin istediğiniz bir şey var mı, efendim?" Sesi ve tavrı çok nazikti. "Kolyelere ya da küpelere bakmak ister misiniz?"

"Hayır," dedim mahcup şekilde. "Böyle iyiyim."

Elena gidince rahat bir nefes alarak Onur'un kolundaki saate göz attım.

"İki buçuk saattir burada olduğumuza inanamıyorum."

"Sen bir iyilik meleğisin," diye sırıttı. "Gerçekten teşekkür ederim."

Bu minnettarlık karşısında şaşkına dönmüştüm. Böyle şeylere alışkın değildim. İnsanların benden bir şey istemesine ve bunu yapmamı beklemesine alışkındım.

"Beğenecek," dedim konuyu Sude'ye çekip dikkatini dağıtmak için. "Bayılacak muhtemelen."

"Umarım..." Hâlâ tedirgin ve kaygılıydı. Bir yanda ailesinin baskısı vardı, bir yanda içten içe düştüğü şüphe ve gerginlik... Âşık olduğu kızın onun yanında parası için durup durmadığını asla bilemeyebilirdi. Bir insan rol yapabilirdi. Ya da sırf parası olduğu için bir şeyleri tolere edebilirdi. Bir an bunun da korkunç bir durum olduğunu düşündüm. Karşınızdaki insanın sizi neden sevdiğini bilmemek, gönlünü almaya çalıştığınızda gerçekten aldınız mı yoksa bazı şeyler için hoş görülmek zorunda mı kaldınız emin olamamak, paranız olmasa yine aynı tepkiyi verir miydi diye düşünmek... İnsanlar böyle şüphelerle nasıl gerçek bir ilişki yaşayabilirdi ki? Belki de Dolunay ve Ayza'nın ailesi bu yüzden evliliklerini bile planlamıştı. Kim olduğunu bildikleri, güvendikleri, eşit şartlardaki insanlar arasında bu tür güvensizlikler ortadan kalkıyordu.

"Sana bir yemek ısmarlayacağım," dedi Elena'dan çok şık bir kutuyu alıp avuçlarından tutarken.

"Buna gerek yok," diye mırıldandım ama teklifleri hiçbir zaman reddetmezdim.

"Israr ediyorum, haydi..." Gülümseyerek mağazadan çıktıktan sonra aynı alışveriş merkezi içindeki şık bir restorana girdik. Kıyafetlerim burası için uyumlu değildi, herkes şık ve özenli giyinmişti ama Onur'un yanında dolaşırken kimsenin benim ne giydiğimi önemsediği yoktu. İşte, buna katlanamıyordum. Tek başıma olsam, Çiçek olarak bu kıyafetlerle buraya girmeye kalksam, buna izin vermezlerdi

çünkü bunu yaşamıştım ama şimdi o benim referansım gibiydi ve kimse ne giydiğimi umursamıyordu. Kıyafetler de burada anlamını yitiriyor ve yine kimliklere bırakıyordu yerini. Önemli olan ne giydiğiniz değil, kim olduğunuzdu. Buraya çuval giyip gelsem Dolunay'ın ya da Ayza'nın ismini kullanarak girebilirdim ve kimse sesini çıkarmazdı.

Deniz manzarası olan bir masaya, cam kenarına oturduk. Onur kendine biftek söyleyince ben de aynısından sipariş ettim.

"Akşam buluşacağız," dedi. "Sabah uyandığımda saat hızlı geçiyordu ama şimdi geçmek bilmiyor." Masaya bakarak gülümsedi.

"Ona tutulmuşsun," dedim bacak bacak üzerine atıp onunla eğlenirken.

"İnsanlar bizim harika hayatlar yaşadığımızı düşünüyor," dedi. "Gerçi sen de biliyorsun bunu, etkinlikleri sevmediğini çok duyuyorduk ama içinde olduğun zaman öyle eğlenceli gelmiyor. Sürekli olan şeyler... Para kazan, bağış yap, daha çok kazan, etkinliklere katıl, eğlencelere katıl... Bunlar bir noktadan sonra insanı sıkıyor ve hayata dair anlamlar arıyorsun."

Anlıyormuş gibi başımı salladım ama en azından sığ düşünceli biri olmadığını görüyordum. Ne olduğunun da nasıl boş bir hayat yaşadığının da farkındaydı.

"Sude hayatıma anlam katıyor, bir şeylerin değerini biliyor." Kim, neye sahip değilse onun peşinden gidiyordu.

"Birbirinizi bulmanız büyük şans." Garson yemeklerimizi getirdiğinde ikimiz de tabaklarımıza gömüldük. İştahım hâlâ yoktu ama zorlayarak o eti yiyecektim.

"Sizin birbirinizi bulmanız da öyle," dedi. "Ayza seninleyken daha iyi biri."

Yutkunarak ona baktım, söylediğinde samimi görünüyordu. Belki de Ayza sandığımdan iyi rol yaptığı içindi.

"O hep çok yalnızdı, bize rağmen yalnızdı. Seni bulduğu için seviniyorum."

"Bence herkes bir noktada yalnız kalıyor," diye mırıldandım. "İnsanların hayatlarına belli dönemlerde birileri eşlik ediyor. Hayata ilk

geldiğin zaman ailen, sonra arkadaşların, sonra bir eş belki. Ama hepsi bitecek bir yolculuğun parçası."

Dudaklarını büktü. "Oldukça karamsarsın."

"Bazen." Gülümsedim.

Yemeğimizi bitirip eve döndüğümüzde hava kararmıştı. Yol boyunca bir şeyler hakkında sohbet ettik ve Onur'un o kadar da fena biri olmadığına karar verdim. Sıkılmamış, hatta neredeyse keyif almıştım. Ayza'nın onun gibi bir arkadaşı olduğu için sevindiğimi fark etmek ise bambaşka bir tecrübe olmuştu benim için.

Araba evin önünde durduğunda Ayza bizi bekliyormuş gibi kapıdaydı. Onur'un olduğu tarafa yürüdü. Onur camı açınca kollarını içeri doğru sarkıtıp, "Nasıl geçti?" diye sordu sırıtarak.

"Çok eğlendik."

"Buna sevindim." Bana döndü. "Umarım çok yorulmamışsındır çünkü katılmamız gereken bir parti var." Başımı eğip şikâyet edercesine bir şeyler mırıldandım. Bir parti havasında değildim. Hiçbir zaman parti havasında olmamıştım ama dün geceden sonra kendimi rol yapabilecek gibi bile hissetmiyordum.

"Asma yüzünü," dedi. "Eğleneceksin."

İşte, beni bu kadar tanımıyorsun Ayza. Benim nasıl biri olduğum hakkında en ufak bir fikrin yok.

"Görüşürüz, sana iyi şanslar."

Onur bana bakıp minnettar bir şekilde, "Çok teşekkür ederim," dedi. Arabadan inip tembel adımlarla eve doğru yürürken Ayza bana yetişmiş, Onur'un uzaklaşan arabasının sesi kulağımıza ilişmişti.

"Seni dışarı çıkarmasını ben istedim," dedi. Kapıya vardığımızda ona döndüm.

"Neden?"

"Çünkü bir parti hazırlıyordum."

"Ne partisi?"

"İçeriye girince göreceksin." Anahtarla kapıyı açtı ve önden girmem için yine kenarda bekledi. Rahatsız olmuş ve gerilmiştim. Sürprizlerden nefret ediyordum çünkü benim için değil bana zorluk çıksın diye yapılıyorlardı sanki.

32. BÖLÜM: KALP ATIŞLARI

Salona yürürken aklımdan geçen pek bir şey yoktu. Tanımadığım insanlar için düzenlenen başka bir kokteyl falan olduğunu düşünüyordum. Ya da Uygur ve Ela bir yerden çıkıp yine tuhaf tuhaf dans etmeye başlayacaktı.

Ama salona girdiğimde bana parlak gözlerle bakan yedi kişi gördüm. Ağzım bir karış açık kalmıştı.

"Sürpriz!" diye bağırdı Dolunay. Aynı zamanda Kübra, Efe, Doğukan, Asır, Aycan ve Osman. Karşımda dikilmiş, bir tepki vermemi bekliyorlardı ama öylece donup kalmıştım. Gözlerim teker teker hepsinin üzerinde dolaştı. Dolunay, onu son gördüğüm zamanki umutsuzluk hâlinden kurtulmuştu.

Onu en son Ayza ile evlenmesi için zorla bir otele götürülürken görmüştüm ve son kez, o düğünden kaçarken göz göze gelmiştik. Şimdi ise karanlığın içinde gökyüzüne asılı kalmış ay kadar canlı ve parlaktı. Doğukan'ın hemen yanında duruyordu, Doğukan kolunu onun omzuna koymuştu. Yüzünde hafif bir tebessüm vardı. Asır yanında ifadesiz bir yüzle bekliyordu ve muhtemelen burada olmaktan çok da mutlu değildi ama buradaydı. Kübra onun yanında, iyileşmiş gibi görünüyordu. Her zaman birlikte kaldığımız o küçük odada kabuğunun içindeki bir inci gibi, birinin gelip onu açmasını beklerdi. Dolunay onun da hayatına dokunmuş, onu kabuğunun içinden çıkarmıştı. Duruşu, omuzları, bakışı bile değişmişti. Aycan nihayet saçlarını da gözlerini de boyamayı bırakmıştı. Saçları açık kahve tonlarındaydı ve gözleri ışık saçıyordu. Efe her zamanki Efe'ydi, bana biraz sinirle ama sırıtarak bakan... Birçok şeyin hesabını sormak istiyordu. Hem Dolunay'la yer değiştirip onu kandırmamın hem de kaçıp burada saklanmamın hesabını... Osman, aynı Osman'dı. Kocaman bir çınar ağacı gibi güçlü ve ayaktaydı.

Bakışlarım yeniden kız kardeşimle buluştu. Ona baktığımda aynaya bakıyor gibi olurdum, birbirimizin tıpatıp aynısıydık ama birbirimizden bir o kadar farklıydık. O insanların hayatını aydınlatan, onlara ışık saçan gökyüzündeki ay gibiydi. Ben başlı başına geceydim. İnsanların suçlar işlediği, avlanmak için güneşin batmasını beklediği, en büyük günahların şahidi karanlık bir geceydim. Onun dokunduğu hayatlar çiçek açarken ben onun hayatında sadece kötülüğümle vardım. Oradan alabildiğimi alıp kaçmak için buradaydım.

"Şoka girdi galiba," dedi Efe sonunda sessizliği bozarak. Nefes alıp vermeyi unutmuştum. Gözlerim duvarlardaki süslerde dolaştı. Her yer özenle hazırlanmış ve süslenmişti. Salonun her yerinde beyaz ve sarı balonlar havalanıyordu. Ayçiçeği tarlasına çevirmişti burayı. Omzumun üzerinden dönüp Ayza'ya baktım: Bir gece önce, aylardır uğraştığı bütün emeklerini sattığım adama baktım.

Bütün kurbanlar gibi onu öldüreceğinden habersiz olduğu katiline gülümsedi.

Kan bedenimden çekiliyormuş gibi, buz gibi hissettim.

"Şoka girdi tabii," dedi Dolunay cıvıl cıvıl sesiyle ve öne atılarak bana doğru koşan yine o oldu. İlk adımı atan hep o olmuştu zaten. Onun varlığını ilk öğrenen ben olmama rağmen yağmurlu bir günde karşıma çıkıp *biz kardeşiz* diyerek beni bulan o olmuştu. Her hafta üşenmeden, usanmadan sadece bir iki saatliğine beni görmeye gelen o olmuştu. Bana yardım etmek için didinip duran o olmuştu. Sırf ben biraz dinleneyim diye benimle yer değiştirip yoksulluğumun içinde günler geçiren, benim yerime çalışan, zenginliğini bir gün bile aramayan ve orada bile dokunduğu her hayata ışık saçan o olmuştu. Salonda koşarak bana gelen ve sıkı sıkı sarılan o olmuştu.

"Budala..." dedi başını omzuma koyup. Ellerimi hareket ettirip sonunda ben de ona sarılmayı başardım. Sıkı sıkı sarıldım hem de. Öyle sıkı sarıldım ki nefes alabiliyor muydu, emin değildim. Benim gibi insanlar böyle yapardı, sevecek bir şey buldu mu kaçmasından korkarak saplantılı bir şekilde ona tutunurdu.

"Ben de seni özledim, ufaklık..." dedi her zamanki tatlı muzırlığıyla. "Ama çok iyi görünüyorsun." Geriye çekilip beni daha iyi görebilmek için saçlarımı yüzümden çekti. "İyi misin gerçekten?"

"Sen de iyi görünüyorsun," dedim. "Hepiniz iyi görünüyorsunuz. Burada ne işiniz var?"

"Böyle bir sürprizi sadece Çiçek sorgular." Efe bayık gözleriyle yanıma gelip Dolunay'ın yerini aldı. "Telefonlara cevap vermez, arayıp sormaz, geriye de geride bıraktıklarına da bakmaz Çiçek..." Başta espri yapıyor olsa da devam ettikçe cümleler hüzün ve sitemle süslendi. İtiraz edebileceğim tek bir kelimesi bile yoktu.

Sonra Kübra geldi yanıma. O sadece gülümsedi. Kübra hep sessiz ve çekingendi. Aycan da geldi ama sarılması bir saniye kadar sürdü ya da sürmedi. Bu bile onun için çok büyük bir adımdı. Onu o yetimhaneden kurtaran da bunu her gün yüzüne vurup aslında kim olduğunu ve kim olmadığını hatırlatan da bendim. Bir insanın başka bir insana bakınca geçmişini görmesinin ne kadar acı verici olduğunu bilen de bendim.

Asır, Doğukan ve Osman'a baktığımda onlar da en az benim kadar ne yapacağını bilmiyorlardı. Buraya muhtemelen Dolunay'ın zorlamasıyla gelmişlerdi. Onlarla aramız hiçbir zaman iyi olmamıştı. O yağmurlu günden sonra onların yüzüne hiç bakmamıştım.

"Hoş geldiniz," dedim onlar için durumu kolaylaştırmaya çalışarak.

Asır elini tek cebine sokup, "İyi görünüyorsun," dedi.

"İyiyim."

"Buraya doğum gününü kutlamaya geldik," dedi Dolunay elimden tutup. "Bol bol eğlenip kahkaha atacağız, herkes şu suratlarını toplasın o yüzden."

"Doğum günüm mü?" dedim kaşlarımı çatarak. "Ama benim doğum günüm bugün değil ki."

"Biz bugün kutlama kararı aldık," diyerek omuz silkti. "Haydi, herkes bahçeye, Ayza nefis şeyler yapmış. Ama pastanı ben yaptım." Geçerken Doğukan'a bakıp karşılıklı gülüştüler. Nedenini anlamadım ama sorgulamadım da.

Asıl süsleme bahçedeydi. Havuz ve havuza giden yolun tamamı ışıklarla süslenmişti. Bahçeye girince altından geçmemiz gereken şekerlemelerle kaplı bir kemer kapı vardı. Suyun üzerinde ayçiçekle-

ri yüzüyordu. Her zaman yemek yediğimiz masa kaldırılıp duvarın kenarına daha büyük bir servis masası konulmuştu. Şezlonglar diğer köşeye, havuzun kenarına taşınmıştı. Bir köşede daha ufak başka bir masa vardı, evin nadiren gelen yardımcısı Maria onun yanında durup bana gülümsüyordu, masanın üzerinde her çeşit içecek fazlasıyla vardı. Diğer köşede büyük bir giyinme kabini duruyordu. Kenarları mor tüllerle süslenmişti ve hemen yanında da herkes için giyebilecekleri kıyafet yığının olduğu bir askılık vardı. Erkekler için şortlar, tişörtler, mayolar, kızlar için elbiseler, bikiniler... Ayza her şeyi düşünmüştü... Bir müzik sesi bahçeye yayılınca onu kumandayla müziği kontrol ederken buldum. Yerde herkesin rahatlıkla oturabileceği renkli minderler ve hepsinin kenarında uç kısımlarına bağlanmış, havada süzülen renkli balonlar vardı. Kimsesiz çocukların sahip olamadığı balonların hepsini Ayza bu gece buraya toplamıştı.

"Sabahtan beri açım, yemek yiyelim, ne olur..." Dolunay elimi bırakıp yemeklerin olduğu büfeye gidince ben de diğerleri gibi onu takip ettim. Maria masanın yanında dursa da herkes kendi tabağına istediği şeyleri alıyordu. Tavuk, et, küçük hamburgerler, pizza, salata, aperitifler... Her şey kusursuzdu. Çalıştığım otellerin hiçbirinde bu kadar güzel bir organizasyon görmemiştim ama yine de o organizasyonların birine çalışmaya gelmiş gibi hissetmiştim. O kadar yabancı ve uzak bir ihtimaldi ki bu, gerçekliğini ne idrak edebiliyor ne de kabul edebiliyordum.

Herkes tabaklarını doldururken Dolunay ve ben minderlere yerleştik. Ayza sadece kendisine bir kadeh şarap alıp yanımdaki mindere oturdu ve benim sessizliğimi izledi.

"Nasılsın bakalım, ufaklık?" diye sordu Dolunay hiç de kibar olmayan şekilde, bir hamburgeri ağzına atarken. "Dolunay Nevruz olarak sürdürdüğün hayatın nasıl gidiyor?" Diğerleri de teker teker minder yerleşip ağzımdan çıkan sözcükleri beklemeye koyuldu. Geniş bir daire oluşturmuşlardı.

"İyi," dedim düz bir sesle. "Sıkıcı."

"Sana söylemiştim," dedi Dolunay omuz silkerek, iğrenir gibi bir hareket yaptı. Sonra şakadan mahcup bir ifadeyle, "Alınma Ayza," dedi. "Umarım bana hâlâ kızgın değilsindir." Onun yanında oturan

Doğukan'ın bu söz üzerine biraz gerildiğini görmüştüm ama benden başka fark eden olmadı muhtemelen. Eh, anlaşılan onlar artık sadece Dolunay ve Doğukan değildi.

"Değilim," dedi Ayza gülerek. "İkimize de büyük bir iyilik yaptın."

"Bence de öyle," dedi Dolunay saçlarını omzundan geriye savurup. "Her şey yolunda gitti mi?"

"Gitti, çok fazla insanların arasında değiliz. Arada etkinlikler ve dışarıda yenen yemekler işte." Tasasız bir yüz ifadesiyle omuz silkti.

Dolunay başını kaldırıp şöyle bir etrafına baktı.

"Aylar da geçse yıllar da geçse burada hiçbir şey değişmiyor." Başını umutsuzlukla iki yana salladı. "Bu insanların öğrenmesi gereken öyle çok şey var ki... Keşke anlatabilsem."

"Keşke," diye katıldı ona Ayza.

"Sen nasılsın?" diye sordum. "Siz nasılsınız?" diye düzelttim. "Neler yapıyorsunuz?"

"Dolunay bağımsız bir dernek kurdu," diye yanıtladı Kübra. "Hepimiz orada çalışıyoruz, arada otele ve tabii ki okula gidiyoruz." Yoğun tempolarına rağmen konuşurken şikâyet eder gibi değildi, aksine mutlu ve keyifli çıkıyordu sesi.

"Ne derneği?"

"Kimsesiz çocuklar ve şiddet gören kadınlar için şimdilik. Arada da yaşlı bakım evlerine gidiyoruz." Dolunay tatlı tatlı anlatırken gözlerinin içindeki canlılık elle tutulur gibiydi.

"Ne yapıyorsunuz oralarda?"

"Annemlerin desteğiyle tanıdık doktorlar ve avukatlardan yardım aldım başta," diye hem yemeye devam etti hem konuşmaya. "Onların aracılığıyla daha fazla bağışçıya ve gönüllüye ulaşıyoruz. Kadınlara ücretsiz kalacak yer ve hukuk desteği sağlıyoruz. Çocuklar için şimdilik yapabildiğim tek şey iyi yurtlara yerleşmelerini sağlamak." Yaptığı şeyden inançla bahsediyordu ama biliyordum, o da içten içe yetersizliğinin farkındaydı. O kadar çok kimsesiz çocuk vardı ki, o kadar çok şiddete maruz kalan kadın vardı ki tüm dünya el ele vermediği sürece onlara yetişemezdiniz.

"Daha çok para desteği lazım," dedi Doğukan ona katılarak. "Zamanla daha çok kişiye ulaşacağız."

Dolunay ona bakıp kocaman gülümsedi.

"Bizim için aldıkları evi satabilirsin," dedi birden Ayza. Herkes onun varlığını inkâr ediyor gibiydi, bu yüzden konuştuğunda derin bir sessizlik oluyordu.

"Hangi ev?" diye sordu Dolunay.

"Aşağıdaki beyaz villa, orada yaşarız diye alındı ama boş boş duruyor. Satıp parasını kullanabilirsin." İşaret parmağı kadehinin kenarında dolaşıyordu. Tasasız ama onu tanıdığım kadarıyla yardım etmeye istekli görünüyordu.

"Buna izin verir misin?" diye sordu hayretle Dolunay.

"Elbette," dedi Ayza. "İstersen satış işlemleriyle ben ilgilenebilirim."

"Doğu, bu harika olmaz mı!" diye ayağa fırlayıp onun yanına koştu. "Hani şu istediğimiz binayı onarabiliriz. Yine biz çalışırız içinde, boyamasını yaparız, değil mi Asır?"

"Yaparız güzelim," dedi Asır.

"Çatısını da onarırız," diye katıldı Osman. "Parayı içine kullanırız."

"Sığınma ihtiyacı olan kadınlar için harika bir yer olur," dedi Aycan. "Şu geçen Kapalıçarşı'da uğradığımız dükkâna gideriz yine. O amca sevmişti bizi, yine yardımcı olur."

"Kaç para eder söylediğiniz villa?" diye sordu Efe Ayza'ya resmî bir şekilde.

"Dört milyon kadar." Sanki dört liradan bahsediyordu...

"Oha!" dedi Kübra çatalını elinden düşürerek. "Öyle bir eviniz mi var?"

Ayza buna tatlı tatlı güldü.

"Ek olarak takıları da alabilirsin, Çiçek onlarla ilgilenmiyor. Henüz birini bile takmadı." Bunu alınmış gibi değil de normal bir şekilde söylemişti. O çekmeceye dokunmamıştım bile. Bir bileklik hariç...

"Şaka yapıyorsun!" dedi Dolunay dizlerinin üzerinde doğrulup. Bu onu deli gibi heyecanlandırmıştı. Sesi coşkuyla yükseldi. "Senin özel tasarımlarını mı? Düğün için hazırlananları?"

"Aynen öyle," dedi Ayza gülümseyerek. "Ve ek olarak konukların hediyesi olanları, senin ailenin aldıklarını... Hepsi kasada duruyor." He bir de benim odamdakiler hariç kasada olanlar da vardı yani.

"Onlar kaç milyon eder, biliyor musunuz?" diye sayıkladı Dolunay. "Onlarla o kadar çok şey yapabiliriz ki!"

"Hepsi senindir," dedi kadehinden bir yudum alıp. "Tabii, Çiçek için bir sakıncası yoksa, dolaylı olarak onun oluyor çünkü."

"Benim falan değiller," dedim. "Birkaç milyonum olsa bunu bilirdim."

Asır ilk kez sesli bir şekilde güldü. Göz göze geldik ve ben de ona gülümsedim.

"Yine de senin," diyerek omuz silkti Ayza.

"Eyvallah birader ama," dedi Osman. "Bunun sorun olmayacağına emin misin?"

"Olmaz," diye ikna edici şekilde güvence verdi Ayza. "Çiçek'in şu ana kadar bana masrafı iki waffle oldu. Başka bir şey istediği yok." Söylediklerine inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı ama bana baktığında şakacı bir tavırla göz kırptı.

"Böyle bir evde yaşasam ben de bir şey istemezdim." Efe kahkaha attı.

"Sesimi çıkarırsam Allah belamı versin," diye Aycan da katıldı ona. Yan yana oturduklarını görmek bile tuhaftı. Önceden hiç yan yana gelmez, konuşmaz ve hatta birbirlerinden hoşlanmazlardı. Ben varken... Belki de o evin içindeki kötülüğün sebebi bile bendim. Ben oradan çıktığım gün hepsinin hayatı o şartlarda bile iyiye gitmişti. Hepsi benim reddettiğim hayatı kabul etmiş, mutlu olmanın bir yolunu bulmuş, önce kendilerine yardım etmiş, şimdi de başkaları için uğraşıyorlardı.

Peki ya ben... Ben niye yapamıyordum bunu? Ben niye girdiğim her hayata yalnızlık [illegible]

ranlık bir gölge gibi beni takip edip teker teker o sokak lambalarını parçalıyordu.

"İstanbul'da bir yazlık alabilirsin kendine," diye başka bir öneride bulundu Ayza. "Şirketlere böyle gösterebilir orayı istediğin gibi kullanabilirsin."

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Dolunay. Konuyla doğrudan ilgileniyor ve arada düşünmek için gözlerini kapatarak parmağıyla bir şeyleri hesap ediyordu. Dönüp Doğukan'a danışıyor, sonra ikisi birlikte Asır'la başka bir şey üzerinde konuşuyordu. Hepsi birbirine bağlı gibi doğal ve sakinlikle iletişim kuruyor ve çok rahat görünüyorlardı. Dudağımı ısırdım.

"Gerek yok," dedi Doğukan biraz huysuzlanarak. "Kalacak bir evimiz var."

"Senin evinmiş," dedi Ayza ona dostça bir tavırla. "Herkese kapını sen açmışsın."

"Herkesin evi," dedi Doğukan, hafif bir şekilde omuz silkerek.

"Bu parayı birinin harcaması gerekiyor." Ayza düşünceli ve hüzünlüydü. "Belli ki siz iyi bir şeyler yapıyorsunuz, alın ve harcayın. Kimse garipsemez, zaten evler, arabalar, yatlar, partiler, saçma sapan kıyafetler için kazanıyorlar bunu. Harcanmazsa garip olacak."

"Ne garip hayatlar var baba be," dedi Osman dudağını bükerek. "Paran var, harcayamıyorsun."

Herkes hep bir ağızdan güldü.

"Benim bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diye ayaklandı Ayza ama muhtemelen bunu bizi yalnız bırakmak için yapmıştı. O gittikten sonra Maria da peşinden gitti, bunun planlı bir şey olup olmadığını düşündüm ama ne kadar zorlasam da ben, onun kadar ince düşünebilen biri değildim.

Ve gerçekten onların gidişiyle birlikte herkes derin bir nefes aldı. Efe hemen kalkarak yanıma geldi ve Ayza'nın yerine oturdu. Ellerini omzuma koyarak, "Bu adam sana abayı yakmış Çiçek'im," dedi. "Al, şuraya yazıyorum."

"Saçmalamaya başlama hemen," diye omzumla ittirdim onu.

"Gerçekten öyle duruyor ama." Kübra'nın da ona katılmasıyla Efe bilmiş bilmiş başını salladı.

"Dolunay onu düğün günü ortada bırakınca bana kaldı sadece," dedim. "Nazik biri ve minnet borcu hissediyor."

"Minnet borcundan dolayı mı hepimizi gerçek bile olmayan doğum günün için başka bir ülkeden buraya getirdi?" Osman tek kaşını kaldırıp imalı imalı baktı.

"Kıbrıs, başka bir ülke sayılmaz..."

"Haritada öyle," dedi Aycan. "Başka ülkedeyiz yani."

"Zevzeklik etmeyin," dedim.

Efe kimse duymasın diye kulağıma doğru eğilerek bir şeyler fısıldadı. "Müziği değiştirebilir miyiz?" Şaşırsam da soruyu bana sorduğunu fark ettim, sanki ev sahibi benmişim gibi.

"Değiştir," dedim çekimser bir şekilde. "Yani Ayza nazik biridir, istediğinizi yapabilirsiniz."

"Öyledir," dedi Dolunay.

"Öyle mi?" diye sordu Doğukan.

Dolunay ona ciddi bir yüz ifadesiyle bakıp, "Öyledir," dedi. "İyi bir arkadaştır. Gerçi biz iyi arkadaş bile değildik ama..."

"Bu çok garip değil mi?" diye sordu Aycan. "Yani teknik olarak ikizinin eski sevgilisi ile evlisin."

Ben bir şey söylemek üzereyken Dolunay kaşlarını çatıp ayağa kalktı. "Öyle söylemesene!" dedi. "İlla bir cadılık yapacaksın. Ayza ve ben hiçbir zaman sevgili olmadık. Yılda toplasan birkaç kez görüşürdük, o da anca etkinlikler ve aile yemekleri içindi. Çiçek bile onu benden daha iyi tanıyordur." Ellerini beline koydu. "Teknik olarak planlanmış bir evlilik için oyuncu değişimi oldu sadece."

"Yine de onunla evli..." dedi Asır ayağa kalkıp. "Garip işte. İnsan sevmediği biriyle neden evlenir ki?" Bana bakmadan bir sigara yakıp müzik sistemiyle uğraşan Efe'nin yanına gitti. Dolunay bana dönüp özür dilercesine baktı ama sadece omuz silktim.

Kübra yanıma gelip bağdaş kurarak oturdu. "Seni gerçekten özledim," dedi elimi tutup. "Aklım sürekli sendeydi." Bakışlarını kedi yavrusu gibi üzerime dikti.

"Ben başımın çaresine bakarım," dedim. "Bunu biliyorsun. Ama sen de çok iyi görünüyorsun." Üzerinde, onda görmeye pek alışkın olmadığım türde kısa, hardal rengi bir tulum vardı. Bal rengi gözlerini ve saçlarını ortaya çıkarmıştı. Kübra hayatımda gördüğüm en güzel kızlardan biriydi ve umarım Uygur bugün buraya uğramazdı.

"Çok iyiyim," dedi. "Bende eksik olan şey arkadaşmış. Şimdi rahatım, herkesle aram iyi. Okulda da öyle, biliyor musun?"

"Gerçekten mi?" diye sordum konuşmaya istekli görünmek için ama söylediği bir şey aklıma takılmıştı. *Bende eksik olan şey arkadaşmış...* Demek ki ben o evden çıkınca tüm eksikler bir şekilde tamamlanmıştı.

"Evet," diye başını salladı anlatmaya hevesli bir şekilde. "Birkaç oğlan benimle ilgilendiğini söyledi. Fırsat buldukça bazı kızlarla dışarıya çıkıyorum. Bir kez konsere bile gittim."

"Seninle ilgilenmemeleri için aptal olmaları gerekiyor," dedim. "Peki, sen onlardan biriyle ilgileniyor musun?"

Bakışları hemen buğulandı. Alt dudağını dişlerinin arasına kıstırarak Asır'a baktı ama o hâlâ Efe ile müzik sistemini kurcalıyordu.

"Anlaşıldı," dedim. "Onunla ne durumdasınız?"

"Bunu seninle konuşmak garip olmaz mı?"

Etrafa bakındım. Aycan, Doğukan ve Dolunay kendi içlerinde bir sohbete dalmışlardı bile. Kız kardeşimin dokunduğu her şey tebessüm ettiriyordu. İnsanlar, Aycan bile onun yanında kendini rahat ve güvende hissediyordu. Benim yanımda her zaman tedirgin ve gergin olurlardı, konuşmaya çekinir ve gözleri hiçbir zaman Dolunay'a baktıklarındaki gibi içtenlikle parlamazdı.

"Hayır," dedim Kübra'ya dönüp. "Elbette olmaz."

"Kalbi kırık," dedi. "Ama eskisinden daha iyiyiz. Yani onunla da sık sık bir şeyler yapıyoruz. Doğukan'la bana bilardo oynamayı öğretiyorlar ama hâlâ beceremiyorum."

"Yalan söylüyor," diye atıldı hemen Dolunay. Bizi dinlediğinin farkında değildim. "Beceriyor, Asır'ı çoktan iki kez yendi bile."

"İzin verdi bana," diye utangaç bir şekilde güldü Kübra.

"İzin vermedim," dedi Asır ona doğru sırıtarak. "Dolunay seni süsleyip püsleyip bilardo masasının önüne çıkardığında dikkatimi dağıttın. Haksız bir yenilgiydi." Her zamanki sulu hâliyle diğerlerini güldürdü. Kübra'nın yanakları kızardı.

"O senin sorunun," diye dil çıkardı Dolunay. "Ama en iyi oyuncun hâlâ benim."

"Sen her zaman en iyi oyuncumsun, kupa kızı."

"Eskisi gibi kâğıt oynamaya devam ediyorlar anlaşılan..." diye söylendim memnuniyetsiz bir şekilde.

"Hayır," dedi çabucak Kübra. "Artık hiç oynamıyorlar. Evde bile. Asır, Dolunay'a dernek işlerinde yardım ediyor, okulla da çok meşgul. Bir tane kısa film çekti, Aycan ve ben de oynadık. Birkaç ay sonra bir festival için yarışmaya gidecek." Yüzünde kocaman bir gurur ve hayranlık dolu bir gülümseme belirdi.

"Sayemde," dedi Dolunay. "Öyle iyi kurgu yaptım ki... Çiçek'e bir ara izletmeliyiz."

"Çiçek sıkılır," dedi Asır hemen. "Bizden hep sıkılır..." Dudağının bir kenarı alayla yukarıya doğru kıvrıldı. Ses tonu sert ve iğneleyiciydi. Ona kızmıyor ya da alınmıyordum, bunu neden yaptığını biliyordum. Onlara da hep diğer herkese davrandığım gibi davranmıştım. Onlarla dost olmaya çalışmamıştım hiç.

"İzlemek isterim," dedim Dolunay'a bakarak.

"Aycan da bir dizide rol aldı, küçük bir şeydi ama çok iyiydi."

Aycan'a baktım ama gözlerini benden hemen kaçırdı.

"Bir şehir tiyatrosuna girmeyi başardı." Kulağıma doğru eğilip, "Haberi yok ama Dolunay yardım etti bence," diye kıkırdadı.

"Her şey yolunda gibi görünüyor," dedim. "Peki, Osman?"

"Annesi özel bir bakımevine geçti, biliyorsun," dedi. Biliyordum. Dolunay bundan bahsetmiş ve bir kez daha onunla gurur duymama neden olmuştu.

"Ondan sonra çocuk gençleşti resmen." Küçük bir kız çocuğunun duyabileceği hayranlıkla ona baktı. Asır'la ayakta durmuş, Efe'nin kıvırcık saçlarıyla dalga geçiyorlardı. "Okula gidiyor, o kadar çok çalışmıyor, o da kalan zamanında Dolunay'a yardım ediyor. Aslında hepimiz öyle yapıyoruz."

"Sokak lambası," diye fısıldadım. "Sokak lambasını tamir etmişler."

"Efendim?" dedi Kübra.

"Tuvalete gideceğim," dedim ayağa kalkarak. "Biraz sonra dönerim."

"Tamam." Gülümsedi ve dizlerinin üzerinde emekleyerek Dolunay ve Doğukan'ın yanına gitti. Başını Dolunay'ın dizlerine yasladı ve sohbete katıldı. Yavaş yavaş oradan uzaklaştım, bahçe kapısından çıktım ve üst kata doğru koşmaya başladım. Kendi odama, bahçenin en net göründüğü pencereye gittim ve ağlamaya başladım.

33. BÖLÜM: GÖZYAŞI SÜSLERİ

Ağlamıştım çünkü başarmışlardı. Ağlamıştım çünkü mutlu görünüyorlardı. Ağlamıştım çünkü yaşamanın hem de iyi bir şekilde yaşamanın bir yolunu bulmuşlardı. Ağlamıştım çünkü tıpkı Ayza gibi ben de oradan çıkınca hepsi rahatlamıştı.

Ağlamıştım çünkü onlardan biri değildim. Ağlamıştım çünkü Kübra hiç benim dizlerime başını koymamıştı. Ağlamıştım çünkü Aycan bana hiç öyle içtenlikle bakmamıştı. Ağlamıştım çünkü ben Osman'ın annesiyle hiç tanışmamıştım. Ağlamıştım çünkü Asır'ın sevgisini hiç ciddiye almamıştım. Ağlamıştım çünkü Doğukan'a bir kez bile teşekkür etmemiştim. Ağlamıştım çünkü Efe'ye hiç hak ettiği kadar iyi bir arkadaş olamamıştım. Yıllar sonra ilk defa ağlamıştım çünkü ben iyi bir insan olamamıştım. Ağlamıştım çünkü ben başaramamıştım. Ağlamıştım çünkü o sokak lambasının bir gün yeniden yanacağına hiç inanmamıştım.

***

Sabunla birkaç kez yüzümü yıkayıp ilk defa aynanın önündeki makyaj malzemelerini yüzümdeki gözyaşı izlerini kapatmak için kullandım. Yeniden aşağıya indiğimde Ayza hâlâ ortalarda yoktu. Belki de gidip onu bulmalıydım ama buna yüzüm yoktu.

Hepsi ayakta canlı bir müzik eşliğinde, kendi hâlinde dans ederken elime bir bardak su alıp havuzun diğer kısmındaki şezlonglardan birine oturdum. Rüzgâr sıcak bir şekilde esiyor ve tenimin üzerinden geçiyordu. Bahçe cıvıl cıvıl ve ışıklarla donatılmıştı. Havuzun içindeki ışıklar mavi gökyüzünü alıp yeryüzüne indiren bir dans orkestrası gibiydi.

"Hey," dedi Dolunay gelip kolunu boynuma dolayarak ve yanıma oturdu. "Neden burada oturuyorsun?" Canlı ve kıpır kıpırdı.

"Seyrediyorum," diye gülümsedim. "Çok güzel görünüyorsun."

"Sen peki," dedi yavaşça. "Sen neden mutlu görünmüyorsun?"

"Bir sorun yok," dedim ikna etmek ister gibi.

"Mutluyum bile diyemiyorsun, beni inandıramazsın..." İşaret parmağını bana doğru salladı. "Hem bilmiyor musun, ikizler diğeri ne hissederse onu hisseder. Senin için endişeleniyorum, Çiçek."

"Yapma," dedim dudaklarımı bükerek. "Endişelenmen gereken bir şey yok."

"Burada olmak istemiyorsan geri dönebilirsin," dedi ciddi bir şekilde. "Burada kalmak zorunda değilsin, evlilik oldu, yeterince rol kestiniz. Herkes ikna olmuştur."

"Hayır," dedim. "Gerçekten sorun yok."

"Sorun yok," dedi ellerimi tutarak. "Burayı sevdiysen sevmende bir sorun yok, Çiçek. Bu varlığı sevebilirsin." Gözleri görkemli evin üzerinde dolandı. "Ayza'yı sevebilirsin. Buradaki insanları, bu hayatı sevebilirsin." İçtenlikle, ikna edici olmasını umarak gülümsedi. "Birilerinin sana yardım etmesine izin verebilirsin. Hayatın boyunca kendini korumak zorunda değilsin." Saçlarımı okşadı. "Artık değilsin."

"Hiç özlemiyor musun burayı?" diye sordum. "Bu hayatı..."

Şöyle bir bakmak için başını kaldırıp devasa evde yeniden gözlerini gezdirdi.

"Biraz bile özlemiyorum," diyerek omuz silkti. "Orada mutluyum. İyi bir şeyler yapıyor olduğum için mutluyum."

"Doğukan ve sen, yani artık sevgili falan mısınız?"

Munzur bir şekilde ve alıcı gözle uzaktan Doğukan'a baktı. "Öyleyiz," dedi.

"Onu seviyor musun?"

"Çok seviyorum." Bunu öyle kalpten söylemişti ki gülüşüne ben de eşlik ettim.

"Onlar için, herkes için yaptığın şeyler..." Başımı yere eğdim. "Çok iyi bir iş başardın, Ay."

"Hey," dedi yeniden ona bakmam için omzumdan çekip. "Sakın kendini benimle kıyaslama." Bunu nasıl anladığını bilmiyordum. Bel-

ki de gerçekten hissediyordu. Keşke ben de onun mutluluğunu hissedip nasıl bir şey olduğunu bilebilseydim. Keşke iyi biri olabilmeyi hatırlayabilseydim.

"Senin her zaman haklı olduğun bir şey vardı," dedi. "Sen ve ben aynı şartlarda büyümedik. Benim imkânlarım olduğu için senin yapamadığını yaptım. Doktor bir tanıdığım olduğu için Osman'a yardım ettim. Güzel kıyafetlerim olduğu için, insanları nasıl etkileyeceğimi bildiğim için Kübra'ya yardım ettim. Bir sürü kameram olduğu için Aycan'a yardım ettim... Ben belli imkânlarla doğmuştum ama bunların hiçbirini doğru şeyler için kullanamıyordum, sen onları kullanabileceğim insanları buldun bana. Beni para içinde yüzen, bomboş, mutsuz bir insan olmaktan, yalnız olmaktan sen kurtardın. Seninse kendini kurtarman gerekiyordu, bencil olman gerekiyordu, arkana bakmaman gerekiyordu. Buna rağmen Aycan'ı o zorbaların elinden sen kurtardın. Kübra'yı o çöp konteynerinden sen çıkardın." Başını yana yatırarak benim ona baktığım gibi gururla ve belli belirsiz kabul edemediğim bir hayranlıkla bana baktı. Gözleri dolu dolu olmuştu.

"Sana anlattılar mı?"

"Evet!" dedi. "Sırf Kübra, Asır'ı seviyor diye ondan uzak durdun. Aksine inandığını biliyorum ama sen kötü biri değilsin. Bencil de değilsin, sen bencil biriymiş gibi davranıp kendini korumaya çalışan küçük bir kızsın." Bana sarıldı. "Mutlu olmaya hakkın var, Çiçek," dedi. "Sevmeye de sevilmeye de hakkın var. Çok kötü günler geçirdiğini biliyorum ama o günlerin geride kalmasına izin ver."

Keşke...

Keşke yapabilseydim.

"Dolunay," diye seslendi Efe. "Artık pasta yiyelim!"

"Ben gidip Ayza'yı bulayım," dedi Dolunay kalkarken. Elimden tutup beni de kaldırdı. "Yapabilirsin," dedi. "Yeniden hayata karışabilirsin. Bu kez hayatı yaşayabilirsin."

Keşke.

"Efe parmaklarını yemeden şu pastayı keselim, haydi," dedim.

"Getiriyoruz hemen. Sen git ve partinin tadını çıkar." Ona rağmen biraz daha orada oturup onları izlemeye koyuldum. Kaygısız ve keyifli

hâllerini... Anı yaşayışlarını ve o andan zevk alışlarını... Belki ben de bunu yapabilirim diye bile düşündüm. Bir an için... İkinci bir deri gibi üzerime yapışan günahları çıkarıp atabilirdim.

Doğukan kocaman bir çikolatalı pastayı tek başına taşırken Dolunay hemen yanında, pasta düşerse tutabilecekmiş gibi dengeli adımlar atıyordu. Bu hâllerine gülmemek elde değildi. Peşlerinden Ayza girince sanki bir mıknatıs gibi onca kişinin arasında ve kocaman bahçede hiç sekmeden gözleri beni bulmuştu. İçimden bir ses onun da yukarıdan bir yerden, bizi pencereden seyrettiğini söyledi.

Herkesin etrafına toplandığı pastanın yanına giderken çekingendim. Daha önce hiç böyle bir anım olmamıştı. Daha önce hiç doğum günüm kutlanmamıştı bile. Kutlanacak bir gün de değildi zaten.

"Dilek tut!" dedi Kübra. Ve biz Ayza'yla yeniden göz göze geldik. Mumlara doğru üfledim ama söndürmek için birkaç kez daha üflemem gerekmişti. Hepsi alkışladıktan sonra Doğukan pastayı Maria'nın servis edebilmesi için masaya bıraktı. Garipti, gariptim. Donuk bir şekilde sadece söylenenleri yapıyor ama aslında anları yaşamıyordum.

Efe müzik setinin kumandasını eline aldı, yavaş bir dans müziği başlatıp her zamanki zevzek hâliyle tek dizinin üzerine çöküp önümde eğildi. "Doğum günü kızıyla bir dans, lütfen?"

Reddedebilme şansım olsa reddederdim ama elimi eline bırakıp ona uyum sağladım.

"İçten içe bana ne sövüyorsun şu an, değil mi?" dedi.

"Aynen öyle."

"Dans etmekten nefret ediyorsun, değil mi?" Saçlarını yüzüme doğru yanaştırdı.

"Kesinlikle."

"Mümkün olsa buradan kaçıp gidersin, değil mi?" İri iri açılmış gözleri, bukle bukle alnına dökülen saçları, gülümsediği zaman yanağında beliren çukur... Ona dair bu ayrıntıları yeniden gördüğüme memnun olmuştum.

"Arkama bile bakmam," diye güldüm.

"Çiçek..." dedi ve ona bakmam için sesini yumuşattı. "Artık nefesini bırakabilirsin. Kendini bırakabilirsin. Bu kadar güçlü ve dirayetli olmak zorunda değilsin."

"Dolunaylık sana da bulaşmış," diye terslendim.

"Ben ciddiyim," dedi. Bakışlarımı ondan çektiğimde Asır ve Kübra ile Doğukan ve Dolunay'ın da uyum sağlayarak dans ettiğini gördüm. Osman da bir köşede Aycan'ı ikna etmeye çalışıyordu. Katır gibi inatçı olduğu için biraz zor olacaktı.

"Seni ne zaman gülümserken göreceğiz?"

"Gülümsüyorum ben."

"İçten gülümsemiyorsun, sen güldüğün zaman palyaçonun teki gelip jiletle dudağını kesmiş gibi oluyor."

"Yine iltifat şelalesisin." Omzuna vurdum.

"Şu herif sana gerçekten vurulmuş, bak ben boş konuşmam." Gözlerimi devirsem de bir yandan bahçenin içinde o herifi aradım ama yine ortalıktan kaybolmuştu. Ne tuhaftı, bu insanlarla yıllar geçirmiştim, onunla ise sadece haftalar belki birkaç ay ama o burada olduğunda kendimi daha az rahatsız hissediyordum, hem de ona yaptıklarıma rağmen.

"Öyle bir şey yok."

"Neden olmasın? Neden bu kadar kesin konuşuyorsun?"

"Efe," dedim kaşlarımı çatarak. "Yapma, sıkılıyorum."

"Tamam." dedi. "Ayza, karın benimle dans etmekten sıkıldı!" Bahçenin girişine bakınca ben de o yöne döndüm. Ayza yeniden içeriye girdi ama bu defa elinde birkaç kutu vardı.

"Dans ettiğine bile şaşırdım ben," diye ona göz kırptı Ayza. Bu, Efe'nin çok hoşuna gitmişti. Bense biraz daha sinirlenmiştim.

"Öncelikle davetimi kabul edip geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi Ayza ortaya doğru konuşup. "Pasta için Doğukan ve Dolunay'a teşekkürler..." Dolunay'ın kolları hâlâ Doğukan'ın boynundaydı ve bir yandan gülümserken bir yandan dans etmeye devam ediyorlardı.

"Bir de bu güzel hanımefendilere ufak bir hediyem olacak, kabul ederseniz çok sevinirim." İçtenlikle başını eğip elindeki kutuları gösterdi.

"Özel tasarımlardan mı?" diye sordu kutuları görünce Dolunay hemen. Sanırım o Ayza'nın tasarımlarının hayranlarından biriydi.

"Son tasarımlarım," dedi Ayza ve karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum.

Siyah küçük bir kutuyu Aycan'a uzattı, Aycan isteksizdi ama nasıl reddedeceğini bilmediği için ve Dolunay'ın da başını sallamasıyla kabul etti. Kübra "Çok teşekkür ederim," diye yanakları kızararak kabul etti. Dolunay "Teşekkürler," dedi. "Her zaman en iyi tasarımlar sana aitti."

"Teşekkür ederim," dedi Ayza ona tebessüm ederek.

"Ben de güzel bir hanımefendiyim," diye Ayza'ya doğru başını salladı Efe. "En azından kız olsam kesin güzel bir hanımefendi olurdum."

Ayza sesli bir şekilde gülerek yanıma geldi ve siyah, kadife bir kutuyu bana uzattı. "Bana ilham olduğun için," dedi. "Teşekkür ederim."

Karnıma atılan tekme daha da büyüdü ve bir anda karnımı delip geçti sanki. Bedenimde ya da ruhumda kocaman bir boşluk açıldı.

"Ayza, bu harika!" dedi Dolunay kendi hediye kutusunu açıp dikkati dağıtırken. "Çok teşekkür ederim, Doğukan şuna baksana. İsimlerimizin baş harfleri! Aynı olmasına rağmen yapmış. Ayza gerçekten harika, aldığım en güzel hediye!" Yanımıza gelip ona çabucak sarıldı.

"Rica ederim," dedi. "Anlamlı şeyler olmasını istedim."

Dolunay uzatarak kolyesini bana da gösterdi. Biri düz diğeri ters, yapışık iki "D" harfinden oluşuyordu. Beyaz altın veya gümüştü sanırım, harflerden birinin üzerine mavi minik taşlar sıralanmıştı.

"Çok güzel," dedim.

"Doğukan, takar mısın?"

Doğukan ona doğru geldiğinde parmakları arasındaki kolyeye birkaç saniye bakıp, gülümsedi. Ayza'ya döndü "Teşekkürler," dedi. "Bu ince bir hareketti. Artık seni daha az öldürmek isteyeceğim."

Ayza ona doğru anlayışla başını sallayıp "Onun mutlu olmasına seviniyorum," dedi. "Bizimki sadece ailelerle ilgili bir durumdu."

Doğukan Dolunay'ın boynuna kolyeyi takarken Efe gidip Aycan'ın kutusunu elinden kaptı çünkü Aycan'ın açıp bakacağı yoktu. Ketumluk konusunda onunla yarışabilirdik.

"Vay anasını," dedi Efe zinciri ucundan sarkıtıp kolyenin ucunu incelerken. "Bu seninkinden bile güzel, Dolu."

Dolunay eliyle işaret edince dibimize kadar gelip gösterdi ama gördüğüm şeyle ben bile şaşırmıştım. Tiyatronun sembolü, gülen ve ağlayan surat maskeleriydi. Biri aşağıda biri hafif yukarıdaydı, onlar da birbirine yapışıktı. Ağlayan maskenin rengi bronz, gülen maskenin ise altındı. Ve gülen maskede yine minik, parlak taşlar vardı.

"Dolunay'dan biraz tüyo aldım," dedi Ayza ellerini cebine koyarak. Mahcup olmuştu ama olmamalıydı, gerçekten çok iyi tasarımlardı. Bunu ne kadar uzun zamandır planlıyor, ne kadar zamandır üzerinde çalışıyordu düşünmek bile istemedim. Dün gece yaptığım şeyi hatırlamak istemedim.

"Teşekkürler," dedi Aycan kirpiklerini kırpıştırarak. "Bu epey güzel. Yani, teşekkür ederim."

"Bir şey değil," dedi Ayza yeniden. Bu kadar ilgi odağı olmaktan utanmış şekilde ellerini ceplerine koydu.

Kübra'nın hediyesi ise gerçekten özenle hazırlandığını bir kez daha kanıtlamış oldu. İnce ve sıkı bir gümüş zincirin ucunda pembe bir deniz kabuğu ve ortasında beyaz bir tane inci vardı. Kübra'nın en sevdiği şeyin inciler olduğunu Dolunay'a ben söylemiştim, o da Ayza'ya bundan bahsetmiş olmalıydı. Ve pembe olması Kübra'nın tatlılığına çok uygundu. Bir tane olması abartıdan uzak ve onun naifliğini temsil ediyordu. Gösteriş yapmamıştı, herkes için gerçekten özel bir şeyler yapmıştı.

"Çok teşekkür ederim," dedi Kübra büyük bir hayranlıkla. "Buna âşık olabilirim."

"Sen oladur kuzum, sizinkiler böyleyse adam karısına ne yapmıştır diye meraktan kuduruyorum." Efe onun yanından ayrılıp koşturarak yine dibimde belirdi. Herkesin gözleri bana dönmüştü.

Gerilmiştim ve kutuya uzandığımda parmaklarım titriyordu. Karanlık bir yolda çarpıp kaçtığın birini ertesi gün karşında görmek gibi bir histi. Onun gece gündüz, aylardır uğraştığı her şeyi gözümü kırpmadan satmıştım ve onlardan biri şu an parmaklarımın arasındaydı. Kapağını yavaşça açtım ve kaşlarım refleksle havaya kalktı.

Göz alıcıydı.

"Bunlar topaz mı?" diye sordu Dolunay kutuya eğilirken.

"Evet," dedi Ayza. "Mücevherden anlıyorsun."

"Hayatım onların içinde geçti ama gördüğüm en güzel kullanım bu sanırım..." Dolunay gözlerini kısarak biraz daha incelemeye koyuldu. Minik, bir nohut tanesi kadar ayçiçeği vardı. Gümüş bir zincirin ucunda duruyordu. Dolunay benim yapmayacağımı anlayınca zincirden tutup havada sallandırdı ve daha iyi görmemizi sağladı. Ortasında siyah bir taş vardı, kenarlarında ayçiçeği yaprakları. Yapraklar, parlayan camsı bir görüntüye sahipti. Ve sol tarafında yine zincire tutturulmuş, gümüş bir dolunay şekli vardı, saydam renkte ve kabartmalıydı.

"Ayçiçekleri genelde güneşe bakar ama ben ay olarak tasvir etmek istedim." Ayza elini saçlarının arasına daldırdı. "Yeni koleksiyonumda sizden ilham aldım." O gün defterini çalarken çizimlere hiç bakmadığımı fark ettim. Ya da gördüklerim bunlar değildi.

"Koleksiyonun en özel parçaları bunlar olacak, diğerlerinden sonra çalışmıştım."

"Dolunay'ın hayatında çiçek açtı bizimki, müthiş hediye vesselam." Efe diktiği gözlerini kolyeden ayırmıyordu. "Çiço, eğer sıkıldıysan evcilik oyununda bu sefer yerine ben geçebilirim."

Herkes ona gülerken ben donup kalmıştım. Ne tepki vereceğimi de ne söyleyeceğimi de bilemiyordum. Bir an o koca deliğin kalbimin ortasında da açıldığını hissettim.

"Kendini aşmışsın," dedi Dolunay kolyeyi Ayza'nın parmaklarına bırakarak. Ayza sadece gülümsedi. Sanki bir an yaşanmasını bekliyor ve herkes bizi o ana itiyor gibi dans etmeye devam ettiler.

"Takmak ister misin?" diye sordu bana bakıp.

Sadece başımı salladım.

Kolyenin klipsini açıp yanımdan dolandı, parmakları açık saçlarımı sırtımdan tek omzuma topladı. Kollarını başımın üzerinden geçirip kolyeyi takarken kokusu yeniden burnuma ulaşmıştı. Nefes almak bile istemiyordum. Soğuk taşlar tenime dokunduğunda hafifçe ürperdim, sonra onun dokunuşlarının sıcaklığıyla kendi kaybımın içinde yavaş yavaş eridim.

"İşte, oldu," dedi. "Şimdi doğum günü kızı, dans etmek ister misin?" Elini bana uzattığında çekimserce tuttum. Önce kutuyu elimden aldı ve yere, kenara bıraktı. Ellerini ne yaptığını bilircesine belime koydu, omuzlarından tutundum, ayakta durmakta bile güçlük çekerken ona uyum sağlayarak sallanmaya başladım.

"Bugün doğum günüm değil," dedim bir şey söylemem gerekiyormuş gibi.

"Biliyorum," diye fısıldadı. Sadece benim duyabilmem için biraz daha yaklaşıp kollarını belimin etrafından doladı. "Doğduğun günü değil, doğumunu kutlamak istedim." Kulağıma doğru eğilirken çenesi şakaklarıma dokundu. "Doğduğun için kutlamak istedim." Derin bir nefes aldı. "Gerçekten bir dileğin olduğuna inansam senin için gökyüzünden bir yıldız çalardım."

Doğrulduğunda birkaç kişi bize bakıyordu. Ayza'nın hiç umurunda değildi ama ben daha fazla geriliyordum.

"Neden böyle yapıyorsun?" diye sordum. "Bu sadece bir oyundu. Her şeye neden bu kadar çok anlam yüklüyorsun?"

"Bunu sonra konuşalım," dedi. Beni yavaşça kendinden uzaklaştırdı ama elimi bırakmadı, kendi etrafımda döndürdü ve yeniden kendine doğru çekti. "Bu bir parti, yapabildiğin kadar eğlenmeni istiyorum."

"Eğlenmiyorum," diye başını iki yana salladım. Hem de hiç eğlenmiyorum.

"Biliyorum," dedi. "Çünkü bütün bunların senin için yapılabileceğine inanmıyorsun, senden o kadar çok şey alınmış ki senin için bir şeyler yapılmasına anlam veremiyorsun. Ama alışacaksın, alışman gerekiyor." Bu sefer tamamen durdu ve ellerini belimden çekti. "Haydi,

pasta yiyelim artık." Minderlere doğru beni yönlendirirken Doğukan ve Dolunay hariç herkesin pastaları yemeye koyulduğunu gördüm, onlar hâlâ dans ediyordu. Asır bizi izliyordu ve Efe de sırıtıyordu ama bunlara dikkat edemeyecek kadar dağılmıştım.

Bir mindere gerçek anlamda kendimi bıraktım, Maria pasta tabağımı uzattığında alışkanlık gereği hızlı hızlı yemeye koyulmuştum. Çikolata aromalı ve lezzetliydi. Bana göre her şey lezzetliydi ama Ayza'nın anlatmaya çalıştığı şeyi anlamaya başlıyordum da.

"Zengin partileri cidden kötüymüş," dedi Osman tabağını bitirip yenisini alırken. "Gıy gıy müzik, ye, iç tamam da yani bayıyor abi."

"Size söylemiştim," diye omuz silkti Dolunay. "Sürekli böyleler. Bir de burada biz bizeyiz."

Biz bize.

"Bir de şeyi düşünün, böyle bir sürü kasıntı, şıkır şıkır giyinmiş, *ay senin elbisen çok güzel, ay hayır seninki çok güzel...*" Yüzünü iğrenir bir mimikle donattı. "Olacak iş değil."

"Siz partilerinizde ne yapıyorsunuz?" diye sordu Ayza. Bunu gerçekten merak ettiğini tahmin ediyordum. Ve onlara söylenenlere rağmen hiç alınmışa benzemiyordu.

"Kâğıt oynarız, bilardo oynarız, pes atarız, daha iyi müzikler dinleriz, sokakta olmayı isteriz, balonların içinde değil."

"Ama balonlar çok tatlı," dedi Kübra Osman'a doğru.

"Kızlar için belki." Osman devam etti. "Gerçek yiyecek olur bir de. Yanlış anlama birader, bunlar da güzel ama böyle biraz tozuttuktan sonra gidip kokoreç gömeceksin mesela. Çorbacıda bitecek gecenin sonu, mis."

"Mis valla," diye katıldı Doğukan ona.

"Eğlenceli duruyor," diye gülümsedi Ayza. Ne dedikleri hakkında hiçbir fikri yoktu bence. Onu mahalle arasında bir restoranda, muhtemelen hijyenden nasibini almamış bir yerde, çıplak ellerle yapılan bir kokoreççide tam ekmek gömerken hayal edemiyordum ama bir yandan da onu oraya götürsek bir şekilde uyum sağlamaya çalışacağını biliyordum.

"Aşağıda bir oyun salonu var," dedi sonra. "İsterseniz orada da takılabilirsiniz."

Doğukan ona dostane bir adım atıp "Ne tür oyunlar var?" diye sordu. Sonra kendi aralarında bilgisayar oyunlarından bahsetmeye başladılar. Bir tanesi Osman'ı çok heyecanlandırmıştı. Ayza o oyunda çok iyi olduğunu söylüyordu ama Osman ona asla inanmıyordu. Osman yanılmak üzereydi çünkü Ayza'nın iyi oynadığını Uygur ve Onur'dan biliyordum. Bir anda üçü de kaynaştı ve nihayet ortak bir dil buldular. Ayaklanıp aşağı giderken bizi unutmuşlardı bile. Ve Asır'ı da... Diğerlerinin aksine o, Ayza'nın söylediği hiçbir şeyle ilgilenmiyor ve hoşlanmıyordu.

"Havuz soğuk mudur?" diye sordu Kübra.

"Çok değil, ısıtmalı oluyor bunlar." Dolunay ona gülümsedi ama bu tatlı değil, maceracı bir gülümsemeydi.

"Yüzme bilmiyorum ki ben," dedi Kübra.

"Biz varız," dedi Aycan. "Boğulmazsın herhâlde." Onun da havuza girmek için istekli olduğunu fark ettiğimde şaşkına dönmüştüm.

"Şu kısmı alçak," diye bir ucunu gösterdim. "Ayakların yere değer. Sonra derinleşiyor ama dikkat et."

"Ay girebilir miyiz ki?" Kübra ayaklanırken küçük bir çocuk gibi heyecanlıydı.

"Girebilirsiniz," dedim herkesin benden bir cevap beklediğini fark ettiğimde. "Şu kabin bunun için var sanırım. Orada herkese göre bir şeyler var gibi görünüyor." Elimle masaların diğer tarafında duran askılığı işaret ettim.

"Evet, efendim," dedi Maria. "Hepsi yeni ve hiç kullanılmamış."

"Ah," dedim onun varlığını unutmuş şekilde. "Bence gerisini biz hallederiz. Sen çıkabilirsin." Hem bütün gece bizim eğlenmemizi bekleyip çalışmasını istememiştim hem de herkes kendi başına daha rahat görünüyordu.

"Nasıl isterseniz," dedi Maria gülümseyerek. "İyi geceler, efendim."

O çıkarken kızlar bana bakıyordu, omuzlarımı kaldırarak "Ne var?" diye sordum.

"Sen olmuşsun," dedi Asır kısık gözleriyle.

"Rahat edin diye söyledim." Kollarımı hoşgörüsüz bir şekilde birbirine bağladım. "Haydi, gidip giyinin..."

Kıs kıs güldükten sonra kabine doğru gittiler.

"Efe nerede?" diye kaşlarımı çattım.

"Biraz önce mutfağa doğru sıvıştı," dedi Asır yanıma gelip. "Aşağıya iner oradan da." Şöyle bir başını kaldırıp eve baktı. "Burası bir tek onun ilgisini çekiyor."

"Sen de seversin böyle evleri," diye karşı çıktım. "Kaç partiye katıldığını biliyoruz."

"Ben onların parasını söğüşlemeye gidiyordum." Onda sık sık göreceğiniz yarı muzip yarı baştan çıkarıcı gülümsemesini takındı.

"Efe de mutfağı söğüşlemeye gitmiş."

"Tamam," dedi. "Gidip bir şort bulayım, biri kesin boğulacak."

"Kesin..." diye mırıldandım ve ayaklarımı sürüyerek onların aksine ben yukarıya çıktım. Ne yapmam gerektiğini şaşırdığım için ortama ayak uydurmaya ve bunu gece yatarken düşünmeye karar verdim. Aklımdaki diğer soru da herkesin nerede kalacağıydı. Evde bol bol oda vardı ama birileri birlikte kalmak zorunda kalacaktı. Acaba Doğukan ve Kübra birlikte mi kalmayı tercih ederdi? O zaman Aycan da. Bunu da yatma anı gelince düşünmeye karar verdim.

34. BÖLÜM: OYUNLAR

Siyah bir mayo giyip bahçeye geri döndüğümde Asır havuzun kenarına oturmuş, Kübra ile konuşuyordu. Suyun içinde olsa da Kübra bir yere ayrılmıyordu, onları böyle görmek bir an için hoşuma bile gitmişti. Herkes bir şekilde eğlenmeyi başarıyordu, bense bunun ne demek olduğunu bile bilmiyordum.

Suya atlasam bundan keyif alacak mıydım? Bilmiyordum, ben hayatım boyunca atla dedikleri sürece suya atlamıştım. Bir noktadan sonra, kendimi yalnızca söyleneni yapmaya adamıştım. Ayza haklıydı, ne yapmaktan hoşlandığımı bile bilmiyordum çünkü gerekmediği sürece hiçbir şey yapmıyordum.

"Gelsene," diye suyun içinden bağırdı Dolunay. Aycan ve o, derin kısımda yüzmeye başlamıştı bile. Onların tarafına gidip suya atlamak için hazırlanırken Asır ile göz göze geldik. Genellikle aralarında konuştuğum tek kişi o olurdu. Çoğu zaman Kübra ve Efe'den bile daha fazla. Bana karşı hisleri olduğunu anlamaya başlayana kadar... Sonra ondan hiç de yavaş olmayan bir şekilde uzaklaşmış ve onu görmezden gelmeye başlamıştım. Onu ve Kübra'yı koruyabilmek için ikisini de incitmiştim.

Suya atlayıp bedenim havuzun dibine kadar çöktüğünde bile neyin doğru neyin yanlış olduğunu sorguluyordum. Hava karanlıktı, havuzun ışıkları vardı ama suyun içinden mavi gökyüzü artık görünmüyordu. Hayatımın kısa bir özeti gibiydi bu. Karanlık suların içinde hangi tarafa yüzmem gerektiğini bilmiyordum.

Suyun beni dibe çekmesine izin verdiğimi fark ettim. Taşa dokundum ve öylece durdum. Yıllarca yaptığım gibi... Bir noktadan sonra bu öyle bir kabulleniş hâline gelmişti ki yüzmeyi bırakmış, sadece dibe çekilmeye bakmıştım ve her defasında beni boğmasına izin vermiştim.

Karanlığın içinde, tam karşımda bir yüz görünce yavaşça başımı kaldırdım, Asır elini uzattı. Belki de boğulduğumu sanıyordu ama boğulmuyordum, sadece nefes almaya ihtiyaç duymuyordum; ihtiyaç duymadığınız zaman nefes almanız gerekmediğini biliyordum. Ona bakmadan kendimi yukarıya doğru ittim, suyun ortasında yakaladı bedenimi, buna gerek yoktu ama ondan ilk defa kaçmadım. İkimizi birlikte suyun üzerine çıkardı.

"Nefesini bu kadar uzun tutabildiğini bilmiyordum," diye fısıldadı göz göze geldiğimizde. O soluk soluğa kalmıştı, benimse nefesim sanki dakikalardır suyun altında değilmişim gibi sakindi.

"Kontrol meselesi," dedim. Birbirimize fazla yakındık. "Yeterince dipte kalınca buna alışıyorsun." Kendimi suyun üzerinde arkaya doğru bıraktım.

Kübra, sıkı sıkı tutunduğu havuzun kenarından bağırdı. "Ay boğuldun sandım!"

Saçlarımı düzeltirken kaşlarımı çatmıştım. "Boğulmuyordum," diye mırıldandım.

Sadece yüzmüyordum da...

"Ben biraz aşağıdakilere bakayım." Asır merdivenlerden çıkarken Kübra'ya döndü. "Kıyıdan çok ayrılma, fıstık."

Kübra gülümseyerek ona başını salladı.

"Biz de bir şeyler oynayalım," dedi Dolunay, Kübra'ya doğru yüzerken.

"En son bir şey oynadığımızda senin Çiçek değil, Dolunay olduğunu öğrenmiştik."

"E kötü mü olmuştu?" Dolunay kahkaha attı.

"Hayır, çok iyi olmuştu." Aycan bana bakarak ukala bir şekilde güldü. "Çiçek'i sevdiğimi düşünmeye başlamak migren başlangıcına sebep oluyordu."

"Allah korusun," dedim onun dilinde cevap vererek. Ama güldüğü için üzerinde durmadım.

"Ne oynayacağız?"

"Şimdi, herkes aklından bizim çocuklardan birinin ismini tutacak ve onun özellikleriyle bize onu anlatmaya çalışacak. Biz de sırayla tahmin etmeye çalışacağız. Mesela aklımda Doğukan'ın ismini tuttum diyelim, diyeceğim ki: 'Çok tatlı, çok şirin.' Siz de onun kim olduğunu bulmaya çalışacaksınız." Dolunay ellerini birbirine çarptı.

Aycan gözlerini devirerek, "Neden direkt havuza kusmuyoruz?" diye takıldı ona.

"Ben varım!" dedi Kübra. Gözleri bana döndü ama bu gece onlar ne derse oydu. Benim hiçbir zaman bir seçim hakkım olmamıştı. Ya da ben hep buna inandırılmıştım.

"Başlıyorum o zaman," dedi Dolunay. "Çiçek, ilk tahmini sen yapacaksın."

"Ne diyebilirim ki? Kız kardeşim bana işkence etmeye bayılıyor."

"Ben çok havalıyım ve çok göz kamaştırıcıyım. Bil bakalım, bu kim?"

Al, buradan yak işte. Şimdi Doğukan desem kardeşimin sevgilisi olduğu için garip olacaktı. Asır desem Kübra açısından yine garip kaçacaktı. Ayza desem hepsi üzerime abanacaktı. Nefes alıp makul bir cevap vermeye çalıştım ve "Efe," dedim.

Üçünden de itiraz dolu mırıldanmalar yükseldi ama sadece omuz silktim.

"Efe havalı ve göz kamaştırıcı diyor Çiçek..." Kübra onaylamayan bir ifadeyle bana bakınca tekrar inatla omuz silktim. "Bence havalı," dedim. "Komik bir kere..."

"Bir daha dene," dedi Dolunay. "Bir hakkın daha var."

"Bu saçma oyunu ve saçma kuralları sen buluyorsun, değil mi?" Cıkcıkladım. "Sıramı savdım işte."

"Bir hakkın daha var."

Ne yapmaya çalıştığını pekâlâ biliyordum ama o ikiz olduğumuzu unutmuştu herhâlde.

"Osman..." dedim kelimeyi ağzımda yuvarlayarak.

Dolunay da benim yaptığım şeyi fark edip kurnazca güldü.

"Ayza işte, anladık," dedi Aycan sıkılmış ifadesiyle.

"Ne yani?" dedim sırf onunla uğraşmak için. "Ayza'yı havalı ve göz kamaştırıcı mı buldun?"

"Tabii," dedi hiç de bozulmadan. "Adam taş gibi. Nazik, düşünceli ve zengin. Sen neden şanslısın diye sorgulamayacağım, bunu hak ettin. Sonunda dünya adil bir şekilde dönmeyi başarabilmiş." Söylediklerinin şaşkınlığıyla ağzım hafifçe açık kalmıştı. Diğerlerinin de benden farkı yoktu. Aycan her zaman dobra biri olmuştu ama bu biraz... Duygusaldı.

"Doğru söylüyor," diye başını salladı Kübra. "Öyle biriyle karşılaştığın için ben de çok mutluyum."

"Bu sadece bir iş," dedim. "Neyse. İçimden bir isim tuttum. Kübra, sen cevaplıyorsun. Ben gizemli ve ukala biriyim."

"Asır!" dedi kocaman sırıtarak.

"On puan!" dedim yapay bir gülümsemeyle. "Haydi," havuzun kenarından tutunup kendimi yukarı çektim. "Onları bu kadar özlediyseniz onlar hakkında konuşmayı bırakın da yanlarına gidin."

"Onları değil de oyun odasını merak ediyorum ben," dedi Aycan. "Oyun odası deyince aklıma Christian Grey geliyor."

"Christian Grey de kim?" diye sordum.

Üçü birlikte bana aval aval baktı.

"Ünlü biri falan mı?" diye bıkkın bir nefes verdim.

"Ünlü olduğu bazı konular var, demek daha doğru olur." Dolunay dudaklarını birbirine bastırdı.

"Belki Ayza da öyledir," diye onun koluna girdi Aycan.

Dolunay ve Kübra aynı anda kahkaha attı.

"Çiçek için mutlu olurduk," dediler.

"Neden bahsediyorsunuz?"

"Bir ara Ayza'ya sor," dedi Aycan. "Christian Grey becerilerine sahip miymiş?"

"Kötüsün," dedi Kübra ona. "Öyle bir şey yapma, Çiçek."

"Bence yapsın, eğlenceli olur. Hem sonuçta ikisi de iş adamı..." diye Aycan'a destek verdi Dolunay. Onların kendi şamatalarına aklım ermediği için "Duş almak ister misiniz?" diyerek konuyu dağıttım.

"Burada jakuzi var mı?" diye sordu Dolunay. "Madem buradayız, her şeyden faydalanalım." Hınzırca güldü. "Zengin olmanın birkaç ayrıcalığı da var tabii."

"Emin değilim," dedim düşünmeye koyularak. "Benim odamdaki banyoda yok. Ortak alanda olabilir. Bir de Ayza'nın odasında banyo var ama orayı da bilmiyorum."

"Şöyle sıcak bir su keyfi yapsak nasıl iyi gelir, nasıl mayışırız var ya..." Gözleri melul melul bakarken dayanamadım ve "Gidip bakalım o hâlde," dedim. "Evde görmediğim bir sürü yer var."

"Bu kız Ana'dan beter," dedi Aycan sesli bir nefes vererek. "Daha evi keşfetmemiş, zavallı Ayza. Ana en azından gelişime açıktı. Çiçek'te umut yok."

"Yukarı..." dedim ona bakmadan. Havuzdan yeni çıktığımız için hepimizin üzerinden sular akıyordu ama ev zaten parti dağınıklığına sahip olduğu için üzerinde durmadık. Ayza gibi titiz bir manyak şu an kendini nasıl hissediyordur acaba? Eline bir bez alıp şuraları sildiğini görsem bu belki beni güldürürdü.

35. BÖLÜM: İÇE DÖNMEK

Giriş kattaki ve orta kattaki banyoları kontrol ettik ama ikisinde de jakuzi yoktu. Tuhaf olan, Dolunay'ın kontrol etmekte ısrarcı, Aycan'ın da en az onun kadar istekli olduğu ve bunu bir oyun hâline getirdikleri için Ayza'nın odasına izinsiz girmemizdi. Çünkü kocaman banyosunda duş kabininin yanı sıra bir jakuzi de vardı.

"Bu adam kesinlikle her geçen saat gözüme giriyor," dedi. "Ve Çiçek, eğer onu kayıtsız şartsız istemiyorsan senin yerine ben geçebilirim."

Aycan'a donuk bir ifadeyle bakıyordum sadece.

"Jakuzi harika ama," dedi Kübra. "Burada olmak garip değil mi? Ayza'nın özel banyosu sonuçta."

"Banyo işte," diyerek omuz silktim. "Nesi garip?"

"Onun daha önce burada çıplak olduğu düşüncesi tabii ki," dedi Aycan.

Bir an öylece kalakaldım.

"Bu aklından geçmemiş gibi davranma," dedi.

"Geçmemişti," dedim. Doğruyu söylüyordum.

Jakuzinin kenarlarına yaslanıp, "Sana söyledim," dedi Dolunay'a doğru. "Kardeşin ruhsuz biri. Bir insan gibi davranmıyor, konuşmuyor, hissetmiyor ve Christian Grey'i tanımıyor. Birlikte yaşadığı adamı bir kez bile çıplak hayal etmediğine artık eminim. Bu kız normal değil."

Dolunay ona ters ters baktı.

"O sadece ilgisiz biri," dedi benim yanıma gelip sarılarak. "Hayatta daha önemli şeyler olduğuna inanıyor."

"Çiçek, sen misin?" Dışarıdan bir ses yankılandığında hepsi ürkerek gözlerini belertti. Bu Ayza'nın sesiydi.

"Biziz," dedim rahat bir tavırla. Onlar gibi gerilmemiştim.

"Geleyim mi?" diye seslendi Ayza.

"Gelebilirsin."

Ve bir saniye sonra banyo kapısının eşiğinde göründü. Burada olduğumuz için şaşırmış ya da rahatsız olmuş gibi durmuyordu, rahat ve hafif gülen ifadesiyle bize bakıyordu sadece.

"Dolunay jakuzi olup olmadığını sordu," dedim. Dolunay sırtımdan hafifçe dürttü. Ne? Bu da mı yasaktı... "Ayrıca Christian Grey'in becerilerine sahip olup olmadığını merak ediyorlar..."

Ayza'nın suratındaki ifade birden değişti ve gülmemek için dudaklarını ısırıp başını yere eğdi. Aycan kıkırdarken Kübra nefesini tutmuştu. Dolunay ise gözlerini aşağı indirmiş, yere bakıyordu.

"Bunu gerçekten söyledi mi?" diye mırıldandı Kübra.

"Gerçekten söyledi," dedi Aycan.

Onlara döndüm, sonra yeniden Ayza'ya döndüm. Herkesin aksine ben, her zamanki hâlimle öylece duruyordum. "İkiniz de iş adamıymışsınız," dedim. "O da mı mücevherlerle uğraşıyor?"

"Jakuziyi kullanabilirsiniz, lütfen keyfinize bakın." Ayza konuşmaya devam etmek için dudaklarını ıslattı. Hatta yüzünde tuhaf bir sırıtma vardı. "Ayrıca kızlar, ben o adamdan daha başarılıyım," dedi. Nahoş bir şekilde, "İş alanında tabii," diye de ekledi.

Kızlar duydukları şey hoşlarına gitmiş gibi yarı çekinerek kahkaha atarken Ayza bana göz kırpıp banyo kapısını kapatarak çıktı.

"Şanslısın," dedi Aycan yeniden bakarak. "Kullan bunu."

"Neden bahsediyorsunuz siz?"

"Çiçek, senin gerçekten biraz rahatlaman gerekiyor," dedi Kübra. "Hayatının ne kadar zor olduğunu bize anlatacak değilsin. Hepimiz aynı yoldan farklı şekillerde geçtik. Özellikle Aycan ve ben seni çok iyi anlıyoruz." Dolunay jakuziyi doldurup dolaplarda bulduğu tozlardan filan ekliyordu. O şeyin nasıl kullanılacağını bilen tek kişi oydu, bu yüzden iş ona kalmıştı ve bir anne edasıyla diğer kızların böyle şeyleri deneyimlemesini istiyordu.

Kübra dikkatimi çekmek için başını bana çevirdi. Aycan ilgisini yitirmiş gibi mayosuyla birlikte jakuzinin içine girip Dolunay'a suyun sıcaklığıyla ilgili yönlendirme yapmaya başladı.

"Ama bu kadar vurdumduymaz olmamalısın. Hayata dair hiçbir şey bilmiyorsun. Tepki vermiyorsun. İlgilenmiyorsun. Harika bir genç kız oldun, nasıl oldu bilinmez bir şekilde buradasın. Evi gez, keyfini çıkar; Ayza'ya âşık olma istersen ama adama şans tanı, yani dostça davran en azından. Sana yaptığı şu şeyleri görmeye çalışsana." Alt dudağını sarkıtarak hafifçe omzuma vurdu.

"Görmemek için kör olması lazım," dedi bu defa Dolunay. "Yani onunla planlanmış birkaç yıl geçirdim, Çiçek," dedi beni suya çağırırken. "Şu jestlerin binde birini bile yapmadı. Nezaketen arada sandalyemi falan çekiyordu sadece." Kahkaha attı.

Kaşlarımı çatıp anlamaya çalışarak suyun içine girdim. Onlar gibi düşünemiyor ve göremiyordum. Onların aklına gelen şeyler benim aklıma gelmiyordu. Yani cidden Ayza'yı hiç çıplak hayal etmemiştim, neden edeyim ki?

"Birini çıplak hayal etmediğim için ruhsuz muyum?"

"Her şeye sıfır ilgili olduğun için ruhsuzsun," diye düzeltti Aycan. "Mesela sadece örnek olsun diye söylüyorum. Bize Ayza'yı tarif etsene."

"Titiz ve nazik biri."

"Bak işte," dedi. "Kız olmanın tüm eğlencesini kaçırıyorsun sen. Çocuğun kasları tişörtün üzerinden bile belli oluyor." Gözlerinde muzip bir parıltı vardı. Yaramaz bir çocuk gibi davranıyordu. Şimdi Ela'dan ne farkı kalmıştı ki... Belki de ben insanları değerlendirmeyi bilmiyordum.

"Ne olmuş yani?" dedim düşüncelerimden sıyrılmak için kafamı sallayarak.

"Bu seksi bir şey." Hepimiz jakuzinin içinde bir köşeye yaslanmış şekilde duruyorduk. Konunun odağı olmak hoşuma gitmemişti ama aralarında kendimi garip hissettiğim için biraz merak etmiştim.

"Öyle olsa bile bu beni ilgilendirmez," dedim.

"Beni ilgilendiriyor mu sence?" dedi çok saçma bir şey söylemişim gibi bir ifadeyle. "Ama göz var sonuçta, insanın dikkati dağılıyor. Onunla bütün gün bu evde yalnız kalma düşüncesi bile insanı kıpır kıpır eder."

"Kıpır kıpır olmuyorum."

"O belli..." dedi Kübra.

"Hiç birisiyle öpüştün mü?"

"Evet."

"Seviştin mi?"

"Evet."

"Ne hissettin?"

"Fiziksel şeyler işte."

"Çok garip," dedi Dolunay. "İlgisi yok, konuşacak kadar heyecanlandığı konular değil ama utanmıyor da. Mesela Aycan ve ben bunları hoşumuza giderek konuşuruz ama Kübra utanır, kıpkırmızı olur. Çiçek dümdüz cevap veriyor."

"Ne zaman böyle olmaya başladın?" diye sordu bana dönüp.

"Nasıl olmaya?"

"Ruhsuz," dedi Aycan kedi gibi gülerek. Dolunay yine ona ters ters baktı. "İlgisiz," dedi.

Düşünmeye koyuldum.

"Yurtta böyle değildin," dedi Aycan. "Şu zorba arkadaşlarınla takılırken daha dost canlısıydın. Gülüyordun." Bu konuyu açmasına şaşırmıştım ama daha da şaşırdığım şey Dolunay ve Kübra buradayken açmasıydı; onların yanında rahattı, hem de çok rahat. Ben bile kardeşimin yanında böyle rahat değildim. Ve zaten onlara göre asıl sorun da buydu.

Bunları konuşmaktan hoşlanmadığımı fark edip ayağa kalktım. "Ben gidip üzerimi değiştireceğim," dedim. "Sıcaktan bunaldım."

"Eminim sıcaktandır," dedi Aycan ama dönüp bir daha cevap vermedim. Odaya gidip buradaki, tek başıma olduğum banyoya girdim, hızlı bir duş aldıktan sonra üzerimi giyip onlara da havlu götürdüm.

İstediği kıyafetleri alabilmeleri için kendi odamın yerini tarif ettikten sonra aşağıya indim. Her yer doluydu ve bu rahatsız ediciydi. Giriş kattan bahçeye çıkmak istemiştim ama mutfakta Ayza'yı görünce duraksadım. Bahçedeki bardakları ve tabakları toplamış, sudan geçiriyordu. Gri bulaşık makinesinin kapağını açık görünce en azından bunu yapmalıyım diye düşünerek yanına gittim.

"Devam et," dedim. Uzattıklarını alıp makineye yerleştirmeye başladım.

"Yardım etmene gerek yok," dedi. "Gidip arkadaşlarınla vakit geçirebilirsin. Bu yüzden çağırdım onları."

"Onlar o kadar da arkadaşım değil," dedim tabakları yerleştirmeye devam ederken. "Bunu daha önce de söylemiştim sana."

"Öyle olmadığını sanıyorsun ama hepsi arkadaşın. Seni merak ediyor ve önemsiyorlar. Senin için buraya geldiler." Tabakları kolay alabilmem için tezgâhın üzerine bıraktı. Dudaklarında yine o memnuniyetsiz ifade vardı.

"Dolunay ikna etmiştir."

"Bu kadar kör olma," dedi.

Sabrımın son raddesine gelmiştim. "Herkes neden böyle söyleyip duruyor?"

"Belki de bunu sorgulamanın zamanı gelmiştir." Tek kaşını kaldırdı ve düşünceli şekilde bana baktı.

"Neyi sorgulamam gerekiyor?"

"İnsanlara ve hayata karşı kayıtsızlığını."

"Yok ya," dedim. Kavga etmiyorduk ama bu kesinlikle bir sohbet değildi. "Hayat ve insanlar yıllarca bana kayıtsız kaldığında kimse onlara 'körsün sen' demedi ama."

"Onlar ya da ben sana ne kötülük yaptık?" diye sordu bir şeyi anlamaya çalışır gibi.

"Bir kötülük yapmadınız."

"Sorun ne o zaman?"

"Yapmayacağınız anlamına gelmiyor bu. Kötülük yapmadınız çünkü fırsat vermedim."

"Yapma Çiçek," dedi inanmadığını belli edercesine. "O çocukların sana kötülük yapmayacağını pekâlâ biliyorsun."

"Şimdilik belki," diye kabul ettim. "Ama onlarla tanıştığımda bunun bilincinde değildim. İnsanlara şans vermemem gerektiğini öğrenecek kadar çok kötü insanla tanıştım." Kendi davamda haklıydım. Sanki böyle olmasını ben istemişim gibi davranmaları çok saçma değil miydi? Yıllarca olan şey, maruz kaldığım şey... Bu şekilde büyümüştüm, aksi şekilde davranmayı da yıllar içinde unutmuştum. Yirmi üç yıllık hayatımın sonunda, bir şekilde kendimi bu oyunun içinde bulmam o yirmi üç yılı nasıl silip atardı? Aptal bir masal kahramanı mıydım ben? "Sanki kırmızı hap var da ben yutmuyorum!"

"Ne kırmızı hapı?" diye sordu ve hayretle bana doğru eğildi. "Biraz önce Alice Harikalar Diyarında'ya bir atıf mı yaptın sen?"

"Neyse ne," diyerek geçiştirdim.

"Bunu sonra konuşacağız," dedi, nedense heyecanlanmıştı. "Öte yandan sen de çareyi insanlara kötülük yaparak intikam almakta falan mı buldun?"

"Ben insanlara kötülük yapmıyorum," dedim. Sen hariç. "Sadece onlara iyilik de yapmıyorum ve bu, beni kötü biri yapıyor." Bu bile beni haklı çıkarıyordu. Bencillerdi.

"Hayır, kimse senden özellikle bir şey yapmanı istemiyor ama sen kasıtlı bir şekilde iyilik yapmıyorsun. Birisi senden kumandayı uzatmanı istese ve sen uzatamayacağını söylesen bu anlaşılabilir ama sen onların isteyeceğini tahmin ederek kumandayı daha da uzağa koyuyor ve istememelerine neden oluyorsun."

Karmaşık açıklaması beni durdurmuştu. Silkelenmek ister gibi başımı iki yana salladım. "Bu iyi," dedim. "Çünkü ben kimseye yardım edemem."

"Beni boğulmaktan kurtaran sendin, hatırlatayım."

"O iyilik sayılmaz."

"Hayatımı kurtarman iyilik sayılmaz mı?"

"Evet," dedim. "O, sadece o an yapılması gereken bir şeydi."

"Söylediklerinin saçmalığını keşke sana gösterebilsem." İç geçirdi ve gözlerini yumdu. Bana karşı haddinden fazla sabırlı davranıyor ve boşu boşuna uğraşıyordu.

"Beni yetimhanede en yakın arkadaşlarının elinden kurtarman neydi peki?" Kızlar merdivenlerden inerken bunu söyleyen Aycan'dı. "Ya da bir buçuk yıl sonra geri dönüp kalacak bir yer bulmama yardım etmen?" Islak saçlarını bir el havlusuyla kuruluyordu. Tavrına ve bunu böylece dile getirmesine inanamamıştım.

"Senin yüzünden arkadaşlarımdan ve iyi bir iş fırsatından olmuştum. Boşa gitmesini istemedim. Senin için değildi." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Peki, benimle yıllarca aynı odayı paylaşman neydi?" diye sordu Kübra. "Hasta olduğumda çorba bulman, alnıma ıslak bez koyman..." Tatlı tatlı bir şey kanıtlamak ister gibi başını yana yatırarak gülümsedi.

"Sadece gece mırıldanma da rahat uyuyayım diye yapıyordum."

"Çalışman gerekirken seni her ziyarete geldiğimde saatlerce benimle boş boş oturman peki?" dedi Dolunay gülerek.

"Sen kardeşimsin, senin için her şeyi yaparım."

Şefkatle gülümsedi.

"Başkaları için de yapabilirsin," dedi basamaklardan inip. "Ve başkaları da senin için yapabilir."

"Kurduğun küçük dünyada belki," dedim, işimi bitirip makineyi kapattım ve çalıştır düğmesine bastım. "Ama gerçek dünyada değil." Herkesin bakışlarından kurtulmak için, "Aşağı inelim," dedim. "Aycan oyun odasını merak ediyor." Basamaklardan ilk inen ben oldum. Oyun odasına girdiğimde üzerimdeki yük her an daha da artıyordu sanki.

36. BÖLÜM: GEÇMİŞ KIRIKLIKLARI

Doğukan ve Osman, oyun konsolunda yarışırken Asır hemen yanlarında oturmuş, çok dikkatli bir şekilde ekrana bakıyordu. Onun da üzerini değiştirdiğini ve Ayza'nın eşofmanlarından birini giydiğini fark ettim. Üzerinde hiçbir şey yoktu. Bir an diğerlerine uydum ve durduk yere çocuğu dikizlemeye başladım ama onların ilk bakışta fark edeceği hiçbir ayrıntıya rastlamadım.

"Sırtında bir yara izi var," dedi Aycan kulağıma fısıldayarak. Ne yaptığımı nasıl hemen anlamıştı ki? Asır bir anda dönüp bize bakınca hızla başımı çevirdim.

"Sonunda gelebildiniz," dedi. "Bunlardan çok sıkıldım."

"Ben de sıkıldım," dedi Efe. Başka bir köşede uzanmış tavana bakıyordu. "Haydi, bizim oyunlara dönelim."

"Ben bir tane bulayım hemen," dedi Dolunay hevesle.

"Yandık..." diye huysuzlandım.

Bana aldırmadan koltuğun yanına gitti ki orada sadece iki veya üç kişilik oturma alanı vardı. Yine de yadırgamadan yere oturdu ve bağdaş kurdu. Diğerleri de onu taklit etti. Ayza bile onlara uyum sağlayıp koltuğun kenarına yaslanarak oturdu ama sonra bir şey hatırlamış gibi ayaklandı.

"İçecek bir şeyler getireyim," dedi. "Ne istersiniz?"

"Öncelikle," dedi Aycan. "Biz bu kadar hizmete alışkın insanlar değiliz. Özellikle de senin gibi biri tarafından. Sen otur, biz seni seyredelim." Cilveli bir şekilde gülümsedi.

Kübra kıkırdadı ama çocuklar hiç de hoş olmayan bir şekilde ona baktı. İşte, şimdi gülümsemiştim ama birkaç saniyeliğine.

"Ben yardım edeyim," dedi Osman. "Herkesin içeceği bir şeyler bulurum."

Ayza onu onaylayarak yukarı çıktı, çok uzun sürmeyeceğini biliyordum çünkü dolapta her şey vardı. Hem de her zaman.

Bira, su, kola, meyve suyu, soda ve Ayza için şarap... Yarım saat geçmeden her yer dağılmıştı, her yerde bardaklarla boş cips paketleri vardı. Benim elimdeyse Ayza'nın zorla tutuşturduğu bir dondurma kutusu. Verirken, "Hiçbir şey yemedin," diye mırıldanmıştı. Bunu nereden biliyordu ki?

Dolunay'ın oyunu saçmalık ötesiydi. Gram ilgimi çekmemişti ama herkes durumdan hoşnut görünüyordu. Bir isim seçiyorduk ve herkes onunla ilgili bildiği şeyleri söylüyordu. Bunun nesi eğlenceliydi anlamıyordum ama herkes sürekli kahkaha atıyordu. Onları hiç tanımayan Ayza bile gözlemlerini yapıyor ve kendi payına düşen kahkahayı atıyordu. Sadece benim dudaklarımdı kımıldamayan.

"Asır," dedi Dolunay muzip bir şekilde.

"Gizemli," diyerek ilk kelimeyi söyleyen Ayza oldu. Asır ile kısa bir süreliğine göz göze geldiler.

"Doğru," dedi birkaç kişi bir ağızdan.

"Ailemizin kötü çocuğu," dedi Aycan. "En sevdiği renk siyah, sigarasız yapamaz, futbol oynamaya bayılır."

Bunu da doğruladılar.

"Ukala," dedim sırf kendi sıramı savmak için. Asır alaycı bir şekilde, "Bunu diyen de sensin ya, bayılıyorum sana..." dedi.

Aldırmamaya çalıştım.

"Bu doğru," dedi Dolunay ona bakarak ve dil çıkardı.

"Nazik," dedi Kübra. "En sevdiği film *Otomatik Portakal*. Çayı hep soğutarak içer."

"Asır mı nazik?" dedi Aycan. "Alakası bile yok."

"Ne kabalığımı gördün bu zamana kadar." Asır ona pis pis sırıtarak baktı.

"Ne nezaketini gördük ki," diye cevabını yapıştırdı Aycan ama yine de güldüler.

"Efe," dedi Dolunay daha sonra.

"Zevzek." İlk atıf yapan Doğukan oldu ve buna ilk katılanlar da Osman ve Asır. "PES'te çok kötü."

"Tatlı," dedi Aycan midesi bulanırmış gibi. "Şekerleme komasına girene kadar o şeyleri yiyor. Dolaptan sürekli fıstık ezmesi araklıyor. Saçma sapan ne kadar dizi varsa seyrediyor."

Efe ona öpücük attı.

"Küçük kardeş," dedim aniden ve herkes dönüp seçtiğim kelimeye baktı. "Baş belası gibi yani," dedim ama bir süre herkes sessizce bekledi.

"Sıcakkanlı," dedi Ayza, muhtemelen beni göz hapsinden kurtarmak için.

"Doğukan?" diye sordu Dolunay gözünden kalpler çıkarken. Ve yine hemen kendisi konuştu. "Çikolatalı pastaya bayılıyor, tabii en çok benim yaptıklarım. Ormanda gezmeyi çok seviyor, tam bir doğa adamı. Çok yakışıklı."

"Kusacağım..." dedi Aycan. "Doğukan adamdır ama. Bir baba gibi... Herkesi korumaya çalışır. Herkese evini açar. En sevdiği renk koyu yeşil. Bilardoda bir dâhi."

"Ben daha iyiyim aslında," dedi Dolunay.

"Doğru," diyerek ona gülümsedi Doğukan.

"Kendi cenazen," diye sırıttı ona Dolunay ama ikisi dışında kimse anlamadı.

"Eh, biraz zorlaştıralım o zaman. Ayza?" diye sordu Dolunay.

"Taş," dedi Aycan. Bunu nasıl böyle olağan şekilde söylüyordu, bilmiyordum. Ayza ona teşekkür etti ama diğer çocuklardan yine nasibi aldı.

"Zengin," dedi Efe, içtiğim suyu neredeyse püskürtecektim. Buna ben bile gülmüştüm. Ayza yanımda, başını hafif eğerek bana bakıp, "Doğru," diye sırıttı.

"Zevkli," dedi Kübra kolyesine dokunarak.

"Delikanlı biri," dedi Osman.

"Sinir bozucu," dedi Asır. Onun Ayza'ya karşı gerginliğinin sebebini muhtemelen Ayza dışında herkes biliyordu. Anlamadığım da

buydu. Beni sevdiğini falan düşünmüyordum hatta aksine, bunu beni sinirlendirmek için yapıyor olabilirdi. Asır hep beni sinirlendirmeye çalışır, benden bir tepki koparmayı ister ve her defasında başarısız olurdu. Ama şimdi Kübra'nın yanında bunu yapması garipti ve daha garip olan Kübra'nın bunu yadırgamamasıydı.

"Sen bir şey demeyecek misin, Çiçek?" diye sordu Dolunay.

"Onu benden daha iyi tanıyorsun, sen söylesene," dedim.

"Biz o kadar vakit geçirmedik," dedi Ayza ondan önce. Dolunay onu onaylayacak şekilde başını salladı ama, "Yetenekli, başarılı, işkolik, babasının oğlu," diyerek omuz silkti.

"Nazik," dedim onu yine başımdan savmak için.

"Bu çocuğa çok haksızlık ediliyor," dedi Aycan. "Sıkı bir vücut, muhteşem gözler, aşırı centilmen ve bir kızı nasıl şımartacağını biliyor."

Sıkılmış gibi derin bir nefes verip yeniden dondurmaya gömüldüm.

"Çiçek?" diye sordu Dolunay ama sonra kaşlarını çattı. Başımı yeniden dondurma kutusuna eğdim. Kimse benim hakkımda bir şey bilmiyordu ki...

"O bir şey sevmiyor ki," diye gülerek atıldı Efe ama herkesin sessizliği ve ağzından çıkan cümlenin garipliği bir süre havada asılı kaldı.

"En sevdiği rengi bile bilmiyorum, bana hiç söylemedi. Hep kafama göre hediye almak zorunda kaldım!" diyerek huysuzlandı Dolunay.

"Şey, yıllarca onunla yaşadım ama ben de bilmiyorum. Çalışkan biri, çalışmayı seviyor." Kübra sessizliği bastırmaya çalışarak mırıldandı ama yine olmamıştı.

Çalışmayı kim severdi ki...

"Yüzsüz," dedi Asır. "İnsanlara zengin olduğu için kızıyor, bize de zengin olmadığımız için. Ama ona verilen her şeye atlıyor. Para için biriyle sahte bir evlilik yapıyor."

"Asır," diyerek uyardı Dolunay.

"Yapma," dedim. "Haksız değil ki."

"Haksız," diyerek araya girdi Ayza. İlk defa sesi yumuşak değil, biraz sert çıkmıştı. Doğrudan Asır'a bakıyordu ama sonra bakışlarını bana çevirdi. "En sevdiği renk kırmızı, bunu kendisi de bilmiyor ama her zaman, ilk önce kırmızı olan şeylere eli gidiyor. Sincapları garip bir şekilde çok seviyor. Yemeyi en sevdiği şey waffle. En sevdiği meyve çilek, onları hep en sona bırakıyor." Herkesle birlikte benim şaşkın bakışlarım da ona döndü.

"Masalların detaylarını hiçbir zaman unutmuyor. Oz Büyücüsü onun için çok değerli çünkü çocukluğuyla ilgili bildiği tek güzel şey onu izlediği pazar günleri. Hayatı boyunca bir tane kitap okudu çünkü ilk okuduğu kitapta kendini buldu, kendi hikâyesinin sonunu görene kadar başka kitap okumak istemiyor çünkü artık kim olduğunu düşünmek istemiyor. Başka bir kitap okursa başka bir karakter olur, bu onu korkutuyor çünkü hayatını bu sayede güvenli bir şekilde yaşayabiliyor." İçsel bir savaşın ortasında kalmış gibi sıkıntılıydı.

"Ona verilen şeyleri reddetmeyecek kadar yüzsüz görünüyor ama aslında tepki vermemek için ona sunulan ne olursa olsun kabul ediyor. Aynı zamanda birinden bir şey istemeyecek kadar da gururlu." Herkes bir anda dağılmıştı. Dudakları düz bir çizgi hâlini aldı.

"Kimseye yardım etmiyor çünkü herkesi kurtaramayacağına inanıyor ve yetişemediği herkes için o kadar üzülüyor ki bu, sonunda onu mahvetmiş ve bir daha kimseye uzanmamış. Muhtemelen birçok kişi ellerinde yok olduğu için." Birden diğerlerine doğru döndü. "Yetimhaneden çıkma zamanı geldiğinde müdire ona Dolunay'ın varlığından bahsetmiş ama ne kadar zengin olduğunu bilse de ona yük olmamak, onun hayatını, ona sunulan şansı elinden almamak için onun peşinden gitmemiş."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum. Ona bakıyordum ve gerçekten rahatsız olmuştum. Bir anda çırılçıplak kalmış gibi...

Bana doğrudan bir cevap vermedi ve Doğukan'a döndü. "Sizinle yaşamaya başladığında birçok şey olmuştu, Çiçek artık insanlara yardım etmek istemeyen ve kimseden de yardım kabul etmeyen biri oldu. Buna inancı yoktu." Sonra yeniden anlamaya çalışan bakışlarını bana çevirdi. "Benim merak ettiğim şey yetimhaneden ayrıldıktan

sonra, Doğukan'la tanışıp onun evine taşınana kadar olan süreçte ne yaşadığın?"

"Doğru," dedi birden Aycan. "Yetimhanedeki kızla, bir buçuk yıl sonra aynı evde yaşamaya başladığım kız arasında çok fark var. Hiçbir zaman tatlı biri değildin ama o bok yuvasında bile gülüp eğlenmeyi bilirdin. Sonra ne oldu?"

"Yetimhaneden ayrıldıktan sonra nerede kaldın?" Kübra da bunu sorguladığında nefesimi tutmaya başlamıştım.

Sorular peş peşe geliyordu ve ben hiçbiri üzerinde düşünemiyordum.

"Herkesi kurtaramayacağın için kimseyi kurtarmaya çalışmıyorsun, umutsuzluğun ta kendisi olmuşsun. Seni bu hâle getiren neydi?" Ayza, bir kez daha gözlerimin içine bakarak yalvarırcasına sordu.

"Yaşadıklarım mı?" diye sordum aniden. "Beni değiştirdiğini mi düşünüyorsunuz?" Ürpererek kollarımı kendime çektiğim dizlerime sardım. Sanırım bir noktadan sonra beni neyin bu hâle getirdiğini ben bile unutmuştum.

"Bir kere anlat en azından," dedi Kübra. "Hiç kimseye daha önce anlatmadın."

"Ama bu neyi değiştirecek ki?"

"Anlatmak mı?" diye sordu biri. "Bazen her şeyi değiştirir."

Düşüncelerim kördüğüm olmuştu. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Konuyu değiştirmeli ya da her zaman yaptığım gibi kalkıp gitmeli miydim? Ama bir an için bunu yapanın ben olduğumu düşündüm. Onlara baktım, benden daha iyi şeyler yapıyor, daha iyi hayatlar yaşıyorlardı; daha da önemlisi, daha faydalı insanlar olmuşlardı. Hem de kimsesizliklerine rağmen. Ayza bile... O da en az bizim olduğumuz kadar kimsesizdi. Aslında herkes biraz kimsesizdi. Odasına çekilen çocuklar, aileleriyle hiçbir şey paylaşamayanlar... Kimsesizlik paylaşamamaktı. Bunu yok etmek için anlatmam mı gerekiyordu?

Dönüp yeniden, "Sen nereden biliyorsun?" diye sordum Ayza'ya.

"Bunu herkesin öğrenmesini mi istersin yoksa yalnız konuşmak mı?" diye sordu.

Hiçbir şeyin önemi yoktu ki benim için. Onun bildiğini tüm dünya bilse ne olurdu? Zaten biri bir şey öğrendi mi tüm dünya biliyormuş gibi yaşamalıydınız, bir gün gelir ve elbet öğrenirlerdi.

"Bilsinler," dedim.

"Günlüğünü buldum," dedi. Gerçekten rahatsız görünüyordu ve yaptığı şeyden gurur duymuyordu ama çekinmediği için memnun olmuştum.

"Çiçek günlük mü tutuyor?" Buna herkes şaşırmıştı.

"Günlük denemez," dedi Ayza ortaya. "İçinde birkaç olay yazan bir defter. Yılda birkaç kez açılmış. Belki birkaç yılda bir hatta."

"Nerede buldun?"

"Siz yer değiştirdiğiniz esnada. Dolunay'ın evine gelmiştim, havuzun orada tek başına oturuyordun." Hüzünlü bir tavırla omuzlarını indirip kaldırdı.

"Neden böyle bir şey yaptın?"

"Dolunay ile daha önce de yemek yemiş, karşılaşmış, sohbet etmiştik ama seninle gerçekten konuşmuştuk. Seninle konuşmak hoşuma gitmeye başlamıştı. Bu beni de şaşırtmıştı, günlüğü bulunca okumadan edemedim. Sonra bu oyuna başladık." Gözleri boş duvarda gezindi ama yine benim gözlerimde durdu. "Seni tanıdıkça hem parçaları tamamladım hem de eksikleri gördüm. Bu yüzden birkaç hafta önce yetimhanenin müdiresine ulaştım. Oradan öğrendiğim bilgiler, her şeyin aslında oradan ayrıldığında başladığını gösteriyordu."

"Ama anlamıyorum," dedim inatla. "Bütün bunları neden yaptın?"

"Seninle ettiğimiz sohbetler kısa da olsa çok anlam ifade etti. Amaçsızlığımı gördüm ve yeniden bir insan olduğumu hatırladım. Daha iyi biri olmak istedim. Hayatın bir parçası olmak istedim. Defteri okuduktan sonra sindirmem epey zamanımı aldı. Düğün günü sana yeniden Dolunay'ın yerine geçmeni teklif etmek üzereydim ama buna gerek kalmadı." Kendi kendine buruk bir şekilde güldü. Çenemi dizime yaslayıp boş boş bakınmaya başladım. Ben ona oyun oynadığımı sanırken asıl oyun oynayanın o olduğunu öğrenmek, buzlu suyun içine atlamışım gibi soğuk bir etki yaratmıştı.

"Şu defter," dedi biri. "Onda ne yazıyordu?"

"Hiçbir insanın kaldıramayacağı şeyler," dedi Ayza.

"Hâlâ sende mi?"

"Getirmemi ister misin?"

"Evet."

Kalkıp gitti. Herkes bana bakıyordu ama ben o anda bile yokmuşum gibi hissediyordum. Gün uzadıkça uzuyor, sanki beni artık zorluyordu. Her şey tepetaklak olmuştu. İnsanlar beni o kadar görmezden gelmişti ki şimdi bunca kişinin dönüp sadece beni merak etmesini bile idrak edemiyordum. Her zaman, ne yaparsam yapayım insanlar beni kendi hâlime bırakırdı.

Ayza, elinde tuttuğu yıpranmış defterle geri döndü. Bana uzatırken istekli değil, mahcuptu. Bu sahte evlilikte planları olan tek kişi ben değildim. O da benim üzerimde başka planlar kurmuştu hem de haberim dahi olmayan günlerde.

"Bize de oku," dedi birisi. Her zaman olduğu gibi bana söyleneni yaptım. Hayatım zaten insanların bana söylediklerini yapmakla geçmişti.

37. BÖLÜM: BEDELLER

Çünkü ne zaman bir iyilik yapsam bedelini ödedim.

Buna pişman edildim.

"Hep hallettim ama bu sefer 'olmuyor karanlığı'ndan yazıyorum; çok güçlü olmayın, çok düşünceli, çok yardımsever, çok çok çok... Hiçbir şeyin çok'u olmayın, o zaman insanlar sizden insan olabilme hakkınızı alıyor. Üzülemiyorsunuz, kırılamıyorsunuz, süper idare ettiniz evet ama bir noktada alttan alınan olamıyorsunuz. Çoksunuz çünkü. Bir şekilde halledersiniz sanılıyor." Yüzüstü uzanmış, yamuk yumuk el yazımla karanlıkta bir şeyler karaladığım defteri yastığın altına doğru ittim. Dirseklerimin üzerinde doğrulup yemekhaneden aşırdığım kibrit kutusundan bir tane alıp tutuşturdum.

Önümde birkaç günlük bayat bir dilim kek ve yanında da neredeyse bitmiş, serçe parmağım boyunda beyaz bir mum duruyordu. Kekin üzerine batıramayacağım kadar büyük ve pis hâldeydi. Yine de bir mumdu ve bugün benim doğum günümdü. Yetimhanede kalan çocukların çoğu hangi gün doğduğunu bilecek kadar şanslı olmaz, konu başlığımız da budur zaten, yetimhane ve şans kelimeleri oldukça tezat ve komik kaçıyordu. Ancak ben buraya bırakıldığımda doktorlar henüz bir günlük olduğumu söylemişler, bu yüzden Aralık'ta doğduğumu biliyordum ve bugün on sekiz yaşıma giriyordum.

Maalesef.

Biraz, sadece biraz şanslı olsam, en azından yaz ya da bahar mevsiminde dünyaya gelir ve yetimhaneden ayrılma zamanım böylesi bir kara kışa denk gelmezdi. Ama şans benim tezatlığımdı. Mumu bıkkın bir nefesle söndürmek için dudaklarımı aralamıştım ama bunun yerine boğazımdaki hıçkırığı değil, göğsümdeki hıncı bastırma umuduyla işaret parmağımı ve başparmağımı kullanmıştım. Alev aniden sönünce geriye kalan siyah, ince ipin üzerine biraz daha bastırdım parmaklarımı.

Acı derimin altında hissedilir boyuta ulaştığında, sersem asiliğime kendi kendime mırıldanarak yataktan sarkıp sızlayan parmak uçlarımı soğuk zemine bastırdım. İşte, bir kızın hayalindeki doğum günü partisi. Neredeyse taş kadar sert olan dört günlük kekten bir ısırık alıp mumla birlikte kenara attım ve güneş doğana kadar başımı yastıktan kaldırmadım.

***

Bir hafta sonra yatakhanede, pencerenin önündeki masada oturmuş iki yıl öncesine ait test kitabından soru çözüyordum. Her bir satırın altını beynime kazınması için kurşun kalemi bastırarak çiziyordum.

"Çiçek!" diye o kahrolası e harfini uzatarak ve avazı çıktığı kadar bağırarak odaya girdi Erva. İrkilerek yerimden sıçradım. Elim kayınca düz olması gereken çizgi kitabın ortasına doğru yamuk bir daire şeklini almıştı. Omzumun üzerinden öfkeyle ona baktım.

"Asiye seni çağırıyor." Yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi, kollarını göğsünde birleştirmiş, tek ağırlığını bir bacağının üzerine vermişti. Mutluluğuna diyecek yoktu.

"O gülümsemeyi alıp bir yerde saklayabilirsin, benden sadece bir yaş küçüksün ve bir yıl sonra sen de kapının önüne konacaksın." Tatlı tatlı gülümseyip test kitabını naylon bir çöp poşetinin içindeki diğer eşyalarımın yanına attım. Torbayı kenara bırakıp Erva'nın düşen suratını görmezden geldim. Zaten kimsesizler yurdunda kalıyorduk, yani birer hiçtik, neden hâlâ kötülük peşindeydi ki?

Eskimiş spor ayakkabılarımı ayaklarıma geçirdim. Pencereden yağan kar beni büyük oranda korkutmuştu, bu ayakkabılar beni bir kış boyunca sokakta hayatta idare edemezdi. Gitmeden önce yemekhaneden olabildiğince poşet çalmayı aklıma not ettim, ayakkabının içine birkaç kat giyersem beni soğuktan birkaç gün daha fazla koruyabilirdi.

"Seni çok özleyeceğim, çiçek buketim." Merve yaşlı gözlerle bana bakıyordu ama ona bir kez daha ağlamayı kesmesini söylemek niyetinde değildim. Olayı daha dramatik hâle getirmelerine izin vermeyecektim. Onunla çok yakın olduğum da söylenemezdi. Kendi arkadaş grubum, sırf eziyet ettikleri küçük bir kıza yardım ettiğim için birkaç hafta önce beni aforoz etmişti. Ve bunca yılımı onlara güvenerek planlamıştım. Şimdi ise hep birlikte biriktirdiğimiz paraya el koymuşlardı ve ortak planlarımız-

dan beni çıkarmışlardı. Onlarla tartışmanın bir anlamı olmadığını iyi biliyordum. Merve ise sadece Merve'ydi.

"Ben hâlimden memnunum," dedim güleç bir şekilde. "Sürekli bu aptal duvarların arasında olmaktan bıkmıştım. Farkında değilseniz eğer söyleyeyim, dışarıda kocaman bir dünya var." Kapıdan çıkarken hâlâ gülüyordum. Seyircileriniz olduğu zaman böyle yapardınız. Merdivenlerden inerken ağlamaya başladım. Dışarıda kocaman bir dünya vardı ve beni asıl korkutan da buydu.

Müdirenin, yani Asiye Hanım'ın odasına girdiğimde gözyaşlarımdan eser kalmamıştı. Bazıları ona anne diyordu ama ben o kadar çaresiz hissetmiyordum. Sonuçta bizi bırakıp gidenlerin adı bu değil miydi?

"Otur, kızım," dedi. Çoğunlukla iyi biriydi ama çok yaşlanmıştı, bu yüzden daha fazla idare edemiyordu hiçbir şeyi. İçimden bir ses onun da kapıya konmasının yakın olduğunu söylüyordu. "Seni yanıma almayı çok istiyordum ama biliyorsun, benim de buradan başka gidecek bir yerim yok."

"Evet," dedim kollarımı göğsümde bağlayarak.

"Ne yapacağını düşündün mü?"

"Bir arkadaşımla konuştum, bana bir yer ayarlayacak."

"Çiçek, yalan söyleme, kızım. Gidecek bir yerin var mı?"

"Bir süre idare ederim, bir iş bulur çalışırım, beni merak etmeyin." Masanın üzerindeki kurabiyelerden alıp ağzıma tıktım.

"Biliyorsun," dedi ellerini masanın üzerinde birbirine geçirip. "Devlet, lise mezunlarını bir yerlere atıyor."

"Bu en az iki yıl sürüyor." Alayla gülümseyip ona baktım. Devleti suçlamıyordum, sistemin bizi koruması gerekiyordu ama bu kadar çok olacağımızı kim bilebilirdi ki? İnsanlar her yıl kaç çocuğun kimsesiz kaldığını ve kaçının kimsesizler yurdunda hayatı hiç tanımadan, belli bir yaşa geldiğinde ayrılmak zorunda olduğunu bilmezdi çünkü bu onların meselesi değildi.

"Sana söylemem gereken bir şey var." Cümleleri toparlamak istediğinde her zamanki öksürük hareketini yaptı. Boğazını temizleyip sağ eliyle göğsünü kaşıdı. Sanki sıkılan kalbine masaj yapıyor gibiydi.

"Bundan on sekiz yıl önce, bu yurda bırakıldığında tek başına değildin." Sesinde şu dram filmlerindeki gereksiz efekt vardı.

"Yani?" diye devam etmesini bekledim.

"İkiz kardeşinle birlikte bırakılmıştınız ama kardeşin geldikten birkaç gün sonra bir aile tarafından evlat edinildi."

Bakışlarımı aniden ona çevirdim.

"Yani ikiz bir kardeşim var ama ikimiz arasında seçilen o muydu?" Kendimi daha yenik hissedemezdim ama açıkçası ne hissettiğimden de emin değildim. Bir kardeşim olduğu için mutlu mu olmalıydım yoksa bir aile bireyim tarafından daha terk edildiğim için üzülmeli miydim? "Neden, ben daha mı çok ağlıyordum?" Dram filmlerinin sıkıcı tarafı şuydu, zaten sıfırdan yenik başlıyorduk hayata. Yani bildiğimiz zaten bu olduğu için sonraki darbeler aslında o kadar da acıtmıyordu. Neler olduğunu idrak ettiğimden beri geleceğim belliydi, on sekizimde bu yurttan postalanacaktım, okulla aram fena değildi ama yine de çalışmak ve kalacak bir yer bulmak zorundaydım.

"O kısım karışık, geldiğinizde sen soğuktan donmak üzereymişsin. Hemen hastaneye götürülmüşsün ve o sırada bir kadın kardeşini evlat edinmiş. Ben gelmeden iki yıl önce olmuş bu olay. Senin yaşayacağını düşünmemişler. Ailenin senden haberi yokmuş, sonra ulaşmaya çalıştım ben ama yurt dışına gittiklerini öğrendim. Birkaç yıldır onu bulmaya çalışıyordum, sonunda buldum."

Kahkaha atacaktım neredeyse. "Yani hâlâ beni evlat edinebilirler diye mi düşünüyorsun?"

"Hayır, aptal kız," dedi kaşlarını çatıp yaşlılara özgü o dudak bükme hareketini yaparak. "Git, kendini kardeşine yama diyorum, tıpa tıp aynısınız seni bırakamaz, tomarla paraları var."

Ona mağrur bir şekilde baktım. "Ben kendi başımın çaresine bakarım."

Kimsenin hayatını mahvetmeye, düzenini bozmaya ya da hayatındaki kambur olmaya gerek yoktu.

"Çiçek," dedi sabırla. "Bu senin tek şansın."

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm, ona bakıp gülümserken, "Hayır," dedim. "Bu onun tek şansıymış, bunu ondan almayacağım."

***

Karanlıkta bir yol kenarında, durağın altına sığınmıştım. Yere çömelip kollarımı bacaklarıma sarıp soğuktan korunmayı denedim.

Yorgundum, o kadar yorgun ve çaresizdim ki nefesim, dudaklarımdan hırıltılı bir şekilde çıkmaya başlamıştı. Kıyafetlerimin içinde olduğu çöp poşetini kucağıma çekip sıkı sıkı sarıldım. Sağanak, sokaklardan beni temizlemek ister gibi şiddetini artırmıştı.

Kaç gündür doğru düzgün uyumadığımdan emin değildim ama iki gündür ağzıma tek lokma yemek sokamamıştım. Belki de çırpınıp durmayı bırakmalı ve doğanın beni almasına izin vermeliydim.

Bir insan kaç gün aç kaldığında ölüyordu? Emin değildim. Titreyen ellerimi birleştirip avucuma biraz yağmur suyu birikmesini bekledim ve ölmemek için birkaç damla içmeye çalıştım. Yoldan geçen bir araba hızla üzerime çamurlu su sıçrattığında pes etmiş ve beni daha fazla taşıyamayan ayak bileklerimi özgür bırakıp yere oturmuştum.

Soğuğu hissediyordum.

Her gün, azalmak bilmeyen soğuğu ve beni öldürme arzusunu hissediyordum. Başımı durağın camına yatırıp sessizce ağlamaya başladım.

Seni görmüyorlar.

Senden korkuyorlar.

Sokaklarda geçirdiğim birkaç haftanın ardından en çok sorguladığım şey bu olmuştu.

İnsanlar neden kimsesizlerden bu kadar korkuyordu? Günlerdir tüm gücümle deniyor ve bulduğum her yere soruyordum ama kimse beni işe almak istemiyordu. Tabii, işi olmayan birine kimse evini de vermek istemiyordu. Biriktirdiğim para birkaç gün önce suyunu çekmişti. Ne kadar idareli kullanırsam kullanayım az olan her şey sonunda biterdi.

Belki ben de sadece bitişimi bekliyordum.

Hayatımda gördüğüm en az şey bendim.

Bir süre, uzun bir süre havaalanında ve otogarda kalmayı denemiştim. En azından soğuktan kendimi koruyabilmiştim ama güvenlikler fark ettiğinde bu artık kolay olmamaya başlamıştı. Unutulmuş bir bavula bana gösterdiklerinden daha fazla saygı göstermişlerdi.

Keşke kendimi öldürebilecek kadar cesaretim olsaydı, o zaman beni kabul etmeyen bu hayatın içinde daha fazla barınmak zorunda kalmazdım.

Hayır, ölmek istemiyorsun. Hiçbir zaman istemedin. Sırf seni bu dünyaya getirdiği için bile annenden nefret edemedin.

Ayağa kalkarak ceplerimi yokladım, yurtta kaldığım son gün Merve'nin verdiği o adresin üzerinde dolaştı gözlerim. "Son çare olarak," derken sesi titriyordu. "Ölümle burun buruna gelene kadar kullanma bunu ama son çare olarak..." Kâğıdı avucuma sıkıştırdığında gözleri dolu doluydu. Şimdi benim gözlerimden de yaşlar akıyordu.

***

"Genellikle mülteciler geliyor," diyordu yan koltuğumda oturan iki çocuktan yaşıtım olan. Kendi aralarında konuşurken istemsizce kulak misafiri olmuştum. "Bir de kimsesizler ama en sevdikleri bağımlılar oluyor, yoksunluk eşiğine geldiklerinde çoğu soluğu burada alıyor."

Sertçe yutkunmuş ve var gücümle oturduğum sandalyenin demirlerini kavramıştım.

Sokaktaki kimsesiz direnişimin dördüncü ayının sonunda gelmiştim Merve'nin verdiği adrese. İhtiyacım olan tek şey başımı sokacak bir ev bulabilmek için biraz paraydı. Her şey neden bu kadar pahalıydı? Herkes neden bu kadar acımasızdı? Eğilmemek için yere düşürdüğü paraları almayan insanlar varken neden burası bu kadar kalabalıktı? Etrafa ve yanıp sönen titrek ışığa baktım. Kendimi yenik ve çaresiz hissediyordum. Başka bir yolu olmalıydı, en başından beri bu düşünceye sıkı sıkı tutunmuştum. Hem de yurtta yaşarken dinlediğim ve şahit olduğum onca şeyden sonra... Kimi gidip kendinden yaşça büyük adamlarla evleniyordu, şanslıysa eğer. Çoğu onların metresi oluyordu. Çoğu da istisnasız şiddet görüyordu. Kolay para kazanmak ve bizi bir türlü kabullenmeyen bu yaşamın içinde kalmak için kendilerinden vazgeçiyorlardı.

Ben öyle olmayacağım, diye düşünmüştüm hep. Ben kimseye ihtiyaç duymayacağım. Bu dünyaya geldiysem eğer, burada benim için de bir hayat olmak zorundaydı. Ama onu aylardır bulamamıştım.

Adımı seslendiklerini duyduğumda başımı kaldırırken korkudan kalbim göğsümden çıkmak ister gibi atıyordu. Keşke çıksaydı.

"Evet," dedim kısık gözlerle bana bakan çocuğa. Onu artık tanıyordum. Yurttan ayrıldıktan üç ay sonra bu kliniğe gelmiş ve bazı testler yaptırmıştım. İki ay boyunca haftada birkaç kez, ne zaman çıkmaza düşsem yeniden geliyor ve benim için uygun bir şey olup olmadığını kontrol ediyordum.

"İçeriye gel," derken sesi memnuniyetsizdi. Kendimi zorlayarak onu takip ettim ve içerideki tek odalı ofise peşinden girdim. Kapıyı ikimizin üzerine kapattı. Üzerinde beyaz önlüğü ve boynunda doktorlara özgü o kalbi dinledikleri şeyden vardı. Hep öyle olurdu. Bunun insanlara güven verdiğini sanmaları ne büyük saçmalıktı ama.

"Çok zayıflamışsın," dedi. Sesindeki otoriteden eser kalmamıştı. "Beni dinleseydin-"

"Lütfen," diye kestim sözünü. "Beni ne için çağırdınız?"

Menteşeleri saman gibi yere dökülen masanın arkasına geçip koltuğa oturdu. Yazıcıdan yeni çıktığını düşündüğüm kâğıtları eline alırken kaşlarını çatmıştı. Bu, onu daha da yaşlı gösteriyordu.

"Böbrek ve karaciğer," diye bakışlarını bana doğru çevirdi. "Sana uyumlu iki hasta var." Bunun için sevinmeli mi yoksa üzülmeli miydim, bilmiyordum. Keşke satacak organlarımdan başka şeylere sahip olsaydım.

"Onlara yardım ettiğini düşün," dedi ben başımı aşağı eğince. "Birilerinin hayatını kurtaracaksın."

Tabii, kesin öyleydi. Deli gibi parası olan ve internetin karanlık yerlerinden organ satın alabilen korkunç birilerinin. Burada yaptıkları şey buydu. Tamamen yasa dışıydı. Çaresiz insanların çok parası olan insanlar için organ bağışlamasını istiyorlardı. Bu nasıl adil olabiliyordu? Dışarıda kendisini bir kasaba gider gibi doğratabilecek öyle çok insan vardı ki! Ve birileri nasıl da şanslıydı, kalbini kaybetse yerine yenisini alabilecek parası vardı.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin." Yeniden ayağa kalkıp yanıma doğru geldi. Ayakları tam önümde durdu. İğrenç parmakları çeneme dokundu, ona bakabilmem için zorlayarak başımı kaldırdı "Çok güzelsin," dedi. "Daha kolay para kazanabilirsin."

Başımı ondan kurtardım. "Karaciğer," dedim zorla yutkunarak. "Onu kabul ediyorum."

"Akıllısın," derken gülüyordu. Benimse başım dönmeye başlamıştı, yine de bir şekilde söylediklerini dinlemeyi başardım. Bazı değerlerimin yükselmesi için bir süre için beni bir yere göndereceğini ve orada en azından işlem gerçekleşene kadar iyi bir şekilde bakılacağımı anlatıyordu. Bana bakıyordu ve bunun için memnun olmamı bekliyordu. Bir lütufmuş gibi... Sanki ben dilenciymişim gibi...

Ama orada öylece dururken ben de öyle hissediyordum.

En azından *dedim kendi kendime,* ruhunu satmıyorsun.

Henüz.

***

Burası öğrenci yurdu olarak geçiyordu, işlemi ise dişçi olarak gösterdikleri bir klinikte illegal yollarla yapıyorlardı. Ne kadar çok insanın bunun bir parçası olduğunu gördüğümde kapıldığım dehşet daha da büyümüştü içimde.

Kliniğin kapısına ilk gittiğimde kendimi dünyanın en çaresiz, en zavallı insanı gibi hissediyordum. Dünyadaki en az şey bendim. En başarısız... Hayatta kalmayı bile becerememiştim. Zayıftım. Kendimi değersiz ve işe yaramaz hissediyordum. Bu, yalnızlığın çok başka bir boyutuydu. Yanından yürüyüp geçtiğim insanlar beni görmüyordu, duymuyordu. Elimde taşıdığım o çöp poşetinin içinde kıyafetler değil de ben varmışım gibi hissediyordum artık. Kokuyordum. Yanımda durmuyor, yüzlerini buruşturarak uzaklaşıyorlardı benden. Herkes için olan parklarda, o bankların üzerinde bile yerim yoktu.

"İlk seferin mi?" diye sordu bir kadın karşıma oturduğunda. Beni yerleştirdikleri yurdun yemekhane bölümündeydik. Masada, önümde duran tepsiye bakarak ağlıyordum sadece. Günlerdir aç olmama rağmen dokunamıyordum o yemeklere.

"Evet," diye mırıldandım parmaklarımla gözyaşlarımı silerken.

"Ne olacak?" Bunu böyle basit sorması ürperticiydi ama hepimiz bunun için buradaydık. Bir kasabın buzhanesindeydik sanki. Kurbanlık hayvanlar gibi kendi sıramızın gelmesini bekliyorduk. O güne kadar besliyorlardı bizi.

"Karaciğer nakli."

"Aman," dedi kahkaha atarak. "Allah canını almasın, ben de bir şey sandım."

Alsın.

"Şanslı kızmışsın vesselam, Ömer gel, gel." Bana bakarken birden bakışları arkamda bir yere döndü. Çocuğun tekini eliyle yanımıza çağırdı.

"Adın ne?" Çocuk yanımıza oturup iştahla yemeğini yerken aniden sormuştu bunu. Diğer kadın da en az onun kadar acele şekilde yiyordu.

"Çiçek."

"Karaciğer nakliymiş," diye omzuyla çocuğu dürttü kadın. Çocuk da tıpkı onun gibi gülmeye başladı.

"Şanslısın," dedi büyük bir parça ekmek yutarken.

"Tam olarak ne konuda şanslıyım?" Kaşlarımı çatıp öfkeyle onlara baktım.

"Karaciğerinden bir parça alacaklar sadece, o da ameliyattan birkaç ay sonra eski hâline gelecek şekilde büyüyecek."

"Yani?" dedim.

"Hiç olmamış gibi olacak."

Aklım almıyordu. Nasıl olur da buradaki herhangi biri şanslı olabilirmiş gibi böyle rahat davranabilirlerdi?

"Sizin durumunuz ne?"

Kadın önündeki fasulyeyi hayattaki en lezzetli şeymiş gibi gözlerini kapatarak çiğnedikten sonra, "Kalp nakli," dedi bana. Gerilerek sandalyeye yaslandım. Verdiğim huzursuz tepkiyi görünce çocuk güldü.

"Ama bu," dedim sersemlemiş vaziyette. Konuşurken dudaklarım titriyordu.

"Evet," dedi kadın bana göz kırpıp. "Öleceğim anlamına geliyor."

"Böyle bir şeyi neden yapasın?" diye sordum.

"Sen neden yapıyorsan."

Dudaklarım bir iğne ve iplikle dikilmiş gibi birbirine yapıştı. Tek lokma dahi yiyemeyecek duruma gelmiştim, midem bulanmıştı.

Daha ne kadar aşağısı olabilir ki diye düşünürken aslında düşmeye devam ediyordum.

"Aptallık yaptığını düşünüyorsun," dedi kadın benim tepsimi de kendi önüne çekerken. "Öyle düşünme, en doğru kararı vermişsin. Ama alacağın parayı iyi düşün."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," dedim sessizce. "Neden sorgulamıyorsun?"

Kadın kocaman bir bardak suyu bir çırpıda içip bana sevecen bir şekilde gülümsedi. "Gözlerindeki ifadeye bak, kızım," dedi başını yana yatırarak. "Yirmi yıl önce aynaya ben de o ifadeyle bakıyordum." Şimdi ise ruhu çekilmiş, tasasız bakışları vardı. "Buraya yolun düşene kadar kaç gece aç kaldın, kaç kapıdan kovuldun, kaç yerde tacize maruz kaldın?"

Gözlerimi kaçırarak başımı yere eğdim.

"Bağımlıya benzemiyor," dedi çocuk. "Tek başına olduğuna göre kimsesizler yurdundan. İyi atlatmış görünüyorsun."

"En azından kimseyle evlenmemiş."

Onlar gülerek konuşurken ben içinde bulunduğum kâbustan uyanmaya çalışıyordum. Haftalardır sokakta yaşadığım her şey benim değil, benim gibi insanların ortak kaderiydi. Kaderim bile yoktu, sadece bana ait, sadece benim yaşadığım bir hayat bile yoktu. Bir sürü gibi sokaklarda avlanmaya terk edilmiş binlercesinden biri, hatta onlara göre şanslı olandım.

Yurtta yaşadığım dönemlerde sık sık konuşulurdu. Bazı kızlar daha yurttan ayrılmadan evlenecek birini aramaya koyulurdu, çoğunun hikâyesi iyi bitmezdi. Ya yine ebedi yuvamızmış gibi, baba ocağı, anne kucağıymış gibi o buz gibi sokaklara düşerlerdi ya da dayaktan ölürlerdi. Kollarımı bedenime doladım, en çok korktuğum şey tecavüze uğramaktı, beni en çok korkutan hikâyeler hep onlardı. Evlendiği adam tarafından bile zorla istismar edilen onlarca kadın vardı. Ne zaman iş için bir yerlere gitsem, param olmadığını ama evlerini tutabilirsem daha kolay iş bulabileceğimi söylesem, yalvarsam, gözyaşı döksem, vücudumda dolaşan ve gizlemeye gerek duymadıkları o yadırgayıcı bakışlarla karşılaşırdım. O bakışları gördükçe kendimi öldürme isteğim ağır basardı. Sonunda beni bu mezbahaya getiren de bu olmuştu. Bir bankın üzerinde uyuyakaldığımda tanımadığım bir adamın dokunuşlarıyla uyanmak... Çığlık atarak, ağlayarak kaçmıştım oradan. Avazım çıktığı kadar bağırmıştım da kimse duymamıştı.

***

İki hafta sonra ameliyat gününe kadar her günümü 53 yaşında, ismi Hacer olan bu kadınla ve Ömer'le birlikte yemek yiyerek geçirmiştim. Ömer hasta olan kız kardeşini kurtarmak için böbreğini verecekti. Bir hafta önce nihayet Hacer ablaya neden böyle bir şey yaptığını sorma cesareti bulduğumda iştahla yediği yemeğini gülerek bölmüştü.

"On sekiz yaşına zor getirdiğim bir kızım var, artık ona bakamıyorum. Babası çocuğun ondan olduğuna inanmadı, daha doğmadan bizi bırakıp gitti. Yalan yok, düşsün diye çok uğraştım; çuval bile taşıdım ama doğmak varmış kaderinde. Artık ona yetemiyorum, yiyecek yemek bile bulamıyoruz. Bir okul kazandı, hiç yardım edemedim, kendi yaptı ne yaptıysa. İkimize de yetecek gücüm kalmadı, zaten gelmişim kaç yaşıma, hem başka birine hayat veririm hem de kızım kalan ömrünü rahat yaşar."

"Ama annesi olmaz," demiştim kendimi tutamadan.

"Hiç olmadı ki," diye gülmüştü yine. "Kimsesi, hiçbir şeyi olmayanların anası babası da olmaz, kızım. Alamadığı her kıyafette, gidemediği her yerde, karnına girmeyen her lokmada yok olur gider o bağ. Benim de zaten gücüm kalmadı. Kendimi bir köprüden atacağıma bir işe yarasın şu anasını sattığımın dünyasında kimseyi sevemeyen kalbim." Hırçın bakışları; o yorgun, yaşlı yüzündeki zorlama gülümsemesi gafil avlamıştı beni.

"Yapma abla," dedim kendimi tutamadan. "Yine de kol kanattır anne çocuğuna." Duraksayıp küçük yumruklar hâlinde masanın üzerine yapışmış ellerime baktım. "Sen burada annelik ettin bana, benim ameliyatım kolaymış, siz söylediniz. Ben o kadar parayı ne yapacağım ki? Yarısını veririm sana. Bana kalacak yer, bir de iş lazım; bir işe girsem başka bir şey istemem zaten. Sen ikimizin de başında olursun. Ben çalışırım, kızın da okur."

Her zaman gülen yüzü ilk kez asıldı. "Bu kadar aptal olma kızım," dedi. "Seni harcar bu hayat."

"Sen yanımda olursan, bana yol gösterirsen öyle olmaz belki."

"Emin misin?" diye sordu.

"Hem de çok eminim," dedim. İçim rahatlamış, yaptığım bu korkunç şey ilk kez o kadar da ağır gelmemeye başlamıştı. Umut yeşermiş, hayatın içindeki kocaman yalnızlığım daha ufak gelmişti gözüme.

Ameliyata girdiğimde Ömer ve Hacer abla yanımdaydı. İkisi de bir elimden tutup beni güldürmeye çalışıyor ve ne olup bittiğini anlamayacağımı söylüyordu. Artık o kadar korkutucu gelmiyordu bu durum. Araştırmalarımı ve onların anlattıklarıyla rahat ve sakin hissediyordum.

Ama ameliyathaneye girdiğimde, tepemdeki o beyaz ışığa bakmış parlamanın o kadar da iyi bir şey olmadığını düşünmüştüm.

Çıktığımda ise kocaman bir karanlık vardı.

Ciğerimden sadece küçük bir parça alınmıştı ama yatakta uzanırken bir ceset kadar ağır hissediyordum. Artık sadece az değil, eksiktim de. Ruhen bir eksiklik yaşıyor ve konuşmaya bile can bulamıyordum.

Ortalama on beş gün boyunca derme çatma o klinikte kalmam gerekiyordu. Hacer abla ve Ömer yanımdan hiç ayrılmadı. Bir haftanın sonunda bir adam gelip elime bir zarf tutuşturdu. İçinde yirmi bin lira vardı. Benim gibilerin ederi buymuş, Hacer abla öyle söyledi arkasından küfür ederken. Kızının okul işlemleri başlayacağı için paranın yarısını ona verdim. Kalanını zarfla birlikte yastığımın altına koydum. İlaçlar ve ağrılar beni ayakta tutamıyordu, her saniye bulanık ve yorucuydu. Ertesi gün uyandığımda odada ilk kez yalnızdım. Günde bir kez yanımıza uğrayan yaşlı bir hemşire dışında kimseyi gün boyunca görmedim.

"Yanımda kalan kadınla çocuk nerede?" diye sordum.

"Ne bileyim ben," derken kâğıtlara bir şeyler daha yazdı. Başka bir adam daha girdi içeriye. Beni ameliyat eden doktor olduğunu anlamam uzun sürmedi.

"Ne durumda?" diye sordu hiç bana bakmadan. Onların umurunda olmadığımı bilmek sürpriz değildi.

"Bir haftası daha var," dedi kadın.

"Odaya ihtiyacımız var, gönder gitsin."

"Bu hâlde çok uzun dayanamaz."

"Bu artık bizim sorunumuz değil."

Kadın kâğıda yazdıklarını değiştirdi. Bir önemi olacakmış gibi... Arkamı arayacak birileri varmış gibi... Olmadığını en iyi onlar biliyordu, olsa böyle davranamazlardı. En azından adam gittikten sonra giyinmeme yardımcı oldu. Nefes alsam yoruluyordum, ayakta durmak hiç olmadığı kadar zordu.

"Çıkabilirsin," dedi yataktaki çarşafları çekiştirmeye başladığında.

"Dur bir dakika," deyip yastığa uzandım. Zarfı alıp hafifliği karşısında ufak bir bocalama yaşadıktan sonra kadının kötü bakışlarından kaçınmak için zoraki adımlarla koridora çıktım. Zarfın kenarından kesilmiş bir kâğıt parçasında, "Ya senin kalbini, ya kendi kalbimi seçecektim," yazıyordu.

İçi bomboştu, tıpkı benim gibi.

***

Sahilde yürürken etrafı seyrediyordum. Bedenimi mi yoksa ruhumu mu taşıması daha ağırdı, emin değildim. Adımlarım beceriksiz, nefes alışlarım zorlayıcıydı. Hayatta kalıp kalmayacağımdan bile emin değildim. Bir çocuk parkının içinde boş bulduğum banklardan birine oturup hiç sahip olamadığım anları seyretmeye koyuldum. İçim bomboştu, ne bir öfke ne bir üzüntü, sadece derin bir vazgeçmişlik vardı.

Oyun oynayan çocuklardan biri diğerini itti. Yere düşmeden ağlamaya başladı öteki. İkisinin de annesi yanına gelip önce düşeni yerden kaldırdı, sonra diğerine döndüler. Bunu neden yaptığını sordular ve bunun yanlış olduğuyla ilgili birkaç cümle söylediler. Yere düşen çocuk, annesine sarılır sarılmaz ağlamayı bıraktı. Parkta oynamanın ne demek olduğunu bilmiyordum, biri seni itti diye ağlayabilmenin de. Hatta ağlamanın bile ne olduğundan emin değildim. Ama en çok merak ettiğim şey biri sana sarıldığı an hissettirdiği duyguydu. Çocuğun canı yanmamıştı, korkmuştu muhtemelen ama annesine öyle koşulsuz bir güven duyuyordu ki onu görür görmez susmuştu. Koşulsuz güvenmeyi bilmiyordum.

"Böyle yapmamalısın," dedi arkadaşını iten çocuğu elinden tutup başını okşarken. "Her zaman iyi biri olmalısın."

Kaşlarımı çatıp iyi biri olmanın ne demek olduğunu bilip bilmediğimi düşündüm.

Yetimhanedeyken dört beş yaşlarında küçük bir kız gelmişti; simsiyah saçları, boncuk gibi parlak gözleri olan. İsmi Aycan'dı ve herkes, gelir gelmez ondan nefret edecek bir şeyler bulmuştu. Çoğumuzun ailesi bizi daha çok küçükken terk etmişti, o yüzden Aycan'ın bizden birkaç yıl daha fazla ailesini tanıma şansı olduğu için üzüntümüzü nefretle bastırmaya çalışmıştık. En yakın arkadaşım Dilek daha çok nefret ediyordu ondan,

sırf o zamanki müdire çocuklara daha fazla masraf yapmamak için herkesin saçlarını erkek gibi kesti diye... Dilek'i yaptığı ya da yapmadığı bir sürü şeyden dolayı defalarca dövdü diye... Dilek ne zaman Aycan'ın saçlarına, parlak gözlerine baksa kendi eksiklerini görüp duruyordu. Hayvanları kafese kapatıp yeterince uzun bir süre aç bıraktığınız zaman yabanileşir ve saldırmaya başlarlardı. Yetimhanedeki çocuklar da tıpkı böyle vahşileşirdi. Geldiği günden itibaren, Dilek ona bulduğu her farklı şekilde saldırıyordu. Önce kıyafetlerini almıştı, sonra yemeklerini, yıllar geçse ve hepimiz büyüsek de Dilek'in öfkesi ve kıskançlığı körelmedi. Müdire değişti, saçlarımız uzadı, yemekler biraz daha düzeldi ama eksikliklerimiz hiç tamamlanmadı.

Okuldan kalan zamanlarımızı yakın kafelerde çalışarak değerlendirmiş ve dört beş arkadaş bir araya gelip para biriktirmiştik. Bu, bizim yurttan ayrıldıktan sonra maruz kalacağımız hayatımız için bir güvenceydi. Dilek'in ablası bize kalacak bir yer ayarlamıştı bile ve iş bulmamız için de yardım edecekti. Gidişimize birkaç hafta kala Dilek veda hatırası diye, belki biraz içi soğur diye, Aycan'ın saçlarını berbat şekilde, delirmiş gibi kesmiş; kızcağız korkudan dilini yutmuştu. Onu öyle savunmasız görünce dayanamayıp önce Dilek'e avazım çıktığı kadar bağırmıştım. Herkesin içinde ona başımıza gelenlerin suçlusunun ve kendi eksikliklerinin sebebinin o kız olmadığını ve o kızın saçlarının onun yaşadıklarını değiştirmeyeceğini söylemiştim. Gururunu kırmıştım. Sonra dönüp bizden daha küçük olan kıza bağırmıştım kendini savunması için. Bana göre, yaptığım iyi bir şeydi. Aycan'ın saçları geri gelmedi, korkusu dinmedi, o zamana kadar yapılan zorbalıkları unutmadı, kendini savunmayı öğrenmedi.

Dilek ne yaptığının farkına varmadı, hatasını kabul etmedi, beni ona ihanet etmekle suçladı ve yurttan ayrılmamıza birkaç hafta kalmışken beni aralarından çıkardılar.

Hacer ablaya yaptığım şey bana iyi bir şey gibi gelmişti. Kızını okutabilecek, ev masraflarını bölüşecektik. Ama o kendi kalbinden vazgeçmek üzereyken benim kalbimi parçalamayı seçti.

Tesadüfen şahit olsam da aldığım ilk anne öğüdüydü bu: Her zaman iyi biri ol.

Annelere inanmayı doğduğumda bırakmıştım.

38. BÖLÜM: KOCAMAN BİR BOŞLUK

Nefesim boğazımda asılı kalmıştı. Sanki tüm bu olanların üzerinden onlarca yıl geçmiş gibi hissediyordum. Ama aslında hepsi birkaç yıl önce yaşanmıştı. Bedenimdeki eksiklik, kalbimdeki kırıklık, ruhumdaki boşluk... Hepsi birilerinin emaneti gibiydi, bir gün onları saklamayı bırakıp eski bir çöp kovasının içinde yakmıştım sanki... Zihnimde saklamıştım, unutmuştum ama beni dönüştürdükleri şeye engel olamamıştım.

"Karaciğerini mi sattın?" diye sordu Efe gözyaşları içinde. "Ve senden o parayı mı çaldılar?" Sesi kesik kesikti.

"Öyle olmuş," dedim.

"Sen tüm bunları yaşarken," dedi Dolunay hıçkırarak ağlarken. "Ben partilerde eğleniyor muydum?" Ellerini şakaklarına bastırmıştı, yüzüme bakamıyordu.

"Özür dilerim," dedi Aycan. "Çok özür dilerim." Artık bomboş bakan gözlerini tavana dikmişti. "Dilek'e ben karşı çıkamadığım için. Ben olmasam onlarla birlikte olacaktın." Kendi kendine sayıklamaya başlamıştı. "Beni kurtardığın için."

Herkes bir şeyler söylüyordu ama ben sadece durup dinliyordum. Ağlıyorlardı. Yüzüme bakamıyorlardı. Kımıldayamıyorlardı.

"Sonra," dedi Ayza. "Bunlardan sonra ne oldu, başka ne oldu?" Dolu dolu olmuş, öfkeli bakışlarıyla kendini zorlayarak bana baktı. Zorlukla nefes aldığını fark ettim. Her şeyin cevabı bu soruda gizliymiş gibi. Günlükte devamı yoktu.

"Bir mülteci kampı buldum." Kaşlarımı çatarak olanları hatırlamaya çalıştım. "Kliniğe gelenlerin çoğu oradandı. Yerlerini hatırlıyordum. Birkaç gün sonra oraya ulaştım. Şehrin biraz dışında, çadırlarda kalıyorlardı. Derme çatma bir yerdi ama gelene kapıları açıktı." Kötü hatıralar zihnimde hızla su üzerine çıkmıştı. O çaresizlik ve dışlanmış-

lık hissi yine omuzlarımdan yakalamıştı. "Etraf toz toprak içindeydi, çadırlar kalınacak gibi değildi ama başımı sokacak bir yer bulmuştum sonunda. Kimse benden bir şey istemiyordu, bana karışmıyorlardı bile." Yavaşça tebessüm ettim. Beni hemen almışlardı aralarına. Yaralı ve eksik beni hem de. "Sadece orada neden bulunduğumu merak ediyorlardı."

Başımı arkaya yatırdım ve kurumuş dudaklarımı ıslattım. "Çoğu savaştan kaçmış gelmişti, açlık sefalet içinde kalmışlardı. Kimse onları istemiyordu, kendi ülkelerine gitmelerini ve savaşmalarını söylüyorlardı. Kadınlar nasıl savaşacaklarını bilmediklerini anlatıyordu. Çocuklar savaşın ne olduğunu bilmiyordu ama eve gitmek istiyordu. Bana 'Sen bu ülkenin vatandaşı değil misin?' diye sordular bir keresinde, 'Neden seni istemiyorlar?' Ben de bilmiyordum ki..." Parmaklarımla, eskiden kalma korkakça bir alışkanlıkla tırnağımın kenarındaki derileri koparmaya başladım.

"İnsan tarlası gibiydi orası. Bir mezara benziyordu ama aslında hiçbirimiz ölü değildik. Çoğunun babası, ağabeyi orada kalmış, onları merak ediyorlar, kendilerine ne olacak merak ediyorlar. Onların yanında kendi derdimi unutuyordum gece yatana kadar. Birçoğunun da sevdikleri ölmüş savaşta. Benim ölecek kimsem yok diye şanslı sayıyordum kendimi zaman geçtikçe. Bazen haber alıyorlardı, bazen haftalarca bekleyip kötü haber alıyorlardı. En azından ben kötü haber almayacaktım, bunu biliyordum." Gururlu bir şekilde dudaklarımı ısırdım.

"Bazılarına Türkçe öğrettim, bazılarına okuma yazmayı ama onların da geri verecek bir şeyi yok, açlık içindeler zaten. Okumak istiyor çocuklar, parka gitmek istiyor, doktor olmak, avukat olmak istiyor ama insan bile değiller hâlbuki, 'sığınmacı' diyorlar onlara. Benim de onlardan bir farkım yok. Kendi ülkemde hem de... Onların acıları bana kendiminkileri unutturdu. Onlardan biri gibi görmeye başladım kendimi. Savaşta herkesi kaybettiğime inandım, göçüp başka bir ülkeye geldiğim için hiçbir şeyim yok. Hava yine çok soğuk. Yakacak bir şey zor buluyoruz. Aslında devlet para veriyor ama yine herkese değil. Alamıyor çoğu, nedenini bilmiyorum. Sığınmacının bile paralısı parasızı var. Para gitgide daha çok canımı sıkmaya başlıyor."

Asır kalkıp bir bira açtı ve kafasına dikti. Derin bir nefes alıp dikkatimi yeniden kazandım. "Birkaç hafta sonra oradaki gençlerin çalıştığı yerlere göz koyup peşlerinden gittim. Bir restoranda bulaşıkçı olarak işe başladım. Sonra başka birinden bir şey duydum, mültecileri kaçak yollarla sınır dışına taşıyan bir tekneden bahsediyorlardı. Adam oraya gidip gelmiş. Çok iyi para veriyorlar diye anlatıyor. Ev, araba almış kendine. Benim de istediğim tek şey bir evimin olması. Gidip çadırdakilere anlatıyorum bunu. El birliğiyle çalışmaya başlıyorlar bana uyup. İki ay boyunca gece gündüz çalışabildiğim kadar çalışıyorum. Parasını toplayanlar önceden veriyor, çalıştığım yer benim paramı bir türlü vermiyor, iyice birikiyor içeride." Yeniden eğilip kendimi korumak ister gibi kollarımı dizlerimin etrafına sardım.

"Teknenin kalkacağı son güne kaldım, restoranın sahibinin kapısına dayandım. Akşamı bekle, dedi bana. Diğerleri çoktan gitti, biliyorum. Gidin, dedim onlara, ben zaten peşlerinden gidecektim. Sonunda kurtulacaktım. Onlar gibi hissetmeye başlamıştım kendi ülkemde, beni istemiyorlardı, ben de başka bir ülkeye gidip bir ev alacaktım. Parası çok iyi bir iş hazırdı, adamlar hepsini ayarlıyordu. Hava karardı, ben bir o yana bir bu yana yürümeye başladım.

Yeniden patronun odasına gittim; içmişti, kafası atmıştı bir şeylere. Beni içeri alıp kapıyı kilitledi, ne olduğunu anlamadım önce. Konuşmaya başladı, yarım saat oyaladı beni. Paramı istedim, saat geçiyor, dedim. Sonra saldırdı bana; önce dövdü sonra öpmeye, dokunmaya çalıştı. Çığlık çığlığa bağırdım ama kimse duymuyordu ya da duyup gelmiyordu. Sonunda sarhoşluğunu fırsat bilip masanın üzerindeki bibloyla kafasını yardım. Küfürler etti, seni polise vereceğim, dedi. Kapının kilidini açıp var gücümle koşmaya başladım. Para kalmıştı ama ben en çok polisten korkuyordum. Beni dinlemeyeceklerdi, adama inanacaklardı, bunu da biliyordum." Bir camın kırılma sesi geldiğinde korkarak yerimden sıçradım. Asır'ın elindeki şişenin duvarın dibinde paramparça olduğunu görünce bakışlarımı yere çevirdim.

"Kampa geri döndüm. Tanıdıklarımın çoğu gitmişti gitmesine... İçimden seviniyordum onlar kurtuldu diye, iyilik yaptım sanıyordum. Ertesi gün hepsi haberlere çıktı. Tekne dedikleri küçücük botlarmış. Herkesi bindirmişler içine, birkaç saat sonra yağmur başlayınca hepsi tek tek devrilmiş. Haberlerde verilmedi ama geçmeye çalıştıkları kıyı-

nın sahil güvenlik ekibi batırmış botlarını. Sırf onları o ülkede istemedikleri için... Yanlarından sürat teknesiyle geçip durmuşlar. Dalgaların arasında bırakmışlar onları. Canlı kurtulan yok içlerinde." Çenemin titrediğini fark edince dizlerime daha çok bastırdım. "Bir daha ne iyilik bekledim ne de iyilik yapmak istedim. Yağmurun altında yürüdüm birkaç gün, alıp götürsün istedim beni de bu dünyadan, bir kafe gördüm sonra, ışıkları hâlâ yanıyordu. İçeriye girdim."

"Yağmur yağıyordu," dedi Doğukan fısıltıyla. Osman ve Asır'la oturuyorduk içeride. Kapı açıldı, bir kız girdi içeriye. Bomboş bakıyordu. Sırılsıklam olmuştu. Kaza geçirdiğini düşünmüştük. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Ayaklarını sürükleyerek ilerleyebiliyordu sadece." Burnunu çekip yutkunmaya çalıştı. "Yavaşça kafasını kaldırdı, kocaman gözleri önce korkuyla bakmıştı, bir adım geri çekilmiş, irkilmişti bizi görünce. Sonra bakışları yavaş yavaş karardı, kaşları çatıldı, omuzları dikleşti. Bir saniye önce korkudan kaçıp gitmek üzere gibi duran kız, bir anda hepimize saldıracak gibi bakmaya başlamıştı."

"Sonra bir masaya oturdu, oturdu ve dakikalarca tek kelime etmeden bize bakmaya devam etti," diye devam etti Asır.

"Sonra sipariş almak için yanına gittim," dedi Osman. "Uzun bir süre düşünüp çay söylediğinde parası olmadığını anlamıştık."

"Bizden biri olduğunu anlamıştık," dedi Doğukan. "Sokağa atıldığını sanmıştık."

"Kalkıp sana sarılmak istiyorum," dedi Dolunay. "Ama yapamıyorum."

"Utanıyorsun, değil mi?" diye sordu ona Ayza. "Yüzüne bakacak yüzün yokmuş gibi hissediyorsun. Defteri ilk okuduğumda ben de öyle hissetmiştim." Bakışlarımı yerden kaldırmıyor, sadece onları dinliyordum. Sonra birden ayaklandım.

"Benim biraz yalnız kalıp hava almam gerekiyor," dedim. Bir şey söyleyeceklerini düşünmüyordum. Onlar da benim kadar afallamıştı. Merdiven aralığına çıktığımda bir saniyelik ihtiyaçla duvara yaslanıp bekledim. Yeniden nefes alabilmek için bekledim.

"Hayattan nefret ettim," dedi Kübra. "Kendimden nefret ettim."

"Biz nasıl bir dünyada yaşıyoruz?"

"Ben korkuyorum ondan," dedi Doğukan. "İnsan, onun gibi biriyle nasıl bir ilişki kurabilir ki?" Gözleri dolu doluydu. "Arkadaş olamam ki ben onunla," dedi. "İnsanı insan olmaktan utandırıyor."

"Onu sevmek çok zor," dedi Osman. "Yabani bir çiçeğe dokunmak gibi. Zehirleyeceğini biliyorsun ama çok özel. Çok, çok özel ama yaklaşılmayacak kadar zehirle dolmuş."

"Sanki üzerinde bomba taşıyor gibi," dedi Efe. "Hem kendini hem yanındakileri öldürebilecek bir hayat bu."

"Hayat değilmiş ki," dedi Asır. "Bunların tedavisi mi olur," diyerek afili bir küfür savurdu. "Kimse mi dönüp görmedi bu kızı!" Sinirli ve soluk soluğaydı. "Bu fazla," dedi. "Bu çok fazla anasını satayım."

"Keşke bütün bunları ona unutturabilsem," dedi Ayza. "İçinden söküp alabilsem."

Belki de unuttum zaten, diye iç geçirdim. *Ama bunlarla birlikte hissetmeyi de unuttum. İnsan olmayı da sanırım. Siz öyle diyorsunuz en azından. Ruhsuz olmuşum ben...*

"Ağlayarak, kalk git buradan, demek istedim o konuşurken," dedi Efe. "Bununla nasıl baş edebileceğimi bilmiyorum ben. Yaşadıkları, yaşadıklarının ona yaptıkları... Artık insanlara, hayata karşı neden böyle yokuşları var, biliyorum ama bencilce belki ama keşke bilmeseydim, keşke Çiçek öyle biri diyerek devam etseydim."

"Hiçbir zaman öfkesinin sebebini anlamamıştım," dedi Doğukan. "Ama anlaşılmazmış da. Anlattı ama ben yine anlamıyorum. Bir insan bunları nasıl anlar ki..."

"Onları kurtaramadığını düşünüyor ama aslında kendini de kurtaramamış," dedi birisi. Artık cümleleri takip edemiyordum.

"Sonra herkesten ve her şeyden nefret eden biri hâline geldi," dediler. "Ve hiçbir şey yapmadı bunu değiştirmek için. Kimseye el uzatmadı."

"Çünkü hepsi elinde kalmış," diye başka biri cevapladı.

"Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim."

"Onun tedavi görmesi gerekiyor," dedi birisi. "Hiçbir insan bunları atlatabilecek kadar güçlü olamaz. Bu başka bir boyut. Bu öfke, nef-

ret, üzüntü... Hepsi onda bir takıntı hâline gelmiş. Ürkütücü derecede büyük bir takıntı... Sisteme, insanlara, yaşananlara... İnsan sürekli kafasının içinde bunlar varken hayatı yaşayamaz."

"Yaşayamaz," diye katıldı birisi ona. "Ama böyle bir şey tedavi edilir mi ki?"

"Çoktan vazgeçmiş."

"Ama savaşırsak hâlâ bir şansımız olabilir," dedi birisi.

39. BÖLÜM: ARAYIŞ

Tek başıma şezlongun üzerine oturmuş gökyüzünü seyrediyordum. İçimden bir şeylerin akıp gittiğini hissediyordum. Artık kötü olmamın bir sebebi olduğuna inanıyorlardı. Ve belki de beni bağışlıyorlardı. Ama ben bağışlayamıyordum. Ne dünyayı ne insanları ne de kendimi. Kendi savaşımın kaybedeniydim. Her şeye rağmen iyi biri olamamıştım ama onlar bunu mümkün kılabiliyordu. Onlar iyi insan olmayı başarabiliyordu.

Evden çıkıp gecenin içinde koşarken aklımdan geçen tek şey buydu: *İyi insan olabilmeyi başarmak.* Ve kendimi karanlıktan ışıkların altına bırakmak. Kendime kötü biri olmayı öğrettiysem belki iyi biri olmayı da öğretebilirdim. Bunca zaman ödediğim bedeller yüzünden iyilikten kaçmıştım ama artık kötü olmanın bedellerini de biliyordum. İnançsızlık, umutsuzluk ve heyecansız, kocaman bir yalnızlık...

Onu gördüğüm ilk yere gittim, hava yine karanlıktı ama gökyüzünde tek bir yağmur bulutu bile yoktu. O küçük kızı aradım, onu terk ettiğim yerde. Görüp kurtardığım ve bir kez daha kaderin ellerine bıraktığım kızı...

Küçük kız.

Küçük kız.

Benim terk ettiğim...

Onu kurtarırsam kendi çocukluğumu da yaşatabilir miydim?

Ya da ölü bir küçük kızın mezarını kazabilir miydim?

Çocukluğumu toprağın altına gömsem belki de ölü bir çiçek gibi yeniden büyürdü. Ona su verir ve hayata döndürürdüm. Bu defa güneşe dönerdi yüzünü ve gülümserdi. Ama önce çocukluğumu kurtarıp toprağını beslemeliydim.

Trafik akarken kendimi durmaksızın yoluna devam eden arabaların ortasına attım. Bağırışlar ve korna sesleri kulağımı sağır edecek

kadar yükselmişti. Bazı arabalar yanımdan geçip rüzgârıyla beni savururken bazıları son anda direksiyonu çeviriyordu.

"Çiçek!" diye bağırdı biri.

Omzumun üzerinden dönüp arabaların arasından yüzünü buldum.

"Ayza!" diye bağırdım. Burada olduğumu nasıl bilmişti? "Küçük kız yok, küçük kızı yine kurtarır mısın?"

Durması için arabalara işaret ediyordu ama artık benim çevremdeydi, görünmez olan kalkanım onu da içine almış ve artık görünmeyenlerden biri yapmıştı. İnsanların bana olan sağırlığı ona da bulaşmıştı.

Yine de başardı. Onun gibi iyi insanlar hep bir şekilde başarırdı. Kötü insanlar ise hep kaybederdi. Ama böyle kaybetmesem olmaz mıydı? Küçük kıza kaybetmesem, bir kez daha çocukluğuma yenilmesem... Ben kaybetsem ama bu defa çocukluğum ölmese olmaz mıydı Tanrım?

Üzerime doğru gelen beyaz ışıklar artık sona yaklaştığımı fısıldıyordu kulaklarıma. Her şeyi anlattıktan sonra kaçacak yerim kalmamıştı belki de. Bu arabaların arasında yok olmamın zamanı gelmişti. Ve durdum. Sonunda durdum. Hayatta kalmayı, hayatta kalmaya çalışmayı, çalışmayı hem de ölürcesine, ölene kadar çalışmayı bıraktım ve etrafımdan uğultularla arabalar geçerken onlardan kaçmadım.

"Ne yapıyorsun burada?" Beni bir arabanın önünden çekip omuzlarımdan tuttuğunda soluk soluğa kalmıştı.

"Kaçmıyorum artık," diye fısıldadım sessizce. "Üzerime gelen arabalardan."

"Çiçek," dedi. Başka bir şey gelmedi peşinden. Çekingen bir şekilde beni kendine doğru çekip sıkı sıkı sarıldı. Kollarım yanımda sallanırken yanağımı göğsüne bastırdı. Arabalar bu defa ikimizi de ortasına almış, yanımızdan geçip gidiyordu. Hâlâ bağırıyorlar, nefret ediyorlar ve durmaksızın kornaya basıyorlardı ama onunla birlikte görünmez kalkan yok olmuştu.

Nefes alış verişimiz arabaların uğultusunu bastırırken orada öylece bekledik.

Kazanamayacağımı biliyorum, ben sadece küçük kızı geri istiyorum. Bu defa geleceğe değil, geçmişe gitmek için koşuyorum.

Neredesin?

Küçük kız, neredesin?

İçime sakladığım ama aslında ölen küçüklüğüm, sen neredesin?

Hangi arabanın altında bırakmıştım onun cesedini?

Artık söylenen ninnileri duyamıyorum, ağıt yakıyor insanlar ve kalbim bunu seviyor. Küçük bir kız olmak istemiyorum, küçük kızları çok incitiyorlar ama büyüdüğümde de üzerimden geçmeye devam ediyorlar. Sadece eskisi kadar korkmuyorum ve arabalara vurmayı biliyorum. Üzerime doğru geldiklerinde, beni ezeceklerini bildiğimde ayağa kalkıyor ve onlara vurmaya başlıyorum. Bazen üzerime gelmedikleri zaman ve orada olmadığım zaman da onlara bunu yapmak istiyorum. Bütün arabaları, beni çevirdikleri gibi bir hurdaya çevirmek istiyorum. Kimseye söylemiyorum; evimizin üzerindeki sokak lambasını ben kırdım. Küçük bir kızın yoldan geçtiğini görmelerini istemiyorum. Bilmiyorlar ama yaralarımın etrafında tekerleklerin izi var. Kız kardeşimse onların geçtiği yollara çiçekler ekiyor. Bu yolları güzelleştirmiyor, sadece ezilecek daha fazla çiçek yaratıyor. Bense o çiçekleri koparmak istiyorum.

"Geçti," diye fısıldadı kulağıma. "Hepsi geçti artık."

"Geçmeyecek," dedim. Gardımı paramparça etmişlerdi. "Bunu neden yaptın?" diye sordum. "Sadece oyununu oynamalıydın. Her insan gibi sen de sadece ihtiyacın olanı ve istediğini almalıydın. Neden daha fazlasını istemek zorundaydın?"

"Daha fazlasını istemiyorum." Sesi ağlamaklı çıkıyordu. "Senin iyi olmanı istiyorum."

"Ama ben kötü biriyim, Ayza."

"Değilsin," dedi. "Sen sadece başına kötü, çok kötü şeyler gelmiş birisin."

"Herkesin başına bir şeyler geliyor." Kendi sesimi bile zar zor duyuyordum. "Gelmeye de devam edecek. Bu şiddet, öfke, doyumsuzluk, bencillik, vahşet hiçbir zaman bitmeyecek." Dudaklarımı birbiri-

ne bastırdım. "Bu hayatta iki seçeneğin var, ya kötülük yapan olursur ya da kötülük yapılan... Ben kötü olmak istiyorum."

"Korkuyorsun," dedi arabalar yanımızdan geçip giderken. Trafiğin ortasında kaldık, hayat ikimizi bertaraf etti. Yolun ortasındaydık ama sonunda olduğumuzu anlamadık. "Ama tekrar deneyebilirsin. Bu defa yalnız olmak zorunda değilsin."

"Her zaman yalnızsın," dedim derin bir umutsuzluk kuyusundan. "Yaşamak gerekmiyor ki, insan tüm bunların yaşandığını bildiğinde de yavaş yavaş yok oluyor. Değiştiremeyeceğin şeylere şahit olmak bu çağın vebası."

"Değiştirebildiğimiz kadarını değiştiririz biz de."

"Küçük kız ağlıyor," dedim. "Duyuyor musun?"

"Nerede?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım acı içinde. "Bilmiyoruz ama onlar bir yerlerde ve ağlıyorlar. Yardım istiyorlar. Şiddet görüyorlar ve tecavüze uğruyorlar, ölüyorlar ama bilmiyoruz. Evlerimizin içinde oturup mutlu oluyoruz. Bunu hak ediyor muyuz?"

Sertçe yutkundu.

"O zaman birlikte arayalım onları. Her sokaktan geçelim, her eve bakalım, bütün kapıları dinleyelim, bütün denizlere bakalım. Gidebildiğimiz kadar gidelim, kurtarabildiğimiz kadar kurtaralım."

"Keşke herkes yan evde neler olduğunu düşünse, herkes önünden geçtiği sokağa başını uzatsa, herkes duyduğu çığlığa koşsa. O zaman bu kadar çok ağlamazlardı."

"Haydi, gidelim buradan," dedi.

"Ben de bir gün iyileşir miyim?" diye sordum başımı kaldırıp. "İnsan olmayı öğrenebilir miyim? Sevmeyi, sevilmeyi, heyecanlanmayı, korkmamayı, kaçmamayı, hayal kurmayı... Yaralarım iyileşir mi bir gün?"

"Bu dünyanın senin insanlığına ihtiyacı var," dedi ellerini yüzümün iki yanına bastırarak. "Dünyayı iyileştirmene ihtiyacı var."

"Ben bu dünyada yaşamayı hiç sevmedim. Yalan söylemeyi hiç istemedim."

"Biliyorum, güzelim."

"Sana da yalanlar söyledim."

"Biliyorum."

"Tasarımlarını aldım ve başkalarına verdim."

"Evet, biliyorum."

"Nasıl?"

"O şirkette olup biteni haber veren bir muhbirim var."

"Ne zamandan beri biliyorsun?"

"En başından beri."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü iyileşmeni istedim. Bunu yapmamayı istemeni istedim."

"Yapmamayı istedim."

"Biliyorum, güzelim."

"Ama yaptım."

"Biliyorum."

"Bana kızmayacak mısın?"

"İtiraf edilen her günah, bir kereliğine bağışlanmayı hak eder."

40. BÖLÜM: BIRAKIP GİTTİĞİN ŞEYLER

O gece tek başıma uyumama izin vermişlerdi. Yanıma gelmek istediklerinden de emin değildim. İnsanoğlu böyleydi, bir köpek yavrusu öldüğünde herkes üzülürdü ama onu gömmeye cesaret edebilen pek olmazdı. Yaralandığı zaman herkes gözyaşı dökebilirdi ama kucağına alıp onu taşıyamazdı.

Bir dolabın içine saklanmak, başımı bir yana düşürmek ve ölene kadar orada kalmak istiyordum. İçimdeki ümitsizlik artık beni boğuyordu. Hiçbir şey yapmadan, öylece durmak istiyordum. Kimse benimle konuşmasın, kimsenin yüzüne bakmayayım, hiç ses çıkmasın, günler geçsin ve bitsin.

Ömer, beni yine her zaman buluştuğumuz sokağın başında bekliyordu. Yüzümü görür görmez yolunda olmayan bir şeyler olduğunu anlayıp doğruldu.

"Yakalandın mı yoksa?" diye sordu.

"Yakalanmadım," diye yalan söyledim.

"Haydi, hemen gidelim buradan," dedi gülümseyerek ve elimi tuttu. Ona ve elinden düşmek için can atan parmaklarıma baktım.

"Ben gelmiyorum," dedim. "Sen tek başına gidiyorsun."

"Ne diyorsun kızım?" dedi alayla gülerek. "Parayı aldım, yakında tasarımlar patlar. Burada kalmak için sebebimiz kalmadı."

"Sen git," dedim. "Kardeşim geldi. Benim biraz daha kalmam lazım. Planladığımız gibi, para sende kalsın. Şirin'i tedavi ettir. Sonra bir ev satın al. Bahçesi olsun. Bitkiler yetiştir, tavşanları besle."

"Sen de peşimizden geleceksin," dedi. "He, öyle anlatsana şunu."

"Bir daha gelme buraya," dedim.

"Geleceksin, değil mi?" diye sordu. "Hayallerimizi gerçekleştireceğiz. Bir ev bulacağız. Sadece bizim olacak. Kimsenin kahrını çek-

meyeceğiz. Kendi işimiz olacak. İstediğimiz zaman çıkıp bir konsere gideceğiz, arabayı bir sahil kenarına çekip sabaha kadar canımızın istediğini yapacağız."

"Başından beri biliyordum. Bu işi yapamayacağımızı biliyordum zaten. Ama dinlemesini öyle çok seviyordu ki, ben de inanmaya başlamıştım."[13]

"Geleceğim," diye yalan söyledim. "Yapacağız."

Başını sallarken kendi kafasından hesaplar yapıyordu.

"Gitmem lazım şimdi," dedim. "Güzel bir ev bul."

Yanıma gelip kollarını boynuma doladı.

"Bir ev bulacağım," dedi. "Bu defa ben yapacağım. Sana hiçbir iş bırakmayacağım. Evi ben temizleyeceğim. Çiçekler ekeceğim, ben sulayacağım hepsini. Tavuklara, tavşanlara yemini vereceğim. Sen gelene kadar hepsini ben yapacağım."

"Sen yapacaksın," diye mırıldandım geri çekilirken. Gülümsedi, arkamı dönüp yürümeye başladım.

"Ben yapacağım," diye bağırdı.

"Hadi," dedi Lennie, "durma, anlat..."

George, tabancayı eli titreyerek kaldırdı, sonra birden yine yere indirdi.

"Hadi, devam et," dedi Lennie. "Nasıl olacak? Küçük bir yer alacağız..."

"Bir de ineğimiz olacak," dedi George. "Belki domuzumuz, tavuklarımız da... düzlüğe biraz... yonca ekeriz..."

"Tavşanlar için," diye bağırdı Lennie.

George, "Tavşanlar için," diye yineledi.

"Ve tavşanlara ben bakarım."

"Ve tavşanlara sen bakarsın."[14]

---

[13] John Steinbeck, *Fareler ve İnsanlar*, s. 97.
[14] John Steinbeck, *Fareler ve İnsanlar*, s.109.

41. BÖLÜM: EN YALNIZ

Umutsuzluk ruhuma köklerini salmıştı, onların aksine artık ondan kurtulamayacağımı biliyordum. Dallarını kesmeyi deniyor ama sarmaşıklarından kurtulamıyordum. Artık bunu istediğimden de emin değildim.

Yeniden eve döndüğümde kapıyı açmadan önce derin bir soluk aldım. Salonda hiç kimse yoktu. Diğerlerinin alt katta, oyun odasında olduğunu sanıyordum. Bahçeden gelen müzik sesiyle birlikte kendimi daha fazla dışarıda bırakmamaya karar verdim. Bu defa eğlenceli bir müzik değil, insanın içindeki hüzne ulaşan bir melodi vardı.

Geldiğimi görünce Ayza'nın elindeki yay, kemanın üzerinde duraksadı.

"Devam et, lütfen," dedim. Birkaç saniye şaşkınca baksa da ilk kez ondan gerçekten bir şey istediğimin farkına varınca, daha titrek notalarla çalmaya devam etti. Havuzun kenarına oturmuş, bacaklarını suyun içine sarkıtmıştı. Üzerimdeki pantolona aldırmadan yanına gidip arada biraz mesafe bırakarak ben de aynı şeyi yaptım. Melodi bitene kadar ayaklarımı sallayarak suyun içindeki kavisleri izlemeye koyuldum. Bitirdiğinde kemanı nazikçe ıslanmayacağı kadar uzağımıza bıraktı.

"Çok güzeldi," dedim. "Tuhaftı ama çok güzeldi."

"Eğer benimle havuza girersen sana hikâyesini anlatırım."

Kaşlarımı kaldırdım ve istemsizce gülümsedim. "Neden havuza girmemiz gerekiyor bunun için?"

"Anlattığım zaman anlayacaksın." O da memnuniyetle gülümsedi.

"Pekâlâ," diyerek derin bir nefes verdim.

"Bu kadar çabuk ikna olacağını düşünmezdim." Başını yere yatırdı. "Yoksa bana âşık olmaya mı başlıyorsun, Ayçiçeği."

"Bu kadar berbat bir dünyada sadece sen aşka inanırsın, güzelim," dedim alay ederek. "Ve benim sana âşık olmamı beklersin."

Sırıttı. Benden önce havuza atladı ve beni tutabilmek için kollarını bana doğru uzattı. "Şimdi sana nedenini anlatacağım."

"Bir melodinin hikâyesi, bana bu kadar şey anlatacak mı cidden?"

"Anlatacak," dedi. "Söz veriyorum."

İtiraf etmem gerekirse epey meraklanmıştım. Havuzun kenarlarından tutunup kendimi suyun içine bıraktığımda belimden yakaladı. Onun göğsüne kadar gelen su benim çeneme kadar yükselmişti. İkimizin de üzerinde kıyafetler vardı ve bu bir anlığına ürpermeme neden olsa da o aldırmadığı için ben de sesimi çıkarmadım.

"Anlat bakalım," dedim.

Söze başlamadan suyun içinde hafifçe eğildi, belimden daha sıkı tuttu ve bir anda ayaklarım yerden kesildi. Soru sormak ya da tepki vermek yerine bekledim. Diğer kolunu bacaklarımın altından geçirip beni suyun üzerinde gökyüzüne bakacağım şekilde yatırdı.

"Bu şekilde durabilir misin?" diye sordu.

"Evet."

"Seni bırakıyorum o hâlde." Başımı salladım. Ellerini çekince suyun içine batmaya başlasam da kollarımı kımıldatarak yeniden yüzeye çıkmıştım. O da aynı şekilde suyun üzerine uzandı; tam yanımda duruyor, başlarımız neredeyse birbirine çarpıyordu.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Gözlerini kapat."

Yine sorgulamadan söylediğini yaptım. Güneşin sıcaklığı tenime dokunuyor ve yanaklarımı okşuyordu. Hiç sakınmadan beni saran ve taşıyan su, ağırlığımı yavaş yavaş ruhumdan çekiyordu sanki.

"1989 yılında Pasifik Okyanusu'nda yapılan bir araştırmada okyanus bilimciler bir ses duyuyor. Sesin yeryüzünün en eski bestecileri olarak bilinen kambur balinadan geldiğini düşünüyorlar." Suyun içinde ikimiz de yavaş yavaş sallanıyorduk, sesi yumuşacıktı. Kapalı

gözlerimin ardında, kocaman bir okyanusun ortasındaymış gibi hissediyordum.

"Ancak normalde 15 ve 25 hertz arasında bir şiddette ses çıkaran balinaların aksine bu duydukları melodi 52 hertz seviyesindeydi. Araştırmacılar bunu fark ettiğinde balinanın sağır olduğunu düşünmüşler ama yıllarca süren incelemelerin sonunda öyle olmadığına karar vermişler. Bu kadar yüksek şiddetle şarkı söyleyen, bilinen ilk ve tek balina..." Sesi yavaşça duraksadı.

"Diğer balinalar o kadar şiddetli bir sesi o frekanstan duyamadıkları için ona hiç cevap verememişler. Onlarla iletişim kuramadığı için göç zamanlarında onlara katılamayan balina, daima tek başına kalmış. Ona *dünyanın en yalnız balinası* adı verildi. Yıllarca hiç cevap alamamasına rağmen şarkı söylemeye devam etti." Sözlerini bitirdiğinde gözlerimi yavaş yavaş açtım, suyun üzerindeki varlığımı yeniden bulmaya başladım ama beni taşırken hiç zorlanmayan suyun üzerinde ilk defa kendimi hafiflemiş hissettim; sanki yüklerimi, ağrılarımı bir sülük gibi bedenimden çekip alıyordu.

"Kocaman okyanusta, yıllarca kimse şarkısına cevap vermese de söylemeye devam ediyor," diye kendi kendime mırıldandım. Parmakları suyun altında benim parmaklarımı buldu, yavaşça dokundu.

"Bu hikâyeyi ilk duyduğumda onu kendime benzetmiştim," diye itiraf etti. "Ama artık bana seni anımsatıyor. Sadece şarkı söylemeyi bırakmış ve ben o melodiyi yeniden duymak istiyorum." Yeniden suyun içinde ayaklarının üzerinde durdu, yeniden kollarını belimin altına hafifçe sabitledi ama kalkmama izin vermedi. Yukarıdan gözlerime bakarken, "Ben Pasifik'te duyduğu bir sesin arkasından derinliğe atlayan bir okyanus bilimciyim. Beni mest eden hüzünlü bir melodinin çağrısını duyuyorum. Seni *duyuyorum.* Ve sessizliğin içinde sonunda sana rastlıyorum. Artık şarkını söylemiyorsun ama ben besteni ezbere biliyorum."

"Bu çok hüzünlü," diye fısıldadım.

"Değil," dedi ve yavaşça doğrulmama yardım etti. Yeniden karşı karşıyaydık, elleri suyun üzerinde dirseklerime tırmandı. "Geldiğin günden beri bu melodiyi çalıyorum," dedi gülümseyerek. "Bazen ge-

celeri kemanımla, bazen müzik çalardan, bazen yemek yerken, bulaşıkları yıkarken, sohbet ederken... Defalarca çaldım."

"Ama ben duymadım..."

"Duymadın," dedi başını sallayarak. "Bugüne kadar."

"Gözümün önündeydin," diyerek kaşlarımı çattım.

"Daha önce de gözünün önündeydi ama duymuyordun."

"Ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bir şeyler hakkında düşünmek endişe veriyor."

"Bilinmezlikten korkuyorsun," dedi teselli eder gibi. "Bu tattığın şey yabancılık. Bana dün gece iyileşebilecek miyim, diye sormuştun. Dün gece cevabı bilmiyordum ama bugün iyileşebileceğini biliyorum." İçtenlikle ve cesaret vermek istercesine gülümsedi.

"Bir daha o kadar şeyi yaşayamam," diyerek yutkundum. "Elimden kaçıramam."

"Yavaş yavaş," dedi. Suyun içinde bana doğru bir adım attı. "Şimdi sana sarılacağım." Bir adım daha yaklaştı, kollarını vücuduma sardı.

"Nefes al," diye uyardı. Dediğini yaptım.

"Ve kendini kasmayı bırak, bedenini çok kasıyorsun. Uçakta sana söylediğim şeyi hatırlıyor musun? Korku bazen sadece fizikseldir. Biraz önce suyun üzerinde yaptığın gibi, seni taşıyabilmesi için kendini yavaşça bırakmalısın." Kaşlarımı çattım ama yine de dediğini yaptım. Derin bir nefes daha alıp başımı ona doğru serbest bıraktım. Kalbinin üzerine düşen başımı ve bütün ağırlığımı o taşımaya başladı.

"Gördün mü?" diye fısıldadı. "O kadar da kötü değil."

Değildi...

42. BÖLÜM: DÜRÜSTLÜK

Üzerime yığılan yükleri toplamak yine bana kalmıştı. Ayza ile birlikte eve girdiğimizde var olan sessizlik eskiden olduğu gibi değil, daha da ağırdı. Bunun sebebi olduğumu bilmekse can sıkıcıydı. Alt kata inerken içim sıkılıyordu ama bunu bir an önce yapmam gerektiğini de biliyordum.

Hepsi oyun odasındaydı ama hiç kimse oyun oynamıyordu. Dolunay koltukta Doğukan'ın dizlerine yatmış boş tavanı seyrediyordu. İçeri girdiğimizi bile anlamayacak kadar dalgın ve bitik bir hâldeydi. Bütün gece beni düşünüp uyuyamadığına emindim. Kızarmış gözleri ve şişmiş göz altları da tezimi kanıtlıyordu. Diğerlerinin de ondan bir farkı yoktu. Çoğunun geceyi bu odada geçirdiğini düşündüm, Ayza onlarla ilgili bir şey söylememişti.

"Çiçek?" diye soluklandı Efe, varlığımı fark edince.

"Selam," dedim gülümseyerek. Hepsi birden başını çevirip bana baktı. Gözlerinde hüzün, öfke, bıkkınlık vardı. Kendi umutsuzluk hastalığımı onlara da bulaştırmış, yine hayatlarına o korkunç kasveti taşımıştım.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedim ellerimi kaldırıp. Oldukça sakindim. "Ben iyileştirilmesi gereken bir durumda değilim. Öyle davrandınız ve ben bile bir an kendimi sorguladım." Sonra bu düşünceye tahammül edemez şekilde saçmalığına karşı başımı sallamadım.

"Siz öyle cümleler kuruyor, öyle hayatlar yaşıyorsunuz ki sanki bende bir gariplik varmış gibi görünüyor. Garip ya da değişmesi, iyileşmesi gereken biri değilim ben. Berbat bir dünyada yaşıyoruz ve sizler gibi gözlerimi kapatamıyor, sadece kötülüğe uyum sağlıyorum. Bu bir seçim." Ellerimi şortumun cebine sokup hafifçe sallandım.

"Herkes bir şeyler yaşıyor," diye devam ettim güçlü çıkan bir sesle.

"Herkes bir şekilde kendi hayatının onu büyüttüğü o insana dönüşüyor. Benim dönüşümüm de böyle oldu. Ama yaşadıklarımı yaptığım veya dönüştüğüm şeye sebep olarak görmek doğru değil, bu bahane olur."

Dolunay doğrulup koltuğun üzerinde bağdaş kurdu. "Sen mesela," dedim gayriihtiyari biçimde elimi kaldırarak. "Benim hayatıma uyum sağladın, birçok iyi şey yapıyorsun. Ben de yapabilirdim ama yapmamayı seçtim. Yani mesela Kübra çok utangaç biri, onu neden değiştirmeye çalışmıyoruz bu durumda?" Gözlerim Kübra'ya, sonra yeniden Dolunay'a kaydı. "Onu da utangaç, böyle çekingen biri yapan yaşadıkları değil mi? Osman yıllarca ailesine bakmak zorunda olduğu için böyle ağır, babacan biri değil mi? Aycan da herkese cadılık yapan biri çünkü küçükken ona da yaptılar."

Söyleyeceklerimi kafamda daha iyi toparlayabilmek için gözlerimi kapattım. "Yani ben değiştim elbette ama değişim kaçınılmazdır zaten, normal olan bu. Ben de normalim. İyi biri değilim çünkü dünyada kötülük var. Kötülükle başa çıkamadım, sizin gibi iyiyi görüp kötüye arkamı dönemiyorum. Birbirinizi seviyorsunuz, âşık oluyorsunuz, bunlar dikkatinizi dağıtıyor. Bense dünyadaki kötülüğe takılıp kalıyorum çünkü böyle bir kötülük var, ben ruhsuz ya da garip değilim, sadece kötümserim ama bu bende bir sorun olduğu anlamına gelmiyor. Ben sadece başa çıkamıyorum, o kadar güçlü değilim." Sonra düşünceli bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Zaten güçlü biri olmak zorunda da değilim ki," dedim. "Başka biriyle acılarımı yarıştırmamın ve zengin olan herkesi suçlamamın saçma olduğunu ben de biliyorum." Omzumun üzerinden dönüp kapıya yaslanmış Ayza'ya baktım ve güldüm. "Bunu hep biliyordum ama canım öyle değilmiş gibi davranmak istiyor."

O da bana gülünce başımı yeniden diğerlerine çevirdim. "Oturup burada benim için üzülmeniz çok saçma. Kötü şeyler yaşamışım, e ne olmuş, herkes yaşıyor zaten. Bu diğer insanlara yaptığım şeylerin bahanesi değil, ben kaba biriyim." Yeniden güldüm, bu defa Asır da bana eşlik etti.

"Düşüncesizim ve korkağım. Zayıf biriyim yani. Bunda bir sakınca yok ki. Kendime olan güvensizliğimden dolayı başka insanlara sa-

taşıyorum ama herkes böyle şeyler yapıyor. Mesela Dolunay buradaki arkadaşlarını sevmiyor; Ela'yı tanısa ondan nefret eder ama aslında Ela tatlı bir kız, sadece ilgiye ihtiyacı var ama hiçbiriniz Dolunay'ı suçlamazdınız. Ya da Doğukan ve Asır, ilk geldiğinizde Ayza'ya nefretle bakıyordu, onlar da sataşıp durdu Ayza'ya, Asır her fırsatta laf soktu. Ama o dikkat çekmiyor. Aycan, Efe'ye takılıyor; Ayza'ya asılıyor... Bunlar da bana garip geliyor ama sesimi çıkarmıyorum çünkü insanları yargılamam. Yani bana acımanız falan gerekmiyor, tamam mı?" diye sıkılarak homurdandım. "Kendinizi suçlamanız da gerekmiyor. Bazen kötü şeyler yaşadım, bazen de kötü şeyler yaptım çünkü ben bir insanım."

"Ama başına gelen şeyler çok korkunç," dedi Kübra ağlamaklı bir sesle.

Gözlerimi devirdim, elimi belime koyup, "Öz ailen seni geberene kadar dövüp öldün sanarak bir çöp konteynerine attı. Ve seni o çöpten çıkaran çocuğa âşık oldun. O çocuk da benim gibi bir manyağa kafayı takıp seni görmeyecek kadar salak. Eh, yani senin de başına pek iyi şeyler gelmemiş aslında."

Kübra yüzünü düşürüp başını yere eğdi.

"Asma suratını hemen," dedim. "Bunlar bizim gerçeklerimiz. Bunlarla büyüdük ve bunlarla yaşayacağız."

"Kabul edin," dedi Efe mutsuz gözlerle. "Yine de böyle şeyler yoksulların başına geliyor. Parasızlık aileleri öyle hâle getiriyor ki kendi öz çocuğunu çöpe atıyorlar. Bazıları da benimkiler gibi sokağa atıyor."

"Sanmıyorum Efe," dedim. "Yani artık bunun yoksullukla ilgili olduğunu sanmıyorum." Ağırlığımı diğer bacağıma verip yeniden konuşmak için ağzımı açtığımda, "Babamın kardeşi yani amcam, küçük bir çocuğa tecavüz etmişti," dedi Dolunay ellerini gözlerine kapatarak. "Herkes bilmesine rağmen üzerini kapatmış ve çocuğun ailesine para verip susturmuşlardı."

"Al işte," dedim yüzümü buruşturarak. "Her yerdeler," diye inledim. "Hepimizin içinde dolaşıyor bu kötülük ve kim olduklarını bilmiyoruz bile."

"Dört yıl önce tersanelerimizden birinde, bir yük gemisi sırf nakit akışı sağlamak için gerektiğinden daha önce yola çıkmıştı. Hava

durumunu bilmelerine rağmen babam onları çıkmaya zorladı." Ayza daha önce ondan duymadığım bir ses tonuyla durduğu yerden doğrulup ortadaki masaya ilerledi, içeceklerden birini alıp ihtiyacı varmış gibi kafasına dikti. "Fırtınaya yakalanınca tahmin edildiği gibi gemi alabora oldu. Tam 54 kişi öldü ama bununla da kalmadı, gemi kimyasal malzemeler taşıyordu ve hepsi denizde sürüklenerek bazı kıyılara yayıldı ve o kasabalarda yaşayan insanlara hastalık bulaştı."

Durduğum yerde sendeledim. O duvara yaslandığında ben de karşısına geçecek şekilde yere, Efe'nin yanına oturdum.

"Öyle normal hastalık değildi," diyerek kaşlarını kaldırdı. "İnsanı kanser eden türden bir hastalıktı ama olayların üstü sadece bir gecede kapatıldı. O gemi hiç yola çıkmamış gibi kayıtlara geçti."

"Kendi şirketini kurduğun zaman," dedi Dolunay bir şey hatırlamış gibi. "Babanın buna nasıl izin verdiğini bizimkiler hiç anlamamıştı. Ondan ayrılmak istedin..." Aydınlanma yaşamış gibi bakışlarını Ayza'ya çevirdi.

"Evet," dedi. "Büyük bir kavga ettik ve o zamandan beri pek görüştüğümüz söylenemez."

Ona bakarken ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Birçok açıdan yanılmıştım. Babasının peşinde koşan biri olduğunu sanmıştım ve o şirketi kurmak için söylediklerini hatırlayınca... Kendi tasarımlarını başkasına satmıştı, başkasının adıyla çıkmasına izin vermişti.

"O adam hakkında seni uyarmıştım," diye döndüm Dolunay'a. "Ama keşke bu konuda yanılsaymışım." Biraz üzgün şekilde Ayza'ya baktım ama kendi içine dalıp gitmişti.

"Bu insanlar büyük oynuyorlar," dedi Dolunay tiksinir gibi. "Çok fazla paraları olunca dünya bile az geliyor onlara. Bir adam hatırlıyorum, sık sık babamla yemek yerlerdi. Annem ondan hiç hoşlanmazdı. Sonra adamın sözde çocuk felci aşılarının sebep olduğu salgınla beş yüz binden fazla çocuğun sakat kalmasına neden olduğunu öğrendik." Ürperdiğini belli etmemek istercesine kollarını kavuşturdu. Efe kolumа sarılıp başını omzuma yasladı. Ben de gerilmiştim. Gözlerim köşelerde dolaştı, bu evde hiç örümcek ağı yoktu; her şeyi temizliyorlardı.

"Ama dünyada iyi şeyler yapan insanlar da var," dedi Osman ayağa kalkıp. "Önemli olan onlarla karşılaşmak ya da onları aramak."

"Doğru," dedi Doğukan. "Dolunay'ın bizim tarafımıza geçmesi gibi."

"Ayza'nın da öyle."

"Belki de taraf diye bir şey yoktur," dedim. "Onlar ve biz, diye bir şey yoktur. Sadece iyiler ve kötüler vardır. Ama biz parantezleri hep yoksullar ve zenginler diye kapattık. Çünkü öğretilen şey buydu. İstenen buydu. Herkes kendi sınırlarının içindeki kurallara uyuyor ya da uymak zorunda bırakılıyor."

"İçim zift gibi karardı," dedi Asır. "Beni buraya bir parti için çağırmıştınız oysaki."

Kendi kendime gülümsedim ama bakışlarım sonsuz bir boşluğa dalmıştı. Hayatı biraz da böyle yakalamalıydık.

"Şu tablonun hikâyesi," diyerek araya girdi Ayza. Hemen arkasında duran duvardaki resme bakıyordu. "Yalan ve Gerçek bir gün yolda karşılaşır. Yalan, Gerçek'e, 'Bugün hava çok güzel,' der. Gerçek, Yalan'a bakar önce tereddütle ama sonra havaya bakıp gerçekten güzel olduğunu görür, yalan söylememesine şaşırır. Birlikte yürümeye başlarlar, sohbet ederek bir kuyunun yanına varırlar. Yalan, 'Su çok güzel, istersen birlikte yıkanalım," der. Yine şüphe duyan Gerçek, suyun sıcaklığına bakar ve Yalan'ın yine doğruyu söylediğini görüp şaşırır. Birlikte kuyuya girerler. Sonra Yalan, sudan çıkıp Gerçek'in kıyafetlerini alarak ortadan kaybolur. Gerçek peşine düşüp onu aramaya başlar. Ama çıplak Gerçek'i gören herkes sinirlenir ve kimse ona inanmaz. Hor görülen Gerçek, üzülerek kuyunun kenarına geri döner ve zamanla ortadan kaybolur. Artık hiç kimse çıplak gerçeği görmek istemez. Yalansa gerçek gibi giyinip dünyanın dört bir yanında, insanların arasında dolaşır ve onlarla birlikte yaşamaya başlar."

Hepimiz bir kuyunun içinden çıkmak üzere olan çıplak vücutlu kadın resmine baktık. Belki de kuyuya geri giriyordu. Bir ayağı taşların dışında diğeri içeride kalmıştı. Yaprakların önünde, dehşete kapılmış bir ifadesi vardı.

"Jean-Léon Gérôme değil mi?" diye sordu Asır. "Şu Fransız ressam." O da hepimiz gibi resme odaklanmıştı.

"Evet," dedi Ayza. "Birebir kopyasını bulmak oldukça zor olmuştu."

"Güzel parça," dedi Asır. Sonra bir süre hepimiz sessiz kaldık.

Çıplak Gerçek miydik yoksa gerçeğin kıyafetleriyle dolaşan bir Yalan'dan mı ibarettik? Herkesin aklından bir anlığına da olsa bu düşüncenin geçtiğine emindim.

"Peki, bundan sonra ne olacak?" dedi Aycan arada kalmış gibi.

"Yaşamaya devam edeceğiz," diye cevapladım onu. "Deneyeceğiz." Bu zamana kadar yaptığımız gibi. İyi veya kötü... Belki de bazen iyi bazen kötü. Mümkün olan her şekilde ama bir şekilde.

Ayza televizyona yaklaşıp DVD oynatıcıya bir film yerleştirdi, herkes arkasına yaslandı ve oynamaya başlayan Oz Büyücüsü'nü izlemeye koyuldu. Bu filmin nereden çıktığını sorgulamıyordum artık. O yanıma gelip oturunca Efe kalkıp Dolunay ve Doğukan'ın oturduğu koltuğa ilişti.

"Güzel seçim, ekselansları," dedim.

"Her zaman." Dudağını ısırıp gülümsemesini bastırmayı denedi ve başını salladı. Yeniden ekrana döndüm.

43. BÖLÜM: KORİDORDAKİ FISILTILAR

Uzun bir gecenin ve uykusuz başlayan sabahın ardından nihayet karanlık çökünce herkes uyumayı kabul etmişti. Normalde hepsinin bugün geri dönmüş olması gerekiyordu ama yaşadıkları buhran ve benim geçmişim onları epey hırpalamıştı. Ayza değişen durumları için gerekli ayarlamayı yaptığı konusunda onları ikna etti. Sabah erkenden gideceklerdi ve bu yüzden hiçbiri uyumak istemese de hem ben çok sıkılmıştım hem de cidden hepsi berbat görünüyor ve benim aksime dönünce çalışmaları gerekiyordu. Onlara anlatmak istediğim de buydu, eve dönecek ve çalışmaları gerekecekti, bu yüzden birilerine üzülmeyi bırakmalı ve dinlenmelerine bakmalılardı.

Dolunay, küçük bir bebekmişim gibi beni göğsüne yatırmıştı. Buna gerek olmadığını söylesem de benimle uyumak konusunda ısrarcıydı, bu yüzden ayarlamaları daha farklı yapmak zorunda kalmıştık ve Doğukan hiç istemeyerek Efe ile kalmak zorunda kalmıştı. Bunu söylediğimizde yüzünde oluşan hüsran beni bile eğlendirmişti.

"Dünyaları birleştirmeye çalışıyorum," dedi Dolunay kısık bir sesle. Parmakları sürekli saçlarımı okşuyor ve bana dünyada sadece öz kardeşimde bulabileceğim o şefkati sunuyordu.

"Gayet iyi iş çıkarıyorsun, Ay."

"Daha fazlasını yapacağım," dedi hırslanmış şekilde. Kıkırdadım.

"Gülme," diye uyardı. "Başka birilerinin daha-"

"Benim gibi olmasını istemiyor musun?"

Derin bir nefes aldı. "Kimsenin acı çekmesini istemiyorum," diye itiraf etti. "Kimsenin bu dünyaya maruz kalmasını istemiyorum. Daha fazlasını yapacağım. Döndüğümde hemen çalışmaya başlayacağım."

"Bir gün sana yardım etmek için geri döneceğim," dedim. "Ne zaman, bilmiyorum ama bir gün döneceğim."

Başını eğip saçlarımı öptü. "Biliyorum," dedi. "Ne zaman hazır hissedersen. Zaten benim oradan ayrılmak gibi bir niyetim yok."

Başımı kaldırıp sorgularcasına "Annen ve baban bu duruma ne diyor?" diye sordum.

Güldü. "Başta çok karşı çıktılar ve her gün geri dönceyim diye yalvardılar ama sonra annem gelip neler yaptığımızı gördü. Babamı zapt eden o. Sürekli yanıma geliyor, yardım etmek konusunda eli açık olduğu için bizim de işimize geliyor."

Hayal edince sırıttım. "Diğerleri o günleri nasıl karşılıyor?"

"Başta otelde kalıyorduk," dedi. "Ama sonra yaşadığım yeri görmek istedi. İlk geldiğinde annem de çocuklar da çıldırdı ama sonra ev temizlendi ve yemekler yapıldı. Herkes hâlinden memnundu. Kübra ile fal bakıyorlar, Asır'ın kartlarıyla bile onlara fal bakıyor." Kahkaha attı.

"Yeni bir Dolunay geliyor desene..."

"Öyle sanırım."

"Bu-" duraksadım ve kendi içimde tutarsızlık yaşadım. "Bu mümkündür belki," dedim. "Sadece insanlara göstermek gerekiyor."

Başını salladı. "Ben de öyle düşünüyorum."

"Uyu artık," diye mırıldandım. "Yarın sabah erken gideceksin."

"Seni uyandırmayacağım," dedi. "Vedalarımızı sevmiyorum."

"Ben de sevmiyorum." Başımı yastığa doğru çekip onunla bakışacağım şekilde döndüm, o da ellerini yanağının altına sıkıştırarak bana doğru döndü. "Geldiğin için sevindim, Ay."

"Her zaman geleceğim, ufaklık." Gülümsedi. "Seni her zaman bulacağım ve yakandan düşmeyeceğim."

Uzanıp yanağından öptüm.

Elini sıkı sıkı tuttuğumda artık rahatlamış görünüyordu.

"İyi geceler," diye fısıldadım.

"Tatlı rüyalar, küçük kardeşim." Derin bir iç çekti. "İyi ki doğdun, Çiçek. İyi ki." İçtenlikle gülümsemek için kendimi zorladım. Parmaklarımı daha çok sıkıp gözlerini kapattı.

***

Dolunay çok çabuk uykuya dalmıştı. Eskiden benim de yapabildiğim gibi... Çalışma hayatı ve üzerine burada yaşadığı üzüntü onu yorgun düşürmüştü. Sessizce elime sarılarak uyurken uzun bir süre onu seyrettim. Saçlarının yastığın üzerinde dağılmasını, nefes alırken hafifçe hareket etmesini... Kokusu birkaç gün daha benimle kalacağı için çok memnundum. O bana hem canımın bir yarısı olarak eşlik ediyor hem de dönüşebileceğim insanı resmediyordu. Onu gördüğüm ilk hâlinden eser kalmamıştı. Kabul etmek istemesem ya da inanamasam da o yıkık dökük harabe evin içinde sanki yeniden doğmuştu.

Doğukanlar ile karşılaşıp bana bir iş ve kalacak bir ev vermelerinin ardından neredeyse bir, bir buçuk yıl sonra gelmişti. Yağmurlu bir günde, çalıştığım kafede görmüştüm onu ilk kez. Ben tezgâhın arkasında bardakları kurularken birden sırılsıklam olmuş şekilde ama kocaman, ışıl ışıl gülümsemesiyle tam karşıma dikilmişti.

Dolunay'ın varlığını öğrendiğimde içim içimi yemiş ve nasıl olduğunu deli gibi merak etmiştim. Bazen ona sarılmanın hayallerini kurup bir kardeş fikrine sığınsam da külfetten başka bir şey değildim. En azından ben öyle düşünüyordum. Bu yüzden uzun bir süre ona da hayatına da yaklaşmamıştım. Ama o öğrenir öğrenmez gelip beni bulmuştu. Kapımı çalmış ve bir aynaya bakıyormuşum gibi hissettirmişti. Tabii, benim aksime ayna, duş almış gibi görünüyordu.

İkimizin de renk tonu aynı olmasına rağmen onunki daha parlaktı, bundan cilt bakımı ve sağlıklı beslenmenin önemini anlayabilirdiniz. Kumral ve çok açık tenliydik, yine de onun teni daha pürüzsüz görünüyordu. Makyaj yapmazdım çünkü onlara verecek para öncelikler listemde yoktu, o bir Disney prensesi gibi görünüyordu hatta bir *unicorn* olduğunu düşünmüştüm. Ama içinden bir kuzu çıktı. Heyecanlı ve yerinde duramayan bir kızdı. Dağınık saçlarıma; yorgunluktan bitmiş, terden ve yemek kokusundan berbat olmuş hâlime aldırmadan tezgâhın arkasından dolaşıp bana sıkıca sarılmıştı. Sanki çok uzun yıllardır tanışıyormuşuz gibi kenetlenmiştik birbirimize. Ben bile yadırgamamıştım, kollarım hemen dolanmıştı bedenine ve onu tüm dünyadan nasıl koruyacağım diye korkmaya başlamıştım. Benim hayatıma dâhil olmak isteyişine karşı çıkmıştım, öyle kırılgan

görünüyordu ki ona neler yaparlar diye deliye dönmüştüm, hayata karşı çok zayıf olduğunu düşünmüştüm ama o benden daha güçlüydü ve bunu bütün dünyaya kanıtlayacağına inanıyordum. Dolunay, benim sorgusuz inanacağım tek insandı.

Birisi sertçe kapıya vurunca irkilerek düşüncelerimden sıyrıldım, onu uyandırmamaları için dikkatli bir şekilde elimi avucundan çekmiş ve parmak uçlarımda kapıya kadar koşmuştum.

"Ne yapıyorsun, aptal!" diye açtım kapıyı. Kim olduğunun bir önemi yoktu, bu saatte kapıya alacaklı gibi vuruyordu.

"Affedersin, çiçeğim," dedi Efe içeriye girmeye çalışarak. Kolundan yakalayıp kapının dışına ittim onu ve arkamdan yavaşça kapıyı çektim.

"Sessiz ol!" diye işaret parmağımı dudaklarımın üzerine bastırdım. "Ne oldu gece gece?"

"Kuzum, ben o çocukla aynı odada kalamam," dedi gözlerini kocaman açarak. Gülmemek için dudaklarımı ısırdım. "Horluyor," dedi. "Bir de korkuyorum."

"Aynı yatakta yatmıyorsunuz sonuçta!" diye çıkıştım. "Gören de Doğukan'ı dağ adamı sanacak."

"Ne olur sizinle uyuyayım, yatarım aranıza, hiç anlamazsınız bile."

Gözlerimi devirdim.

"Yerde yatarım yoksa," diyerek omuz silkti. "Aha da buraya yatarım." Birden yere çökünce onu tekmelememek için kendimi tutmam gerekti. Tişörtünden çekiştirip ayağa kaldırdım. "Tamam," dedim. "Ama sessiz ol! Dolunay'ı uyandırırsan gebertirim seni."

"Sen de var ya!" diye omzumdan itti. "Dolunay yokken ben vardım."

"Alınma," dedim kaşlarımı çatarak. "Sana da yerimi veriyorum işte. Aşağıda yatarım ben."

"Öyle de üzülürüm ama..."

"Üzülme," dedim bıkkın şekilde. "Zaten bir şeyler atıştıracağım. Burada çok boş vaktim oluyor." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Geç yatmaya alıştım, uykum gelmedi daha."

"Tamam o zaman." Omuzlarımdan tutup iki yanağımdan da öptü. "İyi geceler."

"Sana da," diye mırıldanarak kapıyı açtım ve uyarıcı bakışlarım altında içeriye süzülmesini izledim. Bir anda dönüp karanlıkta fısıldadı. "Bu arada, iyi ki doğdun Çiçek!" Dikkatli ve sessizce içeriye girdi. Kapıyı kapattım ve karanlıkta koridora baktım. Gerçekten uykum yoktu ve sanırım gerçekten bir şeyler yiyebilirdim.

Merdivenlerden inerken son anda duraksadım.

"Pardon," dedi Asır. Karanlığın içinde yüzünü zar zor seçebilmiştim.

"Sorun değil," diye fısıldadım. Hâlâ Efe yüzünden sessiz konuştuğumu fark edince yüzümü buruşturdum.

"Uyku tutmadı mı?" diye sordu. Basamaklarda kaldığımızı fark edince bir adım geri çıktım. "Hayır," dedim. "Seni de mi tutmadı?" Bahçenin ışıkları salonu hafifçe aydınlatıyordu.

"Ben geceleri pek uyuyamam." Tek kolunu yaslayarak duvardan destek aldı. "Aslında seninle konuşmak istiyordum, karşılaştığımız iyi oldu."

"Öyle mi?" Biraz gerilmiştim, geçmişimin tekrar tekrar önüme serilmesini istemiyordum.

"Asma yüzünü," dedi kelimeleri uzatarak. Yavaşça güldü. "Bizimle ilgili konuşmak istiyorum."

"Ah..." Kaşlarımı kaldırdım. "Asır ben, yani biliyorsun..."

"Sakin ol," diye mırıldandı basamağa otururken. Eliyle yanını işaret etti. Çok istekli olmasam da yanına oturdum. Düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi tek kaşını kaldırdı. "Benimle konuşmaktan sıkılmadığın zamanları özlemiyor musun hiç?" diye sordu aniden. Hazırlıksız yakalandığım sorusu karşısında yanağımın içini ısırdım. Sonra fiyakalı, o kendine özgü gülüşüyle, *"...İnsanın bir dostunu unutması hüzün verici. Herkesin bir dostu olmamıştır. Hem unutursam, sadece rakamlarla ilgilenen büyükler gibi olurum,"* [15] dedi.

"Bu bir alıntı mıydı?"

---

[15] Antoine de Saint-Exupéry, *Küçük Prens*, Turkuaz Kitap, İstanbul, Nisan 2020, s. 22.

"Öyle," diyerek başını salladı. "Yıllar önce sana verdiğim ama bir kez bile kapağını açmadığın şu kitaptan."

Dudaklarımı ıslatarak merdiven basamaklarını kavradım. Çünkü kendime okumak için bir tane kitap seçmiştim. O kitabın peşine düşüp bir düşün iplerine dolanmıştım. Bir saniyeliğine Ömer'in değil de Asır'ın verdiği kitabı okusam her şey nasıl olurdu diye düşündüm.

"Birkaç tane daha söylesene," diye mırıldandım, bir saniyeliğine merak beni gafil avlamıştı.

"Okumak istiyorsan eğer şu kütüphanede bir tane olduğuna eminim." Rahat bir tavırla güldü. Beni kıvrandırmak istiyordu. Her zaman beni kıvrandırmak istiyordu. Beni sevmiyordu, sadece öfkeliydi. "Muhtemelen son konuşmamız olacak," diyerek beni kitabı almam için teşvik etti. "Bu kadar dürüstlüğü bana borçlusun, Çiçek." İçtenliği karşısında bocalasam da düşüncelerimi toparlamayı başardım.

"Seni üzdüğüm için memnun değilim," dedim dizlerimi basamakta kendime çekerek. "Ama anlamalısın, ben hiçbir zaman o tür şeyler hissetmedim." Ona bakamıyordum ama onun başının bana dönük olduğunu biliyordum.

"Kübra olmasa," dedi zayıf ve beklenti dolu bir sesle.

"O zaman da olmazdı." Başımı iki yana salladım. Derin bir iç çektim. "Hissetmek. Dostça ya da romantik anlamda... Hiçbir zaman benim konforlu alanım olmadı. Seninle sohbet etmek güzeldi, iş çıkışlarında eve birlikte yürümek güzeldi ama o kadar. Bu hayatımdan çıkarabileceğim bir şeydi."

Düşünceli bir şekilde salonun zeminine vuran bahçe ışıklarına baktı. Mutsuz görünüyordu ve bunun sebebi olduğumu bilmek beni huzursuz hissettiriyordu.

"O herif?" diye sordu kaşlarını kaldırıp sert bir sesle.

"Onunla aramızda sandığın gibi bir şey yok."

"O öyle düşünmüyor," dedi kaşlarını çatıp. "Bunu anlamayacak biri değilsin sen."

"Ben böyle düşünüyorum," dedim sakince.

"Bu çok can sıkıcı," dedi bunalmış bir şekilde bana dönüp. "Sana kızgınım, çok ama çok kızgınım. Yaşadıklarını bilmeme rağmen kızgı-

nım. Yaşadıkların için, orada olup seni kurtaramadığım için kendime kızgınım. Ama kalbim seni istiyor. Buna engel olamıyorum."

Gülümseyip elimi göğsüne yasladım. "Kalbin, kurtarılmaya ihtiyacı olan bir kıza ulaşmayı istiyor sadece," dedim. "Ama kalp yanılır."

"Belki de yanılan sensin." Elini elimin üzerine koydu.

"Değilim," dedim ve elimi çektim. "Kurtarılmaya ihtiyacım olmadığını biliyorum. İhtiyacım olan şey sevgi ama sandığın gibi bir sevgi değil. Dünya için sevgi."

Yüzünde kederli bir ifade belirdi. Ukalalığından da alaycılığından da eser kalmamıştı. Kırgın görünüyordu ve bütün kalbimle bunun geçmesini istiyordum.

"Eyvallah," dedi ayağa kalkarken. "Dürüstlüğün için teşekkür ederim."

Onunla birlikte ben de ayağa kalktım.

"Kalbinin dengini bulacaksın bir gün."

Böylece Küçük Prens, duyduğu sevgideki iyi niyete rağmen, çok geçmeden kuşkulanmaya başlamış çiçekten. Hiç önemi olmayan sözlerini ciddiye almış, çok mutsuz olmuş.

"Onu dinlememeliydim," diye içini döktü. "Çiçeklere kulak asmamak lazım. Sadece bakıp koklamakla yetinmek gerek. Benimki gezegenimi mis gibi kokularla doldurıyordu ama ben bundan zevk almayı bilemedim. Şu pençe hikayesine kızacağıma şefkat göstermeliydim... O zamanlar hiçbir şey anlamamıştım. Sözlerine göre değil yaptıklarına göre değerlendirmeliydim onu. Ne güzel kokular saçıyor, parlıyordu benim için. Asla kaçmamalıydım. Küçük oyunlarının ardında şefkat yattığını tahmin etmeliydim. Çiçekler öyle tutarsız ki! Ama onu nasıl seveceğimi bilemeyecek kadar gençtim o zamanlar."[16]

Dudağında kaygılı bir gülümsemeyle ekledi: "İyi ki doğdun, küçük kız."

Eskiden kalma bir alışkanlıkla uzanıp saçımın ucunu parmağıyla kıvırdı. Dalgın dalgın nefes alırken elini çekti ve yanımdan geçerek yukarı çıktı. Basamakların sonunda gözden kaybolana kadar arka-

[16] Antoine de Saint-Exupéry, *Küçük Prens*, s. 38.

sından baktım. Alıntı beni paramparça etmişti. Bir yandan rahatsız olsam da ona karşı dürüst olmak ve aklında daha fazla soru işareti bırakmamak daha iyi hissettirmişti. Artık öyle olsa, böyle olsa, diye düşünmeden gözlerini açıp etrafına bakardı. Onu zehirlemeyecek, nefesini çalmayacak başka bir çiçek bulabilirdi.

Salondan mutfağa geçmek üzereyken koltukta oturan bir Ayza görmeyi beklemiyordum. Öne doğru eğilmiş, kollarını dizlerine yaslamış şekilde oturuyor ve sorgulayıcı bir şekilde bana bakıyordu.

44. BÖLÜM: BİRAZ SARHOŞ

"Merhaba," dedim şaşkınlıkla. "Burada ne yapıyorsun?"

Bir şey söylemeden elindeki kadehi kaldırıp havada salladı.

"Burada mı içiyorsun?" Son basamağı da inip onu daha rahat görebileceğim şekilde karşısına geçtim. Yüzünde belirsiz bir ifade vardı.

"Yukarıya çıkmak üzereydim ama sizi bölmek istemedim."

Ah...

"Duydun mu?" Bu garip olmuştu ama neden garip olduğunu kendi içimde bile ifade edemiyordum. Üzerinde hâlâ aynı kıyafetler vardı: Pantolon ve tişört. Ayakları çıplaktı. Onun da henüz hiç uyumadığı anlaşılıyordu.

"Dinledim," dedi başını sallayarak.

"Biliyorsun, başkalarının konuşmasını dinlemek hiç de etik değildir."

"Evli bir kadına asılmak da öyle..."

Kıkırdadım. Yanına otururken, "Biz evli değiliz," dedim.

"Öyleyiz."

"Teoride zaten değiliz ama kâğıt üzerinde de değiliz. Evlilik cüzdanında benim ismim yazmıyor, hatırlatayım."

Gözlerini devirdi.

"Sana gerçekten değer veriyor." Şarap kadehini sehpanın üzerine bıraktı. Sürekli bu şeyi içiyor olması dikkatimden kaçmamıştı. Onu başka bir şey içerken görmediğime emindim.

"Veriyor," diye kabul ettim ayaklarımı koltukta kendime çekerek. "Ama sandığı şekilde değil. Bana öfkeliydi, öfkesi soğuyunca beni de aklından çıkarmış olacak."

"Sen insanların duygularından anlayan biri değilsin ki." Sesi duygusuz ve kısık çıkmıştı. Işık doğrudan onun saçlarına vuruyor ve ensesini ortaya seriyordu. Yere baktığı için onu hazırlıksız yakalayıp omzundan dürttüm. "Hey," dedim uyarır gibi. "Ben insanların duygularını çok iyi anlarım."

Duruşunu bozmadan başını bana doğru çevirdi. "O hâlde neden seni seven insanları görmezden gelip duruyorsun?"

"Onlar gibi hissetmediğim için."

"Onu da duydum," dedi alayla dudağını kıvırarak. "Onunla aramızda öyle bir şey yok." Asır'a söylediğim şeyleri tekrar edip kadehine uzandı ve bir kerede kafasına dikti.

"Ne o?" diye dalgaya vurmaya karar verdim. "Kıskandınız mı, ekselansları?"

"Hayır," dedi buz gibi bir sesle. "Benim olmadığım zamanlarda da seni seven birinin olduğunu gördüğüme sevindim. Dün de havuzda seni kurtarmıştı. Anlamamak için benden daha aptal olmak gerekiyor."

"Sen sarhoş mu oldun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Mantıklı konuşmuyordu, hiç kendisi gibi değildi. Yanında, yerde duran şarap şişesine uzanmak için omzundan itip koltuğa yaslanmasını sağladım. Bacaklarının üzerinden şişeyi alıp dibine baktığımda sorumun cevabını da almış oldum.

"Hadi, seni götürüp yatıralım artık," dedim kolundan tutup.

"Sarhoş değilim," dedi ama harfleri biraz peltek söylemeye başlamıştı bile. Hâline güldüm.

"Yine de uyu, sen de çok yoruldun."

Benimle birlikte ayağa kalktı, merdivenleri çıkarken, "Kimse senin kadar yorulamaz," diye mırıldandı. Katları geçerken sessiz olmaya özen gösterdiğim için bir şey söylemedim. Aslında o kadar da sarhoş olmadığının farkındaydım ama bu gece, bir başkasının daha kötü hissetmesine neden olmak istemiyordum.

Kapıyı açıp onu içeriye doğru ittikten sonra dönüp yeniden bana baktı ve kapıyı kapatmamı engellemek için son anda tuttu.

"Tatlı kâbuslar demek yok mu?"

Kıkırdadım.

"Sen onları duyuyor muydun?"

Başını salladı.

"Yok bu gece," dedim. Bir an düşündükten sonra kapıyı iyice açıp ben de içeriye girdim. "Sarhoşluğundan faydalanacağımı düşünmezsen bu gece burada kalacağım."

"Sarhoşluğumdan faydalanabilirsin istersen." Çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Hımm," dedim elimi çeneme götürüp düşünüyormuş gibi yaparak. "O hâlde banka hesaplarının şifrelerini dökülmeye başla."

"29242344, hepsinin şifresi bu."

Tek kaşımı havaya kaldırdım.

"Doğru söylüyorum," dedi.

"Ben uyuyorum." Yatağın örtüsünü açıp içine süzüldüm. Serin ve rahat. Bu gece düne oranla epey rahatlamıştım. Gözlerimi kapattığım an uyumaya hazırdım.

"Cidden neden buradasın?"

Cevap vermek için ona döndüğümde tişörtünü çıkarmıştı ve pantolonunu da çıkarmak üzereydi. Kafamı yastığa gömüp, "Efe, Doğukan'ın yanından kaçıp benim yerime yattı," diye açıkladım. "Salonda uyuyacaktım ama o zaman sabah onlarla vedalaşmak zorunda kalırdım."

"Onlara veda etmeyecek misin?"

"Hayır." Yüzümü buruşturdum. "Vedaları kimse sevmez. Onlar da sevmez ve böyle olmasına memnun olacaklar."

"Ben de sevmem." Yatağın içine girdi. Bu defa aramızda yastıklar yoktu ve sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakındı. En azından bir şort ve tişört giymişti.

"Onu seviyorsan," dedi anlamaya çalışır gibi. "Kübra'yı veya başka bir şeyi düşünmemelisin. Onunla gitmelisin." Söyledikleri ve gözlerini mağrur bir şekilde dikip bana bakması düşüncelerimi allak bullak etmişti.

"Onu sevmiyorum." Bunu bu kadar hızlı söylemek kulağa biraz acımasızca geliyordu ama bana kalırsa hiç kimse, hayatını bir ihtimale tutunarak yaşamamalıydı. Bir ihtimali düşleyip durarak ölüp gidemezdiniz. Sevdiğiniz birinin hayali bile olsa...

"Beni seviyor musun?"

Yatağın içinde aniden gerilmiştim. Gerçekten sarhoş muydu yoksa buna gerçekten bir cevap vermemi istiyor muydu, bilmiyordum. Gözlerim yüzünde dolaşıp durdu. Kahverengi tutamları yine alnına dökülmüştü. Kirpikleri minik gözlerinin üzerinde asılı kalmıştı. Elmacık kemikleri çıkıktı ve kusursuz bir burunla ödüllendirilmişti. Bir şey söylememi beklerken dilini dudağının arasından taşırdı. Sabırsızlandığını ve belki de nefesini tuttuğunu o an fark ettim.

"Ben hayatımın sonuna kadar sadece seni sevmeye devam etmek istiyorum, Çiçek." Soğukluğu karşısında ürperdiğim elini yüzüme koymuştu. Rahatlamış görünüyordu. Sesi kendinden son derece emin çıkıyordu.

"Olur mu, bilmiyorum ama..." Alev alev yanan gözlerine baktım ve derin bir nefes aldım. "Bir gün bir dileğim olursa ilk sana söyleyeceğim."

Yatışmış bir şekilde gülümsedi, yüzümden çektiği eli örtünün içinde benim elimi buldu. Elimin içini yavaşça öpüp kendi yanağının altına koydu. Başparmağı bileğimi hafifçe okşarken, "Tatlı rüyalar," diye fısıldadı.

"Tatlı kâbuslar, Ayza."

Güldü.

"İyi ki doğmuşsun, *çiçeğim.*"

45. BÖLÜM: YENİDEN İKİMİZ

Uyandığımda birinin beni izliyor olması garipti. Yayından kaldırılmak üzere olan bir filmin son sahnesini yaşıyordu sanki. Ekrana kilitlenerek nefesini tutmuş gibi... Eli hâlâ elimin üzerindeydi ama yavaş yavaş netleşen görüşüm üzerindekilerin değiştiğini fark etmişti.

"Günaydın," dedi gülümseyerek. Başımı çevirip etrafıma bakındım, gün ışığı içeriyi aydınlatıyordu.

"Saat kaç?" diye sordum tekrar ona dönüp.

"Neredeyse öğlen oldu." Yine de *her şey yolunda* dermiş gibi bakıyordu. "Herkes gitti."

Elimi kendime doğru çekip yatakta sırtüstü döndüm. Tavana bakarken "Ya..." diyebildim sadece. Bu bir açıdan rahat, bir açıdan rahatsız hissetmeme neden olmuştu. Onların arasında olmaya alışmak isteyen bir yanım vardı ama onlardan sıkılan ve yalnız kalmak isteyen yanım ağır basıyordu.

"Doğukan, Efe'yi Dolunay'ın yanında görünce olay çıkardı." Yatakta doğrulup eğlendiğini gizlemeden sesli bir şekilde gülmeye başladı. "Onların seslerine uyandım," dedi. "İzlemesi oldukça keyifli bir manzaraydı. Efe, Aycan'ın arkasına saklanıp senin adını sayıklamaya başladı."

"İyi ki uyandırmamış beni..."

"Daha sonra yine gelecekler," dedi teselli etmek ister gibi. "Ve garip bir şekilde Doğukan da beni davet etti. Yani istersen biz de gidebiliriz."

Derin bir nefes alıp ben de doğruldum. "Şu an sadece yemek yemek isterim." Gerçekten acıkmıştım ve biraz daha konuşursam midemin guruldayacağını biliyordum.

"Aşağı inelim o hâlde." Elleriyle kendini iterek kalkınca yatağın o kısmında bir hareketlilik oldu. Bu rahat yataktan çıkmak istemesem de ben de onun ardından kalktım.

En üst kat her zamanki gibi temizdi ama giriş ve ikinci kat için aynı şeyleri söyleyemezdik. Salon fena değildi ama odalar, mutfak ve oyun odası kesinlikle savaş alanını anımsatıyordu.

"Burayı toplamak epey zaman alacak," dedim parmaklarımı mutsuzca saçlarımdan geçirip. Ayza tezgâhın oradan dönüp etrafına bakarken gergin görünüyordu, dağınıklıktan nefret ettiğini bildiğim için bu beni biraz eğlendirmişti.

"Evet," diye başını salladı. "Dışarıdan bir ekip gelecek, Maria onları yönlendirir." Toplamaya çalıştığı tezgâhın üzerinde birikmiş yığına baktı. "Aslında neden üzerini giyinmiyorsun? Kahvaltıyı dışarıda yapalım."

"Olur," dedim hevesle başımı sallayarak. Hem bu yığının içinde olmak istemiyordum hem de evden çıkıp biraz hava almak hoşuma giderdi. Ve ne kadar itiraf etmek istemesem de temizliği yapacak kişi ben olmadığım için memnundum. Üç katlı bir evi baştan aşağı temizlemek gözümde büyüdükçe büyüyordu.

Beyaz bir şort ve limon sarısı, ince bir gömlek giydim. Aynanın karşısında kendime bakarken gömleğin kollarını dirseklerime kadar kıvırıp, yakasından üç dört düğmeyi açık bıraktım. Şortun üzerini kapattığı için sadece bir kenarını hafifçe şortun kemer kısmına sıkıştırdım. Ayza'nın hediye ettiği ve bu zamana kadar sahip olduğum en değerli şey olan yeni kolyemin görünmesi için saçlarımı topuz yapmaya karar verdim. Parmaklarım bir anlığına çıplak boynumdaki kolyenin ucuna dokundu, böyle bir şeyi hak ediyor muydum? Ona yaptığım şeyi bilmesine rağmen bana bunu nasıl veriyordu? Bu bir acıma mıydı yoksa evren onu benim karşıma yeniden iyiliğe tutunmam için mi çıkarmıştı? Böyle kötü bir dünyada bu kadar iyi bir insanın varlığı mümkün müydü?

Sonunda guruldamaya başlayan midemle düşüncelerimden sıyrıldım, sandaletleri ayağıma geçirip aşağı indiğimde Maria gelmişti ve evde yapılması gerekenler konusunda Ayza ile derin bir konuşmanın ortasındaydı. Beni görünce başını eğip gülümsedi, aynı şekilde karşı-

lık verdim. Ayza onun bakışlarını takip edip başını bana çevirdiğinde gözlerinde yine o parlak ifade belirdi.

"Zaten yapılacakları biliyorsun," dedi Maria'ya. "Çalışma odama kimse girmesin, lütfen."

"Tabii ki."

Ayza bana dönüp gidebileceğimizi işaret etti. Kapıyı açtığında kolunun altından geçecekken elini biraz indirip geçmeme engel oldu, başımı kaldırıp ona baktığımda yine o haylaz gülümseme belirmişti yüzünde. "Çok güzel görünüyorsun, Ayçiçeği."

"Senin kıyafetlerin, senin kolyen." Omuz silkerek kolunun altından geçtim ama arkamdan gelen kıkırtıya sessizce eşlik ettim.

Arabaya binerken ikimiz de eski hâlimize dönmüş gibi görünüyorduk. Her şey ortaya çıkmadan önceki zamana... İkimiz için bir eski zamanın olması bile garipti. Ayza, benim sevdiğim kırmızı arabayı almış ve istersem benim kullanabileceğimi söylemişti ama sanırım artık ona ait olan şeyler bana o kadar da çekici gelmiyordu. Onun kullanmasını tercih edeceğimi söylediğimde sadece anlayışla başını salladı.

"Bir şey sormak istiyorum," dedim yola çıktığımızda.

"Bu bir ilk." İmalı gülümsemesi caydırıcı olsa da sanırım beni vazgeçirmeye yetmemişti.

"Defterimi düğünden önce okuduysan, yani bütün bunlar planlı mıydı? Anlamadığım bazı şeyler var."

Bakışları ciddi bir hâl aldı ama bana bakarken şaşkın görünüyordu. Muhtemelen bu konuyu açmak istemeyeceğimi düşünüyordu ve aslında açmak için hevesli değildim ama sanırım kendi günahımı onun günahıyla kapatmaya çalışıyordum.

"Bunu sonra konuşsak olur mu?" diye sordu ikilemde kalmış bir şekilde. "Gideceğimiz yer yakın, o yüzden muhtemelen konuşmamız bölünecek ve kahvaltı ederken bunları konuşmayı tercih etmem." Tekrar bana baktı. "Ama istersen konuşabiliriz."

"Tamam," diyerek başımla onayladım. "Sonra konuşuruz o zaman." Ben de şu an bunlardan bahsetmek istemiyordum ama konuşabileceğimizi söylemesi rahatlatıcıydı. Yıllardır güne kasvetle başlıyordum, bir kerelik olsun geceyi bekleyebilirdi.

Şimal'i bulduğumuz yoldan geçerken koltukta iyice doğruldum ve önce yola, sonra da cama yapışarak kaldırımlara baktım. Kalp atışlarım birden hızlanmış ve içim beklenmedik bir heyecanla dolmuştu ama -Ayza o yoldan geçerken arabayı daha yavaş sürse de- yol boyunca ona rastlamamıştık. Keyifsiz bir şekilde sırtımı koltuğa yasladım.

"Araştırıyorum," dedi mutsuz bir şekilde. "Onu yeniden bulacağız."

"Önemli değil." Sesim sandığım kadar güçlü çıkmayınca ona dönmek zorunda kaldım. "Sadece hata yapıp yapmadığımı bilmiyorum."

"Yağmurlu bir gecede onu o yoldan kurtardın," dedi beni rahatlatmak ister gibi. "Senin kaçırdığın nokta bu. Onu sonsuza kadar kurtaramasan da bir geceliğine kurtarmış oldun. Ve önemsemediğin o bir gece, bir kelebeğin ömrüne denk."

İstemsiz gülümsemiştim. "Şiir falan da yazıyor musun sen?" diye sordum.

Güldü.

"Belki." Arabayı ustaca bir manevrayla kahvaltı edeceğimiz, deniz kenarında ama şatafatlı olmayan bir butik restoranın önünde durdurdu.

Her şey çok lezzetliydi. İştahım yeniden benimle olduğu için kendimi daha iyi hissediyordum. Sadece üzerimde bir hafiflik vardı. Bir şeylerden kurtulduğumun farkındaydım. Ayza da benim gibi çayını içerken kumsalı ve dalgaları seyrediyordu. Kıyının bomboş olması bana inanılmaz iyi geliyordu, deniz kenarlarını öyle çok seviyordum ki gördüğüm zaman onlara koşmadan edemiyordum. Gökyüzü ve ardındaki güneşin kızıllığı göz alıcıydı. Çok hafif bir müzik çalıyordu ama dalgaların sesi onu bastırmaya yetiyordu. Ortalık sakindi, ikimiz de dinleniyorduk sessizce.

"İlk defa huzurlu görünüyorsun." Düşüncelerimi böldüğünde ona doğru döndüm.

"Kıyıda yürüyelim mi?" diye sordum.

Yine şaşkın bakışları bir bana bir dalgaların vurduğu kumsala kaydı. Başını sallayarak benden önce kalktı. Kumlara ulaşmadan önce sandaletleri ayağımdan çıkardım, aynısını yaptığında ona bakıp güldüm.

"Sevdiğin bir şey," dedi. Kıyıda durmuş dalgaların gelip ayağıma vurmasını bekliyor ve her defasında beni gülümsetmelerine izin veriyordum.

"Sevdiğim bir şey," dedim ilk kez fark etmiş gibi. Ama sanırım benim de sevdiğim şeyler vardı. Sadece onları seversem ya da sevdiğimi söylersem hayatın onları benden alacağına inanıyordum. Buna o kadar inanıyordum ki bir şeyi sevdiğimde kendi içimde düşünmeye bile izin vermiyordum. Ama bunun doğru olmadığını kim iddia edebilirdi ki? Hayat, her zaman elimizdekileri bizden almak için örerdi ağlarını.

Yan yana yürümeye başladık. Onunla olmanın beni rahatsız etmediğini uzun zaman önce fark etmiştim. Soruları beni rahatsız etmiyordu artık, hatta onunla konuşmak bir terapi gibi geliyordu. Beni insanlara alıştırıyordu ve bunu beni rahatsız etmeden, üstelemeden yapıyordu. Bir şeyleri anlatmamı bile doğru zaman olduğuna inanana kadar beklemişti. Daha önce ne sorgulamış ne de yüzüme vurmuştu. Artık o kadar da yabancı değildi ve benim de insanlardan istediğimin bu olduğunu biliyordum. Durup durup beni geçmişin kuyusuna itmelerini değil, bu yüzden benim için üzülmelerini değil, yaptıklarıma kılıf uydurmalarını değil... Ayza bana iyi biri olma seçeneğini veriyordu ve bu ilk defa başıma geliyordu.

"Dün gece beni sevdiğini söyledin," dedim ona dönerek. Gözlerimiz kesiştiğinde, "Söyledim," dedi.

"Bu doğru mu?"

Tuhaf bir soru sormuşum gibi güldü. "Doğru."

"Peki, neden beni seviyorsun? Sevebileceğin onlarca kişi varken..." Bunu da gerçekten merak ettiğim için sormuştum. Bunu soracağım herhangi biri bir sürü cevap verirdi ama o cevaplar benim için yeterli olmazdı. Ayza'nın ise doğru cevabı vereceğini bir şekilde biliyordum. Bende benim bile görmediğim bir şeyleri gördüğünü...

"Ben bir mücevher tasarımcısıyım," diye açıkladı yürümeye devam ederken. "En kullanışsız sanılan taşların bile yontulduğunda nasıl birer hazineye dönüşeceğini bilirim."

Yalandan bir rahatsızlıkla, "Yani senin için tasarlayacağın bir şey miyim?" diye sordum.

Başını gökyüzüne çevirerek kahkaha attı.

"Tam olarak değil. Yani bir mermer düşün; çamura bulanmış, körelmiş, biçim vermesi çok zor... Ama usta bir heykeltıraş ona baktığında ondan nasıl bir eser çıkaracağını görebilir. Öyle bir şey. Zaten olduğun bir şeyi görüyorum, üzerini örtmenin önemi yok."

Düşünür gibi başımı yana yatırdım. Ayaklarımı kumların içine iyice batırıp çıkararak ağır ağır yürümeye başlamıştım.

"Ve bazı insanlar şeydir hani, hiç dokunulmamış yepyeni cildi olan, sayfaları hiç kırışmamış kitaplar okumayı sever. Bazıları da sahaflardan alınmış, daha önce onlarca kez okunmuş, sayfaları yıpranmış ama o yıpranışın bile bir sanat değeri taşıdığı belli olan eski kitapları okumayı sever. Sanırım ben sahaflardan alınmışları seviyorum." Doğal ve tereddütsüz bir şekilde elimi tutup yürümeye devam etti.

Sanırım ne demek istediğini anlamıştım.

Sadece yazılmış değil, yaşanmış bir romandı okumak istediği.

46. BÖLÜM: GÖKYÜZÜNÜN ALTINDA

Birini sevmeye başlamak bir anda olan bir şeydi ama birini sevmemek zaman alırdı. Bir evden çıkıp gitmek daha zordu; geçmişini, anılarını, yaşanmışlıkları ama en önemlisi alışkın olduklarını geride bırakmak gerekir. Oysa yeni bir eve girmek daha kolaydır, yeni olan şey insanı her zaman heyecanlandırır. Artık giyilecek hâli kalmamış, ipleri sökülmüş, sünmüş eski hırkanı üzerinden çıkarıp atmak daha zordur ama yeni kıyafetler insanı hep heyecanlandırır. İnsan vazgeçmekten, elinde olanı bırakmaktan rahatsızlık duyar ama yeniyi daima kollarını açarak karşılar.

Ama yaşadıkça ve yalnızlaştıkça sevmemek kolaylaşır, güvenmemek kolaylaşır; bırakıp gitmek, vazgeçmek kolaylaşır. Hâlâ kolayca sevebilen insanlar ya çok güçlüdür ya çok tecrübesiz. Hâlâ kolayca güvenebilenler ya hiç terk edilmemiştir ya da... Ya da çok incineceklerdir.

Hâlâ kalbiyle yaşayan pek az insan kalmıştı. Ve onlardan biri yanımda uzanmış benimle birlikte yıldızları seyrediyordu ama gökyüzünde hiç yıldız yoktu, kalbiyle bakmayanlar için.

"O olaydan sonra, gemi felaketinden... Babamla aram hiç iyi olmadı. Kendi işimi kurdum, büyüttüm ve ona ihtiyacım kalmadı. Yine de beni hiç bırakıp gitmediği için ben de onu bırakamadım sanırım ama onun gibi biri olmaktan da onun istediği gibi biri olmaktan da vazgeçmiştim." Boğazında bir şey düğümlenmiş gibi duraksayarak konuşuyordu. Bahçede, çimlerin üzerine uzanmayı yine ben istemiştim. Burası ikimizin buluşabileceği tek yer gibiydi. Hem içerisi hem dışarısı...

"Sonra sanırım inancımı kaybettim. Kötü bir aile, kötü bir ilişki deneyimi, kötü çevre, birbirini tekrar eden eğlenceler, kör ve sağır taklidi yapan insanlar, o insanlardan biri olmak... Zamanla uyuşmaya

başladım." Onun için üzüldüğümü göstermenin bir yolunu bilmiyordum, o yüzden konuşurken sadece dinlemeye karar verdim.

"Sonra yolda seninle karşılaştım, Dolunay olduğunu sanıyordum. Beni tersledin..." O anı hatırlayınca ikimiz de güldük. "Bu aslında bizi suçladığın ve haklı olduğun bir durum. Kendi hayatlarımızdan sıkılıyoruz; ben benimkinden sadece sıkılmamış, usanmıştım ama ne yapacağımı da bilmiyordum. Eve kapandım ve sadece tasarımlarıma odaklandım, bu hep böyleydi. Çocuklarla buluşuyorduk ama bir şekilde her şey aynıydı. Senin katıldığın aile yemekleri dışında." Yüzünden gölgeli bir gülümseme gelip geçti. "Konuşmasan da oradaki varlığını hissedebiliyordum, hani hep diyorsun ya sokak çocukları o yolların bir parçasına dönüşür diye, biz de zamanla o restoranlardaki sandalyelere dönüşüyorduk bence. Ama o yemeklerde sen bir sandalye değildin, sen oradaydın ve ben bunu hissediyordum." Dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktı ama sonra yeniden başını çimenlerin üzerine bıraktı.

Restorandaki bir yol tabelası ya da sokak lambası gibi hissettim bir anlığına. O kadar elle tutulur ve kalıcı bir şekilde ki önemli olan da bu gerçeklik duygusunu sonuna kadar yaşayabilmekti bence.

"Dolunay'ın evlat edinildiğini biliyorduk. Ve evlenmeden önce babam her zamanki şüpheciliğiyle onu araştırmamı, biyolojik ailesinin hayatta olup olmadığını öğrenmemi istemişti." Sesi artık resmî ve gergin çıkıyordu. "Daha sonra başımıza bela olmayacaklarına emin olmak istedi... Dediğini yaptım ve yetimhane kayıtlarından senin varlığını öğrendim, seni çok araştırmadım, sadece okula gittiğini ve yarı zamanlı işlerde çalıştığını biliyordum. Hayatına burnunu sokmak istemedim ama keşke daha fazlasını araştırsaydım, o zaman sana bu kadar geç kalmazdım." Bana çevirdiği gözlerinde hüzünle harmanlanmış pişmanlık dolu bir his vardı.

"Uzun zaman önceydi," diyerek devam etmesi için elimi salladım.

"Seni öğrendim ama babama bundan bahsetmedim, Dolunay'a bildiğimden bahsetmedim. Uçuş kayıtlarından sık sık İstanbul'a seyahat ettiğini biliyordum ve seninle görüştüğünü anlayınca bu konuya da burnumu sokmamaya karar verdim. Onun hayatından uzak durmaya özen gösteriyordum." Kendine neden müdahale etmediğini hatırlatmak ister gibi bazı şeylerin üzerine özellikle vurgu yapıyordu.

"Senin Dolunay olmadığını, yer değiştirdiğinizi fark ettiğimde bundan gurur duymasam da sıkıcı hayatıma bir eğlence çıkmış gibi hissettim. Alay etmek için falan değil, sadece başka biriydin, başka bir dünyadan gibiydin. Ve kimsenin anlamadığını sandığınız oyununuzu bildiğim için seninle uğraşmak hoşuma gitmişti." Ellerini gözlerinin üzerine kapatınca onunla birlikte güldüm.

"Bir gece evde çok sıkılıyordum ve kendi dünyamdaki en farklı şey olduğun için seni görmeye geldim. Bahçede oturuyordun, beni fark etmedin."

"Beni röntgenliyordun yani," diye araya girdim.

Ellerini yüzünden çekerek tek gözünü mahcubiyetle kıstı ama gülümsüyordu. "Gurur duymadığım şeyler yaptım," diye kabul etti.

"En azından farkındasın..." Gözlerimi kapatıp devam etmesini bekledim.

"Sonra o defteri şezlongda bıraktığını gördüm ve merak ettim. Okumaya başlayınca da kendimi durduramadım. Çok etkilenmiştim, çökmüştüm, kendimi berbat hissetmiştim; kendimden, insanlardan, dünyadan nefret etmiştim. Sonra sahilde uzun uzun yürüdüm, zaman geçirmeye çalışıyordum ama eve geldiğimde okuduklarımı hâlâ aklımdan çıkaramıyordum ve çıkaramayacağımı anladığımda bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüm..." Derin bir nefes aldı. O defteri hayatım boyunca ilk kez bir yerde bırakmıştım, o an ne düşünüyordum da asla yapmayacağım bir şey yapmış ve defteri ardımda bırakmıştım, bilmiyordum ama belki de bu kaderdi.

"Sonra babama telefon açtım, düğünü hemen yapmak istediğimi söyledim, normalde birkaç yıl daha bekleyecektik. Babam başta karşı çıktı çünkü Dolunay'ın aile şirketi iyi durumda değildi ve artık kârlı bir ortaklık olmayacaktı onun için ama ben-" Bir an duraksadı ve doğru kelimeyi arar gibi bekledi. "Israr ettim," dedi.

"Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, belli bir planım yoktu. Şanslı biriysem eğer -ki öyle olduğumu düşünüyordum- evlendiğimizde Dolunay'ın yerinde sen olurdun ve ben seninle bir şekilde yakınlaşırdım. Ya da Dolunay'ı ikna etmeye çalışacaktım, onun yerine senin geçmen için..." Sanırım kendi kendine tuhaflığına güldü. "Saçma bir plan-

dı ve düşünmeden, pervasızca hareket etmiştim ama sandığımdan da şanslıymışım, Dolunay düğünden kaçmaya karar verdi ve sen orada gözlerimin içine bakıyordun. Onun yerine geçmeyi kabul etmeseydin sana yalvarmaya hazırdım çünkü senden ayrılmaya hazır değildim."

Dünya tuhaf bir döngüye sahipti. Bir yanı gündüz, bir yanı geceydi. Sanki hayatınızın bir dönemi de öyleydi. Eğer gündüzü yaşıyorsanız, benim tavsiyem gece için hazırlık yapmaya başlamanızdı. Eğer karanlıkta kalmış gibi hissediyorsanız sabredecektiniz, güneş her an doğabilirdi. Bütün yazların ardından kışın geleceğiyle kendimi korkutsam da kışların sonunun da bahar olduğunu artık unutmamalıydım.

"Paris'i görmesini istediğim sendin," diye itiraf etti. "Aslında kıyafetlerin hepsi senin için alınmıştı. Dolunay'ın kendi kıyafetleri vardı, bunu sorgulamaman beni şaşırtmıştı ama işime gelmişti. Odanı senin için hazırladım." Gözlerini yumdu. "Her şey, her zaman senin içindi Çiçek, dünya bir kereliğine olsun senin için dönsün diyeydi."

Hepsi buydu. Her şeyi anlatmış ve oldukça rahatlamıştı. Şimdi gözlerime odaklandığında bakışlarında sadece beklenti vardı. Anlayış istiyordu. Benim haberim bile olmadığı zamanlarda benimle ilgili planlar kurmuştu. Aslında beni oyuna getiren oydu. Ama onun tek günahı çok iyi biri olmasıydı.

"Tüm bunları bana yardım etmek için mi yaptın yani?" diye sordum. "Kimsesiz bir kıza yardım etmek için mi?"

"Hayır," dedi çabucak. "Kendime de yardım etmek için yaptım. Seni tanımak istedim. Evet, daha iyi bir hayat yaşamanı ve sana iyi davranılmasını, çok iyi davranılmasını istedim ama seni tanımayı çok istedim." Bakışları içtenlikle doluydu. "Mermer mezarlığında, yığınların altında kalmış çok güzel bir heykeldin."

Mermer mezarlığı... Ne kadar da uygundu. Beni oradan çıkarsa da orası hâlâ bir mezarlıktı ve işlenmeyi bekleyen bir sürü mermer vardı. Bu gerçeklikten kopabilsem belki bir gün ben de bir heykel olabilirdim, sadece bir mermer değil...

"Artık biliyorum," dedi kendi kendine. "Dünyaların birleşmeye ihtiyacı var. Sen yoksullar ve zenginler diye ayırıyorsun hayatı. Haklı-

sın. Sadece siyah boyayla resim yapanlar ve sadece beyaz boyayla resim yapanlar... Ama asıl sanat iki renk, hatta tüm renkler bir araya gelince oluşuyor. Şarkıları güzel kılan hem müziği hem de o müziğe eşlik eden sözleridir." İkimiz de düşüncelere dalmıştık. "Benim imkânlarım vardı, senin anlamların..."

"Tasarımlarını çaldım, Ayza," dedim kendimi daha fazla tutamadan. "Geceler boyu emek verdiğin tasarımlarını çaldım ve sattım. Bu seni hiç kızdırmıyor mu?" Gerçek bir merakla kaşlarımı çatarak ona baktım.

Ama o güldü. "Üzgünüm ama," dedi. "Çalamamışsın. Sandığın kadar iyi bir kötü değilsin." Gülmeye devam etti. Anlamaya çalışarak doğruldum ve çimlerin üzerinde bağdaş kurdum. Hâlâ gülüyordu.

"Masanın üzerinden aldığın dosya benim tasarımlarım değildi, şirketim amatör tasarımcıları desteklemek için bir proje yürütüyor. Bu yüzden gelen tasarım dosyalarından birini almışsın ama tabii ki onu da onlara bırakmadım." Muhtemelen benim rahat etmem için doğrulup karşıma geçmiyor, hâlâ inatçı bir nezaketle yüzüme değil gökyüzüne bakıyordu.

"Yine de çaldım," diye direttim.

"Hayır," dedi. "Çalmak istesen masayı kurcalar, doğru tasarımları bulurdun. Sen yapmak zorunda olduğunu düşündüğün için önüne gelen ilk şeyi alıp çıkmışsın. Tasarımları saklamıyordum, istesen onları hatta daha fazlasını da bulurdun. Kasaya da ulaşırdın... Yapabileceğin çok şey vardı. Ama alabildiğin tek şey bir saat ve yanlış bir dosya oldu."

"Saati de mi biliyorsun?" Dehşete kapılmıştım.

"Tereddüt ettin," diye açıkladı. "Sana saatin çantada olup olmadığını sorduğumda, 'Değerli miydi?" diye sordun. Kötü kalbi olan biri bunu sormazdı. Değerli olduğunu söylesem saati de araba gibi geri alırdın." Düşüncelerini yüzünden okuyamıyordum. Ağzım açık kalmıştı. Bu kadar çok şeyi bildiğini kırk yıl düşünsem akıl edemezdim. Hem de onun katıksız bir aptal olduğunu düşünürken... Aptal olan benmişim ama bu, rahatsız edici değil aksine rahatlatıcıydı çünkü içimde bir yerde onun için endişelenip durduğumu biliyordum.

"Bütün bunları umursamıyor musun?" diye sordum nihayet konuşabildiğimde. Sonunda başını bana çevirdi ve dudaklarını birbirine bastırarak doğruldu. Artık o da benim gibi oturuyordu ve tamamen yüz yüze bakıyorduk. İyi ki utanma duygusu diye bir şey yoktu bende, yoksa yerin dibine girerdim.

"O kadar da aptal olmadığımı görmek seni şaşırttı mı?" Gözlerini kısa da dudaklarında ukala bir gülümseme belirdi. Hesap sorar gibi kaşlarını kaldırmış, cevap vermemi bekliyordu.

"Ne yalan söyleyeyim, şaşırttı..."

"Şu tasarımlarımı isteyen şirketteki muhbirim," dedi resmileşerek. "Bana haber verdiğinde peşine düştüm. Şu senin Ömer'e ulaştık ve herifi takip edince de sana. Bu da beni epey şaşırttı, haberin olsun."

Saçma sapan bir şekilde buna gülmüştüm. Biraz bile utanmam yoktu.

"Başta çok sinirlendim," dedi ve konuşurken ses tonu bir şekilde sertleşmeye başladı. "Hayal kırıklığına uğradım ama bu kadar yanılacağımı düşünmüyordum, şu mermer ve heykel olayına geri döndüm ve biraz daha araştırma yaptım. Senin böyle bir şey yapman için bir sebep olmalıydı. O çocuğa âşık olmadığını biliyordum, birine âşık olabilecek durumda değilsin."

Bu biraz ağır olmuştu. Yani bunun farkında olmamız, her ikimizin de... Ama bir yandan da rahatlatıcıydı. Kendisine âşık olmamı beklemiyordu en azından. Sandığımın çok üzerinde çalışıyordu kafası.

"Sonra Şirin'in varlığını öğrendim, hastalığını öğrendim ve bunu neden yaptığınızı anladım. Bu yüzden, benim tasarımım olmasa da başkasının emeğinin alınmasına da göz yumamazdım, dosyayı onlardan aldım ama arkadaşına istediği parayı verdim. Merak ediyorsan kardeşinin tedavisi başladı ve onlar için uygun bir ev bulması için de birkaç ayarlama yaptım."

"Ev bulması mı?" Bunu nasıl çözebilirdi ki?

Yere bakarak gülümsedi. "Açık bir kitap gibisin, Çiçek," dedi şefkatle. "Aslında bütün işaretleri veriyorsun. Okuduğun tek kitap *Fareler ve İnsanlar*. İzlemeyi sevdiğin tek film *Oz Büyücüsü*. Bir evin olmasını istiyorsun."

Kendimi olduğum yerde sırtüstü yere bıraktım. Başımdan aşağı kaynar sular dökülse anca bu kadar afallardım. Kendimi tam bir salak gibi hissetmeye başlamıştım. Çözülen bacaklarımı tutup gülerek beni kendisine doğru hiç zorlanmadan çekti.

"Kaldır başını," derken eğlendiği oldukça ortadaydı.

"İstemiyorum."

"Kalk, hadi. Sen utanacak biri değilsin."

Görmese de karanlıkta omuz silktim. "Utanmadım zaten. Senin bu kadar zeki, benim bu kadar aptal olmamı sindirmeye çalışıyorum."

"Oh olsun, küçük hanım," dedi gayet keyifli bir şekilde. "Aylardır egomu yerle bir ettin. Bunu hak ediyorsun ama kötü hissetmeni istemiyorum ve yüzüne bakmak istiyorum." Bacaklarımın üzerinden emekler gibi eğilip bana doğru uzandı.

"Şu Ömer," dedi kaşlarını çatıp. Kolları başımın iki yanında dururken konsantre olamıyordum. "Onun bu hikâyedeki yeri nedir?"

"Hastanede paramı çalan kadını hatırlıyor musun?" diye sordum kısık bir sesle, cümleyi tam kuramamıştım. Kendimden bir parça sattığımı...

Başını salladı.

"Ömer'le de orada tanışmıştık. Birlikte alıp kaçtılar parayı. Sonra ben Doğukanlarla tanışıp yeni bir düzen kurduğumda, haftalar sonra onu bir hastanenin çıkışında gördüm. Kucağında kardeşi vardı, ölmek üzereydi. Cebimdeki bütün parayı çıkarıp verdim. Sonra onlara gidip gelmeye, yiyecek götürmeye, kıyafet götürmeye başladım. Ne bulursam..." Nefes almak için durdum. "Sonra bana o kitabı verdi, Sen George'sun dedi. George olma fikrini sevmiştim. O da Lennie oldu. Hayat öyle aktı işte." Öylesine olmuş, zorunda kalmamışız, kendi yollarımızda çaresiz ve çıplak yürümemişiz gibi omuz silktim.

"Senden paranı çalan birine sırf kötü durumda diye cebindeki bütün parayı mı verdin?" Soru sormak için değil de ne yaptığımı göstermek için kurmuştu bu cümleyi. "Görünüşe göre," dedi alayla yüzüme daha da eğilerek. "Cehenneme bile sığmayacaksın bu kötülüklerle."

İstemsiz kıkırdadım.

"Ah Çiçek..." dedi hiç de onaylamayan bir tavırla. Kolunu sağ tarafımdan çekip kendini yanıma attı, yeniden çimlere uzandığında tutup yine beni kendine doğru çekti. Bu defa daha güçlüydü, daha az korkuyordu, beni incitmeyeceğini bildiğimi biliyordu. Kolunu sırtımdan dolayıp ona yaslanacağım şekilde döndürdü. Başımı göğsüne yaslayarak dudaklarını uzun bir süre saçlarımın üzerine bastırdı. "Tatlı kâbusum benim."

47. BÖLÜM: YENİ KEŞİFLER

Rutinlerimiz giderek çoğalıyordu. Arabayla şehri keşfetmek, müzeleri ziyaret etmek, kiliseleri görmek, deniz kıyısında yürümek... Birkaç günde bir mutlaka o wafflecıya gidip iki porsiyon waffle yemek... Ve nereye gidersek gidelim dönüşte hep aynı caddeye uzatıyorduk yolu, Şimal'i ararken her sabah ya da her akşam yine elimiz boş dönüyorduk. Ayza babasına ulaşmaya çalışmıştı ama adam verilen işte bir hafta bile çalışmamış, habersiz çekip gitmişti. Polis karakoluna gitmiştik ve Ayza'nın imkânlarını kullanmamıza rağmen ona ulaşamamıştık, öyle çok sokak çocuğu vardı ki...

Tüm Girne'yi ayaklarımızın altında gibi hissedebildiğimiz, gerçeküstü manzarasıyla St. Hilarion Kalesi'ne çıkmıştık. Suriçi'ne gidip tarihin birer armağanı olan, mistik bir havaya sahip birbirinden farklı medeniyetlerin kalıntılarını görmüştük. Köyleri ziyaret etmiş, Ayza'nın bile daha önce gitmediği yerleri dolaşmıştık.

Tekneyle açılıp Karpaz Yarımadası'na gitmiş, altın madenine benzeyen kumsalında yürümüş, yeni keşfedilmiş kadar pürüzsüz denizine girmiştik.

Onun en sevdiği yer olan, Helenistik Roma dönemlerine uzanan Batık Gemi Müzesi benim de favorilerim arasına girmişti. Limanla dip dibe olan bu yer, insana resim yaptırmak isteyecek bir manzaraya sahipti.

"Girne'yi korumak için Bizanslılar tarafından yapılmış," diye açıklamıştı Ayza bana. İçimden *insanlardan korunmak için*, diye geçirmiştim ve sonra yapıya zarar verenin, büyük hasar almasına neden olanın yine insanlar olduğunu öğrenmiştim. Dünyadaki bütün güzelliklerle bir derdimiz vardı sanki. Çirkinliğimize uyum sağlaması için onları da yakıp yıkmaya yüzyıllardır devam ediyorduk.

Daha sonra Bellapais Manastırı'na gittik, Gotik sanatın en önemli eserlerinden biri olduğunu söyledi. Kafayı dünyadaki güzel şeyleri bana göstermeye takmıştı. Her gün farklı bir yerde, farklı bir şeyler yapıyor ve aynı yere ikinci kez gitmiyorduk.

Kalmaktan memnun olduğum ama ayarlamasının oldukça zor olduğunu söylediği yerlerden biri Karmi Köyü olmuştu. İngilizlerin ilk sığındığı yer olarak geçiyormuş ve köy sakinlerinin çoğunluğunu hâlâ İngilizler oluşturuyormuş. Kıbrıs'ta yabancı uyruklu çok fazla insan yaşıyordu. Ayza ile birlikte çalışanların da yarısı Türk, yarısı farklı ülkelerdendi. Artık eskimiş olsa da hâlâ kullanımda olan kırmızı bir telefon kulübesinin önünde zorla bir fotoğrafımı çekti. Bu da yaptığımız başka bir şeydi, sürekli fotoğraflarımı ya da videolarımı çekiyor ve Dolunay'a gönderiyordu.

Ayza beni götürmek istemiyordu ama son gittiğimiz yerde o kadar çok duymuştum ki ismini, Barbarlık Müzesi'ni de görmek istemiştim.

"Buna gerek yok," dedi. "Görmeni isteyeceğim bir yer değil."

Şikâyet eden bir tavırla, "Beni dünyada olup biten şeylerden koruyamazsın," dedim. İkna olmamış gibi başını iki yana salladı. "Ciddiyim Ayza," diye üsteledim. "Görmek istiyorum. Tarihten de ne olduğundan da kaçamazsın."

İsteksiz bir şekilde kabul etti.

Burası Kıbrıs'ta görev yapan, Kıbrıs Türk Kuvvetleri Alay Doktoru, Binbaşı Nihat İlhan'ın ve ailesinin yaşadığı evdi. Korkunç bir katliamın ardından müzeye dönüştürülmüştü. EOKA milisleri ile Yunan subayları komutasındaki bir Rum birlik, tüfek ve tabancalarla eve saldırmıştı. Evde binbaşının ailesi dışında daha güvenli olacağı düşüncesiyle sığınan ev sahipleri ve komşuları da vardı. Dokuz insan, kurşun yağmuruna tutulan bir evin içinde, ışıkları söndürerek korunmaya çalışmıştı. Ama caniler evden hiç geri ateş edilmemesinden cesaret bularak kilidi kırmış ve içeriye girmişti. Öldürmek için girmişler ve acımasızca, banyoda saklanan insanların üzerine ateş etmişlerdi. Hem de hiç durmadan... Çocuklarına sarılarak küvete saklanan bir anne ve üç çocuğu, içeriye girmesinler diye kapıyı tutmaya çalışan yaşlı bir kadın orada şehit olmuştu. "Kanlı Noel Katliamı" olarak da tarihe kara bir leke olarak geçen bu korkunç olay, döneminin dünya

basınında da tüyler ürpertici açıklamalarla yer almış; Kıbrıs Türklerine yapılan bu vahşi zulmün yaşandığı ev Lefkoşa'da, Barbarlık Müzesi olarak ziyaretçilere açılmıştı.

Dışarıdan baktığınız zaman yolun köşesinde kalan; tek katlı, bahçeli, küçük, şirin bir aile evi gibi görünüyordu. Belediye daha sonra evin bulunduğu sokağa binbaşının eşinin adını vermişti. İçeriye girerken herkes bu katliamı öğrenmiş oluyordu. Kimi okuyordu etrafta asılı yazılardan, kimine birileri anlatıyordu. Ama içeriye girdiğinizde o katliamı görüyordunuz, ölümün kokusunu alıyordunuz. Sayılamayacak kadar çok olan kurşun izleri siyah çerçeveler içine alınmıştı. Tavandan aşağıya sarkan, katliamın yapıldığı Aralık 1963 yazısına kırmızı boya ile üzerinize doğru akan bir kan görüntüsü verilmişti. Siyah beyaz resimler vardı, o güne dair basında yer almış haberler vardı. Banyoya girdiğinizde o günü yaşıyordunuz. Her şey çok gerçekçiydi...

Dışarıya çıktığımızda gökyüzüne baktım yeniden; içimden ağlamak değil, kusmak geliyordu. İğreniyordum yine. Beni neden buraya getirmek istemediğini biliyordum. Ama görmezden gelmek sahip olduğumuz en büyük korkaklık, kulaklarımızı kapatmak edinebileceğimiz en büyük yanılgıydı.

Yirmi üç yıldır yaşıyordum ama insanın insanla derdi neydi, hâlâ anlamıyordum.

48. BÖLÜM: BİRKAÇ CÜMLE

Ayza, Dolunay ve Doğukan ile bilgisayar üzerinden görüntülü bir konuşma gerçekleştirirken ben ödev olarak verdiği bir tariften tatlı yapmaya çalışıyordum. Yemek yapmaya başladığım zaman yemek yemenin ne demek olduğunu öğreneceğimi düşünüyordu. Aşamaları bilmenin sonucuna anlam kattığına inanıyordu. Bense sadece kendimi oyalıyordum.

Bahsettiği evin satışı için konuşuyorlardı. Dünya için küçük olsa da bir sürü insanın hayatı için büyük bir iyilik yapıyorlardı ama ben kendimi bunun dışında tutmaya devam ediyordum. Ayza dışında kimse değişmeyeceğimin farkında değildi çünkü bu benim olduğum kişiydi, Ayza sadece hayatımı daha katlanılır kılmaya çalışıyordu ki onu takdir ettiğim şeylerden biri buydu. Baskı yoktu, sadece yardım ediyordu.

Basit olandan başlamıştım, pudingli ve çilekli bir pasta yapıyordum ve hazır kek kullanıyordum. Yani benimle alay ediyordu ama sonunda ortaya çıkan şeyi yemek için hevesliydim. İşimin bittiğini söylemek için omzumun üzerinden salona baktım ama artık orada değildi. Çalışmak için yine odasına kapandığını düşündüm. Üzerini süslediğim keki buzdolabına koyup kendime bir kahve aldım, merdivene doğru yürümeye başladığımda merdiven boyunca basamakların üzerine yapıştırılmış küçük, renkli not kâğıtlarını fark ettim.

Kahveyi ilk basamağa bırakarak, ilk not kâğıdını ucundan yavaşça çekip elime aldım.

"Yine de sürdürüyorum; yorgunsak eğer, bu daha önceden çok uzun bir yolu yürüdüğümüzden değil midir? Ve insanın yeryüzünde verilecek bir savaşı olduğu doğruysa, o bezginlik duygusu ve başın yanıp tutuşması, uzun süredir mücadele ettiğimizin bir göstergesi değil midir?"[17]

---

[17] Vincent Van Gogh, *Theo'ya Mektuplar*, Çev: Pınar Kür, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, Mayıs 2013, s. 27.

Kaşlarımı çatarak cümleyi birkaç kez daha okudum ve ikinci basamaktaki notu elime aldım.

"Melankoliden kurtulmamamın nedenlerinden biri bu işte; sonra, dostluğun, güçlü, ciddi sevgilerin olabileceği yerde bir boşluk buluyor insan içinde, moral enerjisini kemiren bir düş kırıklığı duyuyor; sanki yazgı, sevecenlik içgüdülerine karşı bir barikat kurmuş, içimde bir iğrenme seli yükselip beni boğacak gibi oluyor. Ve haykırıyorsun: 'Daha ne kadar sürecek bu Tanrım!'"[18]

Diğer not kâğıdını aldım.

"İnsan kimi kez korkunç umutsuzluğa kapılıyor, sanki cehennemdeymiş gibi hissediyor kendini ama başka, çok daha iyi şeyler de var işin içinde.

Birinci: Sevmemek ve sevilmemek

İkinci: Sevmek ve sevilmemek (benim durumum)

Üçüncü: Sevmek ve sevilmek

Bana sorarsan ikinci aşama birinciden daha iyi, ama üçüncüsü! En harikası o!"[19]

Not kâğıdını avucumun içinde buruşturmak istedim, bu onun için yazılmıştı; onun gösteriş dolu, gerçek olmayan yaşamını vurgulamak için...

Diğer nota uzanırken isteksizleşmeye başlamıştım ama içim içimi yiyordu cümleleri okuyabilmek adına.

"Kısacası iyileşmeye çalışıyorum artık -kendini öldürmeye kalkmış ama suyun çok soğuk olduğunu anımsayınca var gücüyle yeniden kıyıya dönmeye çalışan bir adam gibiyim."[20]

Bu cümle boğazımda kocaman bir yumruya neden olmuştu. Diğer notu almak için biraz beklemem ve basamağa oturup okuduklarımı biraz sindirmem gerekmişti. Ne büyük acı, ne cesur bir itiraftı.

"Çoğu kişinin gözünde neyim, kimim ben -bir hiç, ya da aksi suratlı bir adam. Toplumda doğru dürüst bir yeri olmayan, hiçbir zaman da

---

[18] Vincent Van Gogh, *Theo'ya Mektuplar*, Çev: Pınar Kür, s. 44.
[19] Vincent Van Gogh, *Theo'ya Mektuplar*, Çev: Pınar Kür, s. 51.
[20] Vincent Van Gogh, *Theo'ya Mektuplar*, Çev: Pınar Kür, s. 230

hiçbir yer bulamayacak olan, kısacası, alçağın alçağı biri. Pekala, diyelim ki bunlar doğru, gene de yaptırımla, böylesi bir hiçin yüreğinde neler olduğunu dünyaya göstermek isterdim."[21]

Her cümle diğerinden daha çok içime çekilmeme neden oluyordu sanki. Her cümle kelimelerin mezarlığı oluyordu göğüs kafesimde.

"Nasıl oldu bilmiyorum ama elimde olmadan, ailenin baş edilmez, kuşku uyandırıcı bir kişisi haline geldim, en azından güvenilmeyecek biri... Bu halde kime ne yararım dokunabilir?"[22]

Bir süre merdivenin korkuluklarına yaslanıp öylece durdum. Gözlerimi kapatıp bir süngerin suyu emmesi gibi cümleleri içselleştirmeyi bekledim. Bu neydi, bilmiyorum ama insanın yüzüne böylesine çarpan, kalbine ince uçlu bir kalemle incecik, belki görünmeyecek bir çizgi atan bu cümlelerin oturup biraz düşünülmesi gerekiyordu. İnsan olarak ne acelemiz vardı şimdiki zamanda? Durup bakmayı, gerçekten görmeyi, dinlemeyi, okuduğumuzu anlamayı, sevmeyi ve sevilmeyi beceremiyor, her şeyi aceleye getirip duruyorduk.

"Sevgili Theo," diye başlıyordu diğer basamağın üzerine yapıştırılmış kâğıttaki cümle. *"Yürüyeceğimiz yol dar, onun için dikkatli olmalıyız. Bizim varmak istediğimiz yere başkaları nasıl gittiler, biliyorsun. Biz de o basit yolu seçmeliyiz."*[23]

Diğer basamakta birkaç not kâğıdı alt alta yapıştırılmıştı. Beni uzun ve yorucu bir ağıtın beklediğini hissediyordum. Elim isteksizce uzandı. Birbirine yapıştırılmış üç sıra kâğıdı dikkatlice elime aldım.

"İnsanlar çoğu kez ellerinde olmayan nedenlerden dolayı hiçbir şey yapamama durumunda kalırlar. Kim bilir, hangi korkunç, korkunç, çok korkunç kafesin içinde hapsolmuşlardır. Kurtuluş da vardır bir yerlerde, biliyorum, geç kalmış bir kurtuluş. Haklı ya da haksız yere yok edilmiş bir iyi ad, yoksulluk, yazgının oyunları, felaketler... İnsanları hapseden şeyler bunlar işte.

İnsanı kendi içinde kapalı tutan, çevresine aşılmaz duvarlar ören; hatta sanki toprağa gömen şey nedir, her zaman bilemeyebilir, ama, yine

[21] Vincent Van Gogh, *Theo'ya Mektuplar*, Çev: Pınar Kür, s. 75.
[22] Vincent Van Gogh, *Theo'ya Mektuplar*, Çev: Pınar Kür, s. 40.
[23] Vincent Van Gogh, *Theo'ya Mektuplar*, Çev: Pınar Kür, s. 15.

de birtakım parmaklıkların, kapalı kapıların, duvarların varlığını hissederiz. Bütün bunlar hayal mi, kafamda uydurduğum fanteziler mi? Sanmıyorum. Sonra soruyorsun kendi kendine: "Tanrım! Daha böyle sürecek mi bu? Hep mi böyle sürüp gidecek? Sonsuzluğa dek mi?" Kişiyi bu esaretten çekip kurtaran nedir bilir misin? Çok derin ve ciddi sevgi. Dost olmak, kardeş olmak, sevmek... En üstün erk ile, sanki sihirli bir güçle hapishanenin kapısını açan bu işte... Bu olmadı mı insan ömür boyu hapiste yaşıyor.

Duygu birliğinin yeniden doğduğu yerde yaşam yeniden başlar."[24]

Acımasına rağmen dizlerimi basamağa bastırdım. Kâğıtlar ellerimden düşüp ahşap zemine yığıldı. Daha bitmemişti. Birkaç basamak daha vardı çıkmam gereken ama dizlerimde derman kalmamıştı. Başımı kaldırdım, ıslanmış kirpiklerimin arasından yukarıyı görüyordum. Çok az kalmıştı ama çok az kaldığında her şey daha zordu. Çok az kalana kadar, o kadar çok şey yaşaman gerekiyordu ki artık o son cümleyi okumanın, belki o kadar da önemli olmadığını görüyordun. Artık basamakların en sonuna çıkmanın o kadar da önemli olmadığını biliyordun. Para kazanmaya çalıştığım kadar insanları ya da kendimi, hayatımı geri kazanmaya çalışsam, belki de şimdi bu basamakların üzerinde dizlerim ezilmeyecek, belki kirpiklerim ıslanmayacaktı. Paranın her şeyi çözebileceğine o kadar inandım ki ölürcesine çalıştım, o parayı kazanmak için her şeyi yaptım. Gidebildiğim kadar ileriye gittim. Şimdi önümde sadece birkaç basamak vardı ama her şey anlamını yitirmişti. Ona sahip olmak üzereyken onun değerini yitirmiştim. Bir düş çok fazla şeyi kaybetmene, çok şeyden fedakârlık etmene, çok fazla bedel ödemene neden oluyorsa o gerçekten ulaşmak istediğin bir düş müydü?

Ve çaresizlik, sırf o kadar yol geldiğin için artık sonunu görmek istemesen de geri dönememek miydi? Bu artık sadece ne olduğunu bildiğin bir yoldu, düşlerini yitirirken...

Diğer kâğıda uzanırken çeneme doğru sızan yaşları elimin tersiyle sildim.

"İnsanın ruhunda koca bir ateş yanıyor olabilir, ama hiçbir zaman kendi kendisini ısıtamaz onunla; gelip geçenlerse sadece bacadan çıkan

[24] Vincent Van Gogh, *Theo'ya Mektuplar*, Çev: Pınar Kür, s. 47.

cılız dumanı görürler ve yollarına devam ederler."[25]

"Şimdi tutturduğum yolu sonuna dek sürdürmek zorundayım; okumazsam, kendi bildiğim gibi çalışmazsam, hiçbir şey yapmazsam, aramaktan vazgeçersem, işte o zaman yok olurum. En acı yazgı olur benimki."[26]

"Yaşamı yaşamaya değer kılan şeyler de var bu dünyada, görüyorsun ya."[27]

Düşürdüğüm kâğıtları yeniden avuçlarımda topladım. Bir basamak daha çıktım.

"Gene de, gözümün önünde bir gelecek canlandırmaktan kendimi alamıyorum."[28]

Son basamağa geldiğimde kâğıtta yazılanlara bakmadan üzerine basıp geçmek istiyordum. Sanki o son kâğıttaki cümle bir şeylerin belirleyicisi olacakmış gibi... Hayatımın özeti gibi... Ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Ne yapmaya çalıştığını görüyordum. Yaramı dağlıyordu. Kızgın bir ateş basıyordu üzerine artık kabuk bağlasın diye.

Son notu elime aldım.

"Değirmen yıkılmış ama rüzgâr hâlâ esiyor."[29]

Artık duygularım uçurumdan aşağıya yuvarlanan bir çığ gibiydi. Son basamağa oturup biraz bekledim. Son cümleyi dilimin ucundaymış gibi sesli bir şekilde mırıldanmaya çalıştım. *Rüzgârın hâlâ estiğini...*

"Sanırım bitirdin." Sesi arkadan gelince görmesine izin vermeden gözyaşlarımı silmiştim ama ağladığımı anlayacağını biliyordum.

"Bitirdim," dedim çatallaşmış sesimle. "Neydi bu böyle?"

"Benimle biraz aşağı gelir misin?" Birkaç basamak inip kalkmam için elini uzattı. Sessizce onu takip ettim. İlk basamağa bıraktığım ve inerken görmediğim kahve fincanı, attığım adımla birlikte devrilip zemine döküldü.

---

[25] Vincent Van Gogh, *Theo'ya Mektuplar*, Çev: Pınar Kür, s. 44.
[26] Vincent Van Gogh, *Theo'ya Mektuplar*, Çev: Pınar Kür, s. 42.
[27] Vincent Van Gogh, *Theo'ya Mektuplar*, Çev: Pınar Kür, s. 66.
[28] Vincent Van Gogh, *Theo'ya Mektuplar*, Çev: Pınar Kür, s. 126.
[29] Vincent Van Gogh, *Theo'ya Mektuplar*, Çev: Pınar Kür, s. 135.

"Boş ver onu şimdi," dedi. Beni salona kadar çekiştirip elimi bırakarak kitaplığın önünde durdu. Uzun parmaklarını dikkatli bir şekilde kitapların omurgalarında dolaştırmaya başladı. Memnun şekilde bir kitabı eline alıp tekrar geniş kitaplığın sonuna doğru yürümeye devam etti. Bir tane daha kaptıktan sonra dudaklarını birbirine bastırarak kitapları bana uzattı.

"Bunlar ne?" diye sordum anlamaya çalışarak.

"Eğer bir çocuk sana *Fareler ve İnsanlar*'ı verebiliyorsa ve başka bir çocuk sana *Küçük Prens*'ten bahsedebiliyorsa benim de sana kitap hediye etmeme izin vermek zorundasın." Ciddi bir ses tonuyla konuşmasına rağmen yine de gülümsüyordu.

"Saçmalama," dedim. "Başka kitap okumak istemiyorum."

"Israr edeceğim, hem de sen kabul edene kadar."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bunun işe yarayacağını sana düşündüren ne?"

Biraz düşündükten sonra pes etmiş şekilde, "Karşılığında istediğin her şeyi yaparım," dedi.

"İstediğim bir şey yok." Basitçe omuz silktim.

Gözlerini kısarak burnundan derin bir soluk aldı. "Lütfen," dedi yoğun bir istekle. Bunun o çocukların bana kitap vermesi veya kitaptan alıntı yapmasıyla ilgisi olmadığını biliyordum.

"Neymiş onlar?" Kitapların ismini görmek için parmak uçlarımda yükselip elindekilere bakmaya çalıştım.

Hemen birini havaya kaldırdı. "Van Gogh," dedi. "İsmini aldığın tablonun ressamı. Onu daha yakından tanıman gerektiğini düşünüyorum. Biraz önce okuduğun her bir alıntı ona aitti."

"Nedenmiş?"

"Çünkü isimlerin insanları yansıttığına inanıyorum. Ve içten içe, ne kadar konuşursak konuşalım bizi dinlemeyeceğini çünkü ne kadar uğraşırsak uğraşalım seni anlamayacağımızı biliyorum. Bu yüzden bu kitabı ve o alıntıları seçtim. Senin kadar acı çeken birinden dinlemeni istedim. Seni anlayan biriyle konuşmanı." Belki de okuduğum birkaç cümlenin beni bu kadar etkilemesinin sebebi buydu. Hayatım boyun-

ca benden daha kötü hayatlar yaşayan insanlar da görmüştüm ama hiçbiriyle uzun uzun konuşmamıştım. Biraz önceki satırlarda ise saf bir acı vardı. Çaresizlik vardı. Teslim olmuşluk vardı. Ama benim gibi yaşadığı acıyı anlamışlık da vardı.

"Resimli falan bir şey mi bari?" diye espri yapmaya çalıştım.

Kıkırdadı ve diğer kitabı havaya kaldırdı. "Bu da *Peter Pan*, bütün çocukların bunu okuması gerekir."

"Ama ben çocuk değilim ve bütün çocuklardan biraz farklıyım."

"Tamam," dedi teslim olurmuş gibi. "İkisinden birini oku, diğerini keyfine bırakacağım."

Memnuniyetsiz şekilde elimi uzattım, zafer kazanmış kahverengi gözleri parlıyordu ama gülmemeyi başardı. Kitapları kolumun altına sıkıştırıp yukarıya, yeniden odama çıktım. Sırtımı yatağın başlığına yasladım ve ayaklarımı uzattım. Zaten yapacak bir işim olmadığı için ve biraz da merakla Van Gogh'un *Theo'ye Mektuplar*'ının ilk sayfasını açtım.

On yedi yıl boyunca -intihar etmeden iki gün öncesine kadar yazmaya devam etmişti- kardeşi Theo'ya yazdığı mektupları yerimden kımıldamadan saatlerce okudum. Bazı cümleleri tekrar tekrar... Bazı sayfaları kıvırmış ve yeniden oraya dönmek istemiştim. Ah, keşke kardeşinin cevaplarını da bilebilseydim. Bir cevap yazdı mı, yazdıysa ona ulaştı mı, ulaşsa bile yetmedi mi yaşamaya devam etmesine...

"Şu sıralar iyiyim yalnız –tanımlanması olanaksız, belli-belirsiz bir keder sürüp gidiyor içimde. Neyse, gövdesel gücümü azaltmayıp arttırdığı kesin ve de çalışıyorum."[30]

[30] Vincent Van Gogh, *Theo'ya Mektuplar*, Çev: Pınar Kür, s. 224.

49. BÖLÜM: GÜNEBAKAN ÇİÇEĞİ

Kitabı bitirdiğimde birden fazla şey hissetmeye başlamıştım. Yitirilmişliğe rağmen bir canlılık, sonsuza dek sürecek bir hüzün, kısır bir döngü... Hayatımın aşkını bulmuş gibi, tekrar başa dönüp okumak istiyordum. Ve gidip Ayza ile kitap hakkında konuşmak. Merak filizlenmişti içimde. Yataktan hızla kalkıp aşağıya indim, vakit gece yarısını geçmişti. Salonda, bahçede ve oyun odasında yoktu. Bu da çalışmak için odasına kapandığı anlamına geliyordu. Yine de sabah yaptığım ve dolapta soğumuş olan pastadan tabaklara iki dilim kesip bir tepsinin içine koydum. Yanına iki fincan kahve alıp dikkatle yukarı çıktım. İlk defa çalışırken onun yanına girecektim ama bunu şimdi yapmalıydım, beklersem sormak istediğim sorulardan vazgeçerdim.

Tepsiyi duvarla arama yaslayarak kapıyı açtım ve doğrudan içeriye girdim. Burayı hiç aydınlık görmemiştim. Daha önce sadece tasarımları çalmak için girmiş ve çabucak çıkmıştım.

"Merhaba," dedi masanın arkasından başını kaldırıp. Önünde siyah kartonlar ve dağılmış kâğıtlar vardı.

"Merhaba," dedim çekimser bir şekilde. "Pasta getirdim."

Gülümseyerek sandalyesini geriye itti, yanıma gelip tepsiyi elimden aldı. "Teşekkür ederim, otursana."

Kapıyı kapatıp içeriye bir göz attım. Evin diğer odalarının aksine burası karmaşık görünüyordu ama Ayza'ya özgü düzen burada da hâkimdi. Duvarlar açık renk boyalı olmasına rağmen üzerinde siyah beyaz fotoğraflar vardı. Bazıları doğa, bazıları anlam veremediğim figürlerden oluşuyordu. Pencerenin önünde oldukça geniş cam bir masa vardı, üzerinde bir ışık olsa da masanın altından ne işe yaradığını anlamadığım başka bir ışık yansıyordu. Masanın kenarında, karmaşadan uzakta bir mikroskoba benzettiğim alet vardı, önünde renkli küçük taşlar duruyordu.

Diğer kenara yerleştirilmiş uzun beyaz bir koltuk vardı, üzerinde kapalı bir şekilde bilgisayarı duruyordu. Kenarda yine oldukça geniş cam bir vitrin vardı. Büyük dolapları ve oldukça fazla olan küçük çekmeceleri bulunuyordu. Raflara Ayza'nın tasarımı olan bazı mücevherler özenle yerleştirilmişti. Duvardaki resimlerin bazılarında da tasarımlar vardı ama kime ait olduğunu bilmiyordum. Küçük çekmecelerde yine birbirinden farklı renkte ve boyutta taşlar bulunuyordu, gerçek olup olmadıklarına kafa yormadım.

"Bu hiç de fena değil," dedi kendi tabağını ve kahvesini alıp yeniden masanın arkasına geçti. Çoktan pastanın tadına bakmıştı. Tepsiyi bıraktığı koltuğa oturup ben de kahveden bir yudum aldım. Pasta tabağını birleştirdiğim bacaklarımın üzerine koyarken ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

"Kitabı bitirdin mi?" diye sordu. Yüzünde kuşkucu bir gülümseme vardı. Sanırım karın ağrımın farkındaydı.

"Evet," diye başımı salladım. "Tuhaftı."

"Tuhaf mı?

"İyi anlamda tuhaf..." Dudaklarımı ısırıp bakışlarımı ona çevirdim. "Ve kötü anlamda da tuhaf. Sanırım mektuplara cevap gelip gelmediğini merak ediyorum."

"Demek merak ediyorsun..." Beni süründürmek istiyordu. "Bilgisayardan biraz araştırma yapmaya ne dersin?" Yeniden pastadan bir lokma yedi. Artık yüzüme bakmıyordu.

"İyi fikir," dedim. Tabağı yeniden tepsiye bırakıp bilgisayarı kendime çektim. Bazı bloglar ve farklı sanat sitelerinde birkaç dakika boyunca gezindim ve bulduğum her şeyi okumaya başladım. Vincent Van Gogh hakkında yaptığım araştırma çok uzun sürmemişti.

"Gerçekten kulağını kesmiş mi?" Kim bilir ne çığlıklar vardı kafasının içinde...

"Ruh hâli bunu destekleyecek kadar değişkenmiş ama kesinliğini bilmemiz mümkün değil."

Anladığımı belirtmek ister gibi başımı salladım.

"Sence onu intihara sürükleyen ne oldu?"

Başını kaldırıp bana baktı. "Sence ne oldu?"

"Daha önce ölmeyi çok düşündüm ama intihar etmeyi..." Biraz duraksadım. "Sanmıyorum. Bir şekilde hayatın içinde olmam gerektiğine inanıyorum."

"Buna memnun oldum," dedi içtenlikle. "Bana kalırsa tutunduğu şey," dedi. "Vincent acıdan kaçmamış, iyileşmeye çalışmamış çünkü acının resimlerini daha iyi kıldığını düşünüyormuş ama yaşadığı dönemde yüzlerce resim yapmasına rağmen sadece bir tanesi satılmış." Kahvesini içerken düşüncelere dalmıştı. "Onca hayat mücadelesinden sonra resimlere tutunmuş. İnsanlar onu anlamamış, belki de resimlerini anlayacaklarını sandı."

"Ama insanlar resimlerini de anlamadı," diye tamamladım.

Sessizce başını salladı.

"Resimlerini..." dedim bilgisayarı kenara bırakıp oyalanmak için pastadan yemeye koyularak. "Hiç gördün mü?"

"Evet, hepsi mükemmel bana kalırsa. Favorim *Ayçiçeği.*" Kocaman sırıttı.

Ben de gülümsedim ama çok uzun sürmedi. "Sence insanlar resimlerini daha çok sevse yine de öldürür müydü kendini?"

"Dediğim gibi ruh hâli ve psikolojisi intihara meyilliymiş ve iyileşmeyi reddediyormuş ama sevginin birçok şeyi iyileştirebileceğine inanıyorum. Vincent sevilmediğine ve sanatla tanıştıktan sonra da hiç kimseyi sevemeyeceğini düşünüyormuş. O resimlerini severek bu açığı kapatmış, bütün hislerini yaptığı tablolara aktarmış ama sevilmek... Sevmek ve sevilmek birbirini tamamlar, biri eksik olduğunda bunun korkunç bir boşluk olduğunu söyleyebiliriz sanırım. İnsanların kendisini sevmediği fikrini bir şekilde benimsemiş ama resimlerinin de sevilmediğini düşünmek onu mahvetmiş olmalı." İç sıkıntısıyla parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı.

Cevabı biliyordum ve bana kalırsa o da biliyordu. İnsanlar ona ya da resimlerine biraz olsun sevgi gösterse, bir silahla göğsünde kocaman bir delik açamazdı. Theo'ya sığınmıştı. Kardeşine yazdığı cümlelerdeki kimsesizliğini görebiliyordunuz.

"Belki de insanlar onu duysun diye kulağını kesti," diye kendi kendime mırıldandım.

"Belki de artık onları duymak istemediği için," dedi kaşlarını kaldırarak. Bu da mümkündü. Keşke bilebilseydim.

"Ama şimdi herkes onu seviyor, değil mi?" Beklenti dolu bakışlarımı yeniden ona çevirdim. "Resimlerini de seviyorlar."

"Dünyada resimleri en çok çoğaltılan ikinci ressam," dedi Ayza gülümseyerek. "Artık dünyanın her yerinde sadece sevilmiyor, büyük bir hayranlıkla anılıyor."

"Keşke ölmeden önce görseydi bunu..." Kahveyi avuçlarımın içinde sıktım. "Sevildiğini bir kere olsun duysaydı."

"Resimlerini görmek ister misin?"

"Bilmiyorum," dedim kararsızlıkla. "Belki."

"Yarın gidip görelim o zaman."

"Nereye gideceğiz?"

"Gidip bavulunu hazırla. Birkaç günlük." Gülümsedi ve masanın üzerindeki telefonuna uzandı. Anlamadığım kısa bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra, "İki saatin var," dedi. "İki saat sonra uçak hazır olacak."

"Ciddi misin?" Şaşkınlıktan dudaklarım aralık kalmıştı.

"İstemiyorsan sen bilirsin tabii."

"Hazır olurum!" Birden ayağa kalktım, fincandan bir iki damla parmaklarıma sıçradı. Mahcup bir şekilde ona bakarken gülmeye başladı.

"O hâlde acele et, Ayçiçeği."

Fincanları ve tabakları tepsiye geri koyup hızlı adımlarla aşağıya döndüm. Bulaşıkları makineye yerleştirdikten sonra hızla odama çıkmıştım. Bunu nasıl yapıyordu, bilmiyordum ama sürekli hayalet gibi dolaşıp aynı evin içinde olmamıza rağmen bir yerlere bir şeyler bırakıyordu. Şimdi de yatağımın üzerinde büyük bir hediye paketi vardı. Ona tüm bunların artık çok fazla olduğunu söylemek istiyordum; zaten oyunun, düzmece evliliğimizin bir anlamı kalmadığına göre burada olmam bile saçmaydı. Bir noktada İstanbul'a tüm o kaosun ortasına geri dönmem gerektiğini biliyordum ama beni oyalamasına izin vermeye devam etmek de istiyordum.

Paketi hızla açtım. İçinden çıkan şeyle bir kez daha buz kesilmiştim. İçinde bir çift ayakkabı vardı ama bu sıradan bir ayakkabı değildi. Bunlar, Oz Büyücüsü'ndeki Dorothy'nin kırmızı ayakkabılarındandı. Parlak, kan kırmızısı, kısa topukları ve kırmızı kurdeleleri olan çok güzel bir modern yorumuydu. Kutunun içinden bir de kareli, mavi bir elbise çıkmıştı. Aklımı kaçıracak gibi hissediyordum. Yerimde zıplamamak, çığlık ve kahkaha atmamak için kendimi tutmuyordum ama öylece donup kalmıştım.

Başka bir not kâğıdı daha...

"*Öyle olduğunu hissettiğin her yer senin evin ama umarım her zaman buraya dönersin.*"

50. BÖLÜM: GÖKYÜZÜNÜN ÜZERİNDE

Son dakika yolculuğumuza Ayza'nın özel jetiyle çıkmıştık. Karşılıklı otururken o yine şarap içiyor ve çizimlerine devam ediyordu, bir ilk olarak ben onu izliyordum. Elimde sıcak bir çay vardı, ayaklarımı çaprazımda kalan koltuğa uzatmış, gökyüzünün kilometrelerce üzerinde uçarken pilotun anonsuyla kemerimi çözmüştüm.

Siyah keçeli bir kalemle yeni taslaklarının sonuncusu üzerinde çalışıyordu. Bunun bir çift küpe olacağını söylemişti ama henüz ne olmasını istediğine karar verememişti. Bizim için yaptığı tasarımlara ek bir parça istiyordu, elinde bana göre çok güzel bir sürü çizim olsa da Ayza henüz istediğini bulamadığını söyleyip duruyordu.

"Çizim için de eğitim aldın mı?" diye sordum aklıma gelen bir merakla.

Başını kaldırıp dalgın ve yorgun gözleriyle, "Hayır," dedi. "Kendimi bildim bileli çiziyorum."

"Doğal bir yeteneksin yani..." Dalgınlığına rağmen imamı hemen yakalamıştı.

"İnanmıyor musun?"

Omuz silktim.

"Çizimlerimi gördün," dedi gözlerini kısarak. "Ve onları çizdiğimi de gördün."

"Mücevherleri," dedim bayağı bir tonla.

Başını yana eğdi. "İnanman için ne gerekiyor?"

Zafer kazanmış bir edayla ayaklarımı koltuktan indirip doğruldum. Onun yanındaki boş koltuğa geçtim ve sırtımı ona dönecek şekilde oturdum. Saçlarımı gelişigüzel bir şekilde bileğimdeki lastik tokayla tepede topladıktan sonra işaret parmağımla enseme vurdum.

"Buraya bir şey çiz," dedim. "Yeteneğini görelim."

Omzumdan tutup ona bakmam için beni hafifçe geriye çevirdi. "Bir dövme mi istiyorsun?"

Ona baksam da hemen yeniden önüme döndüm. "Bir şey çizmeni istiyorum."

"Ne dedin?" Sesindeki şaşkınlık neredeyse gülmeme neden oluyordu.

"Çizmeni istiyorum."

"Benden bir şey istiyorsun."

"Evet."

"Boynuna bir şey çizmemi istiyorsun."

"Evet."

"Ne çizeceğim?"

Ona doğru dönüp yapay bir şekilde güldüm. "Her zaman yaptığın gibi, şaşırt beni."

Kocaman bir gülümseme bahşettikten sonra başını salladı. Yeniden önüme döndüm ve ne çizeceğini bulması için ona biraz zaman verdim. Uçak korkum şimdilik kontrol altındaydı ama ne zaman bulutların arasına girsek hâlâ koltuğu sıkı sıkı tutuyordum. O çizimini yaparken böyle bir şeyin olmamasını umdum çünkü yana dönerek neredeyse koltuğun ucuna oturmuştum.

Birkaç dakika sonra parmakları ensemdeki bebek saçlarını yukarıya doğru taradı. Başparmağı sanki çizeceği noktayı arıyor gibi bir süre orada oyalandı. Derin bir nefes aldığını duydum, soluğu enseme vuruyordu. Sağ eliyle omzumu tutup kıpırdamamam için beni sabitledikten sonra kalemin ucunu tenime dokundurdu. Mürekkebin soğukluğu ve hareketleriyle biraz gıdıklansam da Ayza gerçekten yetenekliydi, çizmesi sadece beş dakika sürdü. Bitirdiğini anladığımda iki omzumdan tutup bir süre kendisi baktı, sonra kalem yeniden tenime dokundu ve Ayza'nın sesli gülüşü mürekkebe eşlik etti. Merakla dudaklarımı ısırıyordum.

"İşte, oldu," dedi.

"Fotoğrafını çek de göreyim." Üç beş dakika da olsa kımıldamadan durmak sırtımın ağrımasına neden olmuştu ama asıl rahatlamayı o ellerini üzerimden çekince yaşadım.

"Al bakalım." Telefonu bana uzattığında hemen bakmadan yeniden kendi koltuğuma geçtim. Şimdi yeniden karşı karşıyaydık. Bakışlarım nihayet büyük ekranlı telefonuna döndüğünde yüzümde karşı koyamadığım bir gülümseme belirdi. Gözlerimi ona çevirdim, dudaklarını birbirine bastırmış bekliyordu.

"Sevdim," dedim sadece. Ensemin bitiş yerinde, omurumun hemen üzerinde küçük balina çizgileri vardı. Sağ üst köşesine balinayı takip eden ay dizisi çizilmişti. İçleri boyalı değildi, sadece dış çizgiler vardı. Balinanın ağzının olduğu yerde ses dalgaları olduğunu belli eden sinyal çizgileri bulunuyordu ve kuyruğunun hemen altında da son bir dokunuş yer alıyordu. Gülme sebebinin bu olduğuna emindim. Kendi ismini yazmış ve imzasını atmıştı.

"Ve bir kez daha bana ilham oldun," dedi çizim taslaklarına dönerek. "Sanırım tasarımımı buldum."

"Bu ay," dedim hâlâ ekrana bakarak. "Balinayı takip ediyor." Parmaklarım boynumdaki kolyeye gitti. Onun da zincirinde aynı yerde bir dolunay vardı. "Ama bu Dolunay değil, değil mi?" diye sordum. "Kardeşim değil, sensin bu. İsminin anlamı bu."

Birbirimizi şaşırtmak âdeta bir rutinimiz olmuştu ama bana baktığında yüzünde şaşkınlıktan çok, küçük bir çocuğun içtenliği vardı.

"İsmimin anlamını nereden biliyorsun?" diye sordu.

"İsimlerin insanları yansıttığına inandığını söylemiştin, ben de baktım. *Ay gibi güzel.*"

Telefonu ona uzattım. Kemerimi bağladım ve başımı cama doğru yaslayıp ellerimi yanağımın altına alarak yavaşça esnedim. Gözlerimi kapattığımda "Haklıymışsın," diye mırıldandım. "İsimler insanları yansıtıyor sanırım."

Görmesem de nasıl mutlu olduğunu ve nasıl gülümsediğini hayal edebiliyordum.

"Tatlı rüyalar, Ayçiçeği."

"Tatlı kâbuslar, Ayza."

51. BÖLÜM: AYA BAKAN

Kalbimde kocaman bir çiçek bahçesiyle duş almış, saçlarımı özenle kurutmuş ve omuzlarımdan aşağı dökülmesine izin vermiştim. Üzerime, bu zamana dek en beğendiğim ve üzerimden hiç çıkarmak istemeyeceğim yeni elbisemi giydim. Mavi elbisenin küçük beyaz kareleri vardı. Dorothy'nin elbisesi gibi kabarık değildi, omuzlarıma tutunan ince askıları vardı, dizimden bir karış yukarıya kadar dar bir şekilde iniyor, belime tam oturuyordu. Kırmızı ayakkabıların içine elbiseyle aynı ton, neredeyse tül kadar ince mavi çoraplar giydim ve son olarak ayçiçeği kolyemi boynuma taktım.

Otele neredeyse sabaha karşı varmıştık ve uyumam için baskı kursa da heyecandan sadece birkaç saat daha uyuyabilmiştim. Kahvaltıyı bile çabucak geçiştirip hazırlanmak için odaya döndüm ve nihayet işim bitince Ayza'nın gelmesini beklemeye koyuldum.

Pencereye yaklaşıp çok güzel olan manzarayı izlemeye başladım. Amsterdam'da olduğuma inanamıyordum. Birçok şeye inanamıyordum. Sonunda kapı çaldığında kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı.

Kapının ardında tembel bir ifadeyle beklerken beni görünce yüzü aydınlandı. Ayakkabılara, sırasıyla elbiseye ve saçlarımı geri attığımda bir hayli ortaya çıkan kolyeye bakarken gülümsemesi anbean büyüdü.

"Çok ama çok güzel olmuşsun," dedi elini çenesine götürüp.

İlk defa ona, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Bakışları yumuşadı ve içtenlikle gözlerini kırptı. Bana elini uzattığında duraksamadan buz gibi elimi parmaklarına bıraktım. *Çok teşekkür ederim. Bir sürü şey için...*

Müze, ana bina ve ek bina olmak üzere ikiye bölünmüştü. Bu kadar büyük olması dudaklarımın uçuklamasına neden oldu. Ana bina toplam beş katlıydı. Ek binayla birlikte içinde sergilenen eserleri düşü-

nünce otuz yedi yıllık hayatına ne çok acı sığdırdığını düşündüm. O kadar acı çekmişti ki belki de onları resmetmeye boyaları yetmemişti.

Dikkat dağıtıcı büyüklükte olan bina gri renkteydi. İçi de dışı da mükemmel bir tasarıma sahipti. Avludan baktığınız zaman diğer katlardaki resimleri de görebileceğiniz, yukarıya çıktıkça daralan geometrik bir kat düzeni vardı.

Müzenin içinde başka sanatçıların eserleri olsa da çoğunluk Van Gogh'a aitti. Birinci katta tarihe göre sınıflandırılmış eserleri gördük, değişen ruh hâli her birinde izini belli ediyordu.

İkinci katta taslakları ve çizimleri vardı. Ayza onlara uzun uzun baktı ve kendi çizgileri üzerinden değerlendirmeler yapıp bir yandan da bana anlatmaya başladı.

Günebakanlar eserinin önünde heyecandan titrediğimi fark ettim. Bu ismimi aldığım resimdi. Ama maalesef ressamın karşılık bulamadığı aşkının çağrışımını yapıyordu bana. Ayza sürekli kendi bildiklerini tabloların yanına asılmış bilgilendirme metinleriyle harmanlayarak bana aktarıyordu. "Vincent bu resmi hayran olduğu bir başka ressamı etkilemek için büyük bir uğraşla yapıyor, düşlediği gerçekleşmiş ve ressamı bu resimle etkilemiş ama çok geçmeden bir kavgaya tutuşmuşlar ve bunun üzerine Van Gogh kendi kulağını kesmiş sonra da hastaneye yatırılmış..." Sarı rengin onun için mutluluk anlamına geldiğini de eklemişti Ayza, baktığım her resimde sarının bin bir tonunu gördüm, gördüm ama inanamadım. Mutluluğu resmetmemiş, sanki çizdiği tüm ayçiçeklerinin üzerinde ulaşamadığı, kayıp bir mutluluğu aramıştı.

Patates Yiyenler, tablosuna geldiğimizde deli gibi takıntı yaptığım için kitaptaki cümleler aklımın odalarından taşmaya başladı. Resme bakınca okuduğum satırlar anlam buluyor, kalbim daha da parçalanıyordu. İşte bu, karanlık bir resimdi.

Loş bir ışığın altında elleri patateslere uzanmış, yoksulları resmettiği bir tablonun önündeydim. Aynaya bakıyor gibiydim.

Mektubunda şöyle anlatıyordu bunu ressam:

"Asıl candan belirtmek istediğim fikir şudur: Lambanın altında patateslerini tabağa el uzatarak yiyen bu insanlar aynı ellerle toprağı iş-

lemiş insanlardır. İstedim ki resim, çiftçinin el çalışmasını ve bu kadar namusluca kazandığı besini yüceltsin. İstedim ki biz uygar insanların yaşayışından bambaşka bir yaşayışı canlandırsın. Onun için herkesin bu resmi güzel ya da başarılı bulmasını istemek aklımdan bile geçmiyor."[31]

Van Gogh için köylüleri olduğu gibi resmetmek çok önemliydi. Bir köylü kızı olduğundan daha güzel ya da medeni resmedilmemeli, bir işçi kiliseye gidiyormuş gibi görünmemeliydi. Çalışmanın ve güneşin verdiği izler resimlerde de onların yüzünde olmalıydı. İnsanları düşündürmek için resmediyordu, eğer bunu yapmazsa vicdan azabı çekeceğine inanıyordu. Ona göre köylüler medenilerden üstündü.

"Bir köylü tablosu hiçbir zaman güzel kokular sürmüş gibi olmamalı."[32]

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ayza. Beni çoğunlukla kendi hâlime bıraksa da tablolara öyle bir anlam arayışıyla bakıyordum ki bunu merak ettiğini biliyordum.

"Cümleleri okuduğumda pes etmiş bir adam görüyordum," dedim içtenlikle. "Çok acı çekmiş ama pes etmiş." Bakışlarım yeniden tablolarda dolaştı. Dokuz yüzden fazla tablo yaptığını öğrendiğimde, "Otuz yaşında resim yapmaya başlayan bir adam için ne kadar çok," diye düşünmüştüm. "Ama görüyorum ki denemiş, çok denemiş hem de. O kadar çok aramış ki çok anlatmaya çalışmış."

Sadece, onu da kimse duymamış...

Diğer eserlerini, otoportrelerini, taslaklarını... Hiç durmadan dolaşarak müzenin kapanışına kadar içeride kalmıştık ve ben zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım bile.

Dışarıya çıktığımızda temiz hava üzerime gelmiş ve ben bir süre gökyüzüne bakarak nefes almaya odaklanmıştım. Bambaşka bir diyarı, bambaşka bir hayatı, bambaşka acıları ziyaret etmek gibiydi. O kadar uzun zamandır kendime denk biri olmadığına inanmış, ölü bir ressamın kayıplarla dolu tablolarında kendi arayışıma rastlamıştım.

"Çok yoruldun," dedi Ayza beni kendine doğru çekip. Sakin ama huzurlu bir kasvet vardı ruhumda. Çalkantılı duygularım derinleşmeye ama aynı zamanda da hafiflemeye başlıyordu.

---

[31] Vincent Van Gogh, *Theo'ya Mektuplar*, Çev: Azra Erhat, Remzi Kitabevi, İstanbul, Şubat 2020, s. 49.

[32] Vincent Van Gogh, *Theo'ya Mektuplar*, Çev: Azra Erhat, s. 27.

Müzenin etrafı ayçiçekleriyle donatılmıştı, bir labirent gibi olan yolların kenarlarından çiçekler taşıyordu. Karanlığın altında yoldan yürürken ılık hava ve mis gibi kokular eşliğinde, kendimi uzun zamandır hissetmediğim şekilde iyi hissediyordum.

Bir ilke daha imza atıp onun elini önce ben tuttum.

"Burada dövme yaptırabiliriz, değil mi?" diye sordum.

"Yaptırabiliriz," dedi.

"O zaman ensemdeki şu çizgiler kaybolmadan yaptırır mıyız?"

Bana baktığında çarpık gülümsemesi hemen dudaklarına yayıldı. Özel bir çizim kalemi ile çizildiği için resim hâlâ duruyordu ama birkaç duştan sonra eser kalmayacak olması canımı sıkmıştı.

"Yemek yiyelim ve dövme yaptıralım o zaman." Elimi daha çok sıkıp ay ışığının altında, günebakan çiçeklerinin arasında beni çıkışa yönlendirdi. İsteyen ziyaretçilerin alıp götürebildiklerini, bunu müzenin özellikle yaptığını söyleyince bir tanesini eve götürmek için aldık. Başka bir tanesine daha uzanıp gökyüzüne bakacak şekilde çevirdim.

"Ayabakan çiçeği oldu," dedim kötü bir espri yaparak ama Ayza buna yol boyunca kahkaha attı.

"Ayabakan, bunu sevdim."

52. BÖLÜM: OYUN ARKADAŞI

Eve dönmeden önce şehri görmem için yine bir gezintiye çıktık. Bisiklete binip caddeler boyu birbirimizle yarışarak birkaç ufak tefek kaza atlattık. Ensemde artık kalıcı bir şekilde Ayza'nın çizimini taşıyordum. Yaptırırken bu kadar acıyacağını düşünmezdim, canımı epey yakmıştı. O imzasının olduğu kısmın yapılmamasını söylemişti, bunu kadın haklarına hakaret gibi gördüğünü ve hoşuna gitmediğini dile getiren bir şeyler söyleyip durmuştu. Ama ben onun imzasının da kalıcı olmasını istemiştim ve öyle de olmuştu. Bunu bir damga olarak görmesi saçmaydı, bu hayatımın sonuna kadar taşıyacağım izlerden ilk kez benim seçtiğimdi.

Şehir evleri; rengârenk, küçük, tek katlı daireler; tarihi yaşatan ama bir yaz kampı gibi cıvıl cıvıl sokaklar... Sürekli yemek yiyorduk ve Ayza bana şehri anlatıp duruyordu.

"Daha önce buraya çocuklarla gelmiştim," dedi. Ben elimdeki muhteşem dondurmaya dalmış, erimeden hepsini bitirmeye çalışıyordum. "Tabii, Uygur sarhoş oldu ve başımızı belaya soktu. Geceyi bir karakolda geçirdik."

"Siz?" dedim şaşkınlıkla. "Bu sizi öldürmüş olmalı."

Yandan bana bakarken başını iki yana salladı. "Onlarla başımızın ne kadar belaya girdiğine inanamazsın. Uygur'un hâlâ hayatta olması bile mucize."

"Evet," diye onayladım. "İnsanı nasıl sinirlendireceğini biliyor."

Etrafta çok fazla turist vardı ve her yer çok kalabalıktı. Herkesin görmek istediği sokakları arşınlıyorduk. Çok fazla zamanımız yoktu, Ayza'nın dönüp yeni tasarımlarını tamamlaması gerekiyordu. Benim için iki gün oldukça yeterliydi, daha fazlasını istemeyi hayal bile edemiyordum.

"Burası sevdiğiniz yerlerden biri mi?"

"Evet," derken içi içine sığmıyordu. "Çok uzun süre kaldık burada. Ela, Sanat Tarihi lisansını burada tamamladı."

"Gerçekten hiç onun tepesinden ayrılmamışsınız."

"Merak ediyorduk, hepimizin kardeşi gibi."

Yemek yemek için eskiden çok sık gittikleri bir bar restorana gittik. Öğrenci işi bir yerdi ama birkaç yetişkin de vardı. Ortam loştu ama gün ışığı yeterince aydınlık sağlıyordu.

Kulağıma çok yabancı bir rock müzik, her yere yerleştirilmiş müzik sisteminden yükseliyordu. Ama kötü değildi, içeride bir parti havası yoktu. Herkes masalarına oturmuş kendi işine bakıyor ve yemek yiyip sohbet ediyordu. Çok kalabalık olmaması rahatlatıcıydı. Boş masalardan birine geçtik ve hemen yanımıza gelip menüleri bırakan garsona Ayza önden bir bira siparişi verdi, beni de denemem konusunda teşvik etmişti ama alkollü şeyleri pek tercih etmiyordum, bu yüzden reddettim.

"Baharatlı kızarmış tavuk denemelisin," dedi menüyü incelemeden, sonra garsona dönüp yabancı bir dilde bir şeyler sordu ve cevabından memnun kaldı. Elimdeki menüden pek bir şey anlamadığım için seçimi ona bıraktım.

"Yani buranın sürekli müşterisi miydiniz?" diye sordum laf olsun diye ama müdavimler, çalıştığım yerlerden aşina olduğum bir şeydi. Ve genelde çalışma hayatını daha katlanılır kılan insanlar olurlardı. Ne istediklerini bilirler ve artık tanıdık yüzünüz onlara sizin de bir insan olduğunuzu hatırlatırdı.

"Evet," dedi. "Her yıl bu şehre gelmeye çalışırız ve geldiğimizde de birkaç kez mutlaka buraya uğrarız. Özellikle festival zamanları harika olur." Etrafı inceliyor ve detaylar arıyordum ama aslında sıradan bir yerdi. Çok büyük değildi ama şirin sayılırdı. Yüksek tavanından ışıklar sarkıyordu. Ahşap duvarlarda bira resimleri ve insanları motive eden, içinde sık sık barış kelimesi geçen şu bilindik resimlerden asılıydı. Birkaç yol tabelası, iç tasarımda hoşuma giden bir ayrıntı olmuştu. Ayrıntılar... Onları yeniden görebiliyordum.

"Bunlara bayılacaksın!" Garson siparişlerimizi getirdiğinde Ayza ona yardımcı olarak masaya yerleştirmeyi denedi, sandığımdan daha

fazla şey söylemişti. Hepsi yağlı ama leziz görünüyordu. Baharata bulanmış tavuk kanatları, patates kızartmaları, birkaç farklı sos, küçük kâselerde birkaç çeşit salata, poğaçaya benzeyen yuvarlak sarımsaklı ekmekler, peynir çubukları ve sosisliler... Onun için bir bira; benim için de şekerli bir soda, yine onun önerisiyle. İlk önce ondan içtim; tadı gazoza benziyordu ama daha sadeydi, hoşuma gitmişti.

Tavuk kanatlarını sosa bulayarak yemeye koyulduğumda sanki beğenmeme ihtimalim varmış gibi dikkatle beni seyrediyordu.

"Güzel!" diye mırıldandım önüne bakması için elimle işaret edip. Güldü ve o da yemeye başladı. Başını eğdiğinde boynunun sağ kenarında kalan, dün gece benimle birlikte yaptırdığı dövmesi gözüme çarptı. Bunu tek başıma yapacağımı sanıyordum ama, "Amsterdam'da olan, Amsterdam'da kalır!" gibi bir şey geveleyip bunun birlikte yapılması gereken bir şey olduğunu söyledi. Kendisine ceviz büyüklüğünde siyah bir ayçiçeği dövmesi yaptırdı ve işin komik tarafı benim çizmemi istedi. Ona saygı duyduğumdan bunu yapmadım ve kâğıda rastgele bir çizim yaptığım ilk saniyede buna ikna oldu.

Romantizm, gerçekleri görene kadardı... Onun dövmesi de benimki gibi siyah dış çizgilerden oluşuyordu. Sadeydi ama orada olduğunu bilmek hoşumuza gidiyordu.

"Bu arada," dedi ağzını peçeteyle silerken. "Her gün bu elbiseyi mi giyeceksin?" Sesli bir şekilde güldü.

Başımı salladım. Üzerimde yine dün müzede giydiğim mavi kareli Dorothy elbisem ve kırmızı ayakkabılarım vardı. Her gün farklı şeyler giymek zorunda olduğumuza dair bir kural yoktu bence. Ayrıca elbise temizdi ve ben onu giymek istiyordum. Belki de kitaplara ve filmlere fazlasıyla takıntılıydım. Çünkü bu elbisenin içinde kendimi evinden uzaklaşmış Dorothy gibi hissediyordum ama bu iyi bir şeydi çünkü artık başka bir dünyadaymışım gibi hissediyordum.

"Seni o elbise içinde görmeyi seviyorum," dedi. "O yüzden buna sevindim."

"Neden?"

"Çünkü sen George değilsin. George sırtında yükleri olan biriydi. Bir ev almak istiyordu ve hayatını bunun için yaşadı. Ama Dorothy

evine dönmek istiyordu. Senin sadece aradığını bulman gerekiyor ve yaşarken arayabilirsin. Öğrenirken bulabilirsin." İçeceğinden içti ve peçeteyle uzanıp oyunbaz bir şekilde çenemi sildi. "Bir kitap karakteri olmak istiyorsan seni öldüreni değil, kurtaranı seçmelisin."

"George neden beni öldürecekmiş ki?" diye sordum kayıtsız bir şekilde. Patates kızartmaları da iyiydi ama peynir çubukları mükemmeldi. Sıcacık olduğu için her lokmada elimi ağzıma yelpaze gibi sallamak zorunda kalıyordum.

"Boş ver," dedi buruk bir şekilde. "Daha fazla kimseyi taşıma sırtında. Kendi ağırlıklarını bile. Hem Dorothy'i de boş ver. Sen Çiçek olarak güzelsin."

Yemek bitene kadar o kendi içinde bir sessizliğe bürünmüştü, bense yemekleri süpürmekle meşguldüm. Hava karardığında ve müzik sesi yükseldiğinde ikimiz de kalkmak için birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk ama ilk hamleyi yapan ben oldum.

"Sanırım yaşlanıyorum," dedi otele doğru yürürken.

"Sanmam," dedim. "Bir iki iyi yılın daha var."

"Teşekkür ederim ya..." Gülerken kısılan gözleri artık onda da var olan değişiklikleri gün yüzüne çıkarıyordu. Daha genç ve daha huzurluydu. Ama onunla ne yapacağımı bilmemek beni ürkütüyordu. Daha ne kadar bu şekilde ev arkadaşı ya da misafirmişim gibi yaşayacaktık, bilmiyordum. Gitmemi istediğini düşünmüyordum ama kalmak için de yeterince nedenim yoktu. Onu oyalamak, ona var olmayacak umutlar vermek, benim için bile fazla olurdu. Hak ettiği gibi güzel bir şekilde onu sevecek birini bulmalı ve hayalindeki aileyi kurmalıydı. Ben, ne olursa olsun olduğum kişiydim. Belki de teneke adam gibi bir kalp aramalı ve Ayza'nın dediği gibi onu bulmalıydım. Belki de korkuluk gibi sağlıklı düşünebilmek için bir beyin aramalıydım. Belki de aslan gibi cesarete ihtiyacım vardı, aklımı ve kalbimi bulabilmek için.

Kırmızı ayakkabılarım, bozuk yoldaki kaldırım taşlarının arasından taşan kumları eşeliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu daldığımı fark edince.

Derin bir nefes aldım. "Kaldırım taşlarının altı da bir mezarlık," dedim ıslanmış kumlara bakıp.

"Yine yanılıyorsun," dedi. "Çünkü kaldırım taşlarının altında bile çiçekler açıyor." İki taşın arasında büyümüş yabani bir otun ucunda duruyordu ayaklarımız. Eğilip ona baktım ve gülümsedim.

Tam karşısına geleceğim şekilde beni döndürdü.

"Bunu odaya gittiğimizde vermek istiyordum ama gökyüzünde güzel bir dolunay var," dedi. Başını kaldırıp üzerimizde parlayan aya baktı. "Ve ben artık senin açmanı istiyorum. Küsmüş bir ayçiçeği olmanı değil, gülümseyerek yüzünü göğe dönmeni istiyorum."

Hazırlıksız yakalanmış bir şekilde ona baktım. Cebinden küçük bir yüzük kutusu çıkardı. Bana başka bir mücevher daha mı verecekti... Ya da... Bu düşündüğüm şey miydi?

"Bana evlenme teklifi etmeyeceksin, değil mi?" diye sordum. "Dizinin üzerine çökersen gerçekten koşarak kaçarım."

Benimle birlikte güldü.

Kutuyu bana uzatmak yerine bu defa kendisi açtı ve bakabileceğim şekilde aramızda tuttu. İçinde bir yüzük değil, kırmızı bir bonibon duruyordu. Şekerleme mi? Bu tek taş yüzükten daha da tuhaftı.

"Bu nedir?"

"Kırmızı hap," dedi ciddileşerek. "Masalları sevdiğini keşfettiğimde senin dilini konuşmaya başladım. Ve bir keresinde 'Sanki kırmızı hap var da ben unutmuyorum!' demiştin... Sana gerçekten yaşadığın her şeyi unutturacak bir kırmızı hap bulamam, bunu sadece sen yapabilirsin. Ve ben sana bu gece unutmayı teklif ediyorum." Tek dizinin üzerine çöktü. Daha önce karnıma aldığım şiddetli bir yumruk vardı, onu sırtından vurduğumda kocaman bir boşluk açılmıştı ruhumda, şimdi ilikliyordu sanki o boşluğu.

"Benimle unutur musun, Ayçiçeği?"

Gözlerimi kırpıştırarak nefesimi tuttum. Yoldan geçen birkaç kişi çığlık atarak bizi alkışlıyordu ama onlara dönüp bakacak durumda değildim. Gülümsemiyor, sadece seçim yapmam için ciddiyetle bana bakıyordu.

"Bunu da bir oyun olarak düşün," dedi sessizliğim uzadıkça. "Hayat arkadaşım değil, oyun arkadaşım ol benim." Yetişkinlerin dünya-

sındaki yapayalnız çocuk gözleriyle bana bakıyordu. "Birlikte uğraşalım bu dünyanın kötülüğüyle, birlikte temizlemeye çalışalım, birlikte bulalım aradığımız her şeyi, olmaz mı?"

"Olur," dedim aniden ama bu beni de şaşırtmıştı. "Ama yapabilir miyim, bilmiyorum."

"Kırmızı hapı yut," dedi. "Topuklarını üç kez birbirine vur. Eve dönelim."

Dudağımı dişleyerek gülümsedim, dizinin üzerinde daha fazla eziyet çekmemesi için kutunun içindeki şekeri alıp ağzıma attım. Bir saniyeliğine de olsa her şeyi unuttum.

Rahatlamış şekilde ayağa kalktı ve aniden kollarını bedenime dolayıp bana sıkıca sarıldı. "Yapabileceğini biliyorum," dedi. "Bugün değilse de bir gün ve acelemiz yok."

53. BÖLÜM: EVE DÖNÜŞ

Beklenmedik teklifi başımı öyle döndürmüş, duygularımı öyle allak bullak etmişti ki otele döndüğümüzde bir süre sadece yatakta öylece oturmuştum. Üzerimi değiştirmeye zamanım olmamıştı ve zaten elbiseyi çıkarmaya da istekli değildim. Uçak yolculuğu boyunca ona yaslanıp uyudum.

Kıbrıs'a geri döndüğümüzde saat oldukça geç olmuştu. Uykulu bir şekilde Ayza beni ön koltuktaki sürücü koltuğuna bindirdi, dikkatlice kemerimi bağladı. Sürücü koltuğuna geçtiğinde doğrulmaya çalıştım. Yağmurun sesi beni hemen kendime getirmişti. Tüm şehri esir alan yıldırıcı bir sağanak vardı yine.

"Hiç uyuyabildin mi?" diye sordum.

"Evet," dedi bana dönüp. "Ama meraklanma uykusuzluğa alışkınım."

"Çok uyumuyorsun," dedim bunu fark ettiğimi belli ederek. "Ve yemek yemeyi de çok sevmiyorsun."

"Yalnız yemeyi sevmiyordum," diye düzeltti. "Uykuya da çok ihtiyaç duymuyorum."

Şehrin ışıkları altında yolda hızla ilerlerken başımı salladım. Ben artık o kadar da eksik hissetmiyordum. Arabanın camını açıp başımı kenara yasladığım kolumun üzerine bıraktım ve rüzgâr tenimi okşarken, yağmur damlaları içeriye vururken şehri seyretmeye koyuldum. Derin bir nefes aldım ve kokuları almaya çalıştım. Yağmur artık süpüremeyecekti beni. Bir an için onunla barıştığımı sandım. Küslük bitmişti artık. Savaş baltamı yatağın altındaki canavarlara yem edebilirdim.

"Aç mısın?" diye sordu. "İstersen waffle yiyebiliriz."

"Olur!" dedim ona bakmadan ama gülümseyerek. Eskiden, sanıyorum ki boş bir ev düşünüyordum. Bazen o evdim ben. Bazen o evi bırakıp gidenlerdendim. Bazen de taşınmak için boşaltılan ve o evde geride bırakılan bir bitkiydim. Kendi kendine büyümeye çalışan, susuz, ilgisiz, güneşsiz bırakılmış bir çiçektim ben. O çiçek, sevgisiz de olsa o bomboş evde büyüdü. Artık o kadar da yalnız değil ve artık güneşsiz de sürdürebiliyor yaşamını. Bazı şeyler yaşandı, bazı çok kötü şeyler yaşandı ama artık bittiğine inanmalıydım. Boş bir evdim ama başka birileri daha gelecekti. Evini bırakıp gitmiş biriydim ama başka bir evim olacaktı. Evde unutulmuş bir çiçektim; kim bilir, belki de evin yeni sahibi beni daha çok sevecekti. Ben eskiden çok azdım, eksiktim ama çoğalıyordum şimdi.

Tanıdığım caddeye girdiğimizde bir hareketlilik gördüm. Arabalar yavaşlamıştı ve yağışın yarattığı trafikten yolun ortasında kalmıştık. Caddenin her iki yanından eğlence yerlerinin gürültüsü geliyor, insanlar yağmura rağmen eğlenmeye ve sokaklara taşmaya devam ediyordu.

Gözlerimi kısarak doğruldum. Araba yeniden hareket etmeye başladığında bizim gideceğim yol açılıyor ve Ayza biraz daha hızlanıyordu.

"Bir saniye," dedim. Sileceklerin arasından gördüğümü ayırt etmeye çalışıyordum. "Ayza, dur!" diye bağırdım birden. "Ayza, bu o! Şimal bu! Yine arabaların arasında!" Gülümsedim. İçimde ilk defa bir umut ışığı parladı. "Ayza, buldum onu!"

"Dur, güzelim," dedi sağına soluna bakarken. "Yolu bile düzgün göremiyorum."

"Durdur arabayı," dedim ona dönerek. "Lütfen, durdur!" Elim kapı kolundaydı.

"Trafiğin ortasındayız, Çiçek." O geçebileceğimiz anı kollarken trafik yeniden yoğunlaştı. Araba mecburi bir şekilde duraksadığında kapıyı açtım.

"Çiçek, bekle!"

Kapıyı arkamdan kapatırken yolda koşmaya başladım. İçim içime sığmıyordu, ıslanmak ya da bağırıp çağıran, durmadan kornaya basan

insanlar umurumda değildi. Bir kez olsun ben onları görmezden geldim. Bir kez olsun onlar benim için bir hiç oldu.

Küçük kızı sarsarak sürüklemeye başlayan babasını gördüğümde yüzümdeki gülümseme öfkeli bir meydan okumaya döndü. Onu terk ettiğim gün, en büyük kötülüğü işlediğim gündü. Onun gibi adamların ona neler yapabileceğini biliyordum. Bu dünya için başka bir Çiçek istemiyordum. Başka birinin daha benim hayatıma dal budak salmasını istemiyordum.

"Bırak çocuğu!" diye bağırdım.

Garip bir aksan ve yabancı dille bağırdı. Önümden ilerlerken peşlerinden koşmaya devam ettim. Bu son şansımdı. Bu, iyi biri olmak için son şansımdı. Bu, o çocuğu kurtarmak, başka birini daha bu hayata yem etmemek için son şansımdı.

Caddedeki insanların arasında çok koşamadı, kucağında ağlayan küçük bir kız çocuğuyla ara sokaklardan birine girdi. Ömer'le sık sık görüştüğüm bu yolları biliyordum. Bu yolları küçüklüğümden beri biliyordum. İnsanların girmeye korktuğu sokaklardı bunlar, havanın her zamankinden daha karanlık olduğu sokaklardandı.

Adam hâlâ peşinde olduğumu görünce bana dönüp bağırmaya başladı.

Ben de ona bağırdım. "Ben senin gibileri o kadar çok gördüm ki!" Anlayıp anlamadığını bilmiyordum. Ancak rol yaptığını biliyordum çünkü Şimal, o gece bizimle Türkçe konuşmuştu.

"Kızı hemen bana ver." Ona fırsat vermeden uzanıp Şimal'i görmeye katlanamadığım o iğrenç kollarından aldım. Belki gerçekten babası bile değildi. O çocuğa, çocukluğuna bu zamana kadar yaptıklarını düşündükçe midem bulanıyordu.

Kız, kaçmaya hazır şekilde kollarını daha çok ağlayarak bana doğru uzattı. Yüzünden akan kirli sular, gözlerindeki şişlik ama en kötüsü o korku... O çaresizlik... Onunla birlikte ağlamaya başladım.

"Bırak!" diye bağırdım. "Ne olur bırak, sana istediğin kadar para veririm. Yemin ederim veririm." Yüzündeki çiziklerle, küçücük ellerindeki tırnaklarının arasına dolmuş pisliklerle boynuma sıkı sıkı dolandı Şimal.

Sonra gök gürledi ya da ben öyle sandım. Gözlerimden dolu dolu yaşlar akarken ellerimle değil de sanki pençelerimle yapıştığım küçük kıza daha çok sarıldım. Adam kızı sonunda bıraktı. Geriye doğru çıktığında Şimal kucağıma düştü. Ayakta durmak için birkaç saniyelik bir sendeleme yaşadım. Küçük kızın çığlıkları kulağımın dibinde, bana hayatım için yıllardır söylediğim şarkıyı anımsatıyordu.

Adamın gözleri ne yaptığının bilincine yeni varmış bir korkuyla doldu. Bana baktı. Sonra da elinde tuttuğu, üzerindeki kanların yağmur suyuna karıştığı bıçağa... Yeniden bana baktı ve koşmaya başladı. Bıçak elinden düştü, asfalt zeminin üzerinde kulakları çınlatacak tiz bir ses çıkardı. Küçük kız ağlamaya devam etti.

Çünkü yaptığım bütün iyiliklerin bedelini ödedim.

"Çiçek!" diye bağırdı Ayza sokağın başından. Yanımıza doğru koştuğunu ayak seslerinden anlayabiliyordum. Yağmurun etkisiyle ayaklarının suya çarpma sesini duyabiliyordum. Kollarımın arasındaki çocuğa daha sıkı sarıldım. Keşke bir kez olsun, sadece bir kez Ayza'ya da böyle sarılabilseydim. Ama kurtulmuştum. Şimdi kurtulmuştum. Küçük kız artık güvendeydi. Güvendeydi, öyle değil mi? Beni süpürmek için can atan bu dünyanın içinde olabileceği en güvenli yerdeydi. Ayza onu kucağımdan alıp yolun kenarına bırakırken biraz daha direndim. Dudaklarımdan, artık almakta zorlandığım bir soluk çıktı, konuşmak istedim ama beceremedim, sanki soluk borumda bir doluluk, bir tıkanma vardı. Bir sıcaklık... Yeniden o sıcaklığı hissediyordum.

"Çiçek," diyerek bana döndü. Yerdeki bıçağa kaydı bakışları, sonra yeni elbisemden akan kana ve gözümden akan yaşlara... Bir saniye için afalladı. Yüzünden öfke ve korku seli birlikte akıp gitti. Gülümsemeye çalıştım.

Telefonu çıkarıp şoka girmiş bir şekilde bir numara tuşladı ve sokağın adını verdi. Telefon elinden düştü. Kollarımı ona doğru uzattım, yeniden kendine gelmiş gibi beni tuttu.

İlk defa ona sarıldım.

Ve yeniden ağlamaya başladım. Yaşamak için ciğerlerimden bir parça bile satmıştım ama artık içinde hiç hava kalmamıştı.

"Lütfen," diye fısıldadı. Beni yere, kucağına yatırırken üzerindeki tişörtü çıkarıp göğsümün altındaki yaraya baskı yapmaya başladı.

Gözleri yalvarış doluydu, sanki ben bir şey yapabilirmişim gibi. Belki de *gitme* diyordu. Herkes bir şekilde onu bırakıp gitmişti. Ama yemin ederim, ben bırakmayacaktım. Hem o kırmızı hapı bile yutmuştum. Hani her şeyi unutacaktım?

Aniden. Birdenbire. Vakitsizce.

Yaşamak için çalışıp durmuştum hayatım boyunca. Hayatta kalmak için derin, büyük bir mücadele vermiştim. Bu hayatta kalabilmek için çok uğraşmıştım ama ölmek, hızlı ve bir anda olan bir şeydi. Nereden, nasıl geldiğini bile anlamamıştım. İnsan doğarken bile dokuz ay bekliyordu ama ölürken her şey göz kırpma süresi kadardı. Birden bir toz bulutu gibi yok oluyordun; çabaladığın, savaşını verdiğin her şey asılı kalıyordu havada. Bana kalırsa insan yaşarken daha dikkatli davranmalıydı, ölmeyecekmiş gibi ya da çoktan ölmüş gibi değil de sadece yaşamalıydı işte. Korkmadan, kaçmadan, saklanmadan ama en önemlisi insan gibi yaşamalıydı, hurda gibi eskimemeliydi.

"Bir yolun kenarında öleceğimi hep biliyordum," dedim fısıltıyla. "Öylesine olur sanıyordum. Ya orada olduğumun bile farkında olmayan arabalardan biri ezer geçer üzerimden ya da ayyaşın biri tecavüz edip atar bir kenara. Bir yolun kenarında, bana annelik eden sokakların kucağında öleceğimi hep biliyordum ama boşuna olur, yalnız olurum sanıyordum. Amaçsız, kimse bilmez öldüğümü... Yine görmezler, belki geçip giderler yanımdan..." Ona bakarak, ağlayan gözlerine bakarak başımı iki yana sallamaya çalıştım. Gülümsedim dudaklarımı zorlayarak.

"Ama boşuna ölmüyorum, yalnız ölmüyorum, birileri bilecek öldüğümü. En çok bundan korkmuştum, ne saçmaymış... Kimse bilmeyecek öldüğümü diye nasıl da korkmuştum, ölünce bunun ne önemi olacaktı ki... Ama var, artık biliyorum, ben de biri tarafından hatırlanacağım, bir mezarım olacak, mezarımın nerede olduğunu bilen birileri olacak." Tuttuğu elimi, başını söylediklerimi reddeder gibi sallayarak daha çok sıktı. "Kimsesizler mezarlığına gömmesinler beni Ayza, ismim olsun. Benim hiç evim olmadı ama altında yattığım toprak çiçeklerin evi olur belki."

"Çiçek," dedi. "Yaralar iyileşir. İyileşeceksin."

"Bir tane var." Parmaklarımı zorlanarak onun bileğine götürdüm. "Artık bir tane dileğim var."

Acıyla gözlerini kaçırdı.

"Şimal'i kurtar," dedim. "Başka bir Çiçek olmasına izin verme. Çocuk olmanın ne demek olduğunu unutmasına izin verme. Çocukluğun ne olduğunu bilsin. Sevmeyi öğret ona. İnsanlara karşı nazik olmayı öğret. Nezaketin aptallık olmadığını öğret. Bildiğin her şeyi öğret. Çiçek olmamayı öğret ona..."

Gözlerimi yağan yağmura çevirdim. İlk kez ona böylesine yakından bakıyordum. Barıştığımızı sanıyordum. Hızla üzerime gelen damlalar, kayan yıldızları anımsatıyordu. Acaba Dolunay'ın da canı yanıyor muydu, hissediyor muydu çektiğim sızıyı? Hissetmesin istiyordum, artık kimse kötü hissetmesin.

"Özür dilerim," dedi başını ıstırapla üzerime bırakıp. "Özür dilerim, senden bütün acılarını almak istemiştim."

"Aldın," diye fısıldadım. "Artık acımıyor. Artık gerçekten eve dönüyorum." Ayakkabıların topuklarını üç kez birbirine vurmaya çalıştım ama ikincide gözlerim sonsuz karanlığa teslim oldu.

Yaşamak için yıllarca ama yıllarca uğraşmıştım. Oysa ölmek bir anda olan bir şeydi. Bir anda... Bana kalırsa insan, hayatını bir anda her şeyi kaybedebileceğini unutmadan yaşamalıydı.

Yaşamak için kendimizi kaybettiğimiz bu dünyada, bir anda ölebileceğimizi bir an bile unutmamalıydık.

Tatlı rüyalar, Ayza.

FİNAL: SON KASET

Bakımevinin bahçesinde, çocukların oyun alanından biraz uzaktaki çimlerde karşılıklı iki sandalyede oturuyorlardı.

"Ölümünden bir hafta sonra tüm gazetelerde onunla ilgili haberler varmış," dedi genç gazeteci gözleri buğulanan adama şefkatle bakıp.

"Evet," diye başını salladı. "Onun hiç kimse olmasına izin vermedim. Ona bunu yapan adamın hayatının sonuna kadar hapiste kalmasını sağladım. Hikâyesi birçok gazete ve dergide yayımlandı."

"Hepsini takip ettim," dedi kız hayranlıkla. "Onunla ilgili bir koleksiyonum var. Bana ilham veriyor." Elindeki yazıları ve gazete kupürlerini sakladığı dosyayı adama uzattı.

"Bana da," dedi adam. Dosyanın sayfalarını tek tek açarken anılarının içinde kayboldu. "Hayatım boyunca ilham vermeye devam etti. Aslında yaşamak için çok istekliydi, sadece buna hakkı olmadığına inanıyordu. Dünyayı değiştirmeyi öyle çok istedi ki değiştirememek onu değiştirdi."

"O olaydan sonra her şeyi satmışsınız, kendinizi hayır işlerine vermişsiniz. Bu doğru mu?"

Dosyayı kapatıp aralarındaki masanın üzerine koydu. Araştırmanın son evresiydi. Adam, ikisinin yarım kalmış hikâyesini birine ilk kez anlatırken sanki hayatının son demlerini seçmişti. Onu nasıl tanıdığını, hayatının ve dünyasının nasıl değiştiğini düşünüp iç çekti.

"Şirketler çalışmaya devam etti ama tüm gelirleri Çiçek için açılan bakımevlerine gitti. İhtiyacı olan herkese... Yüzlerce *Ayçiçeği Bakımevi* kurduk. Çok fazla çocuğun hayatını kurtardık. Kız kardeşi Dolunay ve arkadaşlarıyla birlikte çok fazla hayata dokunduk ve bizim gibi doğuştan şanslı ve varlıklı insanların da katkı sağlaması için uğraştık." Genç kızın ölümünün ardından sahip olduğu tüm fazlalıkları faydalı şeylere dönüştürdü. Arabaları, evleri, mücevherleri... Hepsi onlara

gerçekten ihtiyacı olan insanlar için bir geri dönüşüm yaşadı.

"Burada yazılanlara bakılırsa on binlerce çocuğun ve kadının hayatını kurtarmışsınız," dedi gazeteci.

"Güzel bir sistem kurduk ve bunun devam edeceğini bilmek bana huzurlu hissettiriyor. Bu yönde birçok insana öncü olduk, farkındalık yarattık. Önemli olan buydu." Çiçek için başlayan bu hareketler dünyanın her bir yanındaki birçok sokak çocuğu ve kimsesiz için devam etti. Onun yaşayamadığı hayatı binlerce çocuğa bölüştürdüler ve hepsine Çiçek'in sahip olamadığı yaşama fırsatını verdiler.

"O küçük kız, onu da yanınızdan ayırmadınız. Çok başarılı bir okul hayatı ve profesyonel bir iş yaşamı var."

"Şimal benim en büyük şansımdı." Adam gülümserken çay fincanından bir yudum aldı. Hayatta tanıdığı en güçlü ikinci kızdı o. Ve onun için ölen bir kimsesiz çocuktan almıştı gücünü. "Kendisi gibi ülkesinden ayrı düşen mültecilerle ilgilendi ve okul hayatına hiçbir şey engel olmadı. Her zaman çok başarılı oldu."

"En önemlisi," dedi gazeteci kız kayıt cihazını eline alarak. "Mezarı hiç boş kalmamış."

Adam içtenlikle ellerini birbirine kenetledi. "Kalmadı," diye başını salladı. "Yaşarken her zaman yalnız olan Çiçek'in mezarını İstanbul'da kimsesiz çocuklar hiç yalnız bırakmadı. Onun ismini verdiğimiz bakımevlerinden düzenli olarak ziyaret ediliyor. Hikâyesi, özellikle onlardan birini kurtarmak isterken ölmüş olması... Bence onları asıl derinden etkileyen buydu. Kendilerini görüyorlardı. Şimdi birçok kişi onu ailesinden biri olarak görüyor. Herkes ona bir şeyler anlatıyor; mezarına çiçekler, mektuplar bırakıyorlar. Hepsi büyüyüp iyi şeyler başarıyorlar ve başlattığımız bu yardım projesi onların katkısıyla daha da büyüyor. Yalnız bir çiçek, uçsuz bucaksız bir orman yarattı."

"Ve hayatınız boyunca bir daha hiç evlenmediniz."

"Hayır," diye gülümsedi adam. Artık ellilerinin sonundaydı. "Kalbimi ve tüm sevgimi onu yaşatmaya adadım."

Kayıt bitti.